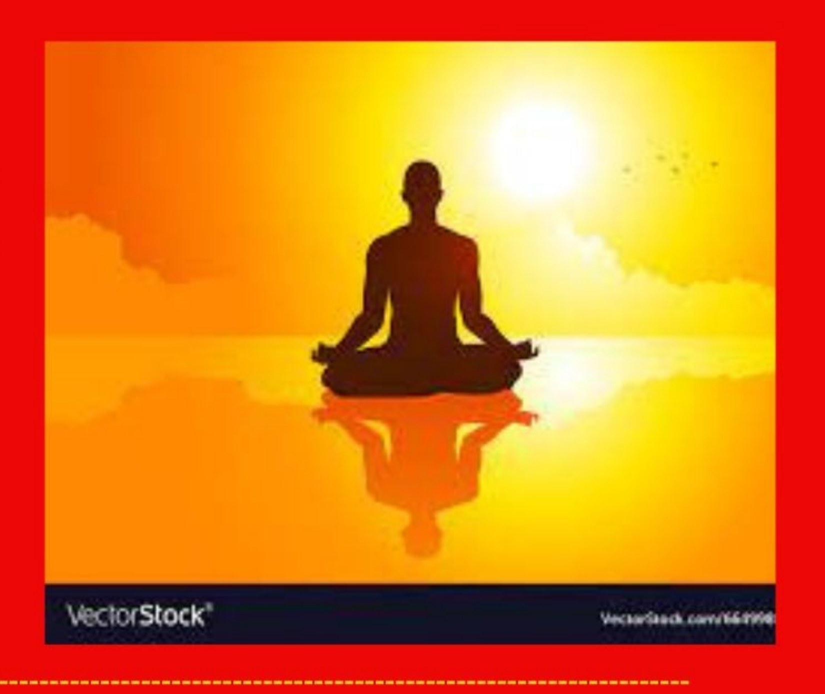
INVOLUTION
VS
EVOLUTION

FAR EAST

中国人 한국인 日本
แบบไทย Việt ລາວ
монгол Tagalog Bahasa
English Français

BERNARD DE MONTREAL

DIFFUSION BDM INTL

1. 中国人
2. 한국인
3. 日本
4. แบบไทย
5. Việt
6. ລາວ
7. монгол
8. Tagalog
9. Bahasa
10. English
11. Français

中国人

Bernard de Montréal 对 2 场会议的转录和翻译。

临时格式

本书由人工智能翻译，但未经人工验证。如果您想通过审阅本书做出贡献，请与我们联系。

我们网站的主页：http: //diffusion-bdm-intl.com/

我们的邮箱：contact@diffusion-bdm-intl.com

内容

来自整个 Diffusion BdM Intl 团队的问候。

Pierre Riopel 2023 年 4 月 18 日

第 1 章

身份 *CP036*

相对于他人的自我认同是一个普遍的人类问题。当人生活在现代社会这样的复杂社会中时，这个问题就会增加。身份认同的问题是小我生命中的苦难，当他将自己与他人相比较时，苦难就伴随着他。但是身份问题是一个错误的问题，它源于这样一个事实，即自我不是根据自己实现自己，也就是说根据自己的衡量标准，而是寻求与其他自我竞争地实现自己。事实上，他们受苦，来自与他相同的问题。

当小我越过篱笆望向对方的田野欣赏花朵时，它却看不到对方也在对自己做同样的事情。当今人类的身份或身份危机是如此尖锐，以致于随之而来的是自信的丧失，随着时间的推移，这种自信会退化为个人意识的完全丧失。危险的情况，特别是如果自我性格已经很软弱并且容易缺乏安全感。

身份的问题，也就是说自我的这种不把自己看得和自己一样高的特征，实际上是一个创造力的问题。但是，当小我富有创造力时，身份问题并没有因此而消除，因为小我在意识到他低等自我的幻觉之前，永远不会对自己完全满意。因此，低地位的自我会经历与高地位自我相同的身份问题，因为他与另一个自我之间的比较只会改变规模，但会一直存在，因为自我总是处于改进的力量中。他为自己寻求的进步是永无止境的。

但自我完善是自我隐藏的毯子，目的是给自己一些快乐生活的理由。可他难道不知道，所有的提升，都已经是一个欲身所生？

身份的问题来自人类缺乏真正智慧的意识。只要人靠他的智力生活，他的观点只能由感官经验支持，他就很难通过自我中心的经验用不确定的智力的绝对值来代替他认为他知道或理解的东西。

只要人渴望在生活中表现自己，为了留下自己的印记，他就会遭受这种渴望的折磨。如果他设法实现了他的愿望，另一个人就会把他推到后面，依此类推。这就是为什么在人身上，任何形式的失败都会对他构成任何身份危机，无论他的地位如何，因为身份问题不是成功的问题，而是良心的问题。，也就是说真正的智慧问题.

一个人如果在他的一生中发现真正的智慧凌驾于理智之上，那么他就已经开始减少身份问题的痛苦，尽管他仍然会因为缺乏真正的创造力而苦恼，这等于他认为自己可以表现出来的创造力。只有当他的身份符合适合他的生活方式时，他才会意识到创造力可以采取无数种形式，并且每个人都有一种适合他的创造力形式。通过这种形式，他可以在他的欲望体和他的创造性智慧方面完美和谐地生活。

有创意不是要改变世界，而是要以完美的方式为自己做事，让内心世界外化。世界就是这样变化的：总是由内而外，从不相反。主宰开始意识到身份的问题。他看到他现在的样子在某种程度上还是以前的样子。但他也看到，随着他的身体发生变化，他的意识在增长，身份问题慢慢消失，出现在以前无意识的自我的表面上。

主宰者的身份问题逐渐消除，终于让他过上了他真正看到的生活，并且对自己越来越好。人身上没有什么比遭受身份认同更难的了。因为他实际上遭受了幻觉形式的折磨，也就是说由于他从头开始创造的原因，正是因为他不聪明，也就是说，没有意识到他内在的创造性智慧。

身份的一方面在某些情况下是羞耻，在其他情况下是尴尬，在大多数情况下是不安全感。囚禁在社会思想之网中的只是他心灵上的社会反映，为什么一个有良好道德的人会羞愧地活着呢？小我无法立即摆脱他人的想法所带来的尴尬也是如此。如果尴尬的自我摆脱了别人的想法，他的尴尬就会消失，他可以更快地了解他的真实身份，也就是说，这种心态让一个人总是在自己的时代看待自己。

同一性的问题来自于人类缺乏中心性。而这种缺席削弱了智力的穿透力，这使人成为他的智力的奴隶，成为他自己不知道心灵法则或心灵机制的那一部分的奴隶。因此，留给自己的经验的人在他的智慧中缺乏光明，并且被迫接受他人关于人的本性的意见。

如果人对自己感到疑惑，如果另一个人与他处境相同，另一个人怎么可能开导他呢？但人并没有意识到这一点，他的身份问题随着事件对自我施加的压力而恶化。

毫无疑问，头脑中的自我被它的思维方式所困，这种思维方式没有适应它真正的智慧。而这种思维方式与他的真实智慧相矛盾，因为如果他通过他的直觉感知到他真实的智慧，例如，他将首先拒绝它的真实性，因为智力不相信直觉，他将其视为自己的非理性部分。由于智力是理性的或被认为是理性的，任何与之相反的东西都不值得被视为智力。然而，直觉确实是真正智慧的体现，但这种体现仍然太弱，以至于自我无法掌握其重要性和智慧。然后他退缩到他的理性中，失去了发现可以阐明他的身份问题的微妙思想机制的机会。

但身份的问题必须留在人身上，只要智力还没有放手，小我还没有在内部倾听自己的声音。如果小我对它内在的真正智慧的性质和形式敏感，它就会逐渐调整并越来越多地在那个智慧中安家。随着时间的推移，他越来越频繁地去那里，他的身份问题也消失了，因为他意识到他对自己的所有想法只是对他真实智慧的心理和精神扭曲，无法超越他推理的高墙。

正如我们所知，在一个复杂的社会中，只有自我的内在力量，即它真正的智慧，才能将它提升到意见的树皮之上，并将其置于其真实身份的基石上。而社会越是解体，其传统价值观就越是崩溃，自我就越是走向灭亡，因为面对越来越令人眼花缭乱的现代社会现象，它不再有正式的社会脚手架可以承受生活。

但是小我并不总是准备好倾听那些能给它钥匙来理解它自己的奥秘的人。因为他的心理畸形已经让他质疑一切不符合他主观思维方式的东西。这就是为什么小我拒绝看得更远并不能过分责备，但我们可以让它意识到，虽然今天它看不到更远，但明天它的视野会根据能量渗透到他体内的程度而扩大。

因为事实上，不是自我通过自己的努力克服了它身份的墙，而是灵魂通过痛苦带来了它，也就是说通过它的光的穿透，超越了智力，记录了振动的情报。而这种振动冲击成为结束的开始。

没有那么骄傲的自我会向真实敞开心扉，因为一种谦逊已经使他们倾向于自己的光芒。另一方面，有些自我太过骄傲，无法让这道光穿过这根细线。正是那些自负的人最容易发生大转变，大挫折将他们击倒并使他们更加现实。

身份危机被认为是人的不成熟。真正的身份证明了真正成熟的发展。

灵魂在其行动中独立于自我，而后者有很好的发挥，只要它不让自己在家里感受到力量。正是这一刻，小我不知道。当他出现时，他意识到他的虚荣心、他的骄傲、他对自己的迷恋、对他的想法的迷恋，在压力下像鸡蛋一样爆裂。

灵魂的痛苦有它的原因，小我一开始无法理解，但它也无法不去生活。工作的是灵魂。现在是他从一个阶段转移到另一个阶段的时候了。他最初经历的身份问题重新定位，他的自尊像儿戏一样崩溃。无论小我是多还是少骄傲，都归结为不安全感。人们经常会遇到所谓的“坚实”、“强大”的自我，对他们来说，真实只是幻想；当灵魂在小我无法控制的生活事件的压力下，在精神和情感上振动时，正是这些小我对他们的身份产生了最大的影响。

正是在那里，在这些困难的经历中，小我开始真正地看到自己的弱点。正是在那里，他看到他的虚假身份的安全感，在光的振动压力下爆发了，在那里他的智慧的骄傲占了上风。然后有人说他正在改变，他不再是原来的他，或者他正在受苦。而这仅仅是开始，因为当灵魂开始冲破虚假身份的围墙时，它并没有停止它的工作。因为意识、智慧、真正的意志和爱下降到人的时候已经到了。

因虚假身份而感到强大的小我，在感受到振动冲击时，却感觉像芦苇一样虚弱。直到后来他才恢复他的力量，灵魂的力量，而不是他欲望体的虚假力量，在滋养情感和低级思想的形式上。

人的身份危机对应于自我对灵魂之光的抵抗。这种对应在自我的生活中涉及与这种抗拒成正比的痛苦。所有的抗拒都被记录下来，尽管它被小我在心理上、象征上或哲学上感知到。因为对灵魂来说，一切都是人的能量，但对人来说，一切都是符号。这就是为什么人类发现很难看到，因为一旦摆脱了这些形式，他将看到的将是通过振动，而不是通过形式的象征。这就是为什么说真实不被形式所理解，而是通过产生和创造形式以表达其自身的振动而被了解。

身份问题总是会引发符号学的过剩，也就是说，人类的主观思想形式。这种盈余，在任何给定时间，都与灵魂通过思想形态符号联系小我的努力相吻合，因为这是它在头脑中进化为小我的唯一方式。

小我意识到，在不了解深层原因的情况下，它试图将自己置于相对于自己的位置。但由于他仍然是他的思想形式、他的情绪的囚徒，他相信他自己在他的运动中，在他的运动中！也就是说，他认为这个研究过程只源于他。这是它的致命弱点，因为小我处于对与错的幻觉中，处于自由意志的幻觉中。

当灵魂的能量穿透并打破虚假身份的障碍时，小我就会意识到，重点不再是他是对的，而是获得他真正的智慧。然后他开始明白了。那些不在同一个智慧中的人，无论他们的善意如何，都无法理解他所理解的。因为一切都在符号之外，一切都是**振动的**。

当自我和灵魂相互适应时，身份问题是不可想象的，因为自我不再从它的一侧拉下现实的"封面"（封面），而灵魂则在另一侧工作。两者有对应关系，人格是受益者。因为人格永远是灵魂与自我之间鸿沟的牺牲品。

只要身份问题存在于曼身上，他就不可能快乐。因为他的生活中存在着分裂，即使表面上他的物质生活似乎很顺利。它只能与其自身的统一成正比才能真正顺利进行。

现代人的身份危机只会有益地影响那些已经遭受足够挫折以唤起他们对平衡的强烈渴望的人。但这种对平衡的渴望只有在小我放下它的折磨工具去操纵灵魂的精细能量时才能完全实现。在充满灵性的人类生活领域，身份危机可能与一个人没有遇到自我对这种内在事物的这种巨大敏感性一样严重，如果不是更严重的话，这种内在事物将他无情地推向一种日益增长的灵性。越来越大，越来越受追捧，最终越来越不完美。

属于这类人类的人必须看到所有形式，即使是最高尚、最美丽的形式，都掩盖了灵魂的真实面目，因为灵魂不属于小我层面；它看到无限，当小我变得过度依附于形式，甚至精神形式时，它会干扰必须通过灵魂并提高灵魂所有较低原则的振动频率的宇宙能量。"人，所以他可能成为生活的主人。当超心智（更高心智）的人成为生命的主人时，他不再需要在精神上被吸引到灵魂的层面，因为是灵魂，他的能量，向他下降，并将他的光之力量传递给他.

人的精神身份是通过灵魂的能量形式存在于他体内。但是这种能量虽然具有改造人格的力量，却没有变化的力量。

但仅靠人格的转变是不够的，因为它是人的最后一个方面。只要小我不与灵魂结合，灵性人格就很容易使人迅速转变道德，以至于思想和精神情感上任何缺乏平衡的程度，都可能导致他灵性的严重危机，宗教狂热。

因此，即使是极度属灵的人也会伤害自己和社会。因为狂热是一种精神疾病，患有这种疾病的人可以很容易地，因为他们对精神形式的特殊利用，在其他人身上产生强烈的吸引力，足以使他们成为伟大的信徒，也就是说，-说新的形式奴隶，如果他得到那些像他一样无知但对这种疾病更不敏感的人的顺从信念的帮助，他就会被狂热主义提升到只有精神上有病的人才能保持的地位。

越来越多的人，并没有变得狂热地灵性化，而是对他们的灵性印象太深，不知道它的局限性，即形式的幻觉。他们迟早会回顾过去，意识到自己已成为灵性幻觉的牺牲品。于是他们把自己投入到另一种精神形态中，这种马戏可以持续很多年，直到厌恶幻觉的那一天，他们永远从中走出来，意识到意识是超越形式的。这些人有机会超越形式的限制，最终发现更高心灵的伟大法则。

精神认同的危机，此时的他们已经不可能了。因为他们从自己的经验中知道，一切都服务于灵魂的经验以对抗自我，直到自我离开经验的必要性而只知道他内在的超心智意识(更高的思想)的那一天。

精神认同危机日益成为现代的危机。因为人类不能再单靠技术和科学生活。他需要更接近他的东西，而科学不能给他。但旧形式的东正教也没有。于是他一头扎进了无数的精神或神秘的精神冒险中，坚定的意图是找到他正在寻找的东西，或者寻找他想找到的东西，而他并不确切地知道。因此，他的经历将他带到所有教派、所有哲学或深奥学派的范围内，在这里他再次发现，如果他比一般人更聪明，他认为找到答案的地方是有限的。

他终于发现自己是孤独的，他的精神认同危机也越来越难以忍受。直到有一天他发现他身上的一切都是智慧、意志和爱，但他对它们的规律的了解还不够多，无法发现隐藏在寻求者眼中的机制。他看到了什么惊喜！当他意识到他在危机中寻找的只是他内心的一种灵魂机制，它驱使他向前唤醒自己，也就是唤醒她。
当这个阶段最终开始时，人，人的小我，去精神化并开始理解他内在的超心智能(更高的心智)的本质，它觉醒了，并使他认识到所有在自己之外寻找的人的幻觉，世界上最好的意图，他们还没有意识到这整个过程是灵魂体验的一部分，它使用自我来准备他与她进行振动接触。

人不再接触他存在的现实。这种失去联系在全球范围内如此普遍，以至于这个地球代表了一艘满是疯子的船，他们不知道船要去哪里。他们被看不见的力量所领导，没有人知道这些力量的来源，也不知道他们的意图。人与无形者分离了那么多世纪，以至于他完全失去了现实的概念。而这种意识的丧失是他存在问题的高墙背后升起的原因：身份。然而解决方案离他如此之近，同时又如此之远。要是他知道怎么听他不想听的话就好了。

口水战和观念之战，是他所剩无几的了。如果一个人没有意识到他的一部分是伟大的，而另一个人则受到他的感官的限制，并且两者可以结合在一起，那么他能自给自足吗？如果有一天人类能够意识到除了他自己之外没有人可以为他服务，只有他自己可以为他自己服务……但是他害怕为自己而活，因为他害怕别人会怎么说他……尽管他很穷！

人是不断失去与幻想的斗争的人，因为他们是使幻想保持活力和强大的人。每个人都害怕破坏伤害他们的东西。一场真正的噩梦！而最坏的还在后头！因为 20 世纪的人将看到在星辰之间移动的众生降临到他身边，这些众生以前是他的神。

个人身份问题在全球范围内持续存在。由于这个问题源于低级思想和高级思想之间缺乏联系，它的影响在世界层面和个人层面上都会感受到，因为只有高级思想才能向人类解释他星球的伟大奥秘。它的古老神灵。只要这些神是古代历史的一部分，人类就不会受到他们的困扰。但是，当这些同样的存在回归并以现代的眼光让自己为人所知时，全球范围内的震惊就会回荡，而那个还没有发现自己真实身份的男人发现自己陷入了他的虚假身份——以及她的想法和信仰——和周期性现象。

如果他的思想对经验开放并且他在他内在接收到真正的智慧，关于一个他不知道和不知道的行星最令人不安的现象之一的必要信息，人类就不会经历行星身份危机，因为他有已经解决了自己内心的身份危机。

由于人类正在迅速走向历史和生活的转折点，因此必须建立个性，即人与宇宙之间日益完善的关系，因为正是从真正的个性中，人们在人身上发现的振动发现了他的真实身份显现。而只要这个真正的身份还没有稳定下来，个性就没有完全实现，就不能说人是“成熟的”，也就是说能够不受干扰地面对任何个人或世界事件，因为他已经知道它，他知道它的原因。

当我们一般谈论身份危机时，我们是在从心理学的角度来谈论它，从某种意义上说，我们正试图定义人与社会之间的关系。但身份危机远不止于此。不再是社会人成为衡量标准，我们必须达到的常态。相反，常态必须被转换，也就是说相对于自身重新定位。

当人开始意识到他的真实身份高于括号中正常人的正常身份时，他意识到两件事。首先，正常人担心的事情不再让他担心；顺带一提，任何与次正常行星发生碰撞的事物都是正常的。那么真实身份现象，从这个角度来看，就变得越来越重要，因为它决定了哪个人可以克服正常或无意识的人的正常弱点，而且，决定了没有的人更正常——那个也就是说，在无意识和相对平衡的人的范围内——可以承受行星秩序的压力，这种压力有可能扰乱一个正常的存在，并导致孕育这样一个人的文化崩溃。

一个发现自己真实身份的人无可争议地超越了所有形式的心理体验，这些心理体验有可能扰乱一个完全是他的文化的产物，并且只以他的文化的价值观为生的人。因为实际上，当外部事件扰乱文化时，文化是一块非常薄且非常脆弱的画布，也就是说，要根据它不知道或完全没有意识到的现实重新定义它。这就是身份未决现象在人身上的危险。

因为如果他不发现自己的真实身份，他将在情感和精神上成为社会心理学的奴隶，以及当周期结束事件扰乱他的正常发展过程时他的自然反应。正是在这里，人必须摆脱社会个人反应，才能根据普遍理解的模式来体验这种体验。只有真正的身份对应于真正的人和真正的智慧。只有真正的身份才能根据脱离人类有限情感的智慧毫无困难地解释宇宙事件。

曼的身份危机问题与其说是一个简单的心理问题，不如说是一个生活问题。人类在寻找自我时力求理解的心理范畴不再适合那些发现自己真实身份的人，因为他们不再像与自我斗争时那样对生活充满兴趣。他的真实身份充满了他存在的每一个角落，他发现自己面临着一个自我，这个自我存在于他思想的另一个维度、维度或能量平面中，这个自我无法通过模仿联系起来，因为他完全独立于由模仿形成的心理范畴。没有真实身份的无意识人的情感和心理结构。

身份危机现象对人来说是一种痛苦，因为他永远不可能对自己、对自己、对他不断追求的东西感到完全快乐。对他来说，快乐是他想要永久生活的一种体验。但他没有意识到要成为他所说的"快乐"，你必须对自己感觉良好，也就是说能够感受到内心完美的和谐，而外界无法打扰这种和谐。直到他拥有穿透赋予它色彩的背景的内在力量，他才意识到生活与它自己是无法区分的。

一个发现自己真实身份的男人不再过着他以前的生活。颜色变了，生活不再有相同的魅力，每一层都不同。因为它与前世的不同之处在于，真正的个体决定了它的可能性，而不是后者被他所植根的文化强加于他。

发现自己身份的人的生命代表着一种随时间消失的连续性，它不再有界限，也就是说没有终点。这种认识已经介入了生活方式和创造性的生活方式。只要人还受身份的困扰，只要他没有接触到他内心真正的智慧，他就只能满足他的需要。当他在光中时，他不再需要养活自己，因为他已经通过振动知道了他的生活方式，而这种知识使他能够产生满足他的需要所必需的创造性能量。生存的心理范畴逐渐消失，只为一种创造性能量留出空间，这种能量利用人类的所有资源，并将其置于人类福祉的支配之下。

为了让人类克服他的身份问题，价值必须从心理层面转移到纯粹智力层面。虽然心理价值导致了他的危机，但因为它们仅限于他的感官，仅限于解释感官材料的智力，他需要一个不受他的智力认可的衡量标准。

正是在这里，他第一次对某种渗透到他体内并且他无法阻止其运动的东西产生了一种对立。当运动开始时，就是这种智慧的光，它独立于它的自我和它的幻想。正是在这里开始感受到价值观的置换，这导致了内心的痛苦，足以根据觉醒的人必须过的生活来穿透光的智慧。

价值观的转变只是循序渐进，才能让小我保持一定的平衡。但随着时间的推移，一种新的平衡形成了，从社会角度来说，自我不再正常；他是有意识的。也就是说，他看穿了形式和规范的幻觉，变得越来越个性化，以提高他微妙身体的振动、他的个性所基于的层次以及他的真实身份。

价值观的位移其实就是价值观的崩溃，但我们称之为"位移"，因为发生的变化对应着一种振动力，这种振动力改变了看的方式，使思维方式适应了智能人类更高的中心。只要小我还没有目睹这种振动崩溃，它就会继续讨论思想、符号的类别，这些类别构成了它虚假身份的墙。但是一旦这些墙开始变弱，价值观的置换就对应着深刻的变化，这是自我无法合理化的。而无法被他合理化，他最终被光所击中，也就是说，他最终以一种永久的、不断增长的方式与光联系在一起。

然后，他的生活被周期改变，很快，他不再生活在限制中，而是生活在潜力中。她的身份越来越多地根据她自己来定义，而不是根据她的主观欲望来定义。而他开始体会到什么是"真实客观的自我"。

当他认识到真实而客观的自我时，他会非常清楚地看到这个自我就是他自己，再加上他内心的其他东西，虽然他看不到，但他感觉存在，在那里，有东西进入了他。一些智能的、永久的、不断存在的东西。用眼睛观察的东西，如实地解释世界，而不是小我以前看到的那样。

我们不再说这个人是"心智的"，我们说他是"超心智的（高级心智的）"，也就是说他不再需要思考才能知道。从他的经历来看，身份的痛苦离他太远了，以至于当他回顾过去，看到他现在的样子，并将它与过去的样子进行比较时，他感到很惊讶。。

第 2 章

向下*进*化和向上*进*化 *BdM-RG #62A*（已修改）

好的，所以我把人的进化分开，我给他一条向下的曲线和一条向上的曲线 OK。？向下的曲线我称之为“退化”，向上的曲线我称之为进化。今天，人类正处于这些曲线的交汇点。让我们输入一个日期：1969 年，如果你愿意的话。如果我们看进化论——不是从达尔文主义的观点——而是从神秘学的观点，换句话说，根据人类的内在研究，如果我们回到过去，我们可以找到一万二千年前的崩溃亚特兰蒂斯之名的伟大文明。

所以这是一个人类强烈发展所谓星光体的时期，星光体是他意识的一个方面，是他意识的微妙载体，与所有心理-情感直接相关。。然后在这个文明的毁灭之后直到今天，人类发展了他的另一部分意识，这可以神秘地称为低级精神意识的发展，它引起了智力的非常先进的发展，今天被人类使用了解物质世界。

从 1969 年开始，在这个星球上，人类意识中出现了一种新现象，可以称之为融合，也可以称之为地球上超心智意识（更高意识）的觉醒。世界上有些人已经停止在较低的心智水平上运作，因此也就是智力水平，他们已经开始发展另一层意识，称为超心智意识（更高的心智）。这些人已经发展出正在发展的能力，他们也将与另一个进化周期相吻合，我们可以称之为第六根种族。

神秘地讲，当我们谈论人类的进化时，我们谈论的是亚特兰蒂斯，它是第四根种族及其亚种，我们所属的印欧人种是第五根种族的一部分及其亚种。现在世界上开始了一个新的根种族，它也将产生它的子种族。最终将会有第七种根种族，这将使人类能够达到足够先进的进化水平，不再需要有机地使用他的物质身体。但我们目前不处理这个问题，所以我们处理的是第六根种族，它不代表物质种族，而是代表未来人类新精神意识的纯粹心理方面。

很明显，要了解人类在这个层面上的进化，从反向漩涡的点到它的终结，根据我们收到的信息，这可能是 2500 年，很明显，人类将要通过通过绝对非凡的意识阶段，也就是说，亚特兰蒂斯人与印欧人种相比有多少限制，今天的人与下一个人种相比也将受到多少限制地球上超意识意识(高级思维)的进化，这是奥罗宾多所预言的。

超心智意识(高级心智)进化的有趣之处在于：今天我们人类，理性人类，笛卡尔人类，第五根种族非常善于反思的人类，我们有一种倾向相信我们的思想是由我们的自我支配的，就像明天人类会发现人类思想不受自我支配一样，人类思想在其心理学定义中是自我的反思表达，它的来源是位于暂时可以称为“精神世界”的平行世界，但稍后将被称为“建筑世界”。

换句话说，我的意思是，人类越是不厌其烦、越是有能力或越是自由地去发现他的思想源头，他就越有可能开始与平行世界进行心灵沟通。，最终在进化过程中，在世界层面上，在种族的普遍层面上，能够立即破译生命的奥秘，无论是在物质领域还是在灵魂的星光领域，而不是在精神的精神领域。换句话说，我的意思是，人类，他已经到达了一个点，在这个点上，他今天有可能达到一种自足的精神意识状态。

当我说自给自足的心理意识时，我并不是指基于真理的心理价值的心理意识。真理是一个术语，它是个人信念或社会信念，或集体社会学信念，它是作为个人或作为集体的社会的情感需求的一部分，以确保在物质世界中占据主导地位。

但就人类未来意识的进化而言，真理现象或它的心理对应物，或它的情感价值，将是绝对无用的，原因很简单，人类将不再能够使用情感来表达他的良心。对他的知识的心理评价。他将不再需要利用良心的情感来发展自己的心理安全感。
因此，人的思想将是绝对自由的，能够在精神层面上进行锻炼，表达、阐述和定义宇宙意识的最终无限主题，这些主题是世界上所有种族的一部分，它们是一部分宇宙中所有种族的一部分，实际上是精神不变统一的一部分，在其绝对定义中，作为光的原始来源及其在宇宙中的运动。

所以在人类的进化中会有一个点，那时自我最终会弥补在自我意识上失去的时间，并且自我最终会通过将其引入其意识而达到其心理定义的可能极限他纯洁的思想，即他的精神的创造潜力。

我们将在地球上，在不同的种族，不同的国家，在不同的时代，发现知道融合的人，也就是说，他们将能够在瞬间被如此伟大的知识来源所吸引，以至于世界科学，无论是技术、工艺、医学、心理学还是历史，都将被彻底颠覆。为了什么 ？因为这是自人类进化以来的第一次，自精神下降到物质中以来的第一次，也是自灵魂与物质结合以来的第一次，人类将最终获得承载其绝对知识的能力.

我所说的绝对知识是人类思想能够承受和吸收自己的光的能力。绝对知识不是能力。绝对知识不是预定。绝对的知识不是必需的。绝对知识是一种修正性的进化目的，也就是说，它是宇宙中光的伟大活动场域的一部分，它使所有领域、所有智能实例能够——告诉宇宙中所有智能物种在一个更高的精神层面，也就是说在一个能量强大到足以在进化过程中允许身体物质最终消失而以太体不可避免地复活的层面。

也就是说，人类最终进入一个充满活力的组成部分的能力，不同的太阳构成了宇宙有机体，是它的精神、它的光和它的基础，在运动和理解上。我们今天的无限称之为原子意识！所以在进化过程中会有一个点，人类将能够无需思考，无需思考，人类将能够最终以一种明确的方式干预地球上普遍意识的进化原型和进化的心理构建. 这意味着人类最终会意识到他绝对是一个有智慧的存在。

人类将逐渐认识到，智力不仅仅是一种教育形式的表现，而且智力绝对是任何头脑在任何事情上的基本特征。只是今天我们处于这样一个时刻，作为一个自我或人类自我，我们被迫生活在普遍反思强加给我们的限制之内，即历史和人类的记忆。

人类还没有被赋予——因为在这个领域没有足够的科学——人类还没有被赋予知道和理解他的心灵如何运作的能力，他的自我如何运作，他的自我如何运作，以及智力一词在其普遍定义中意味着什么，以至于今天人类被他的星光体所困，也就是说被他的感官所困！

他有义务用他的基础知识和普遍知识代替，在进化过程中受历史和学科限制的小知识被修改，因为所有科学理论都必须被修改，而不是在今天的科学没有用的意义上，相反，它非常有用，但从某种意义上说，今天的科学也不可避免地走向了自身的废除。正如所有文明都不可避免地走向自我废除一样。

但正如一个文明发现它的废除现实非常困难一样，科学也会发现它自己的废除也很困难。这是很正常的。不能要求有思想的众生或有一定意识的众生在世间促成自己的衰落或自己的灭亡。为了进化，为了让人类进化，我们有义务意识到我们是什么，我们做了什么，我们能做什么。

但作为个人——我明确地说是作为个人——我们最终将不得不正视我们星球上普遍和宇宙秩序的情况，我们将不得不正视过去曾引起巨大迷信运动的维度在世界上；随着科学的发展而消亡的运动，以及随后被科学断然拒绝的运动。

因此，随着时间的推移，我们将不得不回顾和重温某些经历，以认识到宇宙是无限的。人类的意识是无限的，而内在的人和他的意识一样强大。今天在一个我们被迫生活在众多思想潮流的十字路口的世界上，这一点非常重要，作为一个整体……当我说作为一个整体时，我当然是在看美国与个性对抗的集体经验往往会慢慢产生集体精神病。

世界上的人不可能无限期地受到思想潮流的轰炸，这些思想潮流的数量被电视、报纸或各种形式的自由媒体放大了。终有一天，人类将无法再承受这种因真理与谎言之间的各种对抗而产生的精神和心理紧张。地球上超心智（高级心智）意识的进化将到达一个点，届时人类将被迫根据与自己的关系来定义现实。但它将是普遍的“一个人本身”，而不是“一个人本身”将基于它自己的精神的嬉戏或它自己的自我的虚荣，或它自己的不安全感。

所以从那一刻起，人类将开始能够全面了解人类现象和文明。他将不再在心理上被世界上正在发生或将要发生的事情“塞*满*”（虐待）。人将开始获得自由。从他开始获得自由的那一刻起，他将最终开始了解生命的基本品质。他进化得越多，他就越能以一种绝对的、完整的和博学的方式理解生命，这种方式在今天已经不是第五根种族意识的一部分。

为什么所有这些废话？简单地让人一点一点地明白，他能给自己、创造自己的最大忠诚就是对自己的忠诚。我们生活在一个非常崇尚个人主义的世纪，尤其是在西方世界。我们变得越来越个人主义，但个人主义如果仍然是一种态度，并没有从根本上融入人类的现实。换句话说，穿着红内裤和黄拖鞋走在纽约的大街上，在纽约时代广场做爱，是一种个人主义。但这是怪癖，是人类意识的一种星体化形式。

人不需要保持他的个性，在这个词的具体意义上表达他的个性，蔑视大众的敏感性或蔑视他的人民的敏感性或蔑视他的人民的敏感性。这是错觉！而且它是二十世纪特色时尚的一部分，最终变得平庸，最终甚至变得愚蠢，最终完全没有美感。所以新人类，地球上超心智（高级心智）意识的进化，确实会让人类发展出一种极其个性化但不是个人主义的意识。

人为什么会个性化？因为他的意识实体会以他的神灵融合为基础，而不是投射到人类眼中的世界中，以透出一种与怪癖的调情。一个人不需要环游世界并且处于边缘才能成为真实的。相反。人越有意识，他就越不会被边缘化，他就会越真实，在他的现实中就越匿名。因为人的真实存在于他与他自己之间，而不是他与他人之间。

如果我们观察我们星球上根种族的必要进化，那就是了解一点人类现象。我们建立坐标，纯粹是实用主义，纯粹是给不可避免的事件一个时间顺序的理解框架！但是，如果我们谈论有意识的种族，如果我们谈论有意识的人类，我们就不得不谈论有意识的人和个人。

地球上超心智意识（高级心智）的进化永远不会发生在任何集体的规模上。地球上超心智（高级心智）意识的进化永远不会是集体力量的表现。世界上总会有一些人会一点一点地、越来越多地被吸引到他们意识中的那个点，在那里他们将与他们自己的源头、他们的精神、他们的分身结合，无论我们怎么称呼它。是人的一部分。

但是朝这个方向的基本运动将基于此：它将基于对自权力下放以来从未做过的思想现象的理解。仅仅说："我思故我在"是不够的。笛卡尔说"我思故我在"是件好事，因为这是认识到思想本身具有必须在个人层面上实现的力量的一部分。

但在创造性意识的层面上，当人类的思想将被完全、整体地转化时，这一点就会到来。人类在进化过程中将不再思考。他的思想将转化为他更高思想的创造性表达方式。那颗心会变得完全 心灵感应。换句话说，人类将体验到与宇宙层面的即时交流，这种交流方式将不再是反思性的。一旦思想不再反映在人的头脑中，思想就不再是主观的。我们不能再说人思考，我们说人与他自己意识的宇宙层面交流。

但是，为了让人们以一种完整的方式来理解这一点，他将有必要认识到我们今天所设想的、我们今天生活的、固定在我们脑海中的、我们产生或感知的那种思想。我们作为无意识的自我，必须在我们心中唤醒某种认识，从这个意义上说，人必须能够认识到他的思想本身使他与他自己分裂。只是就他而言，由于内卷和无意识的原因，他使他服从于善或恶、真和假的两极。

从人极化他的思想的那一刻起，无论他建立消极坐标还是积极坐标，他都刚刚在物质层面上的自己与宇宙和宇宙层面上的自己之间制造了分裂。这个非常重要！它是如此重要，以至于它是下一次进化的根本关键。使我们倾向于总是与极性相关的想法是我们自我的根本不安全感。这是我们情绪的强大和吸血鬼能力。作为一个自我，或者作为一个受过不良教育或受过过度教育的人，我们无法承受我们所知道的。

世界上没有不知道的人。所有人都知道某事，但没有世界权威，没有文化定义，世界上没有文化支持可以支持一个人知道某事。有些机构赋予自己了解某事的权利，以便建立这种知识并用它来调节人的思想。这就是我们所说的不同层次的科学，这很正常。

但是没有相反的运动，世界上的机构可以将他的权威给予或归还给人类，也就是说，将他自己的小维度还给他，这有一天可能会变得非常大。，他自己的光。你可以在精神领域、宗教领域以一种非常简单的方式进行测试。有一天，当人类的中心足够开放时，他将能够在科学领域做同样的事情。

一个在世上的人，例如，他会去见一位牧师或从事宗教工作的人，他会和他谈论上帝，他会说："好吧，好吧，上帝就是这样一个东西，这样的事情，*这样*的事情"，有人会对他说："但是你有什么权利*谈论*上帝？你有什么权利*谈论*上帝"……？如果人的进化程度较低，并且真的可以将上帝的形式碎片化以带出或涌现出其他形式，这些形式是他思想的创造性维度的一部分，那么他将更加厌恶上帝的制度化。对不可见世界的理解。

所以这就是为什么我说人类将无法在世界的支持下以超心智意识(更高的思想)进入世界。当人完全摆脱对世俗支持的需要，并最终开始慢慢地认识和承担他所知道的事情时，他就会拥有超心智(更高的心智)意识。而这样做的条件，就是不落入真假两极的陷阱。

如果人落入真假两极的陷阱，他会刺激他的良心，使他的自我失去安全感，并且他会对现实发展出极端的态度。真假只代表心理上无法知道的心理成分！当你吃到一块好牛排时，你不会怀疑它是真的还是假的，没有极性，这就是它的好处。但如果你开始怀疑里面是不是有害虫，哦，那你的胃就不会回应了！在知识层面，知识层面也是一样的。

知识对于较低的头脑就像知识对于较高的头脑一样。知识是自我需求的一部分，而知道是自我现实的一部分。所以知道和知道之间没有区别或分离。知识是一个意识层次的一部分，而知识又是另一个意识层次的一部分。

在知识领域，我们谈论某些事情，在知识领域，我们谈论其他事情。两人可以相遇，结为兄弟，相处得很好。第四层总是好的，上面有第五层……人是一个多维的存在，但人也是一个拥有并生活在体验意识中的存在。我们在地球上有一种实验意识。我们没有创造性意识。

看看你们的生活！你的生活就是经验！从你进入世界的那一刻起，你的生活就不断地与经验有关，但人不能无限期地依靠经验生活。有一天，人将不得不带着创造性的意识生活，那时生活是值得过的，生活变得非常广阔，非常广阔，它具有强大的创造力，而人不再活在灵魂体验中。但是为什么人要体验这种体验呢？因为它依附于强大的力量——我称之为记忆——实际上就是你所说的“灵魂”。

人不靠他的精神生活，他依附于灵魂，他靠灵魂生活，他不断地被灵魂吸血。研究过轮回的人，或者研究过回到过去的人，都很好地确定了今天某些人正在遭受某些事情的痛苦，因为他们在前世因因而受苦。今天有些人无法进入电梯(电梯)，因为他们正在经历来自物质生活之前的创伤，或者在以前的条件下被窒息，他们不是没有能力......他们正在窒息。所以人活在灵魂的体验中。

他活着，他依附于他的记忆，他以前的进化运动的非常巨大的无意识记忆，就像他今天作为一个实验生物所生活的非常巨大的记忆一样。人不能无限期地从地球上的经历中活下去！这是对他的通用智能的侮辱。人不能说:“好吧好吧，十年后我想做*这样*的事，五年后我想做*这样*的事”，*这*与人的本性是*绝对*不可*调*和的，这与人的本性是绝对不可调和的。他不知道自己的未来的人！

人的本性是不相容的，因为他不知道眼前这个人的本性。换句话说，人的这种精神被迫按照理性的指示生活，这与人的精神是不可调和的，因为今天在物质层面上的人属于意识正在下降的一代人。人类的意识必须从下降到物质，最终到达以太，也就是说，地球现实的那一部分最终是人类必须自然而然地过他的不朽的世界。

人不是被造成物质然后死去的。我们所说的死亡，也就是我们所说的人或灵魂返回星光层，是人无意识的一部分。这是人类与宇宙回路完全隔绝的部分事实，宇宙回路是他世代的源泉，是他的智慧之源，是他的活力之源，是他行星自我的源泉！所以人必须回归本源，但人不能通过内卷化的精神的、历史的幻觉回归本源。

人将无法通过使用迫使他成为物质囚徒的旧观念回到他的源头。人不会通过使用使他成为具有实验意识的存在的旧方法来回到他的源头。人不会因相信而回到他的源头。

人类将通过在进化过程中逐渐发展，即支持他所知道的东西的能力，回到他的源头。

但在当今世界，我们注定要陷入神话，注定要自我心理系统化。我们注定要掌握一种影响所有人文学科的心理态度：信仰。为什么人需要相信？因为他不知道！为什么人需要相信？因为他是一个有经验的意识存在，所以他的头脑中没有光。他生活在他的小意识的非常黑暗的运动中，所以他不得不相信，以便让自己依附于某种有活力和绝对的东西。

但是这种对绝对的信仰是自我心理调节的一部分，这种对绝对的信仰，它是由谁建立的？它是由 Involution 人建立的。你很清楚，如果你走进这个世界，向某人讲一个故事，那么当你要讲的故事被另一个人接收和讲述时，将不再与你最初讲的那个相同.

想象一下，有人走出去，试图重复我今天所说的话，作为同修，你可以想象明天会怎样！所以过去有人类做事，有启蒙者来到世界帮助人类进化。但是这些人说了什么，以及他们所谓所说的内容被报道是另一回事。

而且我可以实质性地告诉你一件事——因为我多年来一直了解这种现象——一个人绝对不可能完美地重复完美地说出的话。当你今晚回家时尝试这样做！一个人不可能重复完美地说出的话。我会告诉你为什么。因为完美地说出的东西——换句话说，没有被小我染色的东西，没有被星光化的东西，不是人类无意识的一部分，而是人类宇宙性的一部分的东西——它不指向小我。人或人的自我，或人的智力。它指向他的灵。

如果这个人不在他的灵里，你怎么能指望他接受另一个灵已经说过的话呢？不可能。所以在那一刻有着色。从启蒙者话语的色彩中诞生了我们所说的为了人类进化利益的宗教。我同意并且很高兴这正在发生并且已经完成，因为这是必要的。但在进化过程中，终有一天，人类将不再需要道义上的支持来让他的良心充分了解自己的知识。那就是超意识(更高的意识)。

既然我们正在与魁北克人交谈，因为我们正在与一群人交谈，他们出于非常充分的理由，有机会体验到宗教赋予他们的精神世界的某种亲近感，从这个意义上说，我们已经取得了进步已经，我们已经对无形的事物具有一定的敏感性。

但从那里开始，使用内卷的精神路径进入对意识的深刻神秘探索，将把我们直接带到自我的两极。它会把我们带到善与恶、真与假的冲突中，它会给我们的心灵带来巨大的痛苦。

这就是为什么我说：有意识的人，地球上超心智意识(高级思想)的进化将从人类已经理解不需要让他的思想受制于真假的那一刻开始。但是要逐渐学会生活它并支持它的运动，直到有一天这个思想变得完美，也就是说完全在它自己的光中，完全去极化，以至于最终他的自我，我……自我，灵魂和灵合而为一，使人成为一个真实的存在。

什么是真正的存在？真人就是真人！他不是一个需要真理的生命，他不是一个吃真理的生命。如果你吃了真相，明天你就会吃掉谎言，因为会有人带你更进一步到现实无限的局限。如果你吃下真相，有一天你将不得不再次迈出这一步，因为唯一适合人的东西，适合他的良心，适合他的精神，适合他的灵魂，适合他的自我，适合他的存在，是和平。

但和平是什么？和平是中止，是寻找的中止。你会说：“是的，*但你必须去寻找*”，我说：是的，人类正在寻找，尽管你们自己也在寻找，所有人都在寻找，但在进化过程中会有一个点，人类会 not 将不再有寻找，人将不再需要寻找，当他最终意识到他知道时，人将停止寻找。

在那里你会说:“是的，但是一个人怎么知道一个人知道*”……*只要你允许自己承受它，你就会知道它，只要你不需要打电话给任何人来找出答案如果你是对的。然后你会说:“*嗯*，是的，但如果我*们是对*的，或者如果我*们认为*我*们是对*的，那就很*危险”*。我会说:是的，因为一个寻求正确的人是一个已经在寻找他的理由的人！

但是在你的生活中，在你的日常生活中，在你的个人角落里，难道没有一些经历吗？在你的生活中，难道没有一些时候你能感觉到你所知道的，是吗？就是这样，就是这样！

（所以你添加，你添加，你添加，那些将有能力将他们的“ *that's it”*添加到另一个“ *that's that”*到另一个“ *that's that”*的人，但是“ *this is it”*是真实的，一个“就是*这样”*，它不会建立在头脑的骄傲之上，一个“就是*这样”*，它不会建立在灵性或你灵性的骄傲之上，一个“就是*这样”*，它将是个人的对你来说，一个“ *that's that”*对你遇到的所有男人来说都是普遍的，谁会在他们的“ *that's that”*中，在那一刻你就会知道它是！）（如果无法翻译，请删除这一段）.

한국인

Bernard de Montréal 의 2 개 회의 필사 및 번역.

임시 형식

이 책은 인공지능에 의해 번역되었지만 사람이 검증하지는 않았습니다. 이 책을 검토하여 기여하고 싶다면 저희에게 연락하십시오.

당사 웹사이트의 메인 페이지: http://diffusion-bdm-intl.com/

이메일: contact@diffusion-bdm-intl.com

내용물

전체 Diffusion BdM Intl 팀에서 인사드립니다.

Pierre Riopel 2023 년 4 월 18 일

1 장

아이덴티티 CP036

타인에 대한 자기 정체성은 보편적인 인간의 문제입니다. 그리고 이러한 문제는 인간이 현대 사회와 같이 복잡한 사회에 살게 되면 더욱 커진다. 정체성의 문제는 에고의 삶의 괴로움이며, 타인과 비교하여 자신을 보는 시대부터 그를 따라다니는 괴로움이다. 그러나 정체성의 문제는 자아가 자기 자신에 따라, 즉 자신의 척도에 따라 자신을 실현하는 대신에, 실제로 고통받는 다른 자아와 경쟁적으로 자신을 실현하려고 한다는 사실 에서 발생 하는 잘못된 문제입니다. , 그와 같은 문제에서.

에고는 울타리 너머로 상대방의 들판을 바라보며 꽃을 감상하지만 상대방이 자신에게 똑같이 하고 있음을 보지 못합니다. 오늘날 인간의 정체성 또는 정체성 위기는 너무 첨예하여 시간이 지남에 따라 개인 의식의 완전한 상실로 악화되는 자신감 상실을 초래합니다. 위험한 상황, 특히 자아가 이미 성격이 약하고 불안정한 경향이 있는 경우.

정체성의 문제, 즉 자신을 자신만큼 높게 보지 못하는 자아의 이러한 특성은 사실 창의성의 문제입니다. 그러나 에고가 창조적일 때 정체성의 문제는 그것으로 제거되지 않습니다. 왜냐하면 에고는 자신의 하위 자아라는 환상을 깨달을 때까지 결코 자신에 대해 완벽하게 만족하지 못하기 때문입니다. 따라서 낮은 지위의 자아는 높은 지위의 자아와 동일한 정체성 문제를 경험할 것입니다. 그와 다른 사람 사이의 비교는 규모만 변할 뿐 항상 존재하게 될 것이기 때문입니다. 그리고 그가 스스로 추구하는 개선에는 끝이 없습니다.

그러나 자기 수양은 행복하게 살 이유를 스스로에게 주기 위해 에고가 숨기는 담요입니다. 그러나 그는 모든 개선이 욕망체에 의해 이미 생성된다는 것을 모르나요?

정체성의 문제는 인간의 진정한 지능에 대한 의식의 부재에서 비롯됩니다. 인간이 지성에 의해 살아가는 한, 인간은 오직 감각적 경험에 의해서만 의견이 뒷받침되며, 자기 중심적 경험을 통해 자신이 안다고 생각하거나 이해한다고 생각하는 것을 미결정 지능의 절대값으로 대체하기는 어렵습니다.

인간이 자신의 흔적을 남기기 위해 삶에서 자신을 드러내고자 하는 한, 그는 이 욕망으로 괴로워합니다. 그가 자신의 욕망을 달성하면 다른 사람이 그를 등으로 밀어 넣을 것입니다. 그렇기 때문에 어떤 형태의 패배도 그의 지위에 관계없이 그에게 정체성 위기를 구성하는 이유는 정체성의 문제가 성공의 문제가 아니라 양심의 문제, 즉 진정한 지능의 문제이기 때문입니다. .

실제 지성이 지성을 능가한다는 사실을 일생 동안 발견한 사람은 자신이 현현할 수 있다고 느끼는 것과 같은 진정한 창의성의 부재로 여전히 고통받을 수 있지만, 이미 정체성 문제로 고통을 덜 받기 시작합니다. 그의 정체성이 자신에게 맞는 삶의 방식에 순응할 때에만 그는 창의성이 무수한 형태를 취할 수 있고 각 사람이 자신에게 적합한 창의성의 형태를 가지고 있다는 것을 깨닫게 될 것입니다. 그리고 이 형태로부터 그는 자신의 욕망체와 창조적인 지능의 측면에서 완벽한 조화를 이루며 살 수 있습니다.

창의적이 된다는 것은 세상을 바꾸는 것이 아니라 내면의 세계가 외부화되도록 자신을 위해 완벽하게 하는 것입니다. 이것이 세상이 변하는 방식입니다. 항상 내부에서 외부로, 결코 반대 방향으로 변경되지 않습니다. 초월체는 정체성의 문제를 깨닫기 시작합니다. 그는 자신이 여전히 어느 정도 자신의 모습임을 봅니다. 그러나 그는 또한 그의 몸이 변화함에 따라 그의 의식이 성장하고 이전에 무의식적인 자아였던 것의 표면에서 정체성의 문제가 서서히 사라지는 것을 본다.

초자연적 존재의 정체성 문제를 점진적으로 제거하면 마침내 그가 실제로 보는 대로 자신의 삶을 살 수 있고 자신에 대해 점점 더 나은 사람이 될 수 있습니다. 정체성으로 고통받는 것만큼 어려운 것은 인간에게 없습니다. 그는 실제로 환상적 형태로 고통을 받고 있기 때문에, 즉 그가 처음부터 창조하는 이유 때문에, 정확히 그가 지능적이지 않다는 사실, 즉 그의 창조적인 지성을 의식하지 못하기 때문에 고통을 받기 때문입니다.

정체성의 한 측면은 어떤 경우에는 수치심, 다른 경우에는 당혹감, 대다수의 경우 불안입니다. 도덕성이 좋은 사람이 사회 사상의 그물에 갇힌 자신의 마음에 대한 사회적 반성일 뿐인데 왜 부끄러운 삶을 살겠습니까? 다른 사람들이 생각하는 것을 즉시 제거할 수 없는 에고의 무능력에서 오는 당혹감도 마찬가지입니다. 부끄러운 자아가 다른 사람들이 생각할 수 있는 것을 제거한다면, 그의 부끄러움은 사라질 것이고 그는 자신의 진짜 정체성, 즉 인간이 항상 그 시대의 빛 속에서 자신을 보도록 만드는 마음의 상태에 더 빨리 접근할 수 있을 것입니다.

정체성의 문제는 인간의 중심성 부재에서 비롯됩니다. 그리고 이 부재는 지능의 관통력을 감소시켜 인간을 마음의 법칙이나 마음의 메커니즘을 알지 못하는 자신의 일부인 지성의 노예로 만듭니다. 따라서 경험에 맡겨진 인간은 지능이 부족하고 인간의 본성에 관한 다른 사람들의 의견을 받아들일 수밖에 없습니다.

사람이 자신에 대해 궁금해 한다면, 다른 사람이 그와 같은 상황에 처해 있다면 어떻게 다른 사람이 그를 깨우칠 수 있겠습니까? 그러나 남자는 이를 깨닫지 못하고 사건이 자아에 가하는 압력에 따라 그의 정체성 문제는 악화된다.

마음 속의 에고는 의심할 여지 없이 자신의 실제 지성에 적응되지 않은 사고 방식에 갇혀 있습니다. 그리고 이러한 사고 방식은 그의 지성의 실재와 모순됩니다. 그는 그것을 자신의 비합리적인 부분으로 본다. 그리고 지능은 합리적이거나 합리적인 것으로 추정되기 때문에 지능에 반대되는 것은 지능으로 인정할 가치가 없습니다. 그럼에도 불구하고 직관은 참으로 진정한 지능의 표현이지만, 이 표현은 에고가 그 중요성과 지능을 파악하기에는 여전히 너무 약합니다. 그런 다음 그는 자신의 근거로 물러나 자신의 정체성 문제를 밝힐 수 있는 마음의 미묘한 메커니즘을 발견할 기회를 상실합니다.

그러나 정체성의 문제는 지성이 놓아주지 않고 에고가 내적으로 자신의 말에 귀를 기울이지 않는 한 인간에게 남아 있어야 합니다. 에고가 자신 안에 있는 진정한 지능의 본성과 형태에 민감해지면 점차 적응하여 점점 더 그 지능에 집을 만듭니다. 시간이 지남에 따라 그는 점점 더 정기적으로 거기에 가고 자신에 대해 생각한 모든 것이 자신의 높은 추론의 벽을 넘어갈 수 없는 실제 지능의 심리적, 정신적 왜곡에 불과하다는 것을 깨닫고 정체성 문제가 사라집니다.

우리가 알고 있듯이 복잡한 사회에서는 에고의 내적 힘, 즉 에고의 진정한 지성만이 에고를 의견의 껍데기 위로 들어올려 진정한 정체성의 반석 위에 놓을 수 있습니다. 그리고 사회가 와해될수록 전통적인 가치관이 무너질수록 에고는 파멸의 길에 들어서게 됩니다. 삶.

그러나 에고는 자신의 신비를 이해하는 데 필수적인 열쇠를 줄 수 있는 사람들의 말을 항상 들을 준비가 되어 있지 않습니다. 그의 심리적 기형은 이미 그의 주관적 사고방식에 부합하지 않는 모든 것에 의문을 품게 하고 있기 때문이다. 그렇기 때문에 에고는 더 이상 보기를 거부하는 것에 대해 너무 많이 비난할 수 없지만, 오늘은 더 이상 볼 수 없지만 내일은 에너지가 그에게 침투하는 정도에 따라 시야가 넓어질 것임을 깨닫게 할 수 있습니다.

왜냐하면 사실 자신의 노력으로 정체성의 벽을 극복하는 것은 에고가 아니라 고통, 즉 빛의 침투를 통해 지성을 넘어서 진동을 기록하는 영혼이기 때문입니다. 지능의. 그리고 이 진동의 충격은 종말의 시작이 된다.

자아가 있습니다 . 일종의 겸손이 이미 그들 자신의 빛을 받아들이기 쉽기 때문입니다. 다른 한편으로, 이 빛, 이 가는 실이 통과하기에는 너무 자랑스러운 에고가 있습니다. 그리고 큰 변화, 큰 좌절에 빠지기 가장 쉬운 것은 자아입니다.

정체성 위기는 인간의 미성숙과 동일시됩니다. 진정한 정체성은 진정한 성숙의 발전을 보여줍니다.

영혼은 행동에 있어 에고로부터 독립되어 있으며, 에고는 집에서 강하게 느껴지지 않는 한 좋은 역할을 합니다. 에고가 모르는 것은 바로 이 순간이다. 그리고 그가 나타났을 때, 그는 자신의 허영심, 자존심, 자신에 대한 열광, 자신의 생각에 대한 열광이 압력을 받으면 달걀처럼 터져 버린다는 것을 깨닫습니다.

영혼의 고통에는 에고가 처음에는 이해할 수 없지만 살 수밖에 없는 이유가 있습니다. 일하는 것은 영혼입니다. 그가 한 단계에서 다른 단계로 이동할 때입니다. 처음에 겪었던 정체성의 문제는 스스로 방향을 바꾸며 그의 자존심은 어린애 장난처럼 무너진다. 에고가 다소 자랑스럽든 그렇지 않든 모든 것은 불안으로 귀결됩니다. 종종 사람들은 실재가 순수한 환상인 소위 " 견고한", " 강한" *자아 를 만납니다.* 에고가 더 이상 통제할 수 없는 삶의 사건의 압력 아래에서 영혼이 정신적, 감정적인 것을 진동시킬 때 그들의 정체성에 가장 큰 영향을 미치는 것은 바로 이러한 에고입니다 .

이러한 어려운 경험을 하는 동안 에고는 자신의 나약함이라는 진정한 빛으로 자신을 보기 시작합니다. 그가 보는 것은 그의 지성의 자존심이 우세한 그의 잘못된 정체성의 안전이 빛의 진동 압력 아래에서 터지는 것을 보는 것입니다. 그런 다음 그가 변하고 있고, 더 이상 동일하지 않거나 고통받고 있다고 그에 대해 말합니다. 그리고 이것은 시작에 불과합니다. 왜냐하면 영혼이 거짓 정체성의 벽을 부수기 시작할 때 영혼은 그 일을 멈추지 않기 때문입니다. 의식, 지성, 진정한 의지와 사랑이 인간 속으로 하강할 때가 왔기 때문입니다.

자신의 거짓 정체성 때문에 강하다고 느끼는 에고는 진동 충격을 받으면 갈대처럼 약해집니다. 그리고 그가 감정과 하위 마음에 영양을 공급하는 형태에서 자신의 욕망 육체의 거짓된 힘이 아니라 영혼의 힘인 자신의 힘을 되찾는 것은 나중에서야 이루어집니다.

인간의 정체성 위기는 영혼의 빛에 대한 자아의 저항에 해당합니다. 이 대응은 에고의 삶에 이 저항에 비례하는 고통을 수반합니다. 그리고 모든 저항은 에고에 의해 심리적으로나 상징적으로나 철학적으로 인식되지만 기록됩니다. 영혼에게는 인간의 모든 것이 에너지이지만 인간에게는 모든 것이 상징이기 때문입니다. 이것이 인간이 보기가 그토록 어려운 이유인데, 일단 이러한 형태에서 자유로워지면 형태의 상징을 통해서가 아니라 진동을 통해 보게 될 것이기 때문입니다. 그렇기 때문에 실재는 형태로 이해되는 것이 아니라 자신을 표현하기 위해 형태를 생성하고 생성하는 진동으로 알 수 있다고 말하는 것입니다.

정체성의 문제는 항상 과잉의 상징, 즉 인간의 주관적 상념태를 불러일으킨다. 주어진 시간에 이 잉여는 상념체 상징을 통해 에고와 접촉하려는 혼의 노력과 일치하는데, 그것이 마음 안에서 에고로 진화시키는 유일한 수단이기 때문입니다.

에고는 심오한 이유를 이해하지 못한 채 자신이 자신과 마주하여 자리를 잡고자 한다는 것을 깨닫습니다. 그러나 그는 여전히 자신의 상념태와 감정의 포로이기 때문에 자신의 움직임, 자신의 움직임을 믿습니다! 즉, 그는 이 연구 과정이 자신에게서만 나온다고 믿는다. 그리고 이것이 에고의 아킬레스건입니다. 에고는 옳고 그름의 환상, 자유 의지의 환상 속에 있기 때문입니다.
영혼의 에너지가 거짓 정체성의 장벽을 뚫고 무너뜨릴 때 에고는 더 이상 자신이 옳은 것이 아니라 자신의 진정한 지성에 접근하는 것이 중요함을 깨닫습니다. 그런 다음 그는 이해하기 시작합니다. 그리고 그가 이해하는 것은 그들의 선의가 무엇이든 동일한 지성에 있지 않은 사람들에게는 이해되지 않습니다. 모든 것이 기호 밖에 있기 때문에 모든 것이 **진동합니다** .

에고와 영혼이 서로에게 적응할 때 정체성의 문제는 상상할 수 없습니다. 에고는 더 이상 현실의 "덮개"(덮개) 를 한쪽에서 당기지 않고 영혼은 다른 쪽에서 작업하기 때문입니다. 둘 사이에 서신이 있고 성격이 수혜자입니다. 성격은 항상 영혼과 자아 사이의 간극의 희생자이기 때문입니다.

정체성의 문제가 인간에게 존재하는 한 그는 행복할 수 없습니다. 그의 삶에는 분열이 있기 때문에 표면적으로는 그의 물질적 삶이 잘 되어가는 것처럼 보여도 말입니다. 그것은 그 자체의 통일성에 비례해야만 정말로 잘 될 수 있습니다.

현대인의 정체성 위기는 균형에 대한 큰 열망을 불러일으킬 만큼 이미 충분한 좌절을 겪은 사람들에게만 유익한 영향을 미칩니다. 그러나 균형에 대한 이러한 욕구는 에고가 영혼의 섬세한 에너지를 조작하기 위해 고문 도구를 제쳐두고 있을 때만 완전히 실현될 수 있습니다. 위대한 영성이 존재하는 인간 삶의 영역에서, 정체성 위기는 점점 더 영성을 향하여 그를 냉혹하게 밀어붙이는 이 내적 무언가에 대한 에고의 이 엄청난 민감성을 만나지 못하는 곳보다 더 심각하지는 않더라도 그만큼 심각할 수 있습니다. 더 크고, 더 많이 찾고, 궁극적으로 더 불완전합니다.

인류의 이 범주에 속하는 사람들은 모든 형태, 심지어 가장 높고 가장 아름다운 형태가 영혼의 진정한 얼굴을 가리고 있음을 보아야 합니다. 그것은 무한히 보고, 에고가 형태, 심지어 영적 형태에 지나치게 집착하게 되면 영혼을 통과해야 하고 영혼의 모든 하위 원리의 진동률을 높여야 하는 우주 에너지를 방해합니다. 삶의 주인이 될 수 있습니다. 초정신적(상급 정신) 인간이 삶의 주인이 되면 더 이상 영적으로 영혼의 차원으로 이끌릴 필요가 없습니다. .

인간의 영적 정체성은 영혼의 에너지 형태를 통한 인간 내부의 존재입니다. 그러나이 에너지는 성격을 변형시키는 힘이 있지만 변형의 힘은 가지고 있지 않습니다.

그러나 성격의 변화만으로는 충분하지 않습니다. 왜냐하면 그것이 인간의 마지막 측면이기 때문입니다. 그리고 에고가 또한 혼과 연합하지 않는 한, 영적 성격은 인간을 그의 도덕의 급속한 전환으로 쉽게 이끌 수 있으며, 마음과 영의 감정적 균형의 부족은 그를 다음과 같이 이끌 수 있습니다. 영성의 심각한 위기, 종교적 광신.

따라서 맹렬한 영적 인간조차도 자신과 사회를 해칠 수 있습니다. 광신주의는 영적 질병이며, 광신으로 고통받는 사람들은 영적 형태에 대한 특별한 착취로 인해 다른 사람들을 훌륭한 신자로 만들 수 있을 만큼 강한 매력을 쉽게 만들어 낼 수 있습니다. 그는 자신만큼 무지하지만 이런 형태의 질병에 더 둔감한 사람들의 복종적 믿음의 도움을 받는다면 영적으로 병든 사람만이 제자리에 고정할 수 있는 광신주의에 의해 제기되었습니다.

점점 더 많은 사람들이 광적으로 영적으로 되지 않고 그들의 영성에 너무 감명을 받고 영성의 한계, 즉 형태의 환상을 알지 못합니다. 조만간 그들은 과거를 들여다보고 그들이 영성의 환상에 희생되었다는 것을 깨닫습니다. 그래서 그들은 다른 영적 형태로 자신을 내던집니다. 이 서커스는 환상에 혐오감을 느끼고 영원히 그 환상에서 벗어나 의식이 형태를 넘어선다는 것을 깨닫는 날까지 수년 동안 계속될 수 있습니다. 이들은 형태의 한계를 넘어 마침내 더 높은 마음의 위대한 법칙을 발견할 수 있는 기회를 가집니다.

영적 정체성의 위기는 지금 그들에게 더 이상 가능하지 않습니다. 그들은 자신의 경험을 통해 에고가 경험의 필요성을 떠나 자신 안에 있는 초자연적 의식(더 높은 마음)만을 알기 위해 모든 것이 에고에 대항하는 영혼의 경험에 도움이 된다는 것을 알고 있기 때문입니다.

영적 정체성의 위기는 점점 현대의 위기가 되고 있다. 인간은 더 이상 기술과 과학만으로 살 수 없기 때문입니다. 그는 그에게 더 가까운 다른 것이 필요하며 과학은 그에게 그것을 줄 수 없습니다. 그러나 정통 종교의 옛 형태도 마찬가지였습니다. 그래서 그는 자신이 찾고 있는 것을 찾거나 찾고 싶은 것을 찾고자 하는 확고한 의도를 가지고 무수히 많은 영적 또는 난해한 영적 모험에 뛰어듭니다. 그래서 그의 경험은 그를 모든 종파, 모든 철학적 또는 밀교 학교의 경계로 데려왔고, 여기에서 그가 평균보다 더 똑똑하다면 그가 대답을 찾을 수 있다고 믿었던 한계가 있음을 다시 발견합니다.

그는 마침내 자신이 혼자라는 것을 알게 되고 영적 정체성의 위기는 점점 더 참을 수 없게 됩니다. 자신 안에 있는 모든 것이 지성, 의지, 사랑이라는 것을 발견하지만, 찾는 사람의 눈에 숨겨져 있고 가려진 메커니즘을 발견할 만큼 그들의 법칙을 아직 충분히 알지 못한다는 것을 발견하는 날까지. 그가 본 것은 참으로 놀라운 일이었습니다! 그가 위기 동안 찾고 있던 것은 자신, 즉 그녀에게 깨어나도록 그를 앞으로 나아가게 하는 역할을 하는 내면의 영혼의 메커니즘일 뿐이라는 것을 깨달았을 때.
그리고 이 단계가 마침내 시작되었을 때, 인간의 자아인 인간은 정신을 잃고 자기 안에 있는 초월적 지성(더 높은 마음)의 본질을 이해하기 시작합니다. 이 모든 과정이 에고를 사용하여 에고와 진동 접촉을 하도록 준비시키는 영혼의 경험의 일부라는 것을 아직 깨닫지 못한 사람입니다.

인간은 더 이상 그의 존재의 현실과 접촉하지 않습니다. 그리고 이 연락두절은 전 세계에 너무 널리 퍼져 있어서 이 지구는 배가 어디로 가는지 모르는 미치광이들로 가득 찬 배를 나타냅니다. 그들은 보이지 않는 세력에 의해 인도되며 아무도 이러한 세력의 기원이나 의도에 대해 전혀 모릅니다. 인간은 수세기 동안 보이지 않는 것과 분리되어 실재에 대한 개념을 완전히 상실했습니다. 그리고 이러한 의식의 상실은 그의 실존적 문제인 정체성의 벽이 솟아오르는 이유입니다. 그러나 해결책은 그에게 너무 가깝고 동시에 너무 멀리 있습니다. 그가 듣고 싶지 않은 것을 들을 줄만 알았다면.

말의 전쟁과 사상의 전쟁만이 그에게 남은 전부입니다. 자신의 일부는 위대하고 다른 일부는 감각에 의해 제한된다는 사실과 그 둘이 결합할 수 있다는 사실을 깨닫지 못한다면 어떤 사람이 자급자족할 수 있겠습니까? 만약 인간이 언젠가 자신 외에는 누구도 자신을 위해 할 수 없고 자신만이 자신을 위해 할 수 있다는 것을 깨달을 수 있다면... 그러나 그는 자신을 위해 사는 것을 두려워합니다.

인간은 환상과의 싸움에서 끊임없이 패배하는 존재입니다. 환상을 살아 있고 강력하게 유지하는 존재이기 때문입니다. 모든 사람은 자신에게 해를 끼치는 것을 파괴하는 것을 두려워합니다. 진짜 악몽! 그리고 최악의 상황은 아직 오지 않았습니다! XX세기의 인간은 별들 사이를 이동하고 이전에 그를 위해 신이었던 존재들이 그를 향해 하강하는 것을 볼 것이기 때문입니다.

개인 정체성의 문제는 전 세계적으로 계속되고 있습니다. 이 문제는 낮은 마음과 높은 마음 사이의 연결 부족에서 비롯되기 때문에 그 영향은 세계 수준과 개인 수준 모두에서 느껴집니다. 왜냐하면 높은 마음만이 인간에게 그의 행성의 위대한 신비를 설명할 수 있기 때문입니다. 고대 신들. 이 신들이 고대 역사의 일부인 한 인간은 신들 때문에 괴로워하지 않습니다. 그러나 이 동일한 존재가 돌아와 현대적인 관점에서 자신을 알릴 때 전 세계적 규모의 충격이 반향을 일으키고 자신의 진정한 정체성을 발견하지 못한 남자는 자신의 거짓된 정체성과 그녀가 생각하고 믿는 것 사이에 갇힌 자신을 발견합니다. 순환 현상.

그의 마음이 경험에 열려 있고 그가 알지 못하고 알지 못하는 행성에 대한 가장 불안한 현상 중 하나에 관한 필요한 정보를 내면에서 진정한 지능을 얻는다면, 인간은 행성 정체성 위기를 경험하지 않습니다. 이미 자신의 개인 정체성 위기를 해결했습니다.

인류는 역사와 삶의 전환점을 향해 급속도로 나아가고 있기 때문에 개성, 즉 인간과 우주 사이의 점점 더 완전해지는 관계가 성립되어야 합니다. 그의 진정한 정체성이 드러나는 것을 발견했습니다. 그리고 이 진정한 정체성이 안정되지 않는 한 개성은 완전히 완성되지 않으며, 인간이 " 성숙" 하다고 말할 수 없습니다. 그것과 그는 그 이유를 알고 있습니다.

일반적으로 정체성 위기에 대해 이야기할 때 우리는 인간과 사회 사이의 관계를 정의하려고 한다는 의미에서 심리적인 방식으로 이야기하고 있습니다. 그러나 정체성 위기는 그것보다 훨씬 더 깊습니다. 우리가 성취해야 할 정상성, 척도가 되는 것은 더 이상 사회적인 사람이 아닙니다. 반대로 정상성은 전치되어야 한다.

인간이 자신의 진정한 정체성이 괄호 안에 있는 정상적인 인간의 정상적인 정체성 위에 있다는 것을 깨닫기 시작하면 두 가지를 깨닫습니다. 첫째, 정상인은 걱정하는 것이 더 이상 그를 걱정하지 않습니다. 그리고 정상 이하의 행성을 뒤흔드는 것은 무엇이든 간에 정상입니다. 그런 다음 이러한 관점에서 본 진정한 정체성의 현상은 점점 더 중요해집니다. 왜냐하면 그것은 어떤 사람이 정상적인 사람이나 무의식적인 사람의 정상적인 약점을 극복할 수 있는지를 결정하기 때문입니다. 즉, 무의식적이고 상대적으로 균형 잡힌 인간의 범위에서 정상적인 존재를 화나게 하고 그러한 인간을 낳는 문화의 붕괴를 초래할 위험이 있는 행성 질서의 압력을 지원할 수 있습니다.

자신의 진정한 정체성을 발견한 사람은 틀림없이 자신의 문화의 산물이며 자신의 문화의 가치에 따라서만 사는 사람을 방해할 위험이 있는 모든 형태의 심리적 경험 위에 있습니다. 사실, 문화는 외부 사건이 문화를 방해할 때, 즉 문화가 알지 못하거나 완전히 인식하지 못하는 현실과 관련하여 문화를 재정의할 때 매우 얇고 깨지기 쉬운 캔버스이기 때문입니다. 이것이 해결되지 않은 정체성 현상이라는 인간의 위험입니다.

그가 자신의 진정한 정체성을 발견하지 못한다면 그는 감정적으로나 정신적으로 사회심리학의 노예가 될 것이고 주기가 끝나는 사건이 그의 정상적인 발달 과정을 방해할 때 그의 자연스러운 반응이 될 것이기 때문입니다. 인간이 보편적인 이해 방식에 따라 경험을 살 수 있으려면 사회-개인적 반응에서 자유로워야 하는 곳이 바로 여기입니다. 진정한 정체성만이 진정한 인간과 진정한 지능과 일치합니다. 인간의 제한된 감정에서 분리된 지능에 따르면 진정한 정체성만이 우주적 사건을 어려움 없이 해석할 수 있습니다.

인간의 정체성 위기 문제는 단순한 심리적 문제보다 훨씬 더 삶의 문제입니다. 인간이 자신을 찾기 위해 이해하려고 하는 심리적 범주는 자신의 진정한 정체성을 발견한 사람들에게 더 이상 적합하지 않습니다. 자신의 존재의 구석구석을 채우고 있는 그의 진정한 정체성은 자신이 형성한 심리적 범주와 완전히 독립되어 있기 때문에 모방으로 연관될 수 없는 마음의 다른 차원, 에너지 차원 또는 차원에 박혀 있는 자아와 마주하게 됩니다. 진정한 정체성이 없는 무의식의 인간의 정서적, 정신적 구조.

정체성 위기 현상은 인간에게 고통입니다. 왜냐하면 인간은 자신이 끊임없이 추구하는 것, 자신과 함께 완벽하게 행복할 수 없기 때문입니다. 그에게 행복은 영원히 살고 싶은 경험이다. 그러나 그는 자신이 ″ 행복″ 하다고 부르는 사람이 되려면 자신에 대해 기분이 좋아야 한다는 것 , 즉 외부 세계가 이 조화를 방해하지 않고도 내면의 완벽한 조화를 느낄 수 있어야 한다는 사실을 깨닫지 못합니다 . 그는 삶에 색깔을 부여하는 배경을 뚫을 수 있는 내면의 힘을 가질 때까지 삶이 그 자체와 구별할 수 없다는 것을 깨닫지 못합니다.

자신의 진정한 정체성을 발견한 남자는 더 이상 이전과 같은 삶을 살지 않습니다. 색상이 바뀌었고 인생은 더 이상 같은 매력을 갖지 않으며 모든 수준에서 다릅니다. 그 가능성을 결정하는 것은 실제 개인이라는 사실에서 다른 전생과 구별되기 때문입니다. 후자는 그가 뿌리를 둔 문화에 의해 단호하게 그에게 부과됩니다.

자신의 정체성을 발견한 인간의 삶은 시간 속에서 상실되고 더 이상 한계가 없는 연속성, 즉 끝을 나타냅니다. 이미 이러한 깨달음은 삶의 방식과 창조적 삶의 방식에 개입한다. 인간이 정체성으로 고통받는 한, 자신 안에 있는 진정한 지능과 접촉하지 않는 한, 그는 자신의 필요를 충족시킬 수 있을 뿐입니다. 그가 빛 속에 있을 때 그는 더 이상 자신을 지탱할 필요가 없습니다. 왜냐하면 그는 이미 진동을 통해 자신의 삶의 방식을 알고 있고 이 지식을 통해 자신의 필요에 필요한 창조적 에너지를 생성할 수 있기 때문입니다. 생존의 심리학적 범주는 사라져 인간의 모든 자원을 사용하고 인간의 행복을 위해 사용할 수 있는 창조적 에너지만을 위한 여지를 남겨둡니다.

인간이 자신의 정체성 문제를 극복하기 위해서는 심리적 차원에서 순수한 지성의 차원으로의 가치 이동이 그 안에서 일어나야 합니다. 심리적 가치는 그의 위기에 기여하지만 그의 감각, 감각 물질을 해석하는 그의 지성에 국한되기 때문에 그는 그의 지성의 승인 대상이 아닌 측정 막대가 필요합니다.

여기에서 처음으로 그에게 침투하여 그 움직임을 막을 수 없는 어떤 것에 대한 일종의 반대가 그의 내부에서 발생합니다. 운동이 시작되면 자아와 키메라로부터 독립된 것은 이 지능의 빛입니다. 여기에서 깨어난 사람이 살아야 하는 것에 따라 빛의 지성을 관통하기에 충분한 내적 고통을 초래하는 가치의 변위가 느껴지기 시작합니다.

가치의 변화는 자아가 일정한 균형을 유지할 수 있도록 점진적으로만 이루어집니다. 그러나 시간이 지남에 따라 새로운 균형이 형성되고 자아는 더 이상 사회적으로 정상적이지 않습니다. 그는 의식이 있습니다. 즉, 그는 형태와 규범의 환상을 꿰뚫어 보고, 그의 미묘한 몸의 진동, 그의 개성이 기반이 될 수준, 그리고 그의 진정한 정체성을 높이기 위해 점점 더 개별화됩니다.

가치의 변위는 실제로 가치의 붕괴이지만 우리는 그것을 ″변위″라고 부릅니다. 일어나는 변화는 보는 방식을 변형시키는 진동력에 해당하기 때문에 사고 방식이 지능에 적응할 수 있습니다. 인간의 더 높은 중심. 에고가 진동에 의한 이러한 붕괴를 목격하지 않는 한, 에고는 잘못된 정체성의 벽을 구성하는 생각과 상징의 범주에 대해 계속 논의합니다. 그러나이 벽이 약해지기 시작하자마자 가치의 변위는 자아에 의해 합리화 될 수없는 심오한 변화에 해당합니다. 그리고 그에 의해 합리화될 수 없기 때문에 그는 마침내 빛에 부딪히게 됩니다. 즉, 그는 마침내 영구적이고 성장하는 방식으로 빛과 연결됩니다.

그러면 그의 삶은 주기에 따라 변형되고 곧 그는 더 이상 한계 속에서 살지 않고 잠재성 속에서 살게 됩니다. 그녀의 정체성은 점점 그녀의 주관적인 욕망과 관련되어 정의되기보다 그녀와 관련하여 정의되고 있다. 그리고 그는 ″ 현실적이고 객관적인 자아″가 무엇을 의미하는지 깨닫기 시작합니다.

그가 실제적이고 객관적인 자아를 깨달을 때, 그는 이 자아가 자기 자신이라는 것과 그가 보지는 않지만 자신이 존재한다고 느끼는 자기 내부의 다른 것을 더한 것임을 매우 분명하게 보게 됩니다. 지능적이고 영구적이며 지속적으로 존재하는 것. 에고가 이전에 본 것이 아니라 눈으로 보고 세상을 있는 그대로 해석하는 것.

우리는 더 이상 이 사람이 ″ 정신적″이라고 말하지 않습니다. 우리는 그가 ″ 초정신적(상급 정신)″ 이라고 말합니다 . 즉, 그는 더 이상 알기 위해 생각할 필요가 없습니다. 정체성의 괴로움은 그에게서, 자신의 경험에서 너무 멀어 자신의 과거를 돌아보고, 지금의 자신을 보고, 자신의 과거와 비교했을 때 놀라곤 합니다. .

제 2 장

하향 진화 및 상향 진화 BdM-RG #62A(수정됨)

좋아, 그래서 나는 인간의 진화를 분리하고 그에게 하향 곡선과 상향 곡선을 부여합니다. ? 하향곡선을 나는 "involution"이라고 부르고 상승곡선은 진화라고 부른다. 그리고 오늘날 인간은 이 곡선이 만나는 지점에 있습니다. 당신이 원한다면 1969 년으로 날짜를 입력해 봅시다. 다윈주의적 관점이 아니라 오컬트적 관점에서, 즉 인간의 내적 연구에 따라 진화를 본다면, 시간을 거슬러 올라가면 12, 000 년 전의 붕괴를 찾을 수 있습니다. 아틀란티스라는 이름이 붙여진 위대한 문명의

그래서 그것은 인간이 그의 의식의 한 측면인 아스트랄체라고 불리는 것을 강렬하게 개발한 시기였습니다. 그리고 나서 이 문명이 파괴된 후 오늘날까지 인간은 그의 의식의 또 다른 부분을 발전시켰는데, 그것은 오컬트적으로 하위 정신 의식의 발달이라고 부를 수 있으며, 이것은 오늘날 인간이 사용하는 매우 진보된 지성의 발달을 일으켰습니다. 물질 세계를 이해하는 것.

그리고 1969 년부터 이 행성에서 융합이라는 이름이 주어질 수 있거나 지구에서 초자연적 의식(더 높은 마음)의 각성이라는 이름이 주어질 수 있는 인간 의식의 새로운 현상이 있었습니다. 그리고 세상에는 하위 마음, 즉 지성의 수준에서 기능을 멈추고 초정신적 의식(상위 마음)이라고 하는 의식의 또 다른 층을 개발하기 시작한 사람들이 있습니다. 그리고 이 사람들은 발달 과정에 있는 능력을 발달시켰고 그들 역시 여섯 번째 뿌리 인종이라고 부를 수 있는 진화의 또 다른 주기와 일치할 것입니다.

오컬트적으로 말하면, 우리가 인간의 진화에 대해 이야기할 때, 우리는 다섯 번째 뿌리 인종의 일부인 우리가 일부인 인도-유럽 인종인 아인종과 함께 네 번째 뿌리 인종인 아틀란티스에 대해 이야기하고 있습니다. 그리고 그 아종들. 그리고 이제 새로운 뿌리 인종의 시작이 세계에 있으며, 이는 또한 자신의 아인종을 제공할 것입니다. 그리고 궁극적으로 인간이 더 이상 그의 물질적 몸을 유기적으로 사용할 필요가 없을 정도로 충분히 발전된 진화 수준에 도달할 수 있게 해 줄 일곱 번째 뿌리 인종이 있을 것입니다. 그러나 우리는 지금 이것을 다루고 있지 않으며, 따라서 우리는 물리적 종족을 나타내지 않지만 미래 인류의 새로운 정신적 의식의 순전히 정신적인 측면을 나타내는 여섯 번째 뿌리 종족을 다루고 있습니다.

우리가 받은 정보에 따르면 아마도 이천 오백 년이 될 역전된 소용돌이의 지점에서 최종성을 향한 이 차원에서 인간의 진화를 이해하려면 인간이 지나갈 것이 분명합니다. 절대적으로 놀라운 의식 단계를 통해, 즉 아틀란티스의 인간이 인도-유럽 종족의 인간에 비해 제한적이었던 만큼 오늘날의 인간도 미래의 인간에 비해 제한되고 제한될 것입니다. Aurobindo 가 예측했던 지구상의 초월 의식(더 높은 마음)의 진화 .

초정신적 의식(더 높은 마음)의 진화에서 흥미로운 점은 이것이다: 그것은 오늘날 우리 인간, 이성적 인간, 데카르트적 인간, 다섯 번째 뿌리 인종의 매우 사려 깊은 인간만큼, 우리가 가지고 있는 경향만큼 우리의 마음이 에고의 지배를 받는다고 믿는 것은 내일만큼 인간의 마음이 에고의 지배를 받지 않는다는 것과 인간의 마음이 심리학적 정의, 에고의 반성적 표현에 있고 그 근원이 현재로서는 "정신적 세계"라고 부를 수 있지만 나중에 "건축적 세계"라고 부를 평행 세계에 있습니다 .

다시 말해, 내가 의미하는 바는 인간이 자신의 생각의 근원을 발견하기 위해 수고나 능력 또는 자유를 더 많이 가질수록 그가 평행 세계와 원격심리적 의사소통을 시작하는 것이 더 가능해질 것이라는 것입니다. , 결국 진화 과정에 도달하여 인류의 보편적인 수준에서 물질 영역과 영혼의 아스트랄 영역 모두에서 삶의 신비를 즉시 해독할 수 있습니다. 정신의 정신 영역. 다시 말해, 내가 의미하는 것은 그가 오늘날 그 자체로 충분한 정신적 의식 상태에 도달할 수 있는 지점에 도달했다는 것입니다.

그리고 내가 자급자족하는 마음의 자각을 말할 때, 나는 진리의 심리적 가치에 기초한 마음의 자각을 의미하지 않습니다. 진리는 물질 세계에서 지배력을 확보하기 위해 개인으로서의 인간 또는 집단으로서의 사회의 감정적 요구의 일부인 개인적인 신념 또는 사회적 신념 또는 집단적 사회학적 신념입니다.

그러나 인류의 미래 의식의 진화 측면에서 볼 때 진리의 현상이나 그에 상응하는 심리적 가치, 또는 감정적 가치는 인간이 더 이상 자신의 양심의 감정을 사용할 수 없다는 단순한 이유 때문에 절대적으로 쓸모가 없을 것입니다. 그의 지식에 대한 심리적 평가. 그는 더 이상 자신의 정신적 안정을 발전시키기 위해 양심의 감정을 사용할 필요가 없을 것입니다.
따라서 인간은 심령계에서 세계의 모든 종족의 일부인 우주 의식의 궁극적으로 무한한 주제의 표현, 정교화 및 정의를 행사할 수 있도록 마음에서 절대적으로 자유로울 것입니다. 우주에 있는 모든 종족의 존재이며, 사실 절대적인 정의에서 우주에서 빛과 그 움직임의 원래 근원으로서 영의 불변하는 통일성의 일부입니다.

그래서 마침내 에고가 자아 의식에서 잃어버린 시간을 만회하고 자아가 마침내 자신의 의식에 도입함으로써 심리학적 정의의 가능한 한계에 도달하게 되는 인류의 진화에 한 지점이 올 것입니다. 그의 순수한 마음, 즉 그의 영의 창조적 잠재력.

그리고 우리는 지구에서, 다른 인종에서, 다른 국가에서, 다른 시대에, 융합을 알 수 있는 개인, 다시 말해서 순식간에 위대한 지식의 원천에 끌릴 수 있게 될 개인을 발견할 것입니다. 기술, 기술, 의학, 심리학 또는 역사 측면에서 세계 과학은 완전히 전복될 것입니다. 무엇을 위해? 인간의 진화 이후 처음으로, 정신이 물질 속으로 하강한 이후 처음으로, 영혼과 물질이 결합한 이후 처음으로 인간은 마침내 절대적인 지식을 견딜 수 있는 능력을 얻었을 것입니다. .

내가 절대 지식이라고 부르는 것은 자신의 빛을 견디고 흡수할 수 있는 인간 마음의 능력입니다. 절대 지식은 교수가 아닙니다. 절대 지식은 예정이 아닙니다. 절대적인 지식은 필요하지 않습니다. 절대 지식은 수정 진화의 끝, 즉 우주에서 빛의 큰 활동 영역의 일부이며 모든 영역, 모든 지능 인스턴스를 가능하게 합니다. 더 높은 멘탈계, 즉 진화하는 동안 에테르체의 피할 수 없는 부활을 위해 신체 물질의 궁극적인 소멸을 허용할 수 있을 만큼 충분히 강력한 에너지계에서 말입니다.

다시 말해, 우주적 유기체를 구성하고 운동과 이해에 있어 영, 빛, 기초가 되는 서로 다른 태양과 함께 마침내 에너지 구성 요소로 들어갈 수 있는 인간의 능력입니다. 원자 의식을 불러라! 따라서 진화하는 동안 인간이 생각할 필요 없이, 생각할 필요 없이 지구에서 진화적 원형과 진화론자의 정신적 구성에 단정적인 방식으로 마침내 개입할 수 있는 시점이 올 것입니다. . 이것은 인간이 결국 자신이 절대적으로 지적 존재라는 것을 깨닫게 될 것임을 의미합니다.

인간은 지능이 단순히 교육 형태의 표현이 아니라 지능이 어떤 문제에 있어서 절대적으로 어떤 마음의 근본적인 특성이라는 것을 깨닫게 될 것입니다. 오늘날 우리는 자아 또는 인간 자아로서 보편적 성찰, 즉 역사와 인류의 기억에 의해 우리에게 부과된 한계 내에서 살도록 강요받는 지점에 있습니다.

그리고 인간에게는 아직 주어지지 않았습니다. 이 분야에는 과학이 충분하지 않기 때문입니다. 지능이라는 용어는 보편적인 정의에서 무엇을 의미합니까? 그래서 오늘날 인간은 그의 아스트랄체, 즉 그의 감각에 갇히게 됩니다!

그는 자신의 기본적이고 보편적인 지식, 역사와 진화 과정의 주제에 의해 조건이 정해진 작은 제한적 지식을 대체해야 할 의무가 있습니다. 과학의 모든 이론은 오늘날 과학이 유용하지 않다는 의미가 아니라, 반대로 그것은 매우 유용하지만 오늘날의 과학 또한 자체 폐지를 향한 피할 수 없는 여행을 하고 있다는 의미에서 그렇습니다. 모든 문명이 그들 자신의 폐지를 향한 피할 수 없는 여정을 하는 것처럼.

그러나 문명이 폐지의 현실을 매우 어렵게 느끼는 것처럼 과학도 스스로 폐지를 달성하기가 어렵다는 것을 알게 될 것입니다. 그리고 그것은 매우 정상입니다. 생각하는 존재나 특정한 의식을 가진 존재에게 세상에서 자신의 쇠퇴나 소멸을 조장하도록 요구할 수 없습니다. 우리는 인류가 진화할 수 있도록 진화하기 위해 우리가 무엇인지, 무엇을 했는지, 무엇을 할 수 있는지를 인식해야 합니다.

그러나 개인으로서 - 나는 개인으로서 분명히 말하고 있습니다 - 우리는 결국 우리 행성의 보편적이고 우주적 질서의 상황을 직시해야 할 의무가 있을 것입니다. 세상에; 과학의 진화와 함께 사라진 운동과 과학에 의해 단호하게 거부된 운동.

따라서 우리는 우주가 무한하다는 것을 깨닫기 위해 시간이 지남에 따라 특정 경험을 검토하고 재현해야 할 의무가 있습니다. 인간의 의식은 무한하며 그의 내면에 있는 인간은 그의 의식이 할 수 있는 만큼 강력합니다. 오늘날 우리가 전반적으로 수많은 마음의 흐름의 교차로에서 살도록 강요받는 세상에서 그것은 매우 중요합니다. 개인성과 대립하는 집단적 경험은 천천히 집단적 정신병을 일으키는 경향이 있습니다.

인간은 텔레비전이나 신문, 또는 다양한 형태의 자유 언론에 의해 그 수가 증폭되는 사상의 흐름에 의해 세상에서 무한정 폭격당할 수 없습니다. 인간이 진실과 거짓 사이의 다양한 대립에서 발생하는 이 정신적, 심리적 긴장을 더 이상 견딜 수 없는 시점이 올 것입니다. 인간이 자신과 관련하여 현실을 정의하도록 강요될 때 지구상의 초정신적(상위 마음) 의식의 진화에 한 지점이 올 것입니다. 그러나 보편적인 것은 "그 자체"가 될 것이며, 자신의 영의 유희나 자아의 허영심, 또는 자신의 나 자신의 불안정성에 기반을 둔 "그 자체"가 아닐 것입니다.

그래서 그 순간부터 인간은 인간 현상, 문명을 모든 면에서 이해하기 시작할 것입니다. 그리고 그는 더 이상 일어나고 있는 일이나 앞으로 일어날 일에 의해 심리적으로 *" 채워지는"* (*학대받는*) 일이 없을 것입니다 . 인간은 자유로워지기 시작할 것입니다. 그리고 그가 자유로워지기 시작하는 순간부터 그는 마침내 삶의 근본적인 특성을 이해하기 시작할 것입니다. 그리고 그가 더 많이 진화할수록, 그는 오늘날 다섯 번째 뿌리 인종 의식의 일부가 아닌 의미에서 삶을 절대적이고 통합적이며 학습된 방식으로 더 많이 이해하게 될 것입니다.

왜 이런 말이 나오나요? 인간이 자신에게 줄 수 있는 가장 큰 충성심은 자신을 창조하는 것이며, 자신에 대한 충성심임을 조금씩 이해하기만 하면 됩니다. 우리는 특히 서구 세계에서 개인주의에 대한 사랑이 매우 진보한 세기에 살고 있습니다. 우리는 점점 더 개인주의자가 되었지만, 개인주의는 태도로 남아 있으면 인간의 현실에 근본적으로 통합되지 않습니다. 즉, 빨간 팬티와 노란 슬리퍼를 신고 뉴욕, 뉴욕의 타임스퀘어에서 사랑을 나누는 것은 개인주의의 한 형태이다. 하지만 그것은 편심입니다. 그것은 인간 의식의 아스트랄화(astralization)의 한 형태입니다.

인간은 자신의 개성을 유지하거나, 구체적인 의미에서 자신의 개성을 표현하거나, 대중의 감성을 비웃거나, 국민의 감성을 비웃거나, 대중의 감성을 비웃을 필요가 없습니다. 그것은 환상입니다! 그리고 그것은 20세기의 특징적인 패션의 일부이며, 결국 그것은 진부해지고, 결국에는 어리석게 되고, 결국에는 미학이 절대적으로 결여됩니다. 따라서 새로운 인간, 지구상의 초정신적(상위 정신) 의식의 진화는 실제로 인간이 극도로 개별화되었지만 개인주의적이지 않은 의식을 개발하도록 허용할 것입니다.

인간은 왜 개별화될 것인가? 그의 의식의 현실은 그의 영의 융합에 기초하고 인간의 눈에 세상에 투사되지 않고 편심으로 일종의 유혹을 드러내기 때문입니다. 남자는 세상을 돌아다니고 현실이 되기 위해 주변에 있을 필요가 없습니다. 반대로. 인간이 의식이 많을수록 그는 주변적이지 않을 것이고, 더 실재적이 될 것이며, 그의 실재에서 더 익명이 될 것입니다. 인간의 현실은 그와 타인 사이가 아니라 그와 자신 사이를 오가는 것이기 때문입니다.

우리 행성에서 뿌리 종족의 필요한 진화를 살펴보면 인간 현상을 조금 이해하는 것입니다. 우리가 좌표를 설정한다는 것은 순전히 실용적이며 순전히 불가피한 사건에 대한 연대기적 이해의 틀을 제공하는 것입니다! 그러나 우리가 의식이 있는 인종에 대해 이야기하고 의식이 있는 인류에 대해 이야기한다면 의식이 있는 인간과 개인에 대해 이야기해야 합니다.

지구상의 초정신적 의식(더 높은 마음)의 진화는 어떤 집단의 규모에서도 결코 일어나지 않을 것입니다. 지구상의 초정신(상위 마음) 의식의 진화는 결코 집단적 힘의 표현이 되지 않을 것입니다. 세상의 개인들은 항상 자신의 근원, 그들의 정신, 그들의 분신, 우리가 무엇이라고 부르든지 간에 그들의 의식의 지점을 향해 조금씩, 점점 더 끌릴 것입니다. 남자의 일부입니다.

그러나 이 방향으로의 근본적인 움직임은 이것에 기초할 것입니다: 그것은 퇴화 이후로 한 번도 이루어지지 않은 사고 현상에 대한 이해에 기초할 것입니다. *" 나는 생각한다, 그러므로 나는 존재한다"라고* 말하는 것만으로는 충분하지 않습니다 . 데카르트가 *"나는 생각한다, 그러므로 나는 존재한다"* 라고 말한 것은 좋았습니다 . 생각 자체가 개인의 차원에서 실현되어야 하는 힘을 가지고 있다는 깨달음의 일부였기 때문입니다.

그러나 창조적인 의식의 수준에서 인간의 생각이 완전하고 통합적으로 변형되는 시점이 올 것입니다. 그리고 인간은 진화하는 동안 더 이상 생각하지 않을 것입니다. 그의 생각은 그의 더 높은 마음의 창조적 표현 방식으로 변형될 것입니다. 그리고 그 마음은 완전히 될 것입니다 원격심리학 다시 말해, 인간은 우주계와 즉각적인 의사소통을 경험할 것이며 이 의사소통 방식은 더 이상 반사적이지 않을 것입니다. 생각이 인간의 마음에 더 이상 반영되지 않는 순간 생각은 더 이상 주관적이지 않습니다. 우리는 더 이상 인간이 생각한다고 말할 수 없으며, 인간이 자신의 의식의 우주적 차원과 소통한다고 말합니다.

그러나 인간이 이것을 온전한 방식으로 이해하기 위해서는, 오늘날 우리가 생각하는 대로, 오늘날 우리가 사는 대로, 우리 마음에 고정된 대로, 사람에 의해 생성되거나 인식되는 대로 그 생각을 깨달아야 합니다. 무의식적 자아로서의 우리는 인간이 자신의 생각 자체가 그를 자신에 대해 분열시킨다는 것을 깨달을 수 있어야 한다는 의미에서 어떤 깨달음을 우리 안에 일깨워야 합니다. 그가 타락과 무의식의 이유로 그를 선과 악, 참과 거짓의 극성에 종속시키는 한.

인간이 자신의 마음을 극화하는 순간부터 음의 좌표를 설정하든 양의 좌표를 설정하든 물질계의 자신과 우주 및 우주 차원의 자신 사이에 분열이 생겼습니다. 이건 매우 중요합니다! 다음 진화의 근본적인 열쇠가 될 정도로 중요합니다. 우리가 항상 극성과 관련하여 우리의 생각을 사는 경향이 있는 것은 우리 자아의 근본적인 불안정입니다. 그것은 우리 감정의 강력하고 뱀파이어적인 능력입니다. 우리가 알고 있는 것을 참을 수 없는 것은 에고로서 또는 교육을 못 받았거나 과잉 교육을 받은 개인으로서의 우리의 무능력입니다.

세상에 아무것도 모르는 사람은 없습니다. 모든 남자는 무언가를 알고 있지만 세계적인 권위도 없고, 문화적 정의도 없고, 무언가를 아는 남자를 지원할 수 있는 문화적 지원도 세상에 없습니다. 이 지식을 제도화하고 그것으로 인간의 마음을 조절하기 위해 스스로에게 무언가를 알 권리를 부여하는 기관이 있습니다. 그것은 우리가 다른 수준에서 과학이라고 부르는 것입니다. 그것은 정상입니다.

그러나 세상의 제도가 인간에게 그의 권위를 주거나 되돌려줄 수 있는 반대 운동은 없습니다. 그리고 영적인 영역, 종교적인 영역에서 아주 간단한 방법으로 시험을 치를 수 있습니다. 언젠가 인간의 중심이 충분히 열리면 과학 분야에서도 똑같이 할 수 있을 것입니다.

예를 들어, 세상에 있는 어떤 사람이 성직자나 종교에서 일하는 사람을 만나러 가서 그에게 신에 대해 이야기하고 다음과 같이 말할 것입니다. 그런 것 *, 그런 것"* , 누군가는 그에게 말할 것입니다: *" 하지만 당신은 무슨 권리로 하나님에 대해 말합니까? 네가 무슨 권리로 하나님을 말하느냐...?* 그리고 인간이 덜 진화했고 그의 마음의 창조적인 차원의 일부인 다른 형태를 가져오거나 발생시키기 위해 실제로 신의 형태를 조각낼 수 있다면, 그는 신의 제도화에 훨씬 더 반발할 것입니다. 보이지 않는 세계에 대한 이해.

그래서 나는 인간이 세상의 지원을 받아 초정신적 의식(더 높은 마음)으로 세상에 들어갈 수 없을 것이라고 말하는 것입니다. 인간은 세속적 지원의 필요성에서 완전히 해방되고 마침내 천천히 자신이 알고 있는 것을 깨닫고 견디기 시작했을 때 초정신(더 높은 마음) 의식을 갖게 될 것입니다. 그리고 이것의 조건은 참과 거짓의 극성의 함정에 빠지지 않는 것이다.

인간이 참과 거짓의 양극성의 함정에 빠지면 양심을 자극하고 자아를 불안하게 하며 현실에 대해 극단적인 태도를 갖게 됩니다. 참과 거짓은 알 수 없는 정신적 무능력의 심리적 요소만을 나타냅니다! 좋은 스테이크를 먹을 때 진짜인지 가짜인지 헷갈리지 않고, 극성이 없어서 좋다. 하지만 거기에 해충이 있는지 궁금해지기 시작하면 위장이 반응하지 않을 것입니다! 그리고 그것은 지식의 수준, 지식의 수준에서도 마찬가지입니다.

높은 마음의 지식은 낮은 마음의 지식입니다. 지식은 에고가 필요로 하는 부분이며, 앎은 자아 현실의 일부입니다. 따라서 아는 것과 아는 것 사이에는 구분이나 분리가 없습니다. 지식은 한 수준의 의식의 일부이고 지식은 다른 수준의 일부입니다.

지식의 영역에서 우리는 어떤 것에 대해 이야기하고 지식의 영역에서 우리는 다른 것에 대해 이야기합니다. 두 사람은 만나서 함께 사귀고 아주 잘 지낼 수 있습니다. 4층은 언제나 그 위의 5층이 좋다… 우리는 지구상에서 실험 의식을 가지고 있습니다. 우리는 창조적 의식이 없습니다.

당신의 삶을 봐! 당신의 삶은 경험입니다! 당신이 세상에 들어오는 순간부터 당신의 삶은 끊임없이 경험에 관한 것이지만 인간은 무한정 경험으로 살 수 없습니다. 언젠가 인간은 창조적인 의식을 가지고 살아야 할 것이며, 그 때 삶은 살 가치가 있고, 삶은 매우 커지고, 매우 광대해지며, 창조력이 강력해지고, 인간은 영혼의 체험을 사는 것을 멈춥니다. 그러나 인간은 왜 그 경험을 삽니까? 왜냐하면 그것은 내가 기억이라고 부르는 강력한 힘에 붙어 있기 때문입니다. 사실 그것은 당신이 "영혼"이라고 부르는 것입니다.

사람은 그의 영에 의해 사는 것이 아니라 혼에 붙어 있고 혼에 의해 살며 끊임없이 혼에 의해 흡혈된다. 환생을 연구한 사람들 *이나* 특정 과거로 돌아가는 것을 연구한 사람들은 오늘날 어떤 사람들이 어떤 일로 고통받고 있다고 매우 잘 판단했습니다. 오늘날 물질적 삶 이전부터 오는 트라우마를 경험하고 있기 때문에 엘리베이터(엘리베이터)에 들어갈 수 없는 사람들이 있거나, 이전 상태에서 숨이 막혀서 능력이 없는 사람들이… 그래서 사람은 영혼의 경험을 산다.

그는 살아 있고, 자신의 기억에 애착을 갖고 있으며, 오늘날 그가 실험적 존재로 살고 있다는 방대한 기억만큼이나 이전의 진화 운동에 대한 매우 방대한 무의식적 기억도 마찬가지입니다. 인간은 지구에서의 경험으로 무기한 살 수 없습니다! 그의 우주 지능에 대한 모욕입니다. 인간이 *다음과 같이 말할 수 없는 것은 인간의* 본성과 절대적으로 양립할 수 없습니다. 미래를 알 수 없는 남자!

자기 앞에 있는 인간의 본성을 모른다는 것은 인간의 본성과 양립할 수 없는 일입니다. 다시 말해, 인간 안에 있는 이 영이 이성의 지시에 따라 살도록 강요받는 것은 인간의 영과 화해할 수 없습니다. 왜냐하면 오늘날 물질계에 있는 인간은 의식이 하강하고 있는 세대의 일부이기 때문입니다. 인간의 의식은 물질계로의 하강에서 에테르체, 즉 궁극적으로 인간이 자연적으로 불멸성을 살아야 하는 세계인 행성의 현실의 일부를 향한 궁극적 출구를 향해 통과해야 합니다.

인간은 물질에 들어와 죽도록 만들어지지 않았습니다. 우리가 죽음이라고 부르는 것, 즉 사람이나 영혼이 아스트랄계로 돌아가는 것을 말하는 것은 사람의 무의식의 일부입니다. 그것은 인간이 그의 세대의 근원, 그의 지능의 근원, 그의 활력의 근원, 그의 행성적 자아의 근원인 우주 회로로부터 완전히 단절되어 있다는 사실의 일부입니다! 그래서 인간은 근원으로 돌아가야 하지만 인간은 퇴화라는 영적, 역사적 환상을 통해 근원으로 돌아갈 수 없다.

인간은 물질의 포로가 되도록 강요했던 낡은 관념을 사용함으로써 그의 근원으로 돌아갈 수 없을 것입니다. 인간은 자신을 실험적 의식을 가진 존재로 만든 옛 수단을 사용하여 자신의 근원으로 돌아가지 않을 것입니다. 사람은 믿음으로 그의 근원으로 돌아가지 않을 것입니다.

인간은 자신이 알고 있는 것을 지원할 수 있는 능력인 진화하는 동안 점진적으로 발전함으로써 자신의 근원으로 돌아갈 것입니다.

그러나 오늘날의 세계에서 우리는 신화, 우리 자아의 심리적 체계화에 처해 있습니다. 우리는 모든 인문학에 영향을 미치는 심리적인 정신 태도, 즉 믿음에 사로잡힐 운명에 처해 있습니다. 사람이 왜 믿어야 합니까? 그는 모르기 때문에! 사람이 왜 믿어야 합니까? 그는 경험적 의식 존재이기 때문에 마음에 빛이 없습니다. 그는 자신의 작은 의식의 매우 어두운 움직임 속에 살고 있기 때문에 생명력 있고 절대적인 것에 자신을 붙이기 위해 믿어야 합니다.

그러나 에고의 심리적 조건화의 일부인 절대자에 대한 이 믿음, 절대자에 대한 이 믿음은 누구에 의해 확립되었습니까? Man of Involution 에 의해 설립되었습니다. 당신이 세상에 나가서 누군가에게 이야기를 한다면, 당신이 말하려는 이야기가 다른 사람에게 받아들여졌을 때 당신이 처음에 말했던 것과 더 이상 같지 않을 것이라는 것을 당신은 잘 알고 있습니다. .

누군가가 세상에 나가 오늘 내가 말하는 것을 반복한다고 상상해보십시오. 입문자로서 내일 어떻게 될지 상상할 수 있습니다! 그래서 과거에 일을 했던 사람들이 있었고, 인류의 진화를 돕기 위해 세상에 온 입문자들이 있었습니다. 그러나 이 존재들이 말한 것과 그들이 말한 것으로 보고된 것은 또 다른 문제입니다.

그리고 한 가지 실질적으로 말씀드릴 수 있습니다. 수년 동안 그 현상을 알고 있었기 때문에 완벽하게 말한 것을 완벽하게 반복하는 것은 절대 불가능합니다. 오늘 밤 집에 도착하면 해보세요! 사람이 완벽하게 말한 것을 반복하는 것은 불가능합니다. 그 이유를 말씀드리겠습니다. 완벽하게 말한 것, 즉 에고에 의해 착색되지 않은 것, 아스트랄화되지 않은 것, 인간의 무의식의 일부가 아니라 인간의 우주성의 일부인 것은 인간의 자아를 향하지 않기 때문입니다. 인간이나 인간의 자아, 인간의 지성에. 그것은 그의 영을 향하고 있습니다.

그리고 그 사람이 그의 영 안에 있지 않다면, 다른 영이 이미 말한 것을 그가 어떻게 받아들이기를 기대합니까? 그것은 불가능. 그래서 그 순간 착색이 있습니다. 그리고 입문자들의 말의 색채로부터 인류의 진화적 이익을 위해 우리가 종교라고 부르는 것이 탄생했습니다. 그리고 저는 이것이 일어나고 있고 이것이 필요했기 때문에 이것이 이루어졌다는 것에 동의하고 매우 기쁩니다. 그러나 인간이 자신의 지식의 충만함을 양심에 부여하기 위해 더 이상 도덕적 지원이 필요하지 않을 때가 진화하는 동안 올 것입니다. 그것이 초정신(상위의식)입니다.

그리고 우리는 Quebeckers와 이야기하고 있기 때문에, 아주 좋은 이유로 종교가 그들에게 부여한 영적 세계에 대한 어느 정도의 근접성을 경험할 기회를 가졌던 사람들과 이야기하고 있기 때문에 우리는 이미 발전을 이뤘습니다. 이미 우리는 보이지 않는 것에 대해 어떤 감수성을 가지고 있는 존재입니다.

그러나 거기에서 진화의 영적 경로를 사용하여 의식에 대한 심오한 오컬트 검색에 들어가는 것은 우리를 자아의 양극성으로 직접 안내할 것입니다. 그것은 우리를 선과 악, 참과 거짓의 갈등으로 이끌 것이며 우리 마음에 큰 고통을 줄 것입니다.

이것이 내가 말하는 이유입니다: 의식이 있는 사람, 지구상의 초정신적 의식(더 높은 마음)의 진화는 인간이 자신의 생각을 참과 가짜에 종속시킬 필요가 없음을 이미 이해한 순간부터 시작될 것입니다. 그러나 이 생각이 언젠가는 완벽해질 때까지, 즉 완전히 그 자신의 빛 속에서 완전히 탈분극되어 결국 자아, 나… 그리고 영은 통일되어 사람을 실제 존재로 만듭니다.

진짜 존재란? 진짜 존재는 진짜 존재야! 그는 진실을 필요로 하는 존재도 아니고, 진실을 먹는 존재도 아니다. 당신이 진실을 먹는다면 내일 당신은 거짓을 먹게 될 것입니다. 왜냐하면 당신을 현실의 무한한 한계까지 더 멀리 데려갈 사람들이 있을 것이기 때문입니다. 진리를 먹는다면 언젠가는 이 단계를 다시 밟아야 할 것입니다. 왜냐하면 사람에게 적합하고, 그의 양심에 적합하고, 그의 정신에 적합하고, 그의 영혼에 적합하고, 그의 자아에 적합하고, 그의 존재에 적합하기 때문입니다. , 평화입니다.

그러나 평화는 무엇입니까? 평화는 중지, 탐색의 중지입니다. 당신은 말할 것입니다: *″ 예, 그러나 당신은 검색해야 합니다*" , 나는 말합니다: 예, 당신이 찾고 있음에도 불구하고 인간은 찾고 있습니다. 모든 인간이 찾고 있지만 진화 중에 인간이 더 이상 찾을 필요가 없을 것이고, 인간은 더 이상 찾을 필요가 없을 것이며, 마침내 자신이 안다는 것을 깨달았을 때 인간은 찾는 것을 멈출 것입니다.

그리고 거기에서 당신은 말할 것입니다: *″ 예, 하지만 자신이 알고 있다는 것을 어떻게 알 수 있습니까?"...* 당신이 그것을 알아내기 위해 누구에게도 전화할 필요가 없는 한, 당신이 그것을 참도록 허용하는 한 그것을 알게 될 것입니다. 당신이 맞다면. 그리고 당신은 이렇게 말할 것입니다 *.* 나는 말할 것입니다: 예, 옳기를 추구하는 사람은 이미 자신의 이유를 찾고 있는 사람이기 때문입니다!

하지만 당신의 삶 속에서, 당신의 일상 속에서, 당신의 개인적인 구석에 경험이 있지 않은가, 당신이 아는 것이 그것이다라고 느낄 수 있는 때가 있지 않습니까? 그리고 그 때, 그게 다야!

그게 다"를 다른 *″ 그게 저것"* 에 다른 *″ 그게 저것"에* 추가할 수 있지만 *″ 이것이 바로 그것입니다"* 는 마음의 자존심 위에 세워지지 않을 *″ 이것이 바로 그것 입니다 ."* 영성이나 당신의 영성의 자부심 위에 세워지지 않을 *″ 이것입니다. ″* 당신에게 *″ 그게 저것"은 당신이 만나는 모든 남자들과 그들의 " 그게 저것"* 에 있을 모든 사람들에게 보편적일 것이고 , 그 순간 당신은 그것이 임을 알게 될 것입니다 !) (번역할 수 없는 경우 이 단락을 제거하십시오) .

日本

Bernard de Montréal による 2 つの会議の転写と翻訳。

仮フォーマット

この本は人工知能によって翻訳されていますが、人によって検証されていません。この本のレビューで貢献したい場合は、お問い合わせください。

私たちのウェブサイトのメインページ: http://diffusion-bdm-intl.com/

私たちの電子メール: contact@diffusion-bdm-intl.com

コンテンツ

Diffusion BdM Intl チーム全体からのご挨拶。

Pierre Riopel 2023 年 4 月 18 日

第 1 章

のアイデンティティ CP036

他者との自己同一性は、人間の普遍的な問題です。そして、この問題は、人間が現代社会のような複雑な社会に住んでいるときに増加します。アイデンティティの問題は自我の生の苦しみであり、他人と自分自身を比較する時代から続く苦しみです。しかし、アイデンティティの問題は、エゴが自分自身に従って、つまり自分自身の尺度に従って自分自身を実現するのではなく、他の自我に対して競争的に自分自身を実現しようとするという事実から生じる誤った問題です。、彼と同じ問題から。

自我はフェンス越しに相手の野原を眺めて自分の花を賞賛しているが、相手が自分自身に同じことをしていることに気付かない. 今日の人間のアイデンティティ、またはアイデンティティの危機は非常に深刻であるため、自信を失い、時間の経過とともに個人の意識が完全に失われます。特にエゴの性格がすでに弱く、不安になりやすい場合は、危険な状況です。

同一性の問題、つまり、自分自身を自分ほど高く評価しないというエゴの特徴は、実際には創造性の問題です。しかし、エゴが創造的であっても、それによってアイデンティティの問題が解消されるわけではありません。なぜなら、エゴは、低次の自己の幻想を実現するまで、自分自身に完全に満足することは決してないからです。地位の低い自我は、地位の高い自我と同じアイデンティティの問題を経験するでしょう。自我と他の自我との比較は規模が変わるだけで、自我は常に改善力を持っているため、常に存在し続けるからです。そして、彼が自分自身のために求める改善に終わりはありません。

しかし、自己改善は、幸せに生きるための何らかの理由を自分に与えるためにエゴが隠れる毛布です. しかし、彼はすべての改善が欲望体によってすでに生成されていることを知らないのですか?

同一性の問題は、人間の真の知性に対する意識の欠如から生じます。人間が知性によって生きている限り、彼の意見は感覚的な経験によってのみ支えられており、自己中心的な経験を通じて、自分が知っている、または理解していると考えていることを未決定の知性の絶対値で置き換えることは困難です。

人間は、自分の足跡を残すために自分自身を人生に顕現させたいと望んでいる限り、この欲求に苦しんでいます。彼が自分の欲望を達成することができれば、別の人が彼を後ろに押しやるでしょう. アイデンティティの問題は成功の問題ではなく、良心の問題であるため、人間の場合、いかなる形の敗北もアイデンティティの危機を構成する． つまり、真の知性の問題． .

生前に真の知性が知性を超えていることを発見した人は、アイデンティティーの問題に苦しむことが少なくなり始めますが、彼が実現できると感じている真の創造性の欠如に苦しむことはまだあります. 彼のアイデンティティが彼に適した生き方に適合するときだけ、彼は創造性が無数の形をとることができ、各人が自分に合った創造性の形を持っていることに気付くでしょう。そして、この形から、彼は欲望の体と創造的な知性に関して完全に調和して生きることができます.

創造的であるということは、世界を変えることを意味するのではなく、内なる世界が外部化されるように、自分にとって完璧な方法で行うことを意味します. これが世界の変化の仕方です: 常に内側から外側へ、決して反対方向へではありません. オーバーマインドはアイデンティティの問題に気づき始めます。彼は、自分が今でもある程度は以前の自分であることに気づきます。しかし、彼はまた、自分の体が変化するにつれて、彼の意識が成長し以前は無意識だったエゴの表面にあるアイデンティティの問題がゆっくりと消えていくのを見ています.

超精神的存在のアイデンティティの問題が徐々に解消されることで、最終的に彼は自分の人生を本当に見ているように生き、自分自身についてますます良くなることができます. アイデンティティーに苦しむことほど難しいものは人間にはありません。なぜなら、彼は実際には幻想的な形に苦しんでいるからです.

アイデンティティの片側は、ある場合には恥であり、ある場合には恥ずかしさであり、多くの場合不安です。社会思想の網の中に投獄された自分の心に対する社会的反省だけであるのに、道徳の良い人が恥をかいて生きているのはなぜでしょうか?他の人が考えているかもしれないことをすぐに取り除くことができない自我の無力さから来る恥ずかしさについても同じことが言えます. 恥ずかしがり屋の自我が他人の考えを取り除けば、彼の恥ずかしさは消え、彼は自分の本当のアイデンティティ、つまり、人に自分自身を常に自分自身の日に照らして見るようにするこの心の状態に、より早くアクセスできるようになるでしょう.

アイデンティティの問題は、人間に中心性がないことから生じます。そして、この不在は、人間を知性の奴隷にし、心の法則も心のメカニズムも知らない自分の部分の奴隷にする知性の浸透力を弱めます。そのため、人間は自分の経験に任せると、知性に光を欠き、人間の性質に関する他人の意見を受け入れることを余儀なくされます。

人が自分自身について疑問に思っている場合、他の人が彼と同じ状況にある場合、どうして別の人が彼を啓発することができるでしょうか?しかし、男性はこれに気づかず、出来事によってエゴに加えられる圧力によって、アイデンティティの問題が悪化します。

心の中の自我は、その真の知性に適応していない考え方によって、間違いなく罠にかけられています。そして、この考え方は、彼の知性の現実と矛盾しています。たとえば、彼が直観を通じて知性の現実を認識した場合、知性は直観を信じていないため、彼はその現実を最初に拒否することになるからです。彼はそれを自分の不合理な部分と見なしています。知性は合理的であるか、合理的であると考えられているため、知性に反するものは知性として認識する価値はありません。それでも、直観は確かに真の知性の表れですが、自我がその重要性と知性を把握するには、この表れはまだ弱すぎます。その後、彼は自分の理論的根拠に引きこもり、アイデンティティの問題に光を当てることができる心の微妙なメカニズムを発見する機会を失います.

しかし、アイデンティティの問題は、知性が手放されず、自我が内部的に自分自身に耳を傾けない限り、人間にとどまらなければなりません. 自我がその中にある本当の知性の性質と形に敏感になると、エゴは徐々に適応し、その知性の中に自分の居場所をますます作ります。時間が経つにつれて、彼はますます定期的にそこに行き、彼のアイデンティティの問題はなくなります.

私たちが知っているように、複雑な社会では、エゴの内なる強さ、その本当の知性だけが、エゴを意見の樹皮の上に持ち上げ、その真のアイデンティティの岩の上に置くことができます. そして、社会が崩壊すればするほど、その伝統的な価値観が崩壊し、エゴは破滅へと向かっていきます。なぜなら、ますます当惑する現代の現象に直面して、立ち上がるための正式な社会的足場がもはやないからです。人生。

しかし、エゴは、それ自身の謎を理解するための本質的な鍵をエゴに与えることができる人々の話をいつでも聞く準備ができているわけではありません. 彼の心理的変形は、すでに彼の主観的な考え方に適合しないすべてのものに疑問を投げかけているからです . これが、エゴが遠くを見ることを拒否したことをあまり責めることができない理由ですが、今日は遠くを見ることはできませんが、明日はエゴへのエネルギーの浸透の程度に応じて視野が広がることを認識させることができます。

実際、自己の努力によってそのアイデンティティの壁を克服するのはエゴではなく、魂が苦しみによって、つまりその光の浸透によって、知性を超えて振動を記録することによってエゴをもたらすからです。知性の。そして、この振動ショックが終わりの始まりとなります。

ある種の謙虚さがすでに彼ら自身の光にさらされているため、現実に心を開いているプライドの低いエゴがいます。一方で、この光、この細い糸を通すには高慢すぎるエゴがいるそして、大きな転機や大きな挫折を最も起こしやすいのはエゴであり、それらを打ちのめし、より現実的なものにします。

アイデンティティの危機は、人間の未熟さと同一視されています。真のアイデンティティーは、真の成熟度の発達を示します。

魂はその行動において自我から独立しており、後者は、それ自体が家で力を感じない限り、うまく機能します。エゴが知らないのはこの瞬間です。そして、彼が現れたとき、彼は自分の虚栄心、プライド、自分自身と自分の考えに夢中になっていることに気づき、プレッシャーの下で卵のように破裂します。

魂の苦しみには、自我が最初は理解できないが、生きずにはいられない理由がある。働くのは魂です。彼がある段階から別の段階に移動する時が来ました。彼が最初に経験したアイデンティティの問題は、方向転換し、彼のプライドは子供の遊びのように崩壊します. エゴが多かれ少なかれ誇りに思っているかどうかにかかわらず、それはすべて不安に帰着します. 多くの場合、人はいわゆる「しっかりした」「強い」エゴに遭遇します。 エゴがもはや制御できない人生の出来事の圧力の下で、魂が精神的および感情的に振動するとき、彼らのアイデンティティに最も影響を受けるのはこれらのエゴです.

これらの困難な経験の間、自我は自分の弱さの真の光の中で自分自身を見始めます. 彼の知性のプライドが優勢だった彼の偽りのアイデンティティの安全が、光の振動圧力の下で破裂するのを見るのはそこでです。それから、彼は変化している、彼はもはや同じではない、または彼は苦しんでいると言われています. 魂が偽りのアイデンティティの壁を破り始めたとき、魂はその働きを止めないからです。意識が人間へと降下し、知性と真の意志と愛が生まれる時が来たからです。

偽りのアイデンティティーから強く感じる自我は、波動の衝撃を感じると葦のように弱く感じます。そして、感情と低次の精神を養う形で、欲望体の偽りの力ではなく、彼の力、魂の力を取り戻すのは後になってからです。

人間のアイデンティティの危機は、魂の光に対する自我の抵抗に対応しています。この対応は自我の生活の中で、この抵抗に比例した苦しみを伴います。そしてすべての抵抗は記録されますが、エゴによって心理的または象徴的または哲学的に知覚されます。魂にとってはすべてが人間のエネルギーですが、人間にとってはすべてが象徴です。これが、人間が見るのを非常に困難に感じる理由です。なぜなら、ひとたびこれらの形から解放されて見えるものは、形の象徴を通してではなく、振動を通してのものになるからです。これが、現実は形によって理解されるのではなく、それ自体を表現するために形を生み出し、作成する振動によって知られると言われる理由です.

同一性の問題は常に過剰な象徴、つまり人間の主観的な思考形態を呼び起こす。この余剰は、いつでも、思考形式のシンボルを通じて自我に接触しようとする魂の努力と一致します。

自我は、深い理由を理解することなく、自分自身を自分自身と対峙させようとしていることに気づきます。しかし、彼はまだ自分の思考形態や感情に囚われているので、自分の動き、自分の動きに自分自身を信じています。つまり、彼はこの研究プロセスが彼だけから発せられると信じています。そして、これがそのアキレス腱です。エゴは、善悪の錯覚、自由意志の錯覚の中にあるからです。
魂のエネルギーが浸透し、偽りの同一性の壁を壊すと、エゴは、もはや自分が正しいことではなく、自分の本当の知性にアクセスすることが重要であることに気づきます。それから彼は理解し始めます。そして、彼が理解していることは、彼らの善意が何であれ、同じ知性を持っていない人々には理解されません. すべてがシンボルの外にあるため、すべてが**振動します**。

覆い」（覆い）をその側から引っ張ることがなくなり、魂は他方に働きかけるからです。両者の間には対応があり、人格は受益者です。人格は常に魂と自我の間のギャップの犠牲者だからです.

人間の中にアイデンティティの問題がある限り、人間は幸せになれません。表面上の物質的な生活はうまくいっているように見えても、彼の人生には分裂があるからです。それは、それ自体の団結に比例してのみ、本当にうまくいくことができます.

現代人のアイデンティティの危機は、すでに十分な挫折を経験しており、バランスへの大きな欲求を引き起こしている人にのみ有益な影響を与えます. しかし、このバランスへの欲求は、エゴが魂の素晴らしいエネルギーを操作するために拷問の道具を脇に置いたときにのみ、完全に実現することができます. 偉大な精神性が存在する人間生活の領域では、アイデンティティの危機は、ますます精神性に向かって容赦なく彼を駆り立てるこの内なる何かに対するエゴのこの大きな感受性に遭遇しない場合よりも、それ以上ではないにしても、同じくらい深刻になる可能性があります。より大きく、ますます求められ、最終的にはますます不完全になります。

人類のこの範疇に属する人々は、魂は自我の次元のものではないので、すべての形態が、最も高く、最も美しいものでさえも、魂の真の顔を覆い隠していることを理解する必要があります。それは無限に見え、エゴが形、さらには精神的な形に過度に執着すると、魂を通過しなければならない宇宙エネルギーを妨害し、魂のすべての低次の原理の振動率を上昇させます。人生の主になるかもしれません。超精神的（より高い精神的）な人が生命の支配者である場合、彼はもはや魂の平面に精神的に引き寄せられる必要はありません。なぜなら、それは魂であり、彼のエネルギーであり、彼に向かって下降し、彼に彼の光の力を伝達するからです。.

人間のスピリチュアルなアイデンティティは、魂のエネルギー形態を通して、人間の中に存在しています。しかし、このエネルギーには変容の力はありませんが、人格を変容させる力はあります。

しかし、人格の変容だけでは十分ではありません。それは人間の最後の側面だからです。そして、エゴが魂と一体化していない限り、精神的人格は容易に人間を道徳の急速な転換に導くことができ、精神と精神の感情のバランスが失われると、彼は精神性の深刻な危機、宗教的狂信。

このように、猛烈に精神的な人でさえ、自分自身と社会を傷つけることができます. 狂信は精神的な病気であり、それに苦しむ人々は、精神的な形を特別に利用するために、他の人を偉大な信者にするのに十分なほど強い魅力を簡単に作り出すことができます。彼は、彼と同じくらい無知であるが、この形の病気には鈍感な人々の従順な信念に助けられている場合、精神的に病んでいる人だけが保持できる台座の上で狂信によって育てられます。

ますます多くの男性が、狂信的に精神的になることなく、自分の精神性に感銘を受けすぎて、その限界、つまり形の幻想を知りません。遅かれ早かれ、彼らは過去を振り返り、自分のスピリチュアリティの幻想の犠牲になっていることに気づきます。このサーカスは何年も続き、幻想にうんざりして永遠にそこから抜け出し、意識が形を超えていることに気付く日まで続きます。これらは、フォームの限界を超えて、最終的に高次の心の偉大な法則を発見する機会を持っています.

現時点では、精神的なアイデンティティの危機は彼らにとってもはや不可能です. 彼らは自分自身の経験から、すべてが自我に対抗する魂の経験に役立つことを知っているので、自我が経験の必要性を離れて彼の中で超精神的な意識（高次の心）だけを知る日まで.

精神的アイデンティティの危機は、ますます現代の危機になりつつあります。人間はもはや技術と科学だけでは生きられないからです。彼は彼にもっと近いものが必要であり、科学は彼にそれを与えることができません. しかし、古い形の正統派宗教もそうではありませんでした。それで彼は、自分が探しているもの、または自分が見つけたいものを探しているが正確にはわからないものを見つけるという確固たる意図を持って、無数の精神的または難解な精神的冒険に真っ逆さまに身を投じます。したがって、彼の経験は彼をすべての宗派、すべての哲学または秘教学派の境界に導き、ここで再び彼は、平均よりも知性が高い場合、答えを見つけると信じていた限界があることを発見します。

彼はついに自分が一人であることに気づき、彼の精神的アイデンティティの危機はますます耐え難いものになります. 彼の中にあるすべてが知性、意志、愛であることを発見する日まで、しかし彼はその法則をまだ十分に理解していないため、探求する人の目に隠され、ベールに包まれているメカニズムを発見する. 彼は何と驚きました。彼が自分の危機の間に探していたのは、自分自身、つまり彼女に目覚めるために彼を前進させるのに役立つ彼の魂のメカニズムにすぎないことに気付いたとき.

そして、この段階がついに始まると、人間のエゴである人間は脱精神化し、彼の中にある超精神的知性（より高い精神） の性質を理解し始めます。世界で最高の意図を持っていて、このプロセス全体が魂の経験の一部であり、エゴを使って魂との振動接触を準備することにまだ気付いていない.

人はもはや自分の存在の現実に触れていません。そして、この連絡の喪失は地球上で非常に広範囲に及んでいるため、この地球は、船がどこに向かっているのかわからない狂人でいっぱいの船を表しています. 彼らは目に見えない力によって導かれており、これらの力の起源や意図については誰も知りません。人間は何世紀にもわたって目に見えないものから切り離されていたため、現実の概念を完全に失いました。そして、この意識の喪失が、彼の実存的な問題であるアイデンティティの壁を立ち上げた理由なのです。それでも、解決策は彼に非常に近く、同時に非常に遠い. 彼が聞きたくないことを聞く方法を知っていれば。

彼が残したのは、言葉の戦いとアイデアの戦いだけです。自分の一部は素晴らしいが、別の部分は自分の感覚によって制限されていること、そしてその 2 つが一緒になることができることを理解していない場合、どのような人が自給自足できるでしょうか。もし人がいつの日か、自分以外の誰も自分のためにできることはなく、自分だけが自分のためにできることに気付くことができたら… しかし、彼は自分のために生きることを恐れています。

男性は幻想との戦いに常に負けている存在です。誰もが自分に害を及ぼすものを破壊することを恐れています。本当の悪夢！そして最悪の事態はこれからだ！ 20 世紀の人は、星々の間を移動し、以前は彼にとって神であった存在が彼に向かって降りてくるのを見るからです。

個人のアイデンティティの問題は地球規模で続いています。この問題は、低次の心と高次の心との間の接続の欠如から生じるため、その影響は世界レベルと個人レベルの両方で感じられます. なぜなら、高次の心だけが彼の惑星の偉大な謎を人間に説明できるからです. その古代の神々。これらの神々が古代史の一部である限り、人間はそれらに悩まされることはありません。しかし、これらの同じ存在が戻ってきて、現代の光の中で知られるようになると、地球規模での衝撃が反響し、自分の本当のアイデンティティを発見していない男は、自分の偽りのアイデンティティと、彼女が考え、信じていることとの間に挟まれていることに気づきます。循環現象。

もし彼の心が経験に対してオープンであり、彼が自分の中に本当の知性、彼が知らない、そして知らない惑星にとって最も不安な現象の一つに関する必要な情報を受け取るなら、人間は惑星アイデンティティの危機を経験しません。すでに自分の中の個人のアイデンティティの危機を解決しています。

人類は歴史と生命の転換点に向かって急速に進歩しているので、個性、つまり人間と宇宙の間のますます完成された関係を確立しなければなりません。彼の正体マニフェストを発見しました。そして、この本当のアイデンティティーが安定していない限り、個性は完全には完成されておらず、人間は「成熟している」とは言えません。それと彼はその理由を知っています。

私たちが一般的にアイデンティティの危機について話すとき、私たちは人間と社会との関係を定義しようとしているという意味で、心理的な方法でそれについて話している. しかし、アイデンティティの危機はそれよりもはるかに深刻です。私たちが達成しなければならないのは、もはや物差し、正常性になるのは社会人ではありません。それどころか、正常性は転置されなければなりません。つまり、それ自体に対して再配置されなければなりません。

人が自分の本当のアイデンティティーが通常の人間の通常のアイデンティティーの上にあることに気づき始めると、彼は ２ つのことを認識します。第一に、普通の人が心配していることはもはや彼を心配していないということ。そして、正常でない惑星を押しのけるものは何でも、括弧書きで言えば正常です。次に、この観点から見た真のアイデンティティの現象は、ますます重要になります。なぜなら、どの人間が正常または無意識の人間の通常の弱点を克服できるかを決定し、さらに、そうでない人間がより正常であると決定するからです。つまり、無意識で比較的バランスの取れた人間の範囲で、通常の存在を動揺させ、そのような人間を生み出す文化の崩壊を引き起こす危険を冒す惑星秩序の圧力をサポートすることができます.

自分の本当のアイデンティティを発見した人は、自分の文化の産物であり、自分の文化の価値観によってのみ生きている人を混乱させるリスクを冒すあらゆる形態の心理的経験よりも、議論の余地がありません. 実際、文化は非常に薄く、非常に壊れやすいキャンバスであるため、外部の出来事がそれを乱すようになると、つまり、文化が知らない、またはまったく気付いていない現実に関連して文化を再定義する. これは、未解決の同一性という現象の人間における危険です。

なぜなら、彼が自分の本当のアイデンティティを発見しなければ、彼は感情的にも精神的にも社会心理学の奴隷になり、サイクルの終わりの出来事が彼の通常の発達過程を混乱させたときの彼の自然な反応になるからです. 普遍的な理解の様式に従って経験を生きることができるようにするために、人間が社会的、個人的な反応から解放されなければならないのはここです。真のアイデンティティだけが、真の人間と真の知性に対応します。人間の制限的な感情から切り離された知性によれば、宇宙の出来事を困難なく解釈できるのは、本当のアイデンティティだけです。

人間のアイデンティティの危機の問題は、単純な心理的な問題というよりも、人生の問題です。人間が自分自身を求めて理解しようとする心理的カテゴリーは、自分自身と戦っていたときと同じように人生に興味を持っていないため、自分の本当のアイデンティティを発見した人にはもはや適していません。彼の本当のアイデンティティは彼の存在の隅々まで満たされていましたが、彼は彼の心の別の次元、エネルギーの次元または平面に留まっている自己に直面していることに気づきました。本当のアイデンティティのない無意識の人間の感情的および精神的構造。

アイデンティティの危機という現象は、人間にとって苦しみです。なぜなら、人間は自分自身、自分自身、常に求めているものを完全に幸せにすることは決してできないからです。彼にとって、幸せであることは彼が永遠に生きたい経験です. しかし、彼が「幸せ」と呼ぶものになるためには、 自分自身に満足しなければならない、つまり、外の世界がこの調和を乱すことなく、完全な内面の調和を感じることができる必要があることに気づいていません。彼は、人生に色を与える背景を突き刺す内なる力を得るまで、人生がそれ自体と見分けがつかないことに気づきません。

自分の本当のアイデンティティを発見した男は、以前と同じ人生を生きていません。色が変わり、人生はもはや同じ魅力を持っていません。あらゆるレベルで異なっています。それは、その可能性を決定するのは真の個人であるという事実によって、他の前世と区別されるからです。

自分のアイデンティティーを発見した人の人生は、時間の経過とともに失われ、もはや制限のない連続性、つまり終わりを表しています。すでに、この認識は生き方と創造的な生き方に介入しています。人間がアイデンティティーに苦しんでいる限り、彼の中にある本当の知性と接触していない限り、彼は自分のニーズを満たすことしかできません. 彼が光の中にいるとき、彼はもはや自分自身を支える必要はありません。なぜなら、彼は振動によって彼の人生のモードをすでに知っており、この知識が彼のニーズに必要な創造的なエネルギーを生み出すことを可能にします。生存の心理的カテゴリーは薄れ、人間のすべての資源を利用し、それらを幸福のために自由に使えるようにする創造的なエネルギーのためだけの余地を残します。

人がアイデンティティの問題を克服するためには、心理的な面から純粋な知性の面への価値観の移動が彼の中で起こらなければなりません。心理的価値観が彼の危機に寄与する一方で、それらは彼の感覚、感覚物質を解釈する彼の知性に限定されているため、彼は彼の知性の承認を受けない測定棒を必要としています。

ここで、彼の中に侵入し、その動きを止めることのできない何かに対して、彼の中で初めてある種の反対が生じる。動きが始まると、エゴやキメラから独立したこの知性の光です。ここで、価値観の変化が感じられ始め、その結果、目覚めた人が生きなければならないことに応じて、光の知性を浸透させるのに十分な、内面の苦しみが生じます。

エゴが一定のバランスを維持できるようにするために、価値観の変化は徐々に行われます。しかし、時間が経つにつれて、新しいバランスが形成され、社会的に言えば、エゴはもはや正常ではなくなります。彼は意識があります。つまり、彼は形と規範の錯覚を見抜き彼の微妙な身体の振動、彼の個性の基礎となるレベル、そして彼の本当のアイデンティティーを高めるために、ますます個性化されます。

価値観の変位は、実際には価値観の崩壊ですが、私たちはそれを「変位」と呼んでいます。なぜなら、起こる変化は、思考様式が知性に適応できるように、見る様式を変える振動力に対応するからです。人間のより高い中心の。エゴは振動によるこの崩壊を目撃していない限り、自分の偽りのアイデンティティの壁を構成する思考やシンボルのカテゴリーについて議論し続けます。しかし、これらの壁が弱まり始めるやいなや、価値観の置き換えは、自我によって合理化することができない深刻な変化に対応します. そして、彼によって合理化されることができないので、彼は最終的に光に打たれます。

彼の人生はサイクルによって変化し、すぐに限界ではなく、可能性の中で生きます。彼女のアイデンティティは、彼女の主観的な欲求に関連して定義されるのではなく、彼女に関連してますます定義されています. そして、彼は「現実的で客観的な自己」が何を意味するのかを理解し始めます.

彼が本当の客観的な自己に気づくとき、彼はこの自己が自分自身であることに加えて、自分自身の中にある、自分には見えないが自分が存在していると感じている別の何かがあることを非常にはっきりと見る。知的で、永続的で、常に存在する何か。エゴが以前に見たものではなく、その目で世界を観察し、あるがままに解釈する何か。

私たちはもはや、この人が「精神的」であるとは言いません。彼は「超精神的（より高い精神的）」であると言います。つまり、知るために考える必要がなくなったということです。アイデンティティーに苦しむことは、彼の経験からかけ離れているため、過去を振り返り、現在の自分を見て、以前の自分と比較すると驚く.　.

第２章

下向き進化と上向き進化 *BdM-RG #62A* (改)

では、人間の進化を分けて、下向きの曲線と上向きの曲線を与えます。?私が「退化」と呼ぶ下向きの曲線、私が進化と呼ぶ上向きの曲線。そして今日、人間はこれらの曲線の合流地点にいます。必要に応じて、1969 年という日付を入れましょう。進化論をダーウィニストの観点からではなくオカルトの観点から見ると、言い換えれば人間の内部研究に基づいており、時間をさかのぼると、12000 年前の崩壊を突き止めることができます。アトランティスの名前が付けられた偉大な文明の。

ですから、人間がアストラル体と呼ばれるものを集中的に発達させた時期でした。アストラル体は意識の側面であり、意識の微妙な乗り物であり、精神的感情的なものすべてに直接関係しています。そして、今日までのこの文明の破壊の後、人間は彼の意識の別の部分を発達させました。これはオカルト的にはより低い精神的意識の発達と呼ぶことができ、今日人によって使用されている知性の非常に高度な発達を引き起こしました。物質世界を理解する。

そして 1969 年以降、この惑星では人間の意識に新たな現象が起こっており、それは融合と呼ばれるか、地球上の超精神的意識（より高い意識）の目覚めと呼ばれることがあります。そして世界には、より低い心のレベル、したがって知性のレベルで機能することをやめ、超心的意識（より高い心）と呼ばれる意識のさらに別の層を発達させ始めた男性がいます。そして、これらの男性は、発達の過程にある能力を発達させており、彼らも進化の別のサイクルと一致し、それは第 6 の根人種と呼ぶことができます.

オカルト的に言えば、人間の進化について話すとき、私たちはその亜人種、つまり私たちが属するインドヨーロッパ人種であり、5 番目の根人種の一部である第 4 の根人種であるアトランティスについて話しているのです。およびその亜人種。そして今、そのサブレースを与える新しいルートレースの世界の始まりがあります. そして最終的には、物質的な体を有機的に使用する必要がなくなるほど十分に進んだレベルの進化に人間が到達できるようにする第 7 のルートレースが存在します。しかし、私たちは現時点ではこれを扱っていないので、物理的な人種を表すのではなく、将来の人類の新しい精神的意識の純粋に精神的な側面を表す第 6 の根種を扱っています.

この次元での人間の進化を理解することは明らかであり、逆渦の地点からその最終段階まで、私たちが受け取る情報によるとおそらく 2,500 年であり、人間が通過しようとしていることは明らかです. つまり、アトランティスの人間がインドヨーロッパ人種の人間に比べて限られていたのと同じくらい、今日の人間が次の人間に比べて制限されており、またこれからも制限されるということです。オーロビンドが予言した、地球の超意識(ハイヤーマインド)の進化。

超精神的意識(ハイヤーマインド)の進化において興味深いのは、今日の私たち人間、合理的な人間、デカルトの人間、第 5 根人種の非常に反射的な人間と同じように、私たちが傾向を持っているのと同じくらいです私たちの心は自我によって支配されていると信じることは、人間の心は自我によって支配されていないこと、人間の心はその心理的定義、自我の反射的表現の中にあること、そしてその源は自我によって支配されていることを明日発見するでしょう. 現時点では「精神世界」と呼ぶことができますが、後に「建築世界」と呼ばれるパラレルワールドに位置しています。

言い換えれば、私が言いたいのは、人間が自分の思考の源を発見するために苦労したり、能力や自由を手に入れたりすればするほど、パラレルワールドとのテレサイキックコミュニケーションを開始することが可能になるということです. 最終的に進化の過程で、世界レベル、人種の普遍的なレベルに到達し、物質の領域と魂のアストラル領域の両方で、生命の謎を即座に解読できるようになります。スピリットの精神領域。言い換えれば、私が言いたいのは、人間よ、彼は今日、それ自体で十分な精神的意識の状態に到達できる地点に到達したということです。

そして、私が自給自足の精神的認識と言うとき、真実の心理的価値に基づく精神的認識を意味するのではありません. 真実は用語であり、個人としての人間の、または集合体としての社会の感情的な必要性の一部であり、物質の世界での優位性を確保するための個人的な信念または社会的信念、または集合的な社会学的信念です。

しかし、人類の将来の意識の進化に関して言えば、真実の現象またはその心理的対応物、またはその感情的価値は、人間がもはや感情を使用できなくなるという単純な理由でまったく役に立たない. 彼の知識の心理的評価。自分自身の精神的安定を発達させるために良心の感情を使う必要がなくなるでしょう。
ですから、人間は心の中で完全に自由になり、世界のすべての人種の一部である宇宙意識の究極的に無限のテーマの表現、精緻化、定義を精神面で行使できるようになります。宇宙のすべての人種の、そして実際には、その絶対的な定義において、光の元の源と宇宙でのその動きとしてのスピリットの不変の統一の一部です。

したがって、人類の進化において、エゴが最終的に自己の意識の失われた時間を埋め合わせ、自己が意識に導入することによって、その心理的定義の可能な限界に最終的に到達する時点が来るでしょう。彼の純粋な心、つまり彼の精神の創造的な可能性。

そして、私たちは地球上で、異なる人種、異なる国、異なる時代に、融合を知っている個人、つまり、非常に偉大な知識の源に即座に引き寄せられるようになる個人を発見するでしょう。世界の科学は、技術、技術、医学、心理学、または歴史に関して、完全に覆されます。何のために ？人類の進化以来初めて、精神が物質に降り立って以来初めて、そして魂が物質と同盟を結んで以来初めて、人はその絶対的な知識を保持する能力を最終的に達成するからです。.

私が絶対的知識と呼んでいるものは、人間の精神が自らの光を持ち、吸収できる能力です。絶対的な知識は能力ではありません。絶対的な知識は予定ではありません。絶対的な知識は必要ありません。絶対的な知識は、修正進化の目的、つまり、宇宙における光の活動の大きなフィールドの一部であり、すべての領域、すべての知的なインスタンスを可能にし、つまり、宇宙のすべての知的な種に会うように伝えることを可能にします。高次のメンタル面、つまり、進化の過程でエーテル体の必然的な復活のための体の物質の最終的な消失を可能にするのに十分強力なエネルギーの面で。

つまり、宇宙の有機体を構成し、運動と理解において、その精神、光、基盤であるさまざまな太陽を持つエネルギー要素に最終的に入る人間の能力.　今日の私たちの無限原子意識を呼べ！ですから、進化の過程で、人間が考える必要がなく、考える必要がなくても地球上の進化論者の元型と進化論者の精神的構築に断定的な方法で最終的に介入できるようになるポイントが来るでしょう。. これは、人間が最終的に自分が完全に知的な存在であることを認識するようになることを意味します。

人は、知性が単に教育の一形態の表現であるだけでなく、知性は絶対的な方法で、あらゆる問題におけるあらゆる精神の基本的な特徴であることを理解するようになります. 私たちは今日、エゴとして、または人間として、普遍的な反省、つまり歴史と人類の記憶によって私たちに課された制限内で生活することを余儀なくされている時点にいます.

そして、人間はまだ与えられていません － この分野には十分な科学がないためです － 人間は、自分の精神がどのように機能するか、自我がどのように機能するか、自我がどのように機能するか、そしてどのように機能するかを知り、理解する能力をまだ与えられていません。知性という用語は、その普遍的な定義において何を意味するのでしょうか。今日、人間はアストラル体、つまり感覚によって閉じ込められています。

今日の科学が役に立たないという意味ではなく、科学のすべての理論がそうでなければならないので、彼は自分の基本的かつ普遍的な知識、つまり歴史と進化の過程で修正される主題によって条件付けられた小さな限定的な知識を置き換える義務があります。それどころか、それは非常に有用ですが、今日の科学もその廃止に向かって必然的な旅をしているという意味では. すべての文明が、自らの廃止に向かって避けられない旅をするのと同じように。

しかし、文明がその廃止の現実を非常に困難と考えるのと同じように、科学はそれ自身の廃止を達成するのが難しいことに気付くでしょう. そして、それはごく普通のことです。考えている存在や、ある意識を持っている存在に、世界で自分自身の衰退や消滅を促進するよう求めることはできません。私たちは、進化するために、人類が進化できるようにするために、自分が何であるか、何をしてきたか、何ができるかを認識する義務があります。

しかし、個人として、私は個人として明確に言っていますが、最終的には、私たちの惑星の普遍的で宇宙的な秩序の状況に直面する義務があり、過去に大きな迷信の動きを引き起こした次元に直面する義務があります. 世界中；科学の進化とともに消滅した運動と、その後科学によって断固として拒絶された運動。

そのため、宇宙が無限であることを理解するために、時間をかけて特定の経験を見直し、追体験する必要があります。人間の意識は無限であり、人間の内面は意識の限り強力です。今日、私たちが全体として多数の精神の流れの岐路に立つことを余儀なくされている世界では、それは非常に重要です... そして私が全体として言うとき、私は確かにこれが個性との対立における集団的経験は、ゆっくりと集団精神病を引き起こす傾向があります。

人間は、テレビや新聞、あるいはさまざまな形の報道の自由によって増幅された思想の流れによって、世界中で無期限に攻撃を受けることはできません。真実と嘘の間のさまざまな対立から生じるこの精神的および心理的な緊張に、人間がもはや耐えられなくなる時点が来るでしょう。人間が自分自身との関係で現実を定義することを余儀なくされるとき、地球上での超精神的（より高い精神）意識の進化のポイントが来るでしょう. しかし、普遍的なのは「自分自身」であり、自分自身のスピリットの遊び心や自分のエゴの虚栄心、自分自身の不安に基づく「自分自身」ではありません。

その瞬間から、人間は人間の現象、文明をあらゆる面で理解できるようになります。そして、彼は、今起こっていることや、これから世界で起こることによって心理的に「詰め込まれる」（虐待される)ことはもうありません。人は自由になり始めます。そして、彼が自由になり始めた瞬間から、彼は最終的に生命の根本的な性質を理解し始めます。そして彼が進化すればするほど、彼は生命を絶対的、統合的、学問的な方法でより理解するようになるだろう。

なぜこのすべての言い回し？人間が自分自身に与え、自分自身を創造できる最大の忠実さは、自分自身への忠実さであることを、少しずつ理解させるだけです。私たちは、個人主義への愛が、特に西洋世界で非常に進んだ世紀に生きています。私たちはますます個人主義者になりましたが、個人主義が態度にとどまる場合、人間の現実に根本的に統合されていません. 言い換えれば、赤いパンティと黄色いスリッパを履いて通りを歩き、ニューヨークのタイムズスクエアでニューヨークでセックスをすることは、個人主義の一形態です. しかし、それは偏心であり、人間の意識の幽閉の一形態です。

人間は、彼の個性を維持する必要はなく、彼の個性を具体的な意味で表現し、大衆の敏感さを侮辱したり、彼の人々の敏感さを侮辱したり、彼の集団の敏感さを侮辱したりする必要はありません。妄想です！そして、それは 20 世紀の特徴的なファッションの一部であり、最終的には平凡になり、最終的には愚かになり、最終的には美学を完全に欠いています. したがって、地球上の超精神的（より高い精神的）意識の進化である新しい人間は、実際、人間が非常に個別化されたが個人主義的ではない意識を発達させることを可能にします.

男はなぜ個別化されるのでしょうか？彼の意識の現実は、彼のスピリットの融合に基づいており、男性の目には世界に投影されず、風変わりな浮気を明らかにするからです. 男は、現実であるために世界中をさまよい、辺境である必要はありません。それどころか。人間がより意識的であるほど、彼は限界に近づき、より現実的になり、彼の現実の中でより無名になります。人間の現実は、人間と他人との間ではなく、人間と自分の間を行き来するものだからです。

私たちの惑星での根人種の必要な進化を見ると、それは人間の現象を少し理解することです. 私たちが座標を確立することは、純粋に実用的であり、純粋に避けられない出来事に時系列の理解の枠組みを与えることです！しかし、私たちが意識的な人種について話す場合、意識的な人類について話す場合、私たちは意識的な男性と個人について話す義務があります.

地球上の超精神的意識（より高い意識）の進化は、集合体の規模では決して起こりません. 地球上の超精神的（より高い精神）意識の進化は、集合的な力の表現になることは決してありません. 自分自身の源、自分のスピリット、自分の分身、私たちがそれを何と呼べようと、自分の意識のポイントに向かって少しずつ、ますます引き寄せられるのは常に、世界の個人である. 人の一部です。

しかし、この方向への基本的な動きは、これに基づいています。それは、権限移譲以来一度もなされたことのない思考現象の理解に基づいています。「私は思う、ゆえに私はある」と言うだけでは十分ではありません。 デカルトが「我思う、ゆえに我あり」と言ったのは良かった。それは、思考自体が個人のレベルで実現されなければならない力を持っているという認識の一部だったからです。

しかし、創造意識のレベルでは、人間の思考が完全に完全に変化する時が来ます。そして、人間は進化の過程でもはや考えなくなります。彼の思考は、彼のより高い心の創造的な表現のモードに変換されます。そしてその心は完全に テレサイキック。 言い換えれば、人間は宇宙界との瞬間的なコミュニケーションを経験し、このコミュニケーションのモードはもはや内省的ではなくなります。思考が人間の心に反映されなくなった瞬間、思考は主観的ではなくなります。私たちは、人間が考えているとはもはや言えません。人間は、自分自身の意識の宇宙界とコミュニケーションを取っていると言えます。

しかし、人間がこれを統合的な方法で理解するようになるためには、その考えを、私たちが今日考えているように、私たちが今日生きているように、私たちの心に固定されているように、それが生成または認識されているように理解する必要があります。無意識の自我である私たちは、自分の思考自体が人間を自分自身に対して分断していることを人間が認識できるようにならなければならないという意味で、私たちの中である種の認識を目覚めさせなければなりません。彼が、退化と無意識の理由で、彼を善か悪か、真か偽かの極性にさらす限りにおいてのみ。

人間が自分の心を二極化した瞬間から、負の座標を確立するか正の座標を確立するかに関係なく、物質平面での自分と宇宙的で普遍的な平面での自分との間に分裂を作り出しました。これはとても重要です！次の進化への根本的な鍵となるほど重要です。私たちが常に極性に関連して自分の考えを生きる傾向があるのは、私たちの自我の根本的な不安です. それは私たちの感情の強力で吸血鬼的な能力です。私たちが知っていることに耐えることができないのは、エゴとして、または教育を受けていない、または教育を受けすぎた個人としての私たちの無能さです。

何かを知らない人は世界に一人もいません。すべての人は何かを知っていますが、世界的な権威はなく、文化的な定義もありません。何かを知っている人をサポートできる文化的支援も世界にはありません。この知識を制度化し、それで人間の心を整えるために、何かを知る権利を自らに与える機関があります。それは私たちがさまざまなレベルで科学と呼んでいるものであり、それは正常です。

しかし、世界の制度が人間に彼の権威を与えたり、返還したりできる反対の動きはありません。そして、精神的な領域、宗教的な領域で、非常に簡単な方法で試験を受けることができます。いつの日か、人間の中心が十分に開かれると、科学の分野でも同じことができるようになるでしょう。

この世にいて、例えば聖職者や宗教に携わる人に会いに行き、神について語り、こう言う人。そのようなこと、 そのようなこと」 、ある人は彼にこう言うでしょう:「しかし、あなたはどのような権利で神について話すのですか？あなたはどのような権利で神について語りますか」…？そしてもし人間がそれほど進化しておらず、神の形を本当に断片化して、彼の心の創造的次元の一部である他の形を引き出したり、生み出したりすることができるなら、彼は神の制度化によってさらに反発するでしょう. 見えない世界の理解。

だからこそ私は、人間は世界の支援を受けて、超精神的意識（より高い意識）で世界に入ることができないと言います. 人は、世俗的な支援の必要性から完全に解放されたとき、超精神的（より高い意識）の意識を持ち、最終的にゆっくりと自分が知っていることを認識し、耐え始めます. そして、その条件は、真と偽の極性の罠に陥らないことです。

人が真と偽の両極の罠に陥ると、良心を刺激し、自我を不安定にし、現実に対して極端な態度をとるようになります。真と偽は、知力の欠如の心理的要素のみを表しています。美味しいステーキを食べると、本物か偽物か分からない、極性がない、だからこそ美味しい。でもそこに虫がいるんじゃないかと思ったら、胃が反応しません！知識のレベルでも、知識のレベルでも同じです。

低次の心にとっての知識は、高次の心にとっての知識と同じです。知識はエゴの必要性の一部ですが、知ることは自己の現実の一部です。したがって、知ることと知ることの間に分割や分離はありません。知識は意識のあるレベルの一部であり、知識は別のレベルの一部です。

知識の領域では、特定のことについて話し、知識の領域では他のことについて話します。二人は出会い、親交を深め、とても仲良くすることができます。4 階は常にその上にある 5 階でいい…そして人間は多次元の存在ですが、人間は経験的な意識を持ち、生きる存在でもあります。私たちは地球上で実験的な意識を持っています。私たちは創造的な意識を持っていません。

あなたの人生を見てください！あなたの人生は経験です！あなたが世界に入った瞬間から、あなたの人生は常に経験に基づいていますが、人間は経験に基づいて無限に生きることはできません. ある日、人は創造的な意識を持って生きなければならなくなり、その時、人生は生きる価値があり、人生は非常に大きく、非常に広大になり、創造性が強力になり、人は魂の経験を生きることをやめます. しかし、なぜ人間はその経験を生きているのでしょうか?それは、私が記憶と呼んでいる強力な力に結びついているからです。

人は自分の精神によって生きるのではなく、魂に執着し、魂によって生き、常に魂によって吸血されています。再生について研究した人、または特定の過去に戻ることについて研究した人は、今日の特定の人々が特定のことで苦しんでいることを非常によく判断しています。今日、物質的な生活の前にトラウマを経験しているため、または以前の状態で窒息していたためにエレベーター（エレベーター）に入ることができない人々がいます。したがって、人は魂の経験を生きます。

彼は生きており、彼の記憶に執着している。それは、彼の以前の進化運動の非常に広大な無意識の記憶と、彼が実験的存在として今日生きている非常に広大な記憶と同じくらいである。人は地球上での経験だけで無期限に生きることはできません！それは彼のユニバーサル インテリジェンスへの侮辱です。人間が次のように言うことができないのは、人間の本性とは絶対に相容れないものです。彼は彼の将来を知らないという男！

目の前の人間の性質を知らないということは、人間の性質と相いれない。言い換えれば、今日の物質界の人間は意識が下降している世代の一部であるため、人間のこの精神が理性の指示に従って生きることを余儀なくされていることは、人間の精神と相容れません。人間の意識は、物質への降下からエーテルへの最終的な出口に向かって通過しなければなりません。つまり、最終的に人間が自然に不死を生きなければならない世界である惑星の現実の一部です。

人間は物質化して死ぬように造られていません。私たちが死と呼んでいるもの、つまり、人間または魂のアストラル界への帰還と呼んでいるものは、人間の無意識の一部です。それは、人間が、彼の世代の源であり、彼の知性の源であり、彼の活力の源であり、彼の惑星の自己の源である宇宙回路から完全に遮断されているという事実の一部です!したがって、人間は源に戻らなければなりませんが、精神的、歴史的な退縮の幻想を通して、源に戻ることはできません。

人は、自分を物質の囚人にすることを余儀なくされた古い考えを使って自分の源に戻ることはできません。人間は、自分を実験的意識を持つ存在にした古い手段を使って自分の源に戻るつもりはありません。人は信じることによって自分の源に戻ることはありません。

人は進化の過程で、自分が知っていることをサポートする能力を徐々に発達させることによって、自分の源に戻ります。

しかし、今日の世界では、私たちは神話、自己の心理的体系化に運命づけられています。私たちは、すべての人文科学に影響を与える心理的な精神的態度、つまり信念に支配される運命にあります。人はなぜ信じる必要があるのでしょうか。彼は知らないからです！人はなぜ信じる必要があるのでしょうか。彼は経験的な意識の存在であるため、彼の心には光がありません。彼は自分の小さな意識の非常に暗い動きの中で生きているので、何か重要で絶対的なものに執着するために、信じざるを得ません。

しかし、自我の心理的条件付けの一部である絶対的なものへのこの信念、絶対的なものへのこの信念は、誰によって確立されたのでしょうか?マン・オブ・インボリューションによって設立されました。あなたが世界に出て、誰かに物語を語る場合、あなたが語ろうとしている物語は、他の人に受け入れられて語られるとき、あなたが最初に言ったものとはもはや同じではないことをよく知っています.　.

誰かが世界に出て、今日私が言っていることを繰り返そうとすることを想像してみてください。初心者として、明日それがどのようになるか想像できます!ですから、過去には物事を行った男性がいて、人類の進化を助けるために世界にやって来たイニシエートがいました。しかし、これらの存在が言ったことと、彼らが言ったとされることについて報告されたことは別の問題です。

そして、実質的に言えることは、私はこの現象を何年も前から知っているので、人が完全に言われたことを完全に繰り返すことは絶対に不可能です. 今夜家に帰ったらやってみよう！人間が完璧に言われたことを繰り返すことは不可能です。そして、その理由をお話しします。なぜなら、完全に語られていること、つまり、エゴによって着色されていないこと、幽体離脱していないこと、人間の無意識の一部ではなく、人間の宇宙性の一部であることは、自我に向けられていないからです。人間か、人間のエゴか、人間の知性か。それは彼の精神に向けられています。

そして、その人が自分の霊の中にいない場合、別の霊がすでに言ったことをどのように取り上げると期待できますか?それは不可能だ。だからその瞬間に色がある。そして、イニシエートの言葉の色付けから、人類の進化的利益のために私たちが宗教と呼ぶものが生まれました. そして、私は同意し、これが起こっていること、そしてこれが行われたことに非常に満足しています。なぜならそれは必要だからです。しかし、進化の過程で、人間が自分の良心に自分の知識を十分に与えるための道徳的支援をもはや必要としない時が来るでしょう。それが超意識(ハイヤーマインド)です。

そして、私たちがケベック人と話しているので、非常に正当な理由で、宗教が彼らに与えた精神世界に一定の近さを体験する機会があった人々と話しているので、この意味で、私たちはすでに進歩を遂げています。すでに、私たちは目に見えないものに対してすでに一定の感受性を持っている存在です.

しかしそこから、退行のスピリチュアルな道を使って意識を深くオカルト的に探求することは、私たちを自己の両極に直接連れて行ってくれます。それは私たちを善と悪、真と偽の対立に導き、私たちの心の中に大きな苦しみを生み出すでしょう。

これが私が言う理由です:意識的な人間、地球上の超精神的意識(より高い心)の進化は人間が自分の考えを真実や偽物にさらす必要がないことをすでに理解した瞬間から始まります. しかし、この考えがいつの日か完璧になるまで、つまり、完全にそれ自身の光の中で、完全に脱分極化されるまで、それを生き、その動きをサポートすることを徐々に学び、最終的に彼の自我、私…そして精神は統合され、人間を実在の存在にします。

実在とは?本物は本物!彼は真実を必要とする存在ではなく、真実を食べる存在でもありません。あなたが真実を食べれば、明日は嘘を食べることになります。なぜなら、現実の無限の限界にあなたを連れて行く人々がいるからです. もしあなたが真実を食べるなら、いつの日か再びこの一歩を踏み出さなければならないだろうなぜなら、人に合うもの、良心に合うもの、精神に合うもの、魂に合うもの、エゴに合うもの、そして彼の存在に合うものだけだからです。、平和です。

しかし、平和とは何ですか?平和とは、捜索の停止、停止です。あなたは言うだろう:「はい、しかしあなたは探さなければなりません」 、私は言います:はい、人間は探しています、あなた自身が探しているにもかかわらず、すべての人間が探していますが、進化の過程で人間が求めるポイントが来るでしょう。もう探す必要はありません。人はもはや探す必要がなくなり、人は自分が知っていることに最終的に気づいたときに探すのをやめます。

そして、あなたはこう言うでしょう:「はい、しかし、自分が知っていることをどうやって知ることができますか?」. . . あなたがそれを我慢できる限り、誰かに電話して調べる必要がない限り、あなたはそれを知るでしょう. あなたが正しければ。そして、あなたはこう言うでしょう:「そうですね、でももし私たちが正しいなら、あるいは私たちが正しいと思うなら、それは危険です」.私は言います:そうです、なぜなら、正しいことを求める人は、すでに自分の理由を探している人だからです!

でも、人生の中で、日常生活の中で、個人の片隅で、自分が知っていること、それはそれであると感じられる時があるのではないでしょうか?そして、それがそれである場合、それだけです!

（つまり、追加して追加して追加し、「それだ」を別の「それだ」に別の「それだ」に追加する能力を持つ人ですが、「これはそれだ」というのは本当の、心の誇りの上に築かれない「これだ」、スピリチュアリティやあなたのスピリチュアリティのプライドの上に築かれない「これだ」、個人的な「それだ」あなたにとって、あなたが出会うすべての男性にとって普遍的な「それはそれ」であり、彼らの「それはそれである」、その瞬間、あなたはそれがそれであることがわかります！）（翻訳できない場合は、この段落を削除してください）.

แบบไทย

ถอดความและแปลการประชุม 2 ฉบับโดย Bernard de Montréal

รูปแบบชั่วคราว

หนังสือเล่มนี้ได้รับการแปลโดยปัญญาประดิษฐ์ แต่ไม่ได้รับการตรวจสอบโดยบุคคล หากคุณต้องการมีส่วนร่วมโดยการตรวจทานหนังสือเล่มนี้ โปรดติดต่อเร

หน้าหลักของเว็บไซต์ของเรา: http://diffusion-bdm-intl.com/

อีเมลของเรา: contact@diffusion-bdm-intl.com

สารบัญ

คำทักทายจากทีมงาน Diffusion BdM Intl ทั้งหมด

Pierre Riopel 18 เมษายน 2566

บทที่ 1

เอกลักษณ์ *CP036*

ความเป็นตัวของตัวเองต่อหน้าผู้อื่นเป็นปัญหาสากลของมนุษย์ และปัญหานี้จะเพิ่มขึ้นเมื่อมนุษย์อาศัยอยู่ในสังคมที่ซับซ้อน เช่น สังคมสมัยใหม่ ปัญหาของตัวตนคือความทุกข์แห่งชีวิตของอัตตา ทุกข์ที่ตามติดเขามาแต่วัยที่เห็นตนเทียบกับผู้อื่น แต่ปัญหาของตัวตนเป็นปัญหาเท็จที่เกิดขึ้นจากข้อเท็จจริงที่ว่าอัตตาแทนที่จะตระหนักว่าตัวเองเป็นไปตามตัวเองกล่าวคือตามขนาดของมันเองพยายามที่จะตระหนักว่าตัวเองสามารถแข่งขันกับอัตตาอื่น ๆ . ที่ประสบในความ เป็น จริง จากปัญหาเดียวกันกับเขา

ในขณะที่อัตตามองออกไปนอกรั้วของตนไปยังทุ่งของอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อชื่นชมดอกไม้ของมัน แต่ก็ไม่เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังทำเช่นเดียวกันกับตัวเอง อัตลักษณ์หรือวิกฤตอัตลักษณ์ในมนุษย์ทุกวันนี้รุนแรงมากจนทำให้เกิดความสูญเสียความมั่นใจในตนเอง ซึ่งค่อยๆ เสื่อมถอยลงเมื่อเวลาผ่านไปจนกลายเป็นการสูญเสียจิตสำนึกส่วนบุคคลโดยสิ้นเชิง สถานการณ์ที่เป็นอันตรายโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากอัตตามีลักษณะอ่อนแออยู่แล้วและมีแนวโน้มที่จะไม่มั่นคง

ปัญหาของอัตลักษณ์ กล่าวคือ ลักษณะอัตตาที่ไม่เห็นว่าตัวเองสูงส่งนั้น แท้จริงแล้วเป็นปัญหาของความคิดสร้างสรรค์ แต่เมื่ออีโก้มีความคิดสร้างสรรค์ ปัญหาของตัวตนจะไม่ถูกขจัดออกไปเพราะอีโก้ไม่เคยพอใจกับตัวเองอย่างสมบูรณ์จนกว่าจะได้ตระหนักถึงภาพลวงตาของตัวตนที่ต่ำต้อยของเขา เพื่อให้อัตตาที่มีสถานะต่ำจะประสบปัญหาเกี่ยวกับตัวตนเช่นเดียวกับอัตตาที่มีสถานะสูงกว่า เนื่องจากการเปรียบเทียบระหว่างเขากับอีกสถานะหนึ่งจะเปลี่ยนแปลงในระดับหนึ่งเท่านั้น แต่จะยังคงปรากฏอยู่เสมอ เนื่องจากอัตตานั้นมีอำนาจในการปรับปรุงอยู่เสมอ และไม่มีที่สิ้นสุดสำหรับการปรับปรุงที่เขาแสวงหาด้วยตัวเขาเอง

แต่การพัฒนาตนเองเป็นผ้าห่มที่อัตตาซ่อนไว้เพื่อให้ตัวเองมีเหตุผลในการใช้ชีวิตอย่างมีความสุข แต่เขาไม่รู้หรือว่าการปรับปรุงทั้งหมดนั้นเกิดจากร่างกายที่ปรารถนาอยู่แล้ว?

ปัญหาของตัวตนเกิดจากการขาดสติของปัญญาที่แท้จริงในตัวมนุษย์ ตราบใดที่มนุษย์ยังดำรงชีวิตด้วยสติปัญญา ความคิดเห็นของเขาก็ได้รับการสนับสนุนจากประสบการณ์ทางประสาทสัมผัสเท่านั้น จึงเป็นเรื่องยากสำหรับเขาที่จะแทนที่สิ่งที่เขาคิดว่าเขารู้หรือเข้าใจด้วยคุณค่าที่แท้จริงของสติปัญญาที่หาค่าไม่ได้ผ่านประสบการณ์ที่มีอัตตาเป็นศูนย์กลาง

ตราบเท่าที่มนุษย์ปรารถนาที่จะแสดงตัวตนในชีวิต เพื่อที่จะสร้างชื่อเสียงของเขา เขาต้องทนทุกข์ทรมานจากความปรารถนานี้ หากเขาสามารถบรรลุความปรารถนาได้ อีกคนจะผลักเขาไปทางด้านหลัง และอื่น ๆ นี่คือเหตุผลที่ในมนุษย์ ความพ่ายแพ้ในรูปแบบใดๆ ก็ตามถือว่าวิกฤตอัตลักษณ์ใดๆ สำหรับเขา ไม่ว่าเขาจะอยู่ในสถานะใด เพราะปัญหาของอัตลักษณ์ไม่ใช่ปัญหาของความสำเร็จ แต่เป็นปัญหาของมโนธรรม กล่าวคือเป็นปัญหาของปัญญาที่แท้จริง .

ชายผู้ค้นพบในช่วงชีวิตของเขาว่าความเฉลียวฉลาดที่แท้จริงอยู่เหนือความฉลาด เขาเริ่มที่จะทนทุกข์น้อยลงจากปัญหาของตัวตน แม้ว่าเขาจะยังคงต้องทนทุกข์ทรมานจากการขาดความคิดสร้างสรรค์ที่แท้จริง เท่ากับสิ่งที่เขารู้สึกว่าสามารถแสดงออกได้ เฉพาะเมื่อตัวตนของเขาสอดคล้องกับวิถีชีวิตที่เหมาะกับเขาเท่านั้นที่เขาจะตระหนักว่าความคิดสร้างสรรค์สามารถมีได้หลายรูปแบบและผู้ชายแต่ละคนมีรูปแบบของความคิดสร้างสรรค์ที่เหมาะกับเขา พอดีกับจิตใจและจากรูปแบบนี้เขาสามารถใช้ชีวิตได้อย่างกลมกลืนทั้งในแง่ของร่างกายที่ปรารถนาและความฉลาดในการสร้างสรรค์ของเขา

ความคิดสร้างสรรค์ไม่ได้หมายถึงการเปลี่ยนแปลงโลก แต่เป็นการทำในสิ่งที่สมบูรณ์แบบสำหรับตนเอง เพื่อให้โลกภายในถูกมองออกไปภายนอก นี่คือการเปลี่ยนแปลงของโลก: จากภายในสู่ภายนอกเสมอ ไม่เคยไปในทิศทางตรงกันข้าม ผู้ครอบงำเริ่มตระหนักถึงปัญหาของตัวตน เขาเห็นว่าสิ่งที่เขาเป็นยังคงเป็นสิ่งที่เขาเป็นอยู่ แต่เขายังเห็นด้วยว่าเมื่อร่างกายของเขาเปลี่ยนไป จิตสำนึกของเขาก็เติบโตขึ้น และปัญหาของตัวตนก็ค่อยๆ หายไป บนพื้นผิวของสิ่งที่ก่อนหน้านี้เคยเป็นอัตตาโดยไม่รู้ตัว

การกำจัดปัญหาของตัวตนในการถูกครอบงำอย่างค่อยเป็นค่อยไปในที่สุดทำให้เขาสามารถใช้ชีวิตอย่างที่เขาเห็นจริง ๆ และดีขึ้นเรื่อย ๆ เกี่ยวกับตัวเอง ไม่มีสิ่งใดในมนุษย์ที่จะยากเท่ากับการทนทุกข์ทรมานจากตัวตน เพราะความจริงแล้วเขาต้องทนทุกข์ทรมานจากรูปแบบลวงตา กล่าวคือ ด้วยเหตุผลที่เขาสร้างขึ้นมาใหม่ เนื่องจากความจริงที่ว่าเขาไม่ฉลาด กล่าวคือตระหนักถึงความฉลาดเชิงสร้างสรรค์ในตัวเขา

ด้านหนึ่งของตัวตนคือความอับอายในบางกรณี ความอับอายในผู้อื่น ความไม่มั่นคงในคนส่วนใหญ่ ทำไมคนมีศีลธรรมอันดีจึงอยู่อย่างละอายใจ ในเมื่อมันเป็นเพียงภาพสะท้อนทางสังคมในจิตใจของเขาที่ถูกกักขังอยู่ในตาข่ายแห่งความคิดทางสังคม? เช่นเดียวกับความอับอายที่มาจากอัตตาที่ไม่สามารถกำจัดสิ่งที่คนอื่นอาจคิดได้ทันที ถ้าอีโก้อายถูกกำจัดสิ่งที่คนอื่นคิดได้ ความอายของเขาก็จะหายไปและเขาสามารถเข้าถึงตัวตนที่แท้จริงของเขาได้เร็วขึ้น กล่าวคือสภาวะของจิตใจที่ทำให้ผู้ชายเห็นตัวเองเสมอในความสว่างของวันของตัวเอง

ปัญหาของตัวตนมาจากการไม่มีศูนย์กลางในมนุษย์ และการไม่มีตัวตนนี้ลดทอนพลังที่ทะลุทะลวงของสติปัญญา ซึ่งทำให้มนุษย์ตกเป็นทาสของสติปัญญา ส่วนนั้นของเขาเองซึ่งไม่รู้จักกฎของจิตใจหรือกลไกของจิตใจ ดังนั้นมนุษย์จึงปล่อยไปตามประสบการณ์ ขาดความเฉลียวฉลาดและถูกบังคับให้ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์

หากมนุษย์สงสัยในตนเอง เป็นไปได้อย่างไรที่ชายอีกคนหนึ่งจะตรัสรู้แก่เขา หากชายอีกคนหนึ่งตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกันกับเขา แต่ชายคนนั้นไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งนี้ และปัญหาเกี่ยวกับตัวตนของเขาแย่ลงตามแรงกดดันที่กระทำต่ออัตตาจากเหตุการณ์ต่างๆ

อัตตาในจิตใจถูกขังอยู่ในวิธีคิดอย่างไม่ต้องสงสัยซึ่งไม่ได้ปรับให้เข้ากับปัญญาที่แท้จริง และวิธีคิดเช่นนี้ขัดแย้งกับความเป็นจริงของปัญญา เพราะหากเขารับรู้ความจริงของปัญญาผ่านสัญชาตญาณ เขาจะเป็นคนแรกที่ปฏิเสธความเป็นจริงของมัน เพราะสติปัญญาไม่มีศรัทธาในปรีชาญาณ เขามองว่ามันเป็นส่วนที่ไร้เหตุผลในตัวเอง และเนื่องจากสติปัญญานั้นมีเหตุผลหรือควรจะมีเหตุผล สิ่งใดที่ตรงข้ามกับสิ่งนั้นก็ไม่คุ้มที่จะถือว่าเป็นสติปัญญา ถึงกระนั้นสัญชาตญาณก็เป็นการแสดงถึงความฉลาดที่แท้จริง แต่การสำแดงนี้ยังอ่อนแอเกินไปสำหรับอัตตาที่จะสามารถเข้าใจความสำคัญและสติปัญญาของมันได้ จากนั้นเขาก็ถอนตัวออกจากเหตุผลของเขาและสูญเสียโอกาสที่จะค้นพบกลไกที่ละเอียดอ่อนของจิตใจซึ่งสามารถให้ความกระจ่างเกี่ยวกับปัญหาเกี่ยวกับตัวตนของเขา

แต่ปัญหาของอัตลักษณ์จะต้องอยู่กับมนุษย์ตราบเท่าที่สติปัญญายังไม่ปล่อยวางและอัตตายังไม่ฟังตัวเองจากภายใน ถ้าอัตตามีความรู้สึกไวต่อธรรมชาติและรูปแบบของปัญญาที่แท้จริงภายในมัน มันจะค่อยๆ ปรับตัวและทำให้บ้านของมันอยู่ในปัญญานั้นมากขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเวลาผ่านไป เขาไปที่นั่นเป็นประจำมากขึ้น และปัญหาเกี่ยวกับตัวตนของเขาก็หายไป เมื่อเขาตระหนักว่าสิ่งที่เขาคิดว่าตัวเองเป็นเพียงการบิดเบือนสติปัญญาที่แท้จริงของเขาทางจิตวิทยาและจิตใจ ไม่สามารถก้าวข้ามกำแพงสูงของเหตุผลของเขาได้

ในสังคมที่ซับซ้อนอย่างที่เราทราบกันดีว่า มีเพียงพลังภายในของอัตตาซึ่งเป็นสติปัญญาที่แท้จริงเท่านั้นที่สามารถยกระดับมันให้อยู่เหนือเปลือกของความคิดเห็นและวางมันไว้บนศิลาแห่งตัวตนที่แท้จริง และยิ่งสังคมแตกสลาย ค่านิยมดั้งเดิมก็ยิ่งพังทลาย อัตตายิ่งอยู่ในหนทางสู่ความพินาศ เพราะไม่มีฐานรากทางสังคมที่เป็นทางการให้ยืนหยัดอีกต่อไป เมื่อเผชิญกับปรากฏการณ์อันน่างุนงงที่เพิ่มมากขึ้นในยุคปัจจุบัน ชีวิต.

แต่อัตตาไม่พร้อมที่จะฟังผู้ที่สามารถมอบกุญแจสำคัญในการทำความเข้าใจความลึกลับของมันได้เสมอไป เนื่องจากความผิดปกติทางจิตใจของเขาทำให้เขาตั้งคำถามกับทุกสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับวิธีคิดเชิงอัตวิสัยของเขา นี่คือเหตุผลที่ไม่สามารถตำหนิอัตตามากเกินไปสำหรับการปฏิเสธที่จะมองเห็นต่อไป แต่สามารถรับรู้ได้ว่าแม้วันนี้จะมองไม่เห็นอีกต่อไป แต่พรุ่งนี้การมองเห็นของมันจะกว้างขึ้นตามระดับพลังงานที่แทรกซึมเข้าไปในตัวเขา

เพราะแท้จริงแล้ว ไม่ใช่อัตตาที่เอาชนะกำแพงแห่งตัวตนด้วยความพยายามของตนเอง แต่เป็นวิญญาณที่นำมันมาด้วยความทุกข์ กล่าวคือโดยการแทรกซึมของแสง เพื่อลงทะเบียน เหนือสติปัญญา คือการสั่นสะเทือน ของความเฉลียวฉลาด และแรงสั่นสะเทือนนี้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของจุดจบ

มี อัตตาที่ เย่อหยิ่งน้อยกว่า ที่เปิดรับความจริง เพราะความอ่อนน้อมถ่อมตนประเภทหนึ่งชักจูงพวกเขาไปสู่แสงสว่างของตนเองแล้ว ในทางกลับกัน มีอัตตาที่หยิ่งทะนงเกินกว่าแสงนี้จะส่องผ่านได้ ด้ายละเอียดเส้นนี้ และอัตตาเหล่านี้เองที่มักจะเกิดการพลิกผันครั้งใหญ่ ความพ่ายแพ้ครั้งใหญ่ที่ทำให้พวกเขาพ่ายแพ้และทำให้มันสมจริงยิ่งขึ้น

วิกฤตอัตลักษณ์ถูกระบุด้วยความไม่บรรลุนิติภาวะของมนุษย์ ตัวตนที่แท้จริงแสดงให้เห็นถึงการพัฒนาของวุฒิภาวะที่แท้จริง

จิตวิญญาณเป็นอิสระจากอัตตาในการกระทำของตน และตัวหลังมีการเล่นที่ดี ตราบใดที่ไม่ทำให้รู้สึกว่าตัวเองถูกบังคับเหมือนอยู่บ้าน ช่วงนี้อาตมาไม่รู้ และเมื่อเขาปรากฏตัวขึ้น เขาก็ตระหนักว่าความฟุ้งเฟ้อ ความเย่อหยิ่ง ความลุ่มหลงที่เขามีต่อตัวเอง ความคิดของเขา แตกออกเป็นเสี่ยงๆ เหมือนไข่ที่อยู่ภายใต้ความกดดัน

ความทุกข์ของจิตวิญญาณมีเหตุผลที่อัตตาไม่สามารถเข้าใจได้ในตอนแรก แต่ก็ไม่สามารถช่วยมีชีวิตอยู่ได้เช่นกัน มันคือจิตวิญญาณที่ทำงาน ถึงเวลาแล้วที่เขาจะต้องย้ายจากเวทีหนึ่งไปอีกเวทีหนึ่ง ปัญหาของตัวตนที่เขาประสบในตอนเริ่มต้น ปรับทิศทางตัวเองใหม่ และความภาคภูมิใจของเขาก็พังทลายลงเหมือนเด็กเล่น ไม่ว่าอัตตาจะหยิ่งผยองมากหรือน้อย ล้วนเกิดจากความไม่มั่นคง บ่อยครั้งที่เราพบกับสิ่งที่เรียกว่า อัตตา " แข็ง" "แข็งแกร่ง" *ซึ่ง* แท้จริงแล้วคือจินตนาการอันบริสุทธิ์ อัตตา เหล่านี้ ได้รับผลกระทบมากที่สุดต่อตัวตนของพวกเขา เมื่อวิญญาณสั่นสะเทือนทางจิตใจและอารมณ์ ภายใต้ความกดดันของเหตุการณ์ในชีวิตที่อัตตาไม่สามารถควบคุมได้อีกต่อไป

ในระหว่างประสบการณ์ที่ยากลำบากเหล่านี้ อัตตาเริ่มเห็นตัวเองในความจริงของความอ่อนแอ ที่นั่นเขาเห็นว่าความปลอดภัยของตัวตนปลอมของเขาซึ่งความภาคภูมิใจในสติปัญญาของเขามีชัยแตกสลายภายใต้แรงกดดันที่สั่นสะเทือนของแสง จากนั้นจึงมีคนพูดถึงเขาว่าเขากำลังเปลี่ยนไป เขาไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป หรือว่าเขากำลังทุกข์ทรมาน และนี่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น เพราะเมื่อวิญญาณเริ่มทลายกำแพงแห่งอัตลักษณ์ปลอม มันไม่ได้หยุดการทำงานของมัน ถึงเวลาแล้วสำหรับการสืบเชื้อสายแห่งจิตสำนึกมาสู่มนุษย์ ความเฉลียวฉลาด ความตั้งใจจริงและความรัก

อัตตาซึ่งรู้สึกแข็งแกร่งจากตัวตนปลอม รู้สึกอ่อนแอเหมือนต้นอ้อเมื่อรู้สึกถึงแรงสั่นสะเทือน และหลังจากนั้นเท่านั้นที่เขาฟื้นพลังของเขา พลังแห่งจิตวิญญาณ ไม่ใช่พลังปลอมของร่างกายความปรารถนาของเขา ในรูปแบบที่หล่อเลี้ยงอารมณ์และจิตใจเบื้องล่าง

วิกฤตตัวตนในมนุษย์สอดคล้องกับการต่อต้านอัตตาต่อแสงสว่างของจิตวิญญาณ การติดต่อนี้เกี่ยวข้องกับชีวิตของอัตตาที่ต้องทนทุกข์ทรมานตามสัดส่วนของการต่อต้านนี้ และการต่อต้านทั้งหมดได้รับการลงทะเบียนแม้ว่าอัตตาจะรับรู้ในทางจิตวิทยาหรือเชิงสัญลักษณ์หรือเชิงปรัชญาก็ตาม เพราะสำหรับจิตวิญญาณแล้ว ทุกสิ่งคือพลังงานในตัวมนุษย์ แต่สำหรับมนุษย์แล้ว ทุกสิ่งคือสัญลักษณ์ นี่คือเหตุผลที่มนุษย์พบว่ามันยากที่จะมองเห็น เพราะสิ่งที่เขาจะเห็นเมื่อปราศจากรูปแบบเหล่านี้แล้ว จะผ่านการสั่นสะเทือน ไม่ใช่ผ่านสัญลักษณ์ของรูปแบบ ด้วยเหตุนี้จึงมีการกล่าวกันว่าความจริงไม่สามารถเข้าใจได้ด้วยรูปแบบ แต่เป็นที่รู้จักโดยการสั่นสะเทือนซึ่งก่อกำเนิดและสร้างรูปแบบเพื่อแสดงออก

ปัญหาของอัตลักษณ์มักจะก่อให้เกิดสัญลักษณ์เกินจริงเสมอ นั่นคือการพูดถึงรูปแบบความคิดที่เป็นอัตนัยในมนุษย์ ส่วนเกินนี้เกิดขึ้นพร้อมกันกับความพยายามของจิตวิญญาณที่จะติดต่อกับอัตตาผ่านสัญลักษณ์รูปความคิดเพราะนั่นเป็นวิธีเดียวที่จะพัฒนาไปสู่อัตตาภายในจิตใจ

อัตตาตระหนักโดยปราศจากความเข้าใจถึงเหตุผลอันลึกล้ำว่ามันพยายามที่จะอยู่ต่อหน้าตนเอง แต่ในขณะที่เขายังคงถูกจองจำในรูปแบบความคิดและอารมณ์ของเขา เขาจึงเชื่อมั่นในการเคลื่อนไหวของเขา ในการเคลื่อนไหวของเขา! กล่าวคือ เขาเชื่อว่ากระบวนการวิจัยนี้เกิดจากตัวเขาเท่านั้น และนี่คือจุดอ่อนของมัน เพราะอัตตาอยู่ในภาพลวงตาของถูกและผิด เป็นภาพลวงตาของเจตจำนงเสรี

เมื่อพลังงานของจิตวิญญาณทะลุทะลวงและทลายกำแพงของตัวตนปลอม อัตตาก็ตระหนักว่าประเด็นนี้ไม่ใช่สำหรับเขาที่ถูกต้องอีกต่อไป แต่เพื่อเข้าถึงสติปัญญาที่แท้จริงของเขา จากนั้นเขาก็เริ่มเข้าใจ และสิ่งที่เขาเข้าใจนั้นไม่ได้เข้าใจโดยผู้ที่ไม่มีสติปัญญาเท่ากันไม่ว่าพวกเขาจะประสงค์ดีก็ตาม เนื่องจากทุกอย่างอยู่นอกสัญลักษณ์ ทุกสิ่งจึง สั่น **สะเทือน**

ปัญหาของตัวตนเป็นสิ่งที่คิดไม่ถึงเมื่ออัตตาและจิตวิญญาณปรับตัวเข้าหากัน เพราะอัตตาไม่ได้ดึง "สิ่ง ปกคลุม" *(ที่กำบัง)* ของความเป็นจริงออกจากด้านข้างอีกต่อไป ในขณะที่วิญญาณทำงานอีกด้านหนึ่ง มีการติดต่อระหว่างทั้งสอง และบุคลิกภาพเป็นผู้รับผลประโยชน์ เนื่องจากบุคลิกภาพมักตกเป็นเหยื่อของช่องว่างระหว่างจิตวิญญาณและอัตตา

ตราบใดที่มนุษย์ยังมีปัญหาเกี่ยวกับตัวตนอยู่ เขาก็ไม่สามารถมีความสุขได้ เนื่องจากมีการแบ่งแยกในชีวิตของเขา แม้ว่าชีวิตทางวัตถุของเขาบนพื้นผิวดูเหมือนจะไปได้ดี มันจะไปได้ดีตามสัดส่วนของความเป็นเอกภาพในตัวมันเองเท่านั้น

วิกฤตอัตลักษณ์ในมนุษย์สมัยใหม่จะส่งผลดีต่อผู้ที่ประสบกับความพ่ายแพ้มากพอที่จะกระตุ้นให้พวกเขาเกิดความปรารถนาอย่างยิ่งยวดในความสมดุล แต่ความปรารถนาในความสมดุลนี้จะเป็นจริงได้ก็ต่อเมื่ออัตตาได้ละทิ้งเครื่องมือทรมานเพื่อควบคุมพลังงานที่ดีของจิตวิญญาณ ในขอบเขตของชีวิตมนุษย์ที่มีจิตวิญญาณอันยิ่งใหญ่ วิกฤตตัวตนอาจรุนแรงพอๆ กัน หากไม่มากไปกว่าการที่คนเราไม่พบความอ่อนไหวของอัตตาต่อสิ่งที่อยู่ภายในนี้ ซึ่งผลักดันเขาไปสู่ความเป็นจิตวิญญาณที่มากขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งใหญ่ขึ้น เป็นที่ต้องการมากขึ้น และท้ายที่สุดก็ไม่สมบูรณ์มากขึ้นเรื่อยๆ

ผู้ที่อยู่ในมนุษยชาติประเภทนี้จะต้องเห็นว่าทุกรูปแบบ แม้แต่สิ่งที่สูงที่สุด สวยที่สุด ปิดบังใบหน้าที่แท้จริงของวิญญาณ เพราะวิญญาณไม่ได้อยู่ในระนาบของอัตตา มันมองเห็นได้อย่างไร้ขอบเขต และเมื่ออัตตายึดติดมากเกินไปกับรูปแบบ แม้กระทั่งรูปแบบทางจิตวิญญาณ มันรบกวนพลังงานจักรวาลซึ่งจะต้องผ่านจิตวิญญาณ และเพิ่มอัตราการสั่นสะเทือนของหลักการด้านล่างทั้งหมดของจิตวิญญาณ 'มนุษย์ เพื่อให้เขา อาจกลายเป็นนายของชีวิต เมื่อมนุษย์เหนือ (จิตใจที่สูงกว่า) เป็นนายของชีวิต เขาไม่จำเป็นต้องถูกดึงดูดทางวิญญาณไปที่ระนาบของวิญญาณอีกต่อไป เพราะมันคือวิญญาณ พลังงานของเขาซึ่งลงมาหาเขา และส่งพลังแห่งแสงสว่างของเขาให้เขา .

เอกลักษณ์ทางจิตวิญญาณของมนุษย์คือการมีอยู่ภายในตัวเขา โดยผ่านรูปแบบพลังงานของจิตวิญญาณ แต่พลังงานนี้ไม่มีพลังในการแปลงร่าง แม้ว่ามันจะมีพลังในการเปลี่ยนแปลงเหนือบุคลิกภาพก็ตาม

แต่การเปลี่ยนบุคลิกอย่างเดียวไม่พอเพราะเป็นลักษณะสุดท้ายของผู้ชาย และตราบใดที่อัตตายังไม่รวมเป็นหนึ่งเดียวกับจิตวิญญาณ บุคลิกภาพทางจิตวิญญาณสามารถนำมนุษย์ไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางศีลธรรมอย่างรวดเร็วได้อย่างง่ายดาย จนถึงระดับที่การขาดความสมดุลในจิตใจและจิตวิญญาณทางอารมณ์ สามารถนำเขาไปสู่ วิกฤตเฉียบพลันของจิตวิญญาณ ความคลั่งศาสนา

ดังนั้นแม้แต่มนุษย์ฝ่ายวิญญาณที่ดุร้ายก็สามารถทำร้ายตัวเองและสังคมได้ เพราะความคลั่งไคล้เป็นโรคทางวิญญาณ และผู้ที่ทนทุกข์ทรมานจากสิ่งนี้สามารถได้อย่างง่ายดาย เนื่องจากการแสวงหาประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากรูปแบบทางจิตวิญญาณของพวกเขา สร้างแรงดึงดูดในผู้อื่นที่แข็งแกร่งพอที่จะทำให้พวกเขาเป็นผู้ศรัทธาที่ยิ่งใหญ่ นั่นคือ -พูดทาสใหม่กับรูปแบบ ขึ้นโดยความคลั่งไคล้บนฐานซึ่งมีเพียงผู้ป่วยทางวิญญาณเท่านั้นที่สามารถยืนหยัดได้ หากเขาได้รับความช่วยเหลือจากความเชื่อที่ยอมจำนนของผู้ที่โง่เขลาเช่นเดียวกับเขา แต่ไม่รู้สึกตัวต่อรูปแบบความเจ็บป่วยนี้มากกว่า

ผู้ชายจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่คลั่งไคล้ในจิตวิญญาณ ประทับใจในจิตวิญญาณของพวกเขามากเกินไปและไม่รู้ถึงขีดจำกัดของมัน นั่นคือภาพลวงตาของรูปแบบ ไม่ช้าก็เร็วพวกเขามองย้อนกลับไปในอดีตและตระหนักว่าพวกเขาตกเป็นเหยื่อของภาพลวงตาแห่งจิตวิญญาณของพวกเขา ดังนั้นพวกเขาจึงเข้าสู่รูปแบบจิตวิญญาณอื่น และคณะละครสัตว์นี้สามารถดำเนินต่อไปได้อีกหลายปี จนกระทั่งวันที่พวกเขารู้สึกขยะแขยงกับภาพลวงตา พวกเขาออกมาจากมันตลอดกาล และตระหนักว่าจิตสำนึกนั้นอยู่นอกเหนือรูปแบบ สิ่งเหล่านี้มีโอกาสที่จะก้าวข้ามขีดจำกัดของรูปแบบและในที่สุดก็ค้นพบกฎที่ยิ่งใหญ่ของจิตใจที่สูงขึ้น

วิกฤตของตัวตนทางวิญญาณไม่สามารถทำได้อีกต่อไปสำหรับพวกเขาในเวลานี้ เพราะพวกเขารู้จากประสบการณ์ของตัวเองว่าทุกสิ่งทำหน้าที่ประสบการณ์ของวิญญาณต่อต้านอัตตาจนกระทั่งวันที่อัตตาละทิ้งความจำเป็นของประสบการณ์ที่จะรู้เพียงจิตสำนึกเหนือธรรมชาติ (จิตใจที่สูงขึ้น) ในตัวเขา

วิกฤตของตัวตนทางจิตวิญญาณกำลังกลายเป็นวิกฤตแห่งยุคปัจจุบันมากขึ้นเรื่อยๆ เพราะมนุษย์ไม่สามารถอยู่กับเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์เพียงอย่างเดียวได้อีกต่อไป เขาต้องการสิ่งอื่นที่ใกล้ตัวเขา และวิทยาศาสตร์ไม่สามารถให้เขาได้ แต่รูปแบบเก่าของศาสนาออร์โธดอกซ์ก็ไม่ได้เช่นกัน ดังนั้นเขาจึงมุ่งหน้าเข้าสู่การผจญภัยทางจิตวิญญาณหรือลึกลับมากมาย ด้วยความตั้งใจแน่วแน่ที่จะค้นหาสิ่งที่เขากำลังมองหา หรือมองหาสิ่งที่เขาต้องการค้นหา ซึ่งเขาไม่รู้แน่ชัด ดังนั้น ประสบการณ์ของเขาจึงนำเขาไปสู่ขอบเขตของทุกนิกาย โรงเรียนปรัชญา หรือความลับทั้งหมด และที่นี่เป็นอีกครั้งที่เขาค้นพบว่าหากเขาฉลาดกว่าคนทั่วไป ก็มีขีดจำกัดที่เขาเชื่อว่าจะค้นหาคำตอบได้

ในที่สุดเขาก็พบว่าตัวเองอยู่ตามลำพัง และวิกฤตตัวตนทางจิตวิญญาณของเขาก็ทนไม่ได้มากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งวันที่เขาค้นพบว่าทุกสิ่งในตัวเขาคือความเฉลียวฉลาด ความตั้งใจ และความรัก แต่เขายังไม่รู้กฎของมันมากพอที่จะค้นพบกลไกที่ซ่อนอยู่และถูกปกปิดในสายตาของชายผู้แสวงหา เห็นแล้วอึ้ง! เมื่อเขาตระหนักว่าสิ่งที่เขามองหาในช่วงวิกฤติเป็นเพียงกลไกของจิตวิญญาณในตัวเขาที่ทำหน้าที่ผลักดันให้เขาตื่นขึ้นเพื่อตัวเขาเอง นั่นก็คือตัวเธอเอง

และเมื่อขั้นนี้เริ่มขึ้น ในที่สุด มนุษย์ซึ่งเป็นอัตตาของมนุษย์ก็หมดอำนาจและเริ่มเข้าใจธรรมชาติของปัญญาเหนือธรรมชาติ (จิตใจที่สูงกว่า) ภายในตัว ซึ่งตื่นขึ้นและทำให้เขารับรู้ถึงภาพลวงตาของมนุษย์ทุกคนที่ค้นหาภายนอกตนเองด้วย ความตั้งใจดีที่สุดในโลกและผู้ที่ยังไม่ตระหนักว่ากระบวนการทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของวิญญาณที่ใช้อัตตาเพื่อเตรียมเขาให้สัมผัสกับการสั่นสะเทือนของเธอ

มนุษย์ไม่ได้สัมผัสกับความเป็นจริงของการเป็นอยู่อีกต่อไป และการสูญเสียการติดต่อนี้แพร่หลายไปทั่วโลก จนโลกนี้เป็นตัวแทนของเรือที่เต็มไปด้วยคนบ้าที่ไม่รู้ว่าเรือกำลังจะไปไหน พวกเขาถูกนำโดยกองกำลังที่มองไม่เห็น และไม่มีใครทราบที่มาของกองกำลังเหล่านี้หรือความตั้งใจของพวกเขา มนุษย์ถูกแยกออกจากสิ่งที่มองไม่เห็นมานานหลายศตวรรษ จนทำให้สูญเสียความคิดเรื่องความเป็นจริงไปโดยสิ้นเชิง และการสูญเสียสตินี้เป็นสาเหตุที่ทำให้กำแพงของปัญหาที่มีอยู่ของเขาสูงขึ้น: ตัวตน และถึงกระนั้นการแก้ปัญหาก็อยู่ใกล้ตัวเขามาก และในขณะเดียวกันก็ห่างไกลออกไป ถ้าเพียงเขารู้วิธีฟังสิ่งที่เขาไม่ต้องการฟัง

สงครามคำพูดและการต่อสู้ทางความคิดคือสิ่งเดียวที่เขาเหลืออยู่ มนุษย์คนใดที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ ถ้าเขาไม่รู้ว่าส่วนหนึ่งของเขานั้นยิ่งใหญ่ ในขณะที่อีกส่วนหนึ่งถูกจำกัดด้วยประสาทสัมผัสของเขา และทั้งสองสามารถมารวมกันได้? หากวันหนึ่งมนุษย์สามารถตระหนักได้ว่าไม่มีใครนอกตัวเขาเท่านั้นที่สามารถเพื่อเขาได้ และมีเพียงตัวเขาเองเท่านั้นที่สามารถเพื่อตัวเขาเอง... แต่เขากลัวที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง เพราะเขากลัวว่าคนอื่นจะพูดถึงเขาอย่างไร... แย่อย่างที่เขาเป็น!

ผู้ชายคือสิ่งมีชีวิตที่พ่ายแพ้ต่อภาพลวงตาตลอดเวลา เพราะพวกเขาคือผู้ทำให้มันมีชีวิตและทรงพลัง ทุกคนกลัวที่จะทำลายสิ่งที่เป็นอันตรายต่อพวกเขา ฝันร้ายจริงๆ! และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดยังมาไม่ถึง! เนื่องจากชายแห่งศตวรรษที่ XX จะเห็นสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนที่ไปมาระหว่างดวงดาวต่างๆ และผู้ที่เคยเป็นเทพเจ้าสำหรับเขา

ปัญหาเกี่ยวกับเอกลักษณ์ส่วนบุคคลยังคงดำเนินต่อไปในระดับดาวเคราะห์ เนื่องจากปัญหานี้เกิดจากการขาดการเชื่อมต่อระหว่างจิตใจระดับล่างและจิตใจระดับสูง ผลกระทบของมันจึงรู้สึกได้ทั้งในระดับโลกและในระดับส่วนตัว เพราะมีเพียงจิตใจระดับสูงเท่านั้นที่สามารถอธิบายให้มนุษย์เข้าใจถึงความลึกลับอันยิ่งใหญ่ของดาวเคราะห์ของเขา และ เทพเจ้าโบราณของมันตราบเท่าที่เทพเจ้าเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์สมัยโบราณ มนุษย์ก็ไม่เป็นทุกข์เพราะเทพเจ้าเหล่านี้ แต่เมื่อสิ่งมีชีวิตแบบเดียวกันนี้กลับมาและทำให้ตัวเองเป็นที่รู้จักในมุมมองสมัยใหม่ ความตื่นตะลึงในระดับโลกก็ดังขึ้น และชายผู้ไม่ได้ค้นพบตัวตนที่แท้จริงของเขาพบว่าตัวเองถูกจับอยู่ระหว่างตัวตนปลอมของเขา - กับสิ่งที่เธอคิดและเชื่อ - และ ปรากฏการณ์วัฏจักร

หากจิตใจของเขาเปิดรับประสบการณ์และเขาได้รับสติปัญญาที่แท้จริงภายในตัวเขา ข้อมูลที่จำเป็นเกี่ยวกับหนึ่งในปรากฏการณ์ที่ก่อกวนมากที่สุดสำหรับดาวเคราะห์ดวงหนึ่งซึ่งเขาไม่รู้จักและไม่รู้จัก มนุษย์จะไม่ประสบกับวิกฤตเอกลักษณ์ของดาวเคราะห์ เพราะเขามีความ ได้แก้ไขวิกฤตอัตลักษณ์ส่วนบุคคลในตัวเองแล้ว

เนื่องจากมนุษยชาติกำลังก้าวไปสู่จุดเปลี่ยนในประวัติศาสตร์และชีวิตอย่างรวดเร็ว ความเป็นปัจเจกชน กล่าวคือ ความสัมพันธ์ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้นระหว่างมนุษย์กับจักรวาล จะต้องได้รับการสถาปนาขึ้น เพราะมันมาจากปัจเจกบุคคลที่แท้จริง ซึ่งการสั่นสะเทือนที่เราพบในตัวมนุษย์นั้นได้ค้นพบตัวตนที่แท้จริงของเขาอย่างประจักษ์แจ้ง และตราบใดที่ตัวตนที่แท้จริงนี้ยังไม่คงที่ ความเป็นปัจเจกบุคคลก็ยังไม่บรรลุผลอย่างสมบูรณ์ และไม่มีใครสามารถพูดได้ว่ามนุษย์นั้น "เป็น ผู้ใหญ่" กล่าวคือสามารถเผชิญกับเหตุการณ์ส่วนตัวหรือทางโลกได้โดยไม่ถูกรบกวน เพราะเขารู้เรื่องนี้แล้ว และเขารู้เหตุผลของมัน

เมื่อเราพูดถึงวิกฤตอัตลักษณ์โดยทั่วไป เรากำลังพูดถึงมันในทางจิตวิทยา ในแง่ที่ว่าเรากำลังพยายามกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสังคม แต่วิกฤตอัตลักษณ์นั้นลึกกว่านั้นมาก ไม่ใช่มนุษย์สังคมที่กลายเป็นไม้วัดอีกต่อไป ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่เราต้องบรรลุ ตรงกันข้าม ความเป็นปกติต้องถูกเปลี่ยน กล่าวคือ กลับไปเผชิญหน้ากันเอง

เมื่อมนุษย์เริ่มตระหนักว่าตัวตนที่แท้จริงของเขาอยู่เหนืออัตลักษณ์ปกติของมนุษย์ทั่วไปในวงเล็บ เขาตระหนักในสองสิ่ง ประการแรก ความกังวลของมนุษย์ธรรมดาจะไม่ทำให้เขากังวลอีกต่อไป และอะไรก็ตามที่กระแทกดาวเคราะห์ที่ไม่ปกติในวงเล็บนั้นเป็นเรื่องปกติ จากนั้นปรากฏการณ์ของตัวตนที่แท้จริงซึ่งมองจากมุมมองนี้มีความสำคัญมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะมันเป็นตัวกำหนดว่ามนุษย์คนใดสามารถเอาชนะจุดอ่อนปกติของมนุษย์ปกติหรือหมดสติได้ และยิ่งกว่านั้น กำหนดว่าผู้ชายที่ไม่ปกติมากกว่า - นั่น กล่าวคือ ในขอบเขตของมนุษย์ที่ไร้สติและค่อนข้างสมดุล - สามารถรองรับแรงกดดันของระเบียบดาวเคราะห์ ซึ่งเสี่ยงที่จะทำให้สิ่งมีชีวิตธรรมดาไม่พอใจและทำให้เกิดการล่มสลายของวัฒนธรรมที่ให้กำเนิดมนุษย์เช่นนี้

ผู้ชายที่ค้นพบตัวตนที่แท้จริงของเขาอยู่เหนือประสบการณ์ทางจิตวิทยาทุกรูปแบบอย่างไม่อาจโต้แย้งได้ ซึ่งเสี่ยงต่อการรบกวนผู้ชายที่เป็นเพียงผลผลิตจากวัฒนธรรมของเขา และเป็นคนที่ใช้ชีวิตตามค่านิยมของวัฒนธรรมของเขาเท่านั้น เพราะแท้จริงแล้ว วัฒนธรรมเป็นผืนผ้าใบที่บางและเปราะบางมาก เมื่อเหตุการณ์ภายนอกเข้ามารบกวน กล่าวคือ กำหนดนิยามใหม่ให้สัมพันธ์กับความเป็นจริงที่ไม่รู้หรือไม่รู้เลย นี่คืออันตรายในมนุษย์ของปรากฏการณ์ของตัวตนที่ยังไม่ได้แก้ไข

เพราะหากเขาไม่พบตัวตนที่แท้จริงของเขา เขาจะเป็นทาสทางอารมณ์และจิตใจของจิตวิทยาสังคมและปฏิกิริยาตามธรรมชาติของเขาเมื่อเหตุการณ์สิ้นสุดของวัฏจักรขัดขวางการพัฒนาตามปกติของเขา ที่นี่มนุษย์ต้องเป็นอิสระจากปฏิกิริยาทางสังคมและปัจเจกบุคคล เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตตามประสบการณ์ตามรูปแบบแห่งความเข้าใจที่เป็นสากล เฉพาะตัวตนที่แท้จริงเท่านั้นที่สอดคล้องกับมนุษย์ที่แท้จริงและสติปัญญาที่แท้จริง มีเพียงตัวตนที่แท้จริงเท่านั้นที่สามารถตีความเหตุการณ์ในจักรวาลได้โดยไม่ยาก ตามสติปัญญาที่แยกออกจากอารมณ์ที่จำกัดของมนุษย์

ปัญหาวิกฤตอัตลักษณ์ของมนุษย์เป็นปัญหาชีวิตมากกว่าปัญหาทางจิตใจทั่วไป หมวดหมู่ทางจิตวิทยาที่มนุษย์พยายามทำความเข้าใจเพื่อค้นหาตัวเองไม่เหมาะกับผู้ที่ค้นพบตัวตนที่แท้จริงอีกต่อไป เพราะพวกเขาไม่มีความสนใจในชีวิตแบบเดียวกับที่เคยมีเมื่อพวกเขาดิ้นรนกับตัวเองอีกต่อไป ตัวตนที่แท้จริงของเขามีอยู่ทั่วทุกซอกทุกมุมของตัวตนของเขา เขาพบว่าตัวเองกำลังเผชิญหน้ากับตัวตนที่อยู่ในมิติอื่นของจิตใจ มิติหรือระนาบของพลังงานซึ่งไม่สามารถเลียนแบบได้เพราะเขาเป็นอิสระจากหมวดหมู่ทางจิตวิทยาโดยสิ้นเชิงซึ่งเกิดจาก โครงสร้างทางอารมณ์และจิตใจของมนุษย์ที่หมดสติซึ่งไม่มีตัวตนที่แท้จริง

ปรากฏการณ์ของวิกฤตตัวตนเป็นความทุกข์ของมนุษย์ เพราะเขาไม่สามารถมีความสุขอย่างสมบูรณ์ในตัวเอง กับตัวเอง ในสิ่งที่เขาแสวงหาอย่างต่อเนื่อง สำหรับเขาแล้ว การมีความสุขเป็นประสบการณ์ที่เขาต้องการอยู่อย่างถาวร แต่เขาไม่รู้ว่าการจะเป็นสิ่งที่เขาเรียกว่า " มีความสุข" ได้ *นั้น* คุณต้องรู้สึกดีกับตัวเอง กล่าวคือ สามารถรู้สึกกลมกลืนภายในที่สมบูรณ์แบบโดยที่โลกภายนอกไม่สามารถรบกวนความกลมกลืนนี้ได้ เขาไม่รู้ว่าชีวิตนั้นแยกไม่ออกจากตัวเองจนกว่าเขาจะมีพลังภายในที่จะเจาะฉากหลังที่ให้สีสัน

ผู้ชายที่ค้นพบตัวตนที่แท้จริงของเขาไม่ได้ใช้ชีวิตแบบเดิมอีกต่อไป สีสันเปลี่ยนไป ชีวิตไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป มันแตกต่างกันในทุกระดับ เพราะมันแตกต่างไปจากชาติก่อนด้วยข้อเท็จจริงที่ว่าเป็นบุคคลที่แท้จริงซึ่งกำหนดความเป็นไปของมัน แทนที่จะเป็นคนหลังที่ถูกบังคับอย่างเด็ดขาดโดยวัฒนธรรมที่เขามีรากเหง้า

ชีวิตของมนุษย์ที่ค้นพบตัวตนของเขาแสดงถึงความต่อเนื่องที่หายไปในกาลเวลาและไม่มีขีดจำกัดอีกต่อไป กล่าวคือจุดจบ แล้วสำนึกนี้แทรกอยู่ในวิถีชีวิตและวิถีชีวิตที่สร้างสรรค์ ตราบเท่าที่มนุษย์ต้องทนทุกข์ทรมานจากตัวตน ตราบใดที่เขาไม่มีการติดต่อกับสติปัญญาที่แท้จริงภายในตัวเขา เขาสามารถตอบสนองความต้องการของเขาได้เท่านั้น เมื่อเขาอยู่ในแสงสว่าง เขาไม่ต้องพยุงตัวเองอีกต่อไป เพราะเขารู้แล้วโดยการสั่นสะเทือน ถึงรูปแบบชีวิตของเขา และความรู้นี้ทำให้เขาสามารถสร้างพลังงานสร้างสรรค์ที่จำเป็นสำหรับความต้องการของเขา ประเภทของการเอาชีวิตรอดทางจิตวิทยาจางหายไปจนเหลือที่ว่างสำหรับพลังงานสร้างสรรค์ที่ใช้ทรัพยากรทั้งหมดของมนุษย์และวางไว้ในการกำจัดความเป็นอยู่ที่ดีของเขา

เพื่อให้มนุษย์สามารถเอาชนะปัญหาเกี่ยวกับตัวตนของเขาได้ การแทนที่ค่านิยมจากระนาบทางจิตวิทยาไปสู่ระนาบแห่งสติปัญญาบริสุทธิ์จะต้องเกิดขึ้นภายในตัวเขา ในขณะที่คุณค่าทางจิตใจมีส่วนทำให้เกิดวิกฤติของเขา เนื่องจากพวกเขาถูกจำกัดด้วยประสาทสัมผัสของเขา ต่อสติปัญญาของเขาซึ่งแปลความหมายของวัตถุทางประสาทสัมผัส เขาต้องการไม้วัดซึ่งไม่อยู่ภายใต้การอนุมัติของสติปัญญาของเขา

ที่นี่มีการต่อต้านเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในตัวเขาต่อบางสิ่งที่แทรกซึมเข้าไปในตัวเขาและเขาไม่สามารถขัดขวางการเคลื่อนไหวของมันได้ เมื่อการเคลื่อนไหวเริ่มต้นขึ้น มันคือแสงสว่างของปัญญานี้ซึ่งเป็นอิสระจากอัตตาและความฝันของมัน ที่นี่เองที่การแทนที่ของคุณค่าเริ่มรู้สึกได้ ซึ่งส่งผลให้เกิดความทุกข์ภายใน เพียงพอที่จะทำให้ความฉลาดของแสงทะลุทะลวงตามสิ่งที่มนุษย์ผู้ตื่นขึ้นจะต้องมีชีวิตอยู่

การเปลี่ยนแปลงในค่านิยมจะทำอย่างค่อยเป็นค่อยไปเพื่อให้อัตตารักษาสมดุล แต่เมื่อเวลาผ่านไป ความสมดุลใหม่ก็ก่อตัวขึ้น และอัตตาก็ไม่ปกติอีกต่อไป พูดกันตามสังคม เขามีสติ กล่าวคือ เขามองผ่านภาพลวงตาของรูปแบบและบรรทัดฐาน และกลายเป็นปัจเจกบุคคลมากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อเพิ่มการสั่นสะเทือนของร่างกายอันบอบบางของเขา ซึ่งเป็นระดับที่อิงตามความเป็นปัจเจกบุคคลและตัวตนที่แท้จริงของเขา

การแทนที่ของค่านั้นแท้จริงแล้วเป็นการยุบตัวของค่า แต่เราเรียกว่า "การแทนที่" เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นสอดคล้องกับแรงสั่นสะเทือนที่เปลี่ยนโหมดการเห็น เพื่อให้โหมดการคิดสามารถปรับให้เข้ากับสติปัญญาได้ ของศูนย์กลางที่สูงขึ้นใน Man ตราบเท่าที่อัตตาไม่ได้เห็นการพังทลายของการสั่นสะเทือนนี้ มันยังคงถกกันถึงประเภทของความคิด สัญลักษณ์ ซึ่งเป็นกำแพงของตัวตนปลอมของมัน แต่ทันทีที่กำแพงเหล่านี้เริ่มอ่อนตัวลง การแทนที่ของค่านิยมก็สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงที่ลึกซึ้งซึ่งอัตตาไม่สามารถหาเหตุผลเข้าข้างตนเองได้และไม่สามารถหาเหตุผลเข้าข้างตนเองได้ ในที่สุดเขาก็ถูกแสงกระทบ กล่าวคือ ในที่สุดเขาก็เชื่อมโยงกับมันอย่างถาวรและเติบโต

จากนั้น ชีวิตของเขาเปลี่ยนไปตามวัฏจักร และในไม่ช้า เขาไม่ได้ใช้ชีวิตอย่างจำกัดอีกต่อไป แต่อยู่ในศักยภาพ ตัวตนของเธอถูกกำหนดให้สัมพันธ์กับเธอมากขึ้นเรื่อยๆ แทนที่จะถูกกำหนดให้สัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัวของเธอ และเขาเริ่มตระหนักว่า " ตัว ตนที่แท้จริงและมีวัตถุประสงค์" หมายถึง อะไร

เมื่อเขาตระหนักถึงตัวตนที่แท้จริงและเป็นเป้าหมาย เขาจะเห็นอย่างชัดเจนว่าตัวตนนี้คือตัวเขาเอง รวมถึงสิ่งอื่นในตัวเขาที่เขาไม่เห็น สิ่งที่ชาญฉลาด ถาวร และมีอยู่ตลอดเวลา สิ่งที่มองดูด้วยตาของมัน และตีความโลกอย่างที่มันเป็น ไม่ใช่อย่างที่อีโก้เคยเห็นมาก่อน

เราไม่กล่าวว่าบุรุษผู้นี้เป็น " จิต" อีกต่อไป เรากล่าวว่าเขาเป็น " เหนือ (จิตที่สูงกว่า)" กล่าว คือ เขาไม่ต้องคิดเพื่อที่จะรู้อีกต่อไป ความทุกข์จากตัวตนอยู่ไกลจากเขามาก จากประสบการณ์ของเขา เขาประหลาดใจเมื่อมองย้อนกลับไปในอดีตของเขา และเห็นสิ่งที่เขาเป็นอยู่ตอนนี้และเปรียบเทียบกับสิ่งที่เขาเคยเป็น .

บทที่ 2

วิวัฒนาการลงและวิวัฒนาการขึ้น BdM-RG #62A (แก้ไข)

โอเค ผมแยกวิวัฒนาการของมนุษย์ ผมให้เส้นโค้งลงและโค้งขึ้น โอเค ? เส้นโค้งลงฉันเรียกว่า "การมีส่วนร่วม" เส้นโค้งขึ้นฉันเรียกว่าวิวัฒนาการ และวันนี้แมนก็มาถึงจุดนัดพบของโค้งเหล่านี้ ใส่วันที่: 1969 ถ้าคุณต้องการ หากเราดูวิวัฒนาการ - ไม่ใช่จากมุมมองของดาร์วิน - แต่จากมุมมองลึกลับ กล่าวอีกนัยหนึ่งตามการวิจัยภายในของมนุษย์ และถ้าเราย้อนเวลากลับไป เราสามารถค้นหาที่นั่นเมื่อหนึ่งหมื่นสองพันปีก่อนการล่มสลาย ของอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่ซึ่งได้รับชื่อแอตแลนติส

ดังนั้นจึงเป็นช่วงที่มนุษย์ได้พัฒนาสิ่งที่เรียกว่ากายทิพย์อย่างเข้มข้นซึ่งเป็นลักษณะของจิตสำนึกของเขาซึ่งเป็นยานพาหนะที่บอบบางของจิตสำนึกของเขาซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับทุกสิ่งที่เป็นจิตและอารมณ์ . และหลังจากการล่มสลายของอารยธรรมนี้จนถึงทุกวันนี้ มนุษย์ได้พัฒนาจิตสำนึกขึ้นมาอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งเรียกอย่างลึกลับว่าการพัฒนาของจิตสำนึกทางจิตชั้นล่าง ซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาขั้นสูงของสติปัญญาซึ่งมนุษย์ใช้อยู่ในปัจจุบัน เพื่อทำความเข้าใจกับโลกแห่งวัตถุ

และจากปี 1969 บนโลกใบนี้ ได้เกิดปรากฏการณ์ใหม่ขึ้นในจิตสำนึกของมนุษย์ ซึ่งมีชื่อเรียกว่าการหลอมรวม หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า การตื่นขึ้นของจิตสำนึกเหนือธรรมชาติ (จิตที่สูงขึ้น) บนโลก และมีมนุษย์ในโลกนี้ที่เลิกทำหน้าที่ในระดับจิตชั้นล่างซึ่งเป็นระดับสติปัญญา และเริ่มพัฒนาจิตสำนึกขึ้นมาอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า จิตสำนึกเหนือจิต และมนุษย์เหล่านี้ได้พัฒนาความสามารถซึ่งอยู่ในขั้นตอนของการพัฒนาและพวกเขาจะสอดคล้องกับวัฏจักรของวิวัฒนาการอีกเช่นกัน ซึ่งสามารถเรียกได้ว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่หก

เมื่อเราพูดถึงวิวัฒนาการของมนุษย์ เรากำลังพูดถึงแอตแลนติสซึ่งเป็นเผ่าพันธุ์รากที่สี่พร้อมกับเผ่าพันธุ์ย่อย เผ่าพันธุ์อินโด-ยูโรเปียนที่เราเป็นส่วนหนึ่ง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเผ่าพันธุ์รากที่ห้า และเผ่าพันธุ์ย่อยของมัน และตอนนี้มีจุดเริ่มต้นในโลกของเผ่าพันธุ์รูทใหม่ซึ่งจะมอบเผ่าพันธุ์ย่อยให้ด้วย และในท้ายที่สุดจะมีการแข่งขันรูทที่เจ็ดซึ่งจะช่วยให้มนุษย์ไปถึงระดับของวิวัฒนาการที่ก้าวหน้าพอที่จะไม่ต้องการการใช้ร่างกายทางวัตถุของเขาอีกต่อไป แต่เราไม่ได้จัดการกับสิ่งนี้ในขณะนี้ ดังนั้นเราจึงกำลังจัดการกับเผ่าพันธุ์รากที่หกซึ่งไม่ได้เป็นตัวแทนของเผ่าพันธุ์ทางกายภาพ แต่เป็นตัวแทนของลักษณะทางจิตล้วน ๆ ของจิตสำนึกทางจิตใหม่ของมนุษยชาติในอนาคต

เห็นได้ชัดว่าการทำความเข้าใจวิวัฒนาการของมนุษย์บนระนาบนี้ จากจุดที่กระแสน้ำวนกลับไปสู่จุดสิ้นสุด ซึ่งอาจเป็นเวลาสองพันห้าร้อยปีตามข้อมูลที่เราได้รับ เห็นได้ชัดว่ามนุษย์กำลังจะผ่านไป ผ่านช่วงจิตสำนึกที่ไม่ธรรมดาอย่างยิ่ง กล่าวคือ มนุษย์แห่งแอตแลนติสมีจำกัดเมื่อเทียบกับมนุษย์แห่งเผ่าพันธุ์อินโด-ยูโรเปียน เท่าๆ กับที่มนุษย์ในปัจจุบันมีจำกัดและจะถูกจำกัดเมื่อเทียบกับมนุษย์แห่งอนาคต วิวัฒนาการของจิตสำนึกเหนือธรรมชาติ (จิตใจที่สูงขึ้น) บนโลกซึ่ง Aurobindo ทำนายไว้

สิ่งที่น่าสนใจในวิวัฒนาการของจิตสำนึกเหนือธรรมชาติ (จิตใจที่สูงกว่า) คือ ทุกวันนี้เท่าที่มนุษย์เรา มนุษย์ที่มีเหตุผล มนุษย์คาร์ทีเซียน เชื่อว่าจิตใจของเราถูกควบคุมโดยอัตตาของเรา ในวันพรุ่งนี้มนุษย์จะค้นพบว่าจิตใจของมนุษย์ไม่ได้ถูกควบคุมโดยอัตตา จิตใจของมนุษย์อยู่ในคำจำกัดความทางจิตวิทยา การแสดงออกที่สะท้อนของอัตตา และแหล่งที่มาของมันคือ อยู่ในโลกคู่ขนานซึ่งปัจจุบันอาจเรียกว่า “โลกจิต” แต่ต่อไปจะเรียกว่า “โลกสถาปัตย์ ”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง สิ่งที่ฉันหมายถึงคือยิ่งมนุษย์ใช้ปัญหาหรือความสามารถหรืออิสระในการค้นหาแหล่งที่มาของความคิดของเขามากเท่าไหร่ ก็ยิ่งเป็นไปได้ที่เขาจะเริ่มเข้าสู่การสื่อสารทางกระแสจิตกับโลกคู่ขนาน , ไปสู่ขั้นแห่งวิวัฒนาการ ในระดับโลก ในระดับสากลของเผ่าพันธุ์ จนสามารถถอดรหัสความลี้ลับของชีวิตได้ทันที ทั้งในมิติของสสารและในโลกแห่งวิญญาณ ดินแดนแห่งจิตวิญญาณ อีกนัยหนึ่ง ที่ฉันหมายถึงก็คือ เขามาถึงแล้ว ณ จุดที่ทุกวันนี้มันเป็นไปได้ที่เขาจะเข้าถึงสภาวะของจิตสำนึกทางจิตที่เพียงพอสำหรับตัวมันเอง

และเมื่อฉันพูดว่าการตระหนักรู้ทางจิตแบบพอเพียง ฉันไม่ได้หมายถึงการตระหนักรู้ทางจิตตามคุณค่าทางจิตใจของความจริง ความจริงเป็นคำหนึ่ง เป็นความเชื่อมั่นส่วนตัวหรือความเชื่อมั่นทางสังคม หรือความเชื่อมั่นทางสังคมวิทยาส่วนรวม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความต้องการทางอารมณ์ของมนุษย์ในฐานะปัจเจกบุคคลหรือสังคมในฐานะส่วนรวม เพื่อให้แน่ใจว่ามีอำนาจเหนือกว่าในโลกของสสาร

แต่ในแง่ของวิวัฒนาการของจิตสำนึกในอนาคตของมนุษยชาติ ปรากฏการณ์ของความจริงหรือสิ่งที่คู่กันทางจิตใจ หรือคุณค่าทางอารมณ์ของความจริงจะไร้ประโยชน์อย่างแน่นอน ด้วยเหตุผลง่ายๆ ที่มนุษย์จะไม่สามารถใช้อารมณ์ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของเขาใน การประเมินความรู้ทางจิตวิทยาของเขา เขาจะไม่ต้องใช้ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีในการพัฒนาความมั่นคงทางจิตใจของตนเองอีกต่อไป

ดังนั้นมนุษย์จะมีอิสระอย่างแท้จริงในจิตใจที่จะสามารถปฏิบัติบนระนาบพลังจิต การแสดงออกความประณีต และการนิยามแก่นเรื่องอันไม่มีที่สิ้นสุดของจิตสำนึกสากลซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเผ่าพันธุ์ทั้งหมดในโลกซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง ของทุกเชื้อชาติในจักรวาล และอันที่จริงแล้วเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นหนึ่งเดียวกันที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระวิญญาณ ในคำจำกัดความที่สมบูรณ์ของมัน ในฐานะแหล่งกำเนิดดั้งเดิมของแสงและการเคลื่อนไหวในจักรวาล

ดังนั้นจะมีจุดหนึ่งในวิวัฒนาการของมนุษยชาติเมื่อในที่สุดอัตตาจะชดเชยเวลาที่เสียไปในจิตสำนึกของตัวตน และในที่สุดอัตตาจะมาถึงขีดจำกัดที่เป็นไปได้ของคำจำกัดความทางจิตวิทยาโดยการนำเข้าสู่จิตสำนึกของมัน ศักยภาพในการสร้างสรรค์ของจิตใจอันบริสุทธิ์ของเขา นั่นคือพระวิญญาณของเขา

และเราจะค้นพบบนโลก ต่างเผ่าพันธุ์ ต่างชาติ ต่างเวลา บุคคลที่จะรู้จักการหลอมรวม กล่าวคือ ผู้ที่จะมาสามารถโน้มน้าวแหล่งความรู้ที่ยิ่งใหญ่ได้ทันท่วงทีว่า วิทยาการของโลกทั้งในด้านเทคโนโลยี เทคนิค การแพทย์ จิตวิทยา หรือประวัติศาสตร์ จะถูกล้มล้างโดยสิ้นเชิง เพื่ออะไร ? เพราะเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่วิวัฒนาการของมนุษย์ เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การสืบเชื้อสายของพระวิญญาณเข้าสู่สสาร และเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่การรวมจิตวิญญาณเข้ากับวัตถุ ในที่สุดมนุษย์ก็จะบรรลุความสามารถที่จะรับความรู้ที่แท้จริงได้ .

สิ่งที่ฉันเรียกว่าความรู้สัมบูรณ์คือความสามารถของจิตใจมนุษย์ที่จะสามารถรับและดูดซับแสงของมันเอง ความรู้ที่แท้จริงไม่ใช่คณะ ความรู้ที่แท้จริงไม่ใช่โชคชะตา ความรู้ที่สมบูรณ์ไม่จำเป็น ความรู้สัมบูรณ์คือจุดสิ้นสุดของวิวัฒนาการทางราชทัณฑ์ นั่นคือ ส่วนหนึ่งของกิจกรรมอันยิ่งใหญ่ของแสงในจักรวาล และซึ่งทำให้อาณาจักรทั้งหมด ตัวอย่างที่ชาญฉลาดทั้งหมดนั่นคือ - เพื่อบอกสิ่งมีชีวิตที่ชาญฉลาดทั้งหมดในจักรวาลให้พบกันบน ระนาบจิตที่สูงขึ้น กล่าวคือบนระนาบของพลังงานที่มีพลังมากพอที่จะทำให้การวิวัฒนาการหายไปในที่สุดของวัสดุร่างกายเพื่อการคืนชีพอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ของร่างกายอีเธอร์

กล่าวคือ ความสามารถในมนุษย์ที่จะเข้าสู่องค์ประกอบที่มีพลังด้วยดวงอาทิตย์ที่แตกต่างกันซึ่งประกอบกันเป็นสิ่งมีชีวิตสากล ซึ่งก็คือวิญญาณ แสง และรากฐานของมัน ในการเคลื่อนไหวและในความเข้าใจ ไม่มีที่สิ้นสุดของสิ่งที่เราทุกวันนี้ เรียกสติปรมาณู! ดังนั้นจะมีจุดหนึ่งระหว่างวิวัฒนาการที่มนุษย์สามารถทำได้โดยไม่ต้องคิด โดยไม่ต้องคิด ในที่สุดมนุษย์จะสามารถแทรกแซงอย่างเด็ดขาดในการสร้างแบบแผนทางจิตของต้นแบบและวิวัฒนาการของจิตสำนึกสากลบนโลก . ซึ่งหมายความว่าในที่สุดมนุษย์จะตระหนักว่าเขาเป็นสิ่งมีชีวิตที่ชาญฉลาดอย่างแท้จริง

มนุษย์จะตระหนักว่าความฉลาดไม่ใช่แค่การแสดงออกของรูปแบบการศึกษา แต่ความฉลาดนั้นเป็นลักษณะเฉพาะพื้นฐานของจิตใจในเรื่องใดก็ตาม มีเพียงเราเท่านั้นที่มาถึงจุดที่ทุกวันนี้ในฐานะอัตตาหรือตัวตนของมนุษย์ เราถูกบังคับให้ดำเนินชีวิตภายในขอบเขตที่กำหนดโดยอัตตาสากล นั่นคือ ประวัติศาสตร์และความทรงจำของมนุษยชาติ

และมนุษย์ยังไม่ได้รับ - เนื่องจากไม่มีวิทยาศาสตร์เพียงพอในสาขานี้ - มนุษย์ยังไม่ได้รับความสามารถในการรู้และเข้าใจว่าจิตใจของเขาทำงานอย่างไร อัตตาของเขาทำงานอย่างไร อัตตาของเขาทำงานอย่างไร และ คำว่าความฉลาดหมายถึงอะไรในคำจำกัดความที่เป็นสากล ดังนั้นมนุษย์จึงติดอยู่ในร่างดาราของเขาในทุกวันนี้ นั่นคือประสาทสัมผัสของเขานั่นเอง!

เขามีหน้าที่ต้องทดแทนความรู้พื้นฐานและความรู้สากลของเขา ซึ่งเป็นความรู้จำกัดเล็กๆ น้อยๆ ที่ถูกกำหนดโดยประวัติศาสตร์และวิชาในช่วงวิวัฒนาการที่จะต้องแก้ไข เนื่องจากทฤษฎีวิทยาศาสตร์ทั้งหมดจะต้องเป็น ไม่ใช่ในแง่ที่ว่าวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันไม่มีประโยชน์ ตรงกันข้ามมันมีประโยชน์มาก แต่ในแง่ที่ว่าวิทยาศาสตร์ทุกวันนี้ก็เดินทางอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เพื่อไปสู่การล้มล้างของมันเอง เช่นเดียวกับที่อารยธรรมทั้งหมดเดินทางอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ไปสู่การล้มล้างของพวกเขาเอง

แต่เช่นเดียวกับที่อารยธรรมพบว่าความจริงของการยกเลิกมันยากมาก ดังนั้นวิทยาศาสตร์ก็จะพบว่ามันยากที่จะบรรลุผลในการยกเลิกของมันเอง และนั่นเป็นเรื่องปกติมาก เราไม่สามารถขอให้สิ่งมีชีวิตที่คิดหรือสิ่งมีชีวิตที่มีจิตสำนึกบางอย่างเพื่อส่งเสริมความเสื่อมหรือการทำลายล้างของพวกเขาในโลก เราจำเป็นต้องตระหนักว่าเราเป็นอะไร ทำอะไร ทำอะไรได้บ้าง เพื่อที่จะพัฒนา เพื่อให้มนุษยชาติมีวิวัฒนาการ

แต่ในฐานะปัจเจกบุคคล - ฉันพูดอย่างชัดเจนในฐานะปัจเจกบุคคล - ในที่สุดเราจะต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ของระเบียบสากลและจักรวาลบนโลกของเรา เราจะต้องเผชิญหน้ากับมิติต่าง ๆ ซึ่งในอดีตได้ก่อให้เกิดการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ของความเชื่อโชคลาง ในโลก; การเคลื่อนไหวที่หายไปพร้อมกับวิวัฒนาการของวิทยาศาสตร์ และการเคลื่อนไหวที่ถูกวิทยาศาสตร์ปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

ดังนั้นเราจะต้องทบทวนและทบทวนประสบการณ์บางอย่างเมื่อเวลาผ่านไปเพื่อให้ตระหนักว่าจักรวาลนั้นไม่มีที่สิ้นสุด จิตสำนึกของมนุษย์นั้นไม่มีขีดจำกัด และมนุษย์ที่อยู่ในภายในของเขานั้นมีพลังมากที่สุดเท่าที่จิตสำนึกของเขาจะสามารถทำได้ มันสำคัญมากในปัจจุบันในโลกที่เราถูกบีบให้ต้องอยู่บนทางแยกของกระแสความคิดมากมาย ซึ่งโดยรวมแล้ว... และเมื่อผมพูดโดยรวม ผมกำลังมองไปที่สหรัฐอเมริกาอย่างแน่นอน ประสบการณ์ร่วมในการเผชิญหน้ากับความเป็นปัจเจกบุคคลมีแนวโน้มที่จะสร้างโรคจิตร่วมอย่างช้าๆ

มนุษย์ไม่สามารถถูกกระหน่ำในโลกโดยกระแสแห่งความคิดที่เพิ่มจำนวนขึ้นโดยทางโทรทัศน์หรือหนังสือพิมพ์ หรือโดยสื่อเสรีรูปแบบต่างๆ จะมีจุดที่มนุษย์ไม่สามารถแบกรับความตึงเครียดทางจิตใจและจิตใจที่เกิดจากการเผชิญหน้าระหว่างความจริงและความเท็จได้อีกต่อไป จะมีจุดหนึ่งในวิวัฒนาการของจิตสำนึกเหนือ (จิตใจที่สูงขึ้น) บนโลกเมื่อมนุษย์จะถูกบังคับให้กำหนดความเป็นจริงที่เกี่ยวข้องกับตัวเขาเอง แต่มันจะเป็น "ตัวมันเอง" ที่จะเป็นสากล มันจะไม่ใช่ "ตัวมันเอง" ที่จะขึ้นอยู่กับความขี้เล่นของวิญญาณของมันเองหรือความไร้สาระของอัตตาของมันเอง หรือความไม่มั่นคงของตัวมันเอง

มนุษย์จะเริ่มเข้าใจปรากฏการณ์ของมนุษย์ อารยธรรมในทุกแง่มุม และเขาจะไม่ถูก " *ยัดเยียด*" (*ทำร้าย*) ทางจิตใจอีกต่อไปจากสิ่งที่เกิดขึ้นหรือจากสิ่งที่จะเกิดขึ้นในโลก มนุษย์จะเริ่มเป็นอิสระ และตั้งแต่วินาทีที่เขาเริ่มเป็นอิสระ เขาจะเริ่มเข้าใจชีวิตในคุณภาพพื้นฐานในที่สุด และยิ่งเขาวิวัฒนาการมากเท่าไหร่ เขาก็ยิ่งเข้าใจชีวิตมากขึ้นอย่างสัมบูรณ์ สมบูรณ์ และได้เรียนรู้ในแง่ที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของจิตสำนึกของเผ่าพันธุ์รากที่ห้าในปัจจุบัน

ทำไมต้องใช้คำฟุ่มเฟือยทั้งหมดนี้? เพียงเพื่อให้มนุษย์เข้าใจทีละเล็กละน้อยว่าความซื่อสัตย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เขาสามารถมอบให้ตัวเอง สร้างตัวเองขึ้นมาได้ ก็คือความจงรักภักดีต่อตัวเองเราอยู่ในศตวรรษที่ความรักในลัทธิปัจเจกนิยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกตะวันตกก้าวหน้าไปมาก เรากลายเป็นปัจเจกชนนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ แต่ปัจเจกนิยมนั้นหากยังคงเป็นเพียงทัศนคติ ก็ไม่ได้รวมเข้ากับความเป็นจริงของมนุษย์โดยพื้นฐาน กล่าวอีกนัยหนึ่ง การเดินไปตามถนนด้วยกางเกงชั้นในสีแดงและรองเท้าแตะสีเหลืองและแสดงความรักในนิวยอร์กในไทม์สแควร์ของนิวยอร์กเป็นรูปแบบหนึ่งของปัจเจกนิยม แต่มันเป็นความผิดปกติ เป็นรูปแบบหนึ่งของจิตสำนึกของมนุษย์

มนุษย์ไม่จำเป็นต้องรักษาความเป็นปัจเจกของตน เพื่อแสดงออกถึงความเป็นปัจเจกบุคคลในความหมายที่เป็นรูปธรรมของคำนี้ เพื่อเย้ยหยันความอ่อนไหวของมวลชน หรือเย้ยหยันความอ่อนไหวของผู้คน หรือเย้ยหยันความอ่อนไหวของประชากร มันเป็นภาพลวงตา! และเป็นส่วนหนึ่งของแฟชั่นที่มีลักษณะเฉพาะของศตวรรษที่ 20 ในที่สุดมันก็กลายเป็นเรื่องซ้ำซาก ในที่สุดมันก็กลายเป็นเรื่องโง่เง่า ในที่สุดมันก็ขาดสุนทรียศาสตร์ไปอย่างสิ้นเชิง ดังนั้นมนุษย์ใหม่วิวัฒนาการของจิตสำนึกเหนือธรรมชาติ (จิตที่สูงขึ้น) บนโลก แท้จริงแล้วจะทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาจิตสำนึกที่เป็นปัจเจกบุคคลได้อย่างมาก แต่ไม่ใช่ปัจเจกบุคคล

ผู้ชายจะเป็นปัจเจกบุคคลทำไม? เนื่องจากความเป็นจริงของจิตสำนึกของเขาจะขึ้นอยู่กับการหลอมรวมของวิญญาณของเขาและไม่ได้ฉายออกมาในโลกในสายตาของผู้ชาย เพื่อเผยให้เห็นถึงการเกี้ยวพาราสีที่มีความแปลกประหลาด ผู้ชายไม่จำเป็นต้องท่องไปทั่วโลกและเป็นคนชายขอบที่จะเป็นจริง ในทางตรงกันข้าม. ยิ่งมนุษย์มีสติสัมปชัญญะมากเท่าไร เขาก็ยิ่งถูกมองข้ามน้อยลงเท่านั้น เขาก็จะยิ่งเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น และเขาก็จะยิ่งเป็นนิรนามมากขึ้นตามความเป็นจริงของเขา เพราะความเป็นจริงของมนุษย์เป็นสิ่งที่ดำเนินไประหว่างเขากับตัวเขาเอง ไม่ใช่ระหว่างเขากับคนอื่นๆ

หากเราพิจารณาถึงวิวัฒนาการที่จำเป็นของเผ่าพันธุ์รากเหง้าบนโลกของเรา มันก็คือการเข้าใจปรากฏการณ์ของมนุษย์เพียงเล็กน้อย การที่เราสร้างพิกัดนั้นเป็นเรื่องจริงอย่างแท้จริง เป็นเพียงการให้กรอบความเข้าใจตามลำดับเวลากับเหตุการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้! แต่ถ้าเราพูดถึงเผ่าพันธุ์ที่มีสติ ถ้าเราพูดถึงมนุษยชาติที่มีสติ เราก็ต้องพูดถึงมนุษย์และปัจเจกชนที่มีสติ

วิวัฒนาการของจิตสำนึกเหนือธรรมชาติ (จิตใจที่สูงขึ้น) บนโลกจะไม่เกิดขึ้นในระดับของการรวมกันใดๆ วิวัฒนาการของจิตสำนึกเหนือธรรมชาติ (จิตใจที่สูงกว่า) บนโลกจะไม่ใช่การแสดงออกของพลังรวม จะเป็นปัจเจกบุคคลในโลกเสมอที่จะโน้มน้าวทีละเล็กทีละน้อย มากขึ้นเรื่อยๆ ไปสู่จุดนั้นในจิตสำนึกของพวกเขา ซึ่งพวกเขาจะรวมเป็นหนึ่งกับแหล่งที่มาของพวกเขาเอง วิญญาณของพวกเขา สองเท่าของพวกเขา ไม่ว่าเราจะเรียกมันว่าอะไรก็ตาม สู่ความเป็นจริงนี้ซึ่ง เป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์

แต่การเคลื่อนไหวขั้นพื้นฐานในทิศทางนี้จะขึ้นอยู่กับสิ่งนี้: จะขึ้นอยู่กับความเข้าใจในปรากฏการณ์ของความคิดซึ่งไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่การอุทิศตน ยังไม่เพียงพอที่จะพูดว่า: " *ฉันคิดว่า ฉันจึงเป็น*" เป็นการดีที่ เดส์การตส์ จะพูดว่า *"ฉันคิด ฉันจึงเป็น"* เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งของการตระหนักว่าความคิดในตัวมันเองมีพลังที่ต้องรับรู้ในระดับปัจเจกบุคคล

แต่ในระดับของจิตสำนึกเชิงสร้างสรรค์ ประเด็นจะมาถึงเมื่อความคิดเกี่ยวกับมนุษย์จะถูกแปลงร่างอย่างสมบูรณ์โดยสมบูรณ์ และมนุษย์จะไม่คิดอีกต่อไปในระหว่างวิวัฒนาการ ความคิดของเขาจะเปลี่ยนเป็นโหมดของการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์จากจิตใจที่สูงขึ้นของเขา และจิตนั้นก็จะสิ้นอาสวะ กระแสจิต กล่าวอีกนัยหนึ่ง มนุษย์จะได้รับประสบการณ์การสื่อสารทันทีกับระนาบสากล และรูปแบบการสื่อสารนี้จะไม่ไตร่ตรองอีกต่อไป ชั่วขณะที่ความคิดไม่สะท้อนอยู่ในจิตใจของมนุษย์ ความคิดจะหยุดเป็นอัตวิสัย เราไม่สามารถพูดได้อีกต่อไปว่ามนุษย์คิด เราพูดว่ามนุษย์สื่อสารกับระนาบสากลของจิตสำนึกของเขาเอง

แต่การที่มนุษย์จะเข้าใจสิ่งนี้โดยสมบูรณ์ มันจำเป็นสำหรับเขาที่จะต้องตระหนักถึงความคิดนั้น เมื่อเราเข้าใจมันในวันนี้ เมื่อเราดำเนินชีวิตมันในปัจจุบัน ที่มันตราตรึงในใจของเรา ที่มันถูกสร้างขึ้นหรือรับรู้โดย เราในฐานะอัตตาที่หมดสติ ต้องปลุกสำนึกบางอย่างในตัวเรา ในแง่ที่ว่ามนุษย์จะต้องสามารถตระหนักได้ว่าความคิดของเขาในตัวเองนั้นแบ่งแยกเขาออกจากตัวเองตราบเท่าที่เขา ด้วยเหตุผลของการเข้าไปพัวพันและโดยไม่รู้ตัว ให้เขาอยู่ในขั้วของความดีหรือความชั่ว จริงและเท็จ

จากช่วงเวลาที่มนุษย์แบ่งขั้วความคิดของเขา ไม่ว่าเขาจะสร้างพิกัดเชิงลบหรือบวก เขาก็เพิ่งสร้างรอยแยกระหว่างตัวเขาบนระนาบวัตถุและตัวเขาเองบนระนาบเอกภพและสากล สิ่งนี้สำคัญมาก! มันสำคัญมากที่เป็นกุญแจสำคัญสู่วิวัฒนาการต่อไป สิ่งที่ทำให้เรามักจะใช้ชีวิตตามความคิดของเราโดยสัมพันธ์กับขั้วคือความไม่มั่นคงพื้นฐานของอัตตาของเรา มันเป็นความสามารถที่ทรงพลังและเป็นแวมไพร์ของอารมณ์ของเรา การที่เรามีอัตตาหรือเป็นผู้มีการศึกษาต่ำหรือมีการศึกษาสูงเกินความสามารถของเรานั้น ไม่สามารถแบกรับสิ่งที่เรารู้ได้

ไม่มีผู้ชายคนไหนในโลกที่ไม่รู้อะไรเลย ผู้ชายทุกคนรู้บางอย่าง แต่ไม่มีอำนาจทั่วโลก ไม่มีคำจำกัดความทางวัฒนธรรม ไม่มีการสนับสนุนทางวัฒนธรรมใดในโลกที่สามารถสนับสนุนผู้ชายที่รู้บางสิ่ง มีสถาบันต่างๆ ที่ให้สิทธิแก่ตนเองในการรู้บางสิ่งเพื่อกำหนดความรู้นี้และปรับสภาพจิตใจของมนุษย์ด้วยความรู้นั้น ที่เราเรียกว่าวิทยาศาสตร์ในระดับต่างๆ กัน เป็นเรื่องปกติ

แต่ไม่มีการเคลื่อนไหวใดที่ขัดกันที่สถาบันต่างๆ ในโลกสามารถให้หรือคืนอำนาจของเขาให้แก่มนุษย์ได้ กล่าวคือคืนมิติเล็กๆ ของตัวเขาเอง ซึ่งวันหนึ่งอาจกลายเป็นขนาดใหญ่มาก นั่นคือแสงสว่างของเขาเอง และคุณสามารถทำการทดสอบด้วยวิธีง่ายๆ ในอาณาจักรแห่งจิตวิญญาณ ในอาณาจักรแห่งศาสนา วันหนึ่งเมื่อศูนย์กลางของมนุษย์เปิดกว้างเพียงพอ เขาจะสามารถทำสิ่งเดียวกันในสาขาวิทยาศาสตร์ได้

ผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่ในโลกนี้ เช่น จะไปหานักบวชหรือคนที่ทำงานในศาสนาและใครจะพูดกับเขาเกี่ยวกับพระเจ้า และใครจะพูดว่า: "ก็พระเจ้าเป็นอย่างนั้น สิ่งนั้น *สิ่งนั้น*" คนหนึ่งจะพูดกับเขาว่า " *แต่ท่านพูดถึงพระเจ้าโดยสิทธิอะไร? คุณพูดถึงพระเจ้าโดยสิทธิอะไร*"...? และถ้ามนุษย์มีวิวัฒนาการน้อยกว่าและสามารถแยกส่วนรูปแบบของพระเจ้าเพื่อดึงออกมาหรือสร้างรูปแบบอื่น ๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมิติความคิดสร้างสรรค์ในจิตใจของเขาได้ ความเข้าใจในโลกที่มองไม่เห็น

นั่นคือเหตุผลที่ฉันพูดว่ามนุษย์จะไม่สามารถเข้าสู่โลกด้วยจิตสำนึกเหนือธรรมชาติ (จิตใจที่สูงกว่า) ด้วยการสนับสนุนของโลก มนุษย์จะมีสติสัมปชัญญะเหนือระดับ (จิตใจที่สูงกว่า) เมื่อเขาปลดปล่อยตัวเองจากความต้องการความช่วยเหลือทางโลกอย่างสมบูรณ์ และในที่สุดก็เริ่มค่อยๆ ตระหนักและแบกรับสิ่งที่เขารู้ และเงื่อนไขของสิ่งนี้คือต้องไม่ตกหลุมพรางของขั้วความจริงและเท็จ

หากมนุษย์ตกหลุมพรางของขั้วแห่งความจริงและความเท็จ เขากระตุ้นความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ไม่มั่นใจในอัตตาของเขา และเขาจะพัฒนาทัศนคติที่รุนแรงต่อความเป็นจริง ความจริงและเท็จเป็นเพียงองค์ประกอบทางจิตวิทยาของจิตที่ไม่สามารถรู้ได้! เมื่อคุณกินสเต็กที่ดี คุณไม่สงสัยว่ามันเป็นของจริงหรือของปลอม ไม่มีขั้ว นั่นคือเหตุผลว่าทำไมมันถึงดี แต่ถ้าคุณเริ่มสงสัยว่ามีสัตว์ร้ายอยู่ในนั้นหรือเปล่า ท้องของคุณจะไม่ตอบสนอง! และมันก็เหมือนกันในระดับของความรู้ ในระดับของความรู้

ความรู้อยู่ที่จิตเบื้องล่าง ความรู้อยู่ที่จิตเบื้องบน ความรู้เป็นส่วนหนึ่งของความต้องการของอัตตา ในขณะที่ความรู้เป็นส่วนหนึ่งของความเป็นจริงของตัวตน ดังนั้นจึงไม่มีการแบ่งหรือแยกระหว่างการรู้และรู้ ความรู้เป็นส่วนหนึ่งของจิตสำนึกระดับหนึ่งและความรู้เป็นส่วนหนึ่งของอีกระดับหนึ่ง

ในขอบเขตของความรู้ เราพูดถึงบางสิ่ง และในขอบเขตของความรู้ เราพูดถึงสิ่งอื่นๆ ทั้งสองสามารถพบกันเป็นพี่น้องกันและเข้ากันได้ดี ชั้นที่สี่นั้นดีเสมอเมื่อชั้นที่ห้าอยู่เหนือมัน... และมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตหลายมิติ แต่มนุษย์ก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่ครอบครองและใช้ชีวิตด้วยจิตสำนึกแห่งประสบการณ์ เรามีจิตสำนึกการทดลองบนโลก เราไม่มีสติที่สร้างสรรค์

ดูชีวิตของคุณ! ชีวิตของคุณคือประสบการณ์! ตั้งแต่วินาทีแรกที่คุณเข้าสู่โลก ชีวิตของคุณจะมีแต่ประสบการณ์ตลอดเวลา แต่มนุษย์ไม่สามารถอยู่กับประสบการณ์ได้ตลอดไป วันหนึ่งมนุษย์จะต้องดำเนินชีวิตด้วยจิตสำนึกที่สร้างสรรค์ ในเวลานั้นชีวิตมีค่าควรแก่การมีชีวิตอยู่ ชีวิตจะยิ่งใหญ่ กว้างใหญ่ไพศาลมาก มีพลังในการสร้างสรรค์ และมนุษย์หยุดที่จะใช้ชีวิตด้วยประสบการณ์ทางวิญญาณ แต่ทำไมมนุษย์ถึงมีประสบการณ์? เพราะมันติดอยู่กับพลังอันทรงพลัง ซึ่งผมเรียกว่าความทรงจำ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วสิ่งที่คุณเรียกว่า "วิญญาณ"

มนุษย์ไม่ได้มีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ เขาผูกพันกับวิญญาณ เขามีชีวิตอยู่ด้วยวิญญาณ เขาถูกดูดกลืนโดยวิญญาณตลอดเวลา ผู้ที่ค้นคว้าเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด *หรือ* ผู้ที่ค้นคว้าเรื่องการกลับชาติมาเกิดในชาติปางก่อนย่อมทราบดีอยู่แล้วว่าคนในปัจจุบันนี้ทุกข์เพราะชาติก่อนก็มีทุกข์เป็นเหตุ มีผู้คนในปัจจุบันที่ไม่สามารถเข้าไปในลิฟต์ (ลิฟต์) ได้เนื่องจากพวกเขาประสบกับบาดแผลทางใจที่มาจากก่อนชีวิตทางวัตถุ หรือผู้ที่หายใจไม่ออกในสภาวะก่อนหน้านี้ พวกเขาไม่มีความสามารถ... พวกเขากำลังหายใจไม่ออก ดังนั้นมนุษย์จึงอาศัยประสบการณ์ของจิตวิญญาณ

เขามีชีวิตอยู่ เขาผูกพันกับความทรงจำของเขามากเท่ากับความทรงจำอันกว้างใหญ่โดยไม่รู้ตัวของการเคลื่อนไหวทางวิวัฒนาการครั้งก่อนของเขาพอๆ กับความทรงจำอันกว้างใหญ่ที่เขามีชีวิตอยู่ในปัจจุบันในฐานะสิ่งมีชีวิตทดลอง มนุษย์ไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้อย่างไม่มีกำหนดจากประสบการณ์บนโลก! เป็นการดูถูกสติปัญญาสากลของเขา เป็นสิ่งที่เข้ากันไม่ได้อย่างยิ่งกับธรรมชาติของมนุษย์ที่มนุษย์ไม่สามารถพูดว่า: " *เอาล่ะ ในสิบปีฉันต้องการทำสิ่งนี้ อีกห้าปีฉันต้องการทำสิ่งนี้*" มันเข้ากันไม่ได้อย่างยิ่งกับธรรมชาติของ ผู้ชายที่เขาไม่รู้อนาคตของเขา!

มันเข้ากันไม่ได้กับธรรมชาติของมนุษย์ที่เขาไม่รู้จักธรรมชาติของมนุษย์ที่อยู่ต่อหน้าเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง มันเข้ากันไม่ได้กับวิญญาณของมนุษย์ที่วิญญาณนี้ในมนุษย์ถูกบังคับให้ดำเนินชีวิตตามคำบอกของเหตุผล เพราะมนุษย์บนระนาบวัตถุในปัจจุบันเป็นส่วนหนึ่งของคนรุ่นหนึ่งที่มีจิตสำนึกลดหลั่นกัน จิตสำนึกของมนุษย์ต้องผ่านจากการสืบเชื้อสายไปสู่สสารไปสู่ทางออกสุดท้ายสู่อีเทอร์ กล่าวคือเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นจริงของดาวเคราะห์ซึ่งในท้ายที่สุดคือโลกที่มนุษย์ต้องมีชีวิตอยู่ตามธรรมชาติซึ่งเป็นอมตะ

มนุษย์ไม่ได้เกิดมาเพื่อสสารและตาย สิ่งที่เราเรียกว่าความตาย กล่าวคือสิ่งที่เราเรียกว่าการกลับมาของมนุษย์หรือวิญญาณสู่ระนาบดวงดาว เป็นส่วนหนึ่งของการหมดสติของมนุษย์ เป็นส่วนหนึ่งของความจริงที่ว่ามนุษย์ถูกตัดขาดจากวงจรสากลซึ่งเป็นต้นกำเนิดของรุ่นของเขา ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของสติปัญญาของเขา ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของความมีชีวิตชีวาของเขา ซึ่งเป็นแหล่งที่มาของตัวตนดาวเคราะห์ของเขา! ดังนั้นมนุษย์จึงต้องกลับไปยังแหล่งที่มา แต่มนุษย์ไม่สามารถกลับไปยังแหล่งที่มาได้ผ่านภาพลวงตาทางจิตวิญญาณและประวัติศาสตร์ของการมีส่วนร่วม

มนุษย์จะไม่สามารถกลับไปยังแหล่งที่มาของเขาโดยใช้ความคิดเก่า ๆ ซึ่งบังคับให้เขาต้องเป็นนักโทษของสสาร มนุษย์จะไม่กลับไปยังแหล่งที่มาของเขาโดยใช้วิธีการแบบเก่าซึ่งทำให้เขาเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีจิตสำนึกในการทดลอง มนุษย์จะไม่กลับไปยังแหล่งที่มาของเขาโดยความเชื่อ

มนุษย์จะกลับไปยังแหล่งที่มาของเขาโดยค่อย ๆ พัฒนาในระหว่างวิวัฒนาการของเขา ความสามารถในการรองรับสิ่งที่เขารู้

แต่ในโลกปัจจุบัน เราถูกกำหนดให้เป็นตำนาน ไปสู่การจัดระบบทางจิตวิทยาของตัวตนของเรา เราถึงวาระที่จะจับทัศนคติทางจิตวิทยาที่ส่งผลกระทบต่อมนุษยศาสตร์ทั้งหมด: ความเชื่อ ทำไมมนุษย์ต้องเชื่อ? เพราะเขาไม่รู้! ทำไมมนุษย์ต้องเชื่อ? เนื่องจากเขาเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะจากประสบการณ์ เขาจึงไม่มีแสงสว่างในจิตใจ เขาอาศัยอยู่ในการเคลื่อนไหวที่มืดมนของจิตสำนึกอันน้อยนิดของเขา ดังนั้นเขาจึงจำเป็นต้องเชื่อเพื่อที่จะยึดตัวเองไว้กับสิ่งที่สำคัญและสมบูรณ์ที่สุด

แต่ความเชื่อในสัมบูรณ์ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเงื่อนไขทางจิตวิทยาของอัตตา ความเชื่อในสัมบูรณ์นี้ มันถูกตั้งขึ้นโดยใคร? ก่อตั้งขึ้นโดย Man of Involution คุณรู้ดีว่าถ้าคุณออกไปนอกโลกและเล่าเรื่องให้ใครสักคนฟัง เรื่องที่คุณกำลังจะเล่านั้นจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปเมื่อได้รับและเล่าสู่กันฟัง มากกว่าเรื่องที่คุณพูดในตอนแรก .

ลองนึกภาพว่ามีใครบางคนออกไปนอกโลกและพยายามพูดซ้ำสิ่งที่ฉันพูดในวันนี้ ในฐานะผู้ประทับจิต คุณสามารถจินตนาการได้ว่าพรุ่งนี้จะออกมาเป็นอย่างไร ! ดังนั้นจึงมีมนุษย์ในอดีตที่ทำสิ่งต่าง ๆ มีผู้ริเริ่มที่เข้ามาในโลกเพื่อช่วยวิวัฒนาการของมนุษยชาติ แต่สิ่งที่คนเหล่านี้พูดและสิ่งที่พวกเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

และฉันสามารถบอกคุณได้อย่างหนึ่ง - เพราะฉันรู้จักปรากฏการณ์นี้มาหลายปีแล้ว - เป็นไปไม่ได้เลยที่ผู้ชายจะทำซ้ำสิ่งที่พูดได้อย่างสมบูรณ์แบบ ลองทำดูเมื่อกลับถึงบ้านคืนนี้! เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะพูดซ้ำในสิ่งที่พูดอย่างสมบูรณ์ และฉันจะบอกคุณว่าทำไม เพราะสิ่งที่พูดได้อย่างสมบูรณ์ - กล่าวอีกนัยหนึ่งว่าสิ่งที่ไม่ได้แต่งแต้มโดยอัตตา สิ่งที่ไม่อยู่ในขอบเขต สิ่งที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของจิตไร้สำนึกของมนุษย์ แต่สิ่งที่เป็นส่วนหนึ่งของจักรวาลของมนุษย์ - มันไม่ได้มุ่งตรงไปที่อัตตาของ มนุษย์หรืออัตตาของมนุษย์หรือสติปัญญาของมนุษย์ มันถูกนำไปยังวิญญาณของเขา

และถ้าชายผู้นี้ไม่ได้อยู่ในวิญญาณของเขา คุณคาดหวังให้เขาทำตามสิ่งที่วิญญาณอื่นได้พูดไปแล้วได้อย่างไร? มันเป็นไปไม่ได้. ดังนั้นในขณะนั้นจึงมีการระบายสี และจากสีของคำของผู้ประทับจิตได้ถือกำเนิดสิ่งที่เราเรียกว่าศาสนาเพื่อประโยชน์เชิงวิวัฒนาการของมนุษยชาติ และฉันก็เห็นด้วยและมีความสุขมากที่สิ่งนี้เกิดขึ้นและสิ่งนี้ได้เกิดขึ้นแล้ว เพราะมันจำเป็น แต่จะมีช่วงเวลาหนึ่งระหว่างวิวัฒนาการเมื่อมนุษย์ไม่ต้องการการสนับสนุนทางศีลธรรมอีกต่อไปเพื่อให้มโนธรรมของเขาได้รับความรู้อย่างเต็มที่ นั่นคือจิตสำนึกเหนือ (จิตใจที่สูงขึ้น)

และเนื่องจากเรากำลังพูดคุยกับชาวควิเบก เนื่องจากเรากำลังพูดคุยกับผู้คนที่ได้มีโอกาสสัมผัสกับโลกทางจิตวิญญาณที่ศาสนาได้มอบให้พวกเขา ด้วยเหตุผลที่ดี เราจึงมีความก้าวหน้าแล้ว ในแง่นี้ ว่าเราเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความอ่อนไหวต่อสิ่งที่มองไม่เห็นอยู่แล้ว

แต่จากจุดนั้นไปสู่การค้นหาจิตสำนึกลึกลับลึกโดยใช้เส้นทางจิตวิญญาณของการมีส่วนร่วมจะนำเราโดยตรงไปยังขั้วของตัวตน มันจะพาเราไปสู่ความขัดแย้งของความดีและความชั่ว จริงและเท็จ และสร้างความทุกข์ในใจให้กับเราอย่างใหญ่หลวง

นี่คือเหตุผลที่ฉันพูดว่า: มนุษย์ที่มีสติ วิวัฒนาการของจิตสำนึกเหนือธรรมชาติ (จิตใจที่สูงขึ้น) บนโลกจะเริ่มต้นตั้งแต่ช่วงเวลาที่มนุษย์จะเข้าใจแล้วว่าไม่จำเป็นต้องให้ความคิดของเขาอยู่ภายใต้ความจริงและของปลอม แต่ค่อยๆ เรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตและสนับสนุนการเคลื่อนไหวของมัน จนกระทั่งวันหนึ่งความคิดนี้สมบูรณ์แบบ กล่าวคืออยู่ในความสว่างของมันเอง ขั้วตรงข้ามโดยสิ้นเชิง จนในที่สุดเขาอัตตา ตัวฉัน... อัตตา จิตวิญญาณ และพระวิญญาณรวมเป็นหนึ่งและทำให้มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่แท้จริง

สิ่งมีชีวิตที่แท้จริงคืออะไร? สิ่งมีชีวิตที่แท้จริงคือสิ่งมีชีวิตที่แท้จริง! เขาไม่ใช่คนที่ต้องการความจริง เขาไม่ใช่คนที่กินความจริง ถ้าคุณกินความจริง พรุ่งนี้คุณก็จะกินความเท็จ เพราะจะมีคนพาคุณไปไกลกว่าขอบเขตแห่งความจริงอันไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าเธอกินความจริง สักวันหนึ่งเธอก็ต้องกลับมาทำสิ่งนี้อีก เพราะสิ่งเดียวที่เหมาะกับมนุษย์ ที่เหมาะกับมโนธรรมของเขา ที่เหมาะกับวิญญาณของเขา ที่เหมาะกับวิญญาณของเขา ที่เหมาะกับอัตตาของเขา ที่เหมาะกับตัวตนของเขา คือความสงบ

แต่ความสงบสุขคืออะไร? ความสงบคือความดับ ความดับแห่งการค้นหา คุณกำลังจะบอกว่า: " *ใช่ แต่คุณต้องค้นหา"* ฉันพูดว่า: ใช่ ผู้ชายกำลังมองหา แม้ว่าคุณเองกำลังมองหา ผู้ชายทุกคนกำลังมองหา แต่จะมีจุดหนึ่งระหว่างวิวัฒนาการที่มนุษย์จะ ไม่ จะไม่มีการค้นหาอีกต่อไป มนุษย์จะไม่ต้องค้นหาอีกต่อไป และมนุษย์จะหยุดค้นหาเมื่อเขาตระหนักในที่สุดว่าเขารู้

แล้ว คุณจะพูดว่า: " *ใช่ แต่ใครจะรู้ได้อย่างไรว่าคน ๆ นั้นรู้"*... คุณจะรู้ได้ตราบเท่าที่คุณยอมให้ตัวเองทนได้ ตราบเท่าที่คุณไม่ต้องโทรหาใครเพื่อค้นหา ถ้าคุณพูดถูก แล้วคุณจะพูดว่า: " *ก็ใช่ แต่ถ้าเราถูกหรือคิดว่าเราถูก มันก็อันตราย*" ฉันจะพูดว่า: ใช่ เพราะผู้ชายที่แสวงหาความถูกต้องคือผู้ชายที่ค้นหาเหตุผลของเขาอยู่แล้ว!

แต่ไม่มีประสบการณ์ในชีวิตของคุณ ในชีวิตประจำวันของคุณ ในมุมส่วนตัวของคุณ ไม่มีสักครั้งในชีวิตที่คุณรู้สึกว่าสิ่งที่คุณรู้นั้นใช่หรือเปล่า? และเมื่อเป็นเช่นนั้น แค่นั้นแหละ!

(ดังนั้น คุณจึงเพิ่ม และคุณเพิ่ม และคุณเพิ่ม และผู้ที่จะสามารถเพิ่ม " *นั่นแหล่ะ" ของพวกเขา* ไปยังอีก " *นั่นนั่น"* กับอีก " *นั่นนั่น"* แต่ " *นั่นสิ"* ซึ่งก็คือ จริง, " *นี่แหละ*" ซึ่งจะไม่สร้างขึ้นจากความเย่อหยิ่งของจิตใจ, " *นี่แหละ*" ซึ่งจะไม่สร้างขึ้นบนจิตวิญญาณหรือความเย่อหยิ่งในจิตวิญญาณของคุณ, " *นั่นสินะ*" ซึ่งจะเป็นเรื่องเฉพาะบุคคล สำหรับคุณ " *นั่นแหละ"* ที่จะเป็นสากลกับผู้ชายทั้งหมดที่คุณพบและใครจะอยู่ใน " *นั่นแหละ" ของพวกเขา* ในขณะนั้นคุณจะรู้ว่ามันคือ !) (ตัดย่อหน้านี้ออกหากแปลไม่ได้) .

Việt

Phiên âm và dịch thuật 2 hội nghị của Bernard de Montréal.

ĐỊNH DẠNG TẠM THỜI

Cuốn sách này đã được dịch bởi trí tuệ nhân tạo nhưng không được xác minh bởi một người. Nếu bạn muốn đóng góp bằng cách xem lại cuốn sách này, vui lòng liên hệ với chúng tôi.

Trang chính của trang web của chúng tôi: http://diffusion-bdm-intl.com/

Email của chúng tôi: contact@diffusion-bdm-intl.com

NỘI DUNG

Lời chào từ toàn bộ nhóm Diffusion BdM Intl.

Pierre Riopel   Ngày 18 tháng 4 năm 2023

CHƯƠNG 1

BẢN SẮC CP036

Tự đồng nhất với người khác là một vấn đề phổ quát của con người. Và vấn đề này càng gia tăng khi Con người sống trong một xã hội phức tạp như xã hội hiện đại. Vấn đề bản sắc là nỗi khổ của cuộc sống của bản ngã, nỗi khổ đeo bám anh ta từ cái tuổi anh ta thấy mình bị so sánh với người khác. Nhưng vấn đề về bản sắc là một vấn đề sai lầm phát sinh từ thực tế là bản ngã, thay vì tự nhận thức theo chính nó, nghĩa là theo thước đo của chính nó, lại tìm cách nhận thức bản thân một cách cạnh tranh với các bản ngã khác . , từ cùng một vấn đề với anh ta.

Trong khi bản ngã nhìn ra ngoài hàng rào của nó đến cánh đồng của người khác để chiêm ngưỡng những bông hoa của nó, nó không thấy rằng người kia cũng đang làm điều tương tự với chính nó. Bản sắc, hay cuộc khủng hoảng bản sắc ở Con người ngày nay gay gắt đến mức dẫn đến sự mất tự tin, điều này thoái hóa theo thời gian thành sự mất hoàn toàn ý thức cá nhân. Tình huống nguy hiểm, đặc biệt nếu bản ngã đã yếu về tính cách và dễ bị bất an.

Vấn đề về bản sắc, nghĩa là đặc điểm này của bản ngã không nhìn thấy chính mình cao bằng chính nó, thực tế là một vấn đề của sự sáng tạo. Nhưng khi cái tôi sáng tạo, thì vấn đề đồng nhất không vì thế mà bị loại bỏ, vì cái tôi không bao giờ hoàn toàn hài lòng với chính nó cho đến khi nó nhận ra ảo tưởng về cái tôi thấp kém của mình. Vì vậy, một bản ngã ở địa vị thấp sẽ gặp phải vấn đề về danh tính giống như một bản ngã ở địa vị cao hơn, bởi vì sự so sánh giữa anh ta và người khác sẽ chỉ thay đổi về quy mô, nhưng sẽ luôn tồn tại, bởi vì bản ngã luôn có quyền lực tốt. Và không có kết thúc cho sự cải thiện mà anh ta tìm kiếm cho chính mình.

Nhưng cải thiện bản thân là một tấm chăn mà bản ngã ẩn dưới để cho bạn một lý do nào đó để sống hạnh phúc. Nhưng anh ta không biết rằng tất cả sự cải thiện đã được tạo ra bởi một cơ thể mong muốn?

Vấn đề về bản sắc xuất phát từ việc con người không có ý thức về trí thông minh thực sự. Chừng nào Con người còn sống bằng trí tuệ của mình, anh ta chỉ được hỗ trợ trong ý kiến của mình bằng kinh nghiệm giác quan, anh ta khó có thể thay thế những gì anh ta nghĩ rằng mình biết hoặc hiểu bằng một giá trị tuyệt đối của trí thông minh không xác định thông qua kinh nghiệm vị kỷ.

Chừng nào Con người còn muốn thể hiện mình trong cuộc sống, để ghi dấu ấn của mình, thì anh ta còn phải chịu đựng ham muốn này. Nếu anh ta xoay sở để đạt được mong muốn của mình, thì người khác sẽ đẩy anh ta vào phía sau, v.v. Đây là lý do tại sao ở Con người, bất kỳ hình thức thất bại nào cũng gây ra cho anh ta bất kỳ cuộc khủng hoảng bản sắc nào, bất kể địa vị của anh ta, bởi vì vấn đề bản sắc không phải là vấn đề thành công, mà là vấn đề của lương tâm, nghĩa là vấn đề của trí thông minh thực sự .

Người đàn ông nào trong suốt cuộc đời mình phát hiện ra rằng trí thông minh thực sự vượt xa trí tuệ, đã bắt đầu bớt đau khổ hơn trước vấn đề về bản sắc, mặc dù anh ta vẫn có thể đau khổ vì thiếu vắng khả năng sáng tạo thực sự, tương đương với những gì anh ta cảm thấy mình có thể thể hiện. Chỉ khi danh tính của anh ta phù hợp với lối sống phù hợp với anh ta, anh ta mới nhận ra rằng sự sáng tạo có thể có vô số hình thức, và mỗi Con người có một hình thức sáng tạo phù hợp với anh ta về mặt tinh thần. Và từ hình thức này, anh ta có thể sống trong sự hài hòa hoàn hảo về cơ thể mong muốn và trí thông minh sáng tạo của mình.

Sáng tạo không có nghĩa là thay đổi thế giới, mà là làm một cách hoàn hảo cho chính mình, để thế giới bên trong được thể hiện ra bên ngoài. Đây là cách thế giới thay đổi: luôn từ trong ra ngoài, không bao giờ theo hướng ngược lại. Overmind bắt đầu nhận ra vấn đề về bản sắc. Anh ấy thấy rằng những gì anh ấy là vẫn còn phần nào những gì anh ấy đã từng. Nhưng anh ta cũng thấy rằng khi cơ thể của anh ta thay đổi, ý thức của anh ta phát triển và vấn đề về danh tính dần dần biến mất, trên bề mặt của cái trước đây là bản ngã vô thức.

Việc dần dần loại bỏ vấn đề về bản sắc trong con người siêu trí tuệ cuối cùng đã cho phép anh ta sống cuộc sống của mình như anh ta thực sự nhìn thấy nó, và ngày càng tốt hơn về bản thân. Con người không có gì khó bằng khổ vì căn tính. Bởi vì trên thực tế, anh ta phải chịu đựng những hình thức ảo tưởng, nghĩa là vì những lý do mà anh ta tạo ra từ đầu, chính xác là do anh ta không thông minh, nghĩa là không ý thức được trí thông minh sáng tạo trong anh ta.

Một mặt của bản sắc là sự xấu hổ trong một số trường hợp, sự xấu hổ ở những người khác, sự bất an trong đa số. Tại sao một người đàn ông có đạo đức tốt lại sống với sự xấu hổ khi nó chỉ là sự phản ánh xã hội vào tâm trí anh ta bị giam cầm trong mạng lưới tư tưởng xã hội? Điều này cũng đúng với sự bối rối đến từ việc bản ngã không có khả năng loại bỏ ngay lập tức những gì người khác có thể đang nghĩ. Nếu bản ngã xấu hổ loại bỏ những gì người khác có thể nghĩ, thì sự bối rối của anh ta sẽ biến mất và anh ta có thể nhanh chóng tiếp cận danh tính thực của mình hơn, nghĩa là, trạng thái tâm trí này khiến Con người luôn nhìn thấy mình trong ánh sáng của chính nó.

Vấn đề về bản sắc xuất phát từ việc con người không có tính trung tâm. Và sự vắng mặt này làm giảm sức mạnh thâm nhập của trí thông minh, thứ khiến Con người trở thành nô lệ của trí tuệ của mình, của phần con người không biết các quy luật của tâm trí cũng như các cơ chế của tâm trí. Vì vậy, Con người, để lại kinh nghiệm của mình, thiếu trí thông minh và buộc phải chấp nhận ý kiến của người khác về bản chất của Con người.

Nếu Con người tự hỏi về chính mình, làm sao một Con người khác có thể khai sáng cho anh ta, nếu Con người khác này ở cùng hoàn cảnh với anh ta? Nhưng Người đàn ông không nhận ra điều này, và vấn đề về danh tính của anh ta trở nên tồi tệ hơn theo áp lực do các sự kiện gây ra đối với bản ngã.

Bản ngã trong tâm trí chắc chắn bị mắc kẹt bởi lối suy nghĩ không được điều chỉnh theo trí thông minh thực sự của nó. Và cách suy nghĩ này mâu thuẫn với thực tế của trí thông minh của anh ta, bởi vì nếu anh ta nhận thức được thực tế của trí thông minh của mình thông qua trực giác của mình, chẳng hạn, anh ta sẽ là người đầu tiên từ chối thực tế của nó, bởi vì trí tuệ không có niềm tin vào trực giác. anh ấy coi đó là một phần phi lý của bản thân. Và vì trí tuệ là hợp lý hoặc được cho là hợp lý, nên bất cứ điều gì trái ngược với nó đều không đáng được công nhận là trí thông minh. Tuy nhiên, trực giác thực sự là một biểu hiện của trí thông minh thực sự, nhưng biểu hiện này vẫn còn quá yếu để bản ngã có thể nắm bắt được tầm quan trọng và trí thông minh của nó. Sau đó, anh ta rút lui vào cơ sở lý luận của mình và đánh mất cơ hội khám phá các cơ chế tinh vi của tâm trí có thể làm sáng tỏ vấn đề về danh tính của anh ta.

Nhưng vấn đề về bản sắc phải ở lại với Con người, chừng nào trí tuệ chưa buông bỏ và bản ngã chưa lắng nghe chính nó, từ bên trong. Nếu bản ngã nhạy cảm với bản chất và hình thức của trí thông minh thực sự bên trong nó, nó sẽ dần dần điều chỉnh và ngày càng tạo ra nhiều ngôi nhà của mình trong trí thông minh đó. Theo thời gian, anh ta đến đó ngày càng thường xuyên hơn, và vấn đề về danh tính của anh ta biến mất, khi anh ta nhận ra rằng tất cả những gì anh ta nghĩ về bản thân chỉ là sự bóp méo tâm lý và tinh thần đối với trí thông minh thực sự của anh ta, không có khả năng vượt qua những bức tường cao trong lý luận của anh ta.

Trong một xã hội phức tạp, như chúng ta biết, chỉ có sức mạnh bên trong của bản ngã, trí thông minh thực sự của nó, mới có thể nâng nó lên trên vỏ bọc của các ý kiến và đặt nó trên nền tảng bản sắc thực sự của nó. Và xã hội càng tan rã, các giá trị truyền thống càng sụp đổ, cái tôi càng đi đến chỗ diệt vong, vì nó không còn giàn giáo xã hội chính thống để đứng vững trước hiện tượng ngày càng hoang mang của hiện đại. mạng sống.

Nhưng bản ngã không phải lúc nào cũng sẵn sàng lắng nghe những người có thể trao cho nó những chìa khóa thiết yếu để hiểu được bí ẩn của chính nó. Bởi vì sự biến dạng tâm lý của anh ta đã khiến anh ta đặt câu hỏi về mọi thứ không phù hợp với lối suy nghĩ chủ quan của anh ta. Đây là lý do tại sao không thể đổ lỗi cho bản ngã quá nhiều về việc từ chối nhìn xa hơn, nhưng nó có thể khiến nó nhận ra rằng mặc dù hôm nay nó không thể nhìn xa hơn, nhưng ngày mai tầm nhìn của nó sẽ mở rộng tùy theo mức độ thâm nhập của năng lượng vào nó.

Bởi vì trên thực tế, không phải bản ngã tự nỗ lực vượt qua bức tường bản sắc của mình, mà là linh hồn mang nó đến bằng đau khổ, nghĩa là bằng sự xuyên thấu ánh sáng của nó, để ghi nhận, bên ngoài trí năng, rung động. của trí thông minh. Và cú sốc rung động này trở thành khởi đầu của sự kết thúc.

Có những cái tôi ít kiêu hãnh hơn mở lòng với thực tế, bởi vì một loại khiêm tốn đã đưa họ đến với ánh sáng của chính mình. Mặt khác, có những cái tôi quá kiêu hãnh không cho ánh sáng này, sợi chỉ mỏng manh này xuyên qua. Và chính những cái tôi đó dễ bị những bước ngoặt lớn, những thất bại lớn đánh gục chúng và khiến chúng trở nên thực tế hơn.

Cuộc khủng hoảng bản sắc được xác định với sự non nớt của Con người. Bản sắc thực sự thể hiện sự phát triển của sự trưởng thành thực sự.

Linh hồn độc lập với bản ngã trong các hành động của nó, và bản ngã có lối chơi tốt, miễn là nó không khiến bản thân cảm thấy bị áp đặt ở nhà. Chính khoảnh khắc này mà bản ngã không biết. Và khi anh ấy xuất hiện, anh ấy nhận ra rằng sự phù phiếm, niềm tự hào của anh ấy, sự mê đắm mà anh ấy có với bản thân, với những ý tưởng của mình, vỡ tung như một quả trứng dưới áp lực.

Nỗi đau khổ của linh hồn có những lý do của nó mà lúc đầu bản ngã không thể hiểu được, nhưng nó cũng không thể không sống. Đó là linh hồn làm việc. Đã đến lúc anh ta chuyển từ giai đoạn này sang giai đoạn khác. Vấn đề về danh tính mà anh ấy trải qua lúc đầu, tự định hướng lại, và niềm tự hào của anh ấy sụp đổ như trò chơi trẻ con. Bản ngã dù ít hay nhiều kiêu ngạo, tất cả đều dẫn đến sự bất an. Người ta thường bắt gặp cái gọi là bản ngã " vững chắc", "mạnh mẽ" , đối với họ cái thực chỉ là tưởng tượng thuần túy; chính những bản ngã này chịu ảnh hưởng nặng nề nhất đến thân phận của mình, khi tâm hồn rung động tinh thần và tình cảm, trước áp lực của những biến cố cuộc đời mà bản ngã không còn kiểm soát được.

Chính ở đó, trong những trải nghiệm khó khăn này, cái tôi bắt đầu nhìn thấy bản thân dưới ánh sáng thực sự của sự yếu đuối của nó. Ở đó, anh ta thấy rằng sự an toàn của danh tính giả của anh ta, nơi niềm tự hào về trí tuệ của anh ta chiếm ưu thế, bùng nổ dưới áp lực rung động của ánh sáng. Sau đó, người ta nói về anh ấy rằng anh ấy đang thay đổi, rằng anh ấy không còn như cũ hoặc anh ấy đang đau khổ. Và đây mới chỉ là khởi đầu, bởi vì khi linh hồn bắt đầu phá vỡ những bức tường của danh tính giả, nó không ngừng hoạt động. Vì đã đến lúc ý thức hạ xuống Con người, trí thông minh, ý chí và tình yêu đích thực.

Bản ngã, cảm thấy mạnh mẽ từ danh tính giả của nó, cảm thấy yếu như cây sậy khi cảm nhận được cú sốc rung động. Và chỉ sau này y mới lấy lại được các lực của mình, các lực của linh hồn, chứ không phải năng lực giả tạo của thể dục vọng của mình, trên hình hài vốn nuôi dưỡng cảm xúc và hạ trí.

Cuộc khủng hoảng căn tính nơi Con người tương ứng với sự kháng cự của bản ngã đối với ánh sáng của linh hồn. Sự tương ứng này liên quan đến cuộc sống của bản ngã một sự đau khổ tỷ lệ thuận với sự phản kháng này. Và tất cả sự phản kháng đều được ghi nhận, mặc dù nó được bản ngã cảm nhận về mặt tâm lý, biểu tượng hay triết học. Bởi vì đối với linh hồn, mọi thứ đều là năng lượng trong Con người, nhưng đối với Con người, mọi thứ đều là biểu tượng. Đây là lý do tại sao Con người cảm thấy rất khó nhìn thấy, vì những gì anh ta sẽ thấy, một khi thoát khỏi những hình thức này, sẽ thông qua sự rung động, chứ không phải thông qua biểu tượng của hình thức. Đây là lý do tại sao người ta nói rằng thực tế không được hiểu bằng hình thức, mà được biết bằng rung động sinh ra và tạo ra hình thức để thể hiện chính nó.

Vấn đề về sự đồng nhất luôn luôn gợi ra sự dư thừa của biểu tượng học, nghĩa là về các hình tư tưởng chủ quan ở Con người. Thặng dư này, tại bất kỳ thời điểm nào, trùng hợp với nỗ lực của linh hồn để tiếp xúc với bản ngã thông qua biểu tượng hình tư tưởng, vì đó là phương tiện duy nhất của nó để tiến hóa nó tới bản ngã bên trong tâm trí.

Bản ngã nhận ra, dù không hiểu những lý do sâu xa, rằng nó tìm cách đặt mình vào vị trí đối lập với chính nó. Nhưng vì anh ta vẫn còn là tù nhân của những hình tư tưởng của mình, của những cảm xúc của anh ta, nên anh ta tin mình vào chuyển động của mình, vào chuyển động của mình! Điều đó có nghĩa là, anh ấy tin rằng quá trình nghiên cứu này chỉ bắt nguồn từ anh ấy. Và đây là gót chân Achilles của nó, bởi vì bản ngã nằm trong ảo tưởng về đúng và sai, trong ảo tưởng về ý chí tự do.

Khi năng lượng của linh hồn thâm nhập và phá vỡ rào cản của danh tính giả, bản ngã sau đó nhận ra rằng vấn đề không còn đối với anh ta là đúng, mà là tiếp cận trí thông minh thực sự của anh ta. Rồi anh bắt đầu hiểu. Và những gì anh ấy hiểu thì không được hiểu bởi những người không cùng trí thông minh, bất kể thiện chí của họ là gì. Bởi vì mọi thứ đều nằm ngoài biểu tượng, nên mọi thứ đều **rung động** .

Vấn đề về bản sắc là không thể tưởng tượng được khi bản ngã và linh hồn điều chỉnh lẫn nhau, bởi vì bản ngã không còn kéo "vỏ bọc" *(vỏ bọc)* của thực tại khỏi một bên của nó, trong khi linh hồn hoạt động ở bên kia. Có sự tương ứng giữa hai người, và nhân cách là người thụ hưởng. Vì nhân cách luôn là nạn nhân của khoảng cách giữa tâm hồn và bản ngã.

Chừng nào vấn đề về bản sắc còn tồn tại trong Con người, anh ta không thể hạnh phúc. Bởi vì có sự phân chia trong cuộc sống của anh ấy, ngay cả khi cuộc sống vật chất của anh ấy trên bề mặt dường như đang diễn ra tốt đẹp. Nó chỉ có thể thực sự diễn ra tốt đẹp tương xứng với sự thống nhất của chính nó.

Cuộc khủng hoảng bản sắc ở con người hiện đại chỉ ảnh hưởng có lợi đến những người đã phải chịu đủ thất bại để khơi dậy trong họ khát vọng lớn về sự cân bằng. Nhưng mong muốn cân bằng này chỉ có thể được thực hiện đầy đủ khi bản ngã đã đặt sang một bên các công cụ tra tấn để thao túng năng lượng tốt đẹp của linh hồn. Trong lĩnh vực của cuộc sống con người, nơi có tâm linh vĩ đại, cuộc khủng hoảng bản sắc có thể gay gắt, nếu không muốn nói là nghiêm trọng hơn khi người ta không gặp phải sự nhạy cảm to lớn của bản ngã đối với điều gì đó bên trong này, thứ đã đẩy anh ta một cách không thể lay chuyển về phía tâm linh ngày càng tăng. lớn hơn, ngày càng được tìm kiếm nhiều hơn và cuối cùng là ngày càng không hoàn hảo.

Những ai thuộc loại Nhân loại này phải thấy rằng mọi hình tướng, kể cả hình hài cao nhất, đẹp đẽ nhất, đều che khuất bộ mặt thật của linh hồn, bởi vì linh hồn không thuộc cõi phàm ngã; nó nhìn thấy vô tận, và khi cái tôi trở nên quá gắn bó với hình hài, ngay cả hình thái tâm linh, nó cản trở năng lượng vũ trụ vốn phải đi qua linh hồn và nâng cao tần số rung động của tất cả các nguyên khí thấp kém của linh hồn. có thể trở thành chủ nhân của cuộc sống. Khi Con người siêu phàm (tinh thần cao hơn) làm chủ cuộc sống, anh ta không còn cần phải bị lôi cuốn về mặt tâm linh đến cõi linh hồn nữa, vì chính linh hồn, năng lượng của anh ta, đi xuống anh ta và truyền cho anh ta sức mạnh ánh sáng của anh ta. .

Bản sắc tinh thần của Con người là sự hiện diện bên trong anh ta, thông qua dạng năng lượng của linh hồn. Nhưng năng lượng này không có khả năng biến đổi, mặc dù nó có khả năng biến đổi nhân cách.

Nhưng chỉ sự biến đổi nhân cách thôi thì chưa đủ, vì đó là khía cạnh cuối cùng của Con người. Và chừng nào cái tôi còn chưa hợp nhất với linh hồn, thì phàm ngã tinh thần có thể dễ dàng đưa Con người vào một sự chuyển đổi nhanh chóng về đạo đức của mình, đến mức mà bất kỳ sự thiếu cân bằng nào trong trí óc và tinh thần, đều có thể dẫn anh ta đến chỗ khủng hoảng trầm trọng về tâm linh, cuồng tín tôn giáo.

Vì vậy, ngay cả Con người tâm linh mãnh liệt cũng có thể gây hại cho chính mình và xã hội. Vì chủ nghĩa cuồng tín là một căn bệnh tâm linh, và những người mắc phải nó có thể dễ dàng, do đặc biệt khai thác hình thức tâm linh của họ, tạo ra ở người khác một sức hấp dẫn đủ mạnh để khiến họ trở thành những tín đồ vĩ đại, nghĩa là - chẳng hạn như những nô lệ mới của hình thức, được nâng lên bởi chủ nghĩa cuồng tín trên bệ mà chỉ người bệnh tâm linh mới có thể giữ vững vị trí đó, nếu anh ta được hỗ trợ bởi niềm tin phục tùng của những người ngu dốt như anh ta, nhưng vô cảm hơn với dạng bệnh tật này.

Ngày càng có nhiều Đàn ông, không trở nên cuồng tín về tâm linh, trở nên quá ấn tượng với tâm linh của họ và không biết giới hạn của nó, tức là những ảo tưởng về hình thức. Sớm muộn gì họ cũng nhìn vào quá khứ và nhận ra rằng họ đã trở thành nạn nhân của ảo tưởng về tâm linh của mình. Vì vậy, họ ném mình vào một hình thức tâm linh khác, và rạp xiếc này có thể tiếp tục trong nhiều năm, cho đến ngày, chán ghét ảo tưởng, họ vĩnh viễn thoát ra khỏi nó và nhận ra rằng ý thức vượt ra ngoài hình hài. Những người này có cơ hội vượt ra ngoài giới hạn của hình thức và cuối cùng khám phá ra những quy luật vĩ đại của tâm trí cao hơn.

Cuộc khủng hoảng về bản sắc tinh thần không còn có thể xảy ra với họ vào lúc này. Bởi vì họ biết, từ kinh nghiệm của chính họ, rằng mọi thứ đều phục vụ kinh nghiệm của linh hồn chống lại bản ngã, cho đến ngày bản ngã rời bỏ sự cần thiết của kinh nghiệm để chỉ biết tâm thức siêu phàm (trí tuệ cao hơn) trong anh ta.

Cuộc khủng hoảng căn tính thiêng liêng ngày càng trở thành cuộc khủng hoảng của thời hiện đại. Bởi vì Con người không còn có thể sống chỉ dựa vào công nghệ và khoa học. Anh ta cần một cái gì đó khác gần anh ta hơn, và khoa học không thể cho anh ta điều đó. Nhưng hình thức tôn giáo Chính thống cũ cũng vậy. Vì vậy, anh ta lao đầu vào vô số cuộc phiêu lưu tâm linh hoặc bí truyền-tâm linh, với mục đích chắc chắn là tìm thấy những gì anh ta đang tìm kiếm, hoặc tìm kiếm những gì anh ta muốn tìm mà anh ta không biết chính xác. Vì vậy, kinh nghiệm của anh ta đưa anh ta đến giới hạn của mọi giáo phái, mọi trường phái triết học hoặc bí truyền, và ở đây một lần nữa anh ta khám phá ra, nếu anh ta thông minh hơn mức trung bình, rằng có những giới hạn mà anh ta tin rằng có thể tìm ra câu trả lời.

Cuối cùng anh ta thấy mình cô đơn, và cuộc khủng hoảng về bản sắc tinh thần của anh ta ngày càng trở nên không thể chịu đựng được. Cho đến ngày anh ta phát hiện ra rằng mọi thứ trong anh ta là trí thông minh, ý chí và tình yêu, nhưng anh ta vẫn chưa biết đủ các quy luật của chúng để khám phá cơ chế ẩn giấu và che đậy trong con mắt của Người đang tìm kiếm. Thật là một bất ngờ anh thấy! Khi anh ấy nhận ra rằng thứ mà anh ấy đang tìm kiếm trong cơn khủng hoảng chỉ là một cơ chế của linh hồn bên trong anh ấy, thứ đã thúc đẩy anh ấy tiến về phía trước để thức tỉnh với chính mình, tức là với cô ấy.

Và khi giai đoạn này cuối cùng bắt đầu, Con người, bản ngã của Con người, giải trừ tinh thần và bắt đầu hiểu bản chất của trí thông minh siêu nhiên (trí tuệ cao hơn) bên trong anh ta, thức tỉnh và khiến anh ta nhận ra ảo ảnh của tất cả những Con người tìm kiếm bên ngoài bản thân họ, với những ý định tốt nhất trên thế giới và những người chưa nhận ra rằng toàn bộ quá trình này là một phần trải nghiệm của linh hồn, linh hồn sử dụng bản ngã để chuẩn bị cho anh ta tiếp xúc rung động với cô ấy.

Con người không còn tiếp xúc với thực tại của con người mình. Và sự mất liên lạc này lan rộng trên toàn cầu, đến nỗi Trái đất này đại diện cho một con tàu đầy những người điên không biết con tàu sẽ đi đâu. Họ được dẫn dắt bởi các lực lượng vô hình, và không ai có bất kỳ ý tưởng nào về nguồn gốc của các lực lượng này, cũng như ý định của họ. Con người đã bị tách khỏi thế giới vô hình trong nhiều thế kỷ đến nỗi anh ta hoàn toàn mất đi khái niệm về thực tại. Và sự mất ý thức này là lý do đằng sau làm dựng lên bức tường vấn đề tồn tại của anh ta: bản sắc. Tuy nhiên, giải pháp rất gần với anh ta, đồng thời cũng rất xa. Giá mà anh ấy biết cách lắng nghe những gì anh ấy không muốn nghe.

Cuộc chiến ngôn từ và cuộc chiến ý tưởng là tất cả những gì anh ấy còn lại. Con người nào có thể tự túc nếu anh ta không nhận ra rằng một phần của anh ta là vĩ đại, trong khi một phần khác bị giới hạn bởi các giác quan của anh ta, và cả hai có thể đến với nhau? Nếu một ngày nào đó Con người có thể nhận ra rằng không ai bên ngoài anh ta có thể làm cho anh ta, và điều đó chỉ có anh ta có thể làm cho chính anh ta… Nhưng anh ta sợ sống cho chính mình, bởi vì anh ta sợ những gì người khác sẽ nói về anh ta… Nghèo như anh ta!

Đàn ông là những sinh vật thường xuyên thua cuộc trong cuộc chiến chống lại ảo tưởng, bởi vì họ là những người giữ cho nó tồn tại và mạnh mẽ. Mọi người đều sợ phá hủy những gì làm hại họ. Một cơn ác mộng thực sự! Và điều tồi tệ nhất vẫn chưa đến! Bởi vì Con người của thế kỷ XX sẽ nhìn thấy những sinh vật di chuyển giữa các vì sao đang hạ xuống về phía anh ta và những người trước đây là những vị thần đối với anh ta.

Vấn đề về bản sắc cá nhân vẫn tiếp tục trên quy mô hành tinh. Vì vấn đề này bắt nguồn từ sự thiếu kết nối giữa hạ trí và thượng trí, tác động của nó được cảm nhận ở cả cấp độ thế giới và cá nhân, vì chỉ có thượng trí mới có thể giải thích cho Con người những bí ẩn vĩ đại của hành tinh mình. các vị thần cổ đại của nó. Chừng nào những vị thần này còn là một phần của lịch sử cổ đại, Con người sẽ không gặp rắc rối với họ. Nhưng khi chính những sinh vật này quay trở lại và được biết đến dưới ánh sáng hiện đại, cú sốc trên quy mô toàn cầu vang dội, và Người đàn ông chưa khám phá ra danh tính thực sự của mình thấy mình bị mắc kẹt giữa danh tính giả của mình - và những gì cô ấy nghĩ và tin - và hiện tượng tuần hoàn.

Nếu tâm trí anh ta cởi mở để trải nghiệm và anh ta nhận được trí thông minh thực sự bên trong mình, thông tin cần thiết liên quan đến một trong những hiện tượng đáng lo ngại nhất đối với một hành tinh mà anh ta không biết và không biết, Con người không trải qua cuộc khủng hoảng nhận dạng hành tinh, bởi vì anh ta có đã giải quyết xong cuộc khủng hoảng bản sắc cá nhân trong chính anh ta.

Vì Nhân loại đang tiến nhanh đến một bước ngoặt của lịch sử và cuộc sống, nên tính cá nhân, nghĩa là mối quan hệ ngày càng hoàn thiện giữa Con người và vũ trụ, phải được thiết lập bởi vì chính từ tính cá nhân thực sự mà người ta tìm thấy rung động mà người ta tìm thấy ở Con người. đã phát hiện ra danh tính thực sự của mình. Và chừng nào bản sắc thực sự này chưa được ổn định, tính cá nhân chưa được hoàn thiện hoàn toàn, và người ta không thể nói rằng Con người đã “ trưởng thành” , nghĩa là có khả năng đối mặt với bất kỳ sự kiện cá nhân hoặc thế giới nào mà không bị xáo trộn, bởi vì anh ta đã biết về nó và anh ấy biết lý do cho nó.

Khi chúng ta nói về cuộc khủng hoảng bản sắc nói chung, chúng ta đang nói về nó ở khía cạnh tâm lý, theo nghĩa là chúng ta đang cố gắng xác định mối quan hệ giữa con người và xã hội. Nhưng cuộc khủng hoảng danh tính còn sâu sắc hơn thế nhiều. Không còn là con người xã hội trở thành thước đo, chuẩn mực mà chúng ta phải đạt được. Ngược lại, tính quy tắc phải được chuyển đổi, nghĩa là phải đặt lại vị trí của nó đối với chính nó.

Khi Con người bắt đầu nhận ra rằng danh tính thực sự của mình nằm trên danh tính bình thường của Con người bình thường trong ngoặc đơn, anh ta nhận ra hai điều. Thứ nhất, điều khiến một người đàn ông bình thường lo lắng không còn khiến anh ta lo lắng nữa; và rằng bất cứ điều gì chen lấn một hành tinh không bình thường, trong ngoặc đơn, là bình thường. Sau đó, hiện tượng đồng nhất thực sự, nhìn từ góc độ này, ngày càng trở nên quan trọng hơn, bởi vì nó xác định Con người nào có thể vượt qua những điểm yếu bình thường của Con người bình thường hoặc vô thức, và hơn nữa, xác định rằng Con người không bình thường hơn - rằng có nghĩa là, trong phạm vi Con người vô thức và tương đối cân bằng - có thể chịu đựng những áp lực của một trật tự hành tinh có nguy cơ làm đảo lộn một sinh vật bình thường và gây ra sự sụp đổ của một nền văn hóa đã sinh ra một Con người như vậy .

Một Người đàn ông đã khám phá ra bản sắc thực sự của mình chắc chắn vượt lên trên tất cả các hình thức trải nghiệm tâm lý có nguy cơ làm xáo trộn một Người đàn ông hoàn toàn đơn giản là sản phẩm của nền văn hóa của anh ta và chỉ sống theo các giá trị của nền văn hóa của anh ta. Vì trên thực tế, một nền văn hóa là một tấm vải rất mỏng và rất dễ vỡ khi những sự kiện bên ngoài đến làm xáo trộn nó, nghĩa là định nghĩa lại nó trong mối tương quan với một thực tại mà nó không biết, hoặc hoàn toàn không biết. Đây là mối nguy hiểm ở Con người về hiện tượng đồng nhất chưa được giải quyết.

Bởi vì nếu anh ta không khám phá ra danh tính thực sự của mình, anh ta sẽ trở thành nô lệ về mặt cảm xúc và tinh thần cho tâm lý xã hội và các phản ứng tự nhiên của anh ta khi các sự kiện cuối chu kỳ phá vỡ quá trình phát triển bình thường của anh ta. Chính ở đây, Con người phải thoát khỏi các phản ứng xã hội-cá nhân, để có thể sống trải nghiệm theo một phương thức hiểu biết phổ quát. Chỉ có danh tính thực sự mới tương ứng với Con người thực sự và trí thông minh thực sự. Chỉ có danh tính thực sự mới có thể dễ dàng giải thích các sự kiện vũ trụ, theo một trí thông minh tách rời khỏi những cảm xúc hạn chế của Con người.

Vấn đề khủng hoảng bản sắc con người là một vấn đề của cuộc sống hơn là một vấn đề tâm lý đơn giản. Các phạm trù tâm lý mà Con người tìm cách hiểu để tìm kiếm chính mình không còn phù hợp với những người khám phá ra danh tính thực sự của mình, bởi vì họ không còn hứng thú với cuộc sống như khi họ đấu tranh với chính mình. Bản sắc thực sự của anh ta đã lấp đầy mọi ngóc ngách trong con người anh ta, anh ta thấy mình phải đối mặt với một bản ngã nằm trong một chiều không gian khác của tâm trí anh ta, chiều không gian hoặc mặt phẳng năng lượng không thể liên kết được bằng cách bắt chước vì anh ta hoàn toàn độc lập với các phạm trù tâm lý được hình thành bởi các cấu trúc cảm xúc và tinh thần của Con người vô thức không có danh tính thực sự.

Hiện tượng khủng hoảng căn tính là một nỗi đau khổ cho Con người, bởi vì anh ta không bao giờ có thể hạnh phúc hoàn toàn trong chính mình, với chính mình, điều mà anh ta không ngừng tìm kiếm. Đối với anh ấy, hạnh phúc là một trải nghiệm mà anh ấy muốn sống lâu dài. Nhưng anh ấy không nhận ra rằng để trở thành cái mà anh ấy gọi là “ hạnh phúc” , bạn phải cảm thấy hài lòng về bản thân, nghĩa là có thể cảm thấy hài hòa nội tâm một cách hoàn hảo mà thế giới bên ngoài không thể làm xáo trộn sự hài hòa này. Anh ta không nhận ra rằng cuộc sống không thể phân biệt được với chính nó cho đến khi anh ta có được sức mạnh bên trong để xuyên thủng phông nền mang lại màu sắc cho nó.

Một người đàn ông đã khám phá ra danh tính thực sự của mình không còn sống cuộc sống mà anh ta đã sống trước đây. Màu sắc đã thay đổi, cuộc sống không còn sức hấp dẫn như trước, nó khác đi ở mỗi cung bậc. Vì nó được phân biệt với kiếp trước khác bởi thực tế là chính cá nhân thực sự mới là người quyết định các khả năng của nó, thay vì khả năng sau này được áp đặt lên anh ta một cách rõ ràng bởi nền văn hóa mà anh ta bắt nguồn.

Cuộc đời của Con người đã khám phá ra bản sắc của mình tượng trưng cho một sự liên tục bị mất đi trong thời gian và không còn giới hạn, nghĩa là có thể nói là một sự kết thúc. Hiện tại, nhận thức này đã can thiệp vào cách sống và cách sống sáng tạo. Chừng nào Con người còn phải chịu đựng bản sắc, chừng nào anh ta còn chưa tiếp xúc với trí thông minh thực sự bên trong mình, thì anh ta chỉ có thể đáp ứng nhu cầu của mình. Khi anh ta ở trong ánh sáng, anh ta không còn phải hỗ trợ bản thân nữa, vì anh ta đã biết, bằng rung động, phương thức sống của mình và kiến thức này cho phép anh ta tạo ra năng lượng sáng tạo cần thiết cho nhu cầu của mình. Phạm trù tâm lý của sự sinh tồn mờ dần để chỉ còn chỗ cho một năng lượng sáng tạo sử dụng tất cả các nguồn lực của Con người và đặt chúng dưới quyền sử dụng của anh ta.

Để Con người vượt qua vấn đề về bản sắc của mình, thì bên trong anh ta phải xảy ra sự dịch chuyển các giá trị từ bình diện tâm lý sang bình diện trí tuệ thuần túy. Trong khi các giá trị tâm lý góp phần vào cuộc khủng hoảng của anh ta, bởi vì chúng bị giới hạn trong các giác quan của anh ta, trí tuệ của anh ta diễn giải chất liệu cảm giác, anh ta cần một thước đo không phụ thuộc vào sự chấp thuận của trí tuệ của anh ta.

Chính ở đây, lần đầu tiên nảy sinh trong anh ta một loại đối lập với một cái gì đó thâm nhập vào anh ta và anh ta không thể ngăn cản sự vận động của nó. Khi chuyển động bắt đầu, đó là ánh sáng của trí thông minh này độc lập với bản ngã và những ảo tưởng của nó. Chính tại đây, người ta bắt đầu cảm nhận được sự dịch chuyển của các giá trị, dẫn đến một nỗi đau khổ bên trong, đủ để khiến trí thông minh của ánh sáng xuyên thấu theo những gì Người thức tỉnh phải sống.

Sự chuyển dịch các giá trị chỉ được thực hiện dần dần, nhằm cho phép bản ngã duy trì sự cân bằng nhất định. Nhưng theo thời gian, một sự cân bằng mới được hình thành và cái tôi không còn bình thường nữa, nói một cách xã hội; anh ấy có ý thức. Điều đó có nghĩa là, anh ta nhìn xuyên qua ảo ảnh về hình thức và chuẩn mực, và ngày càng trở nên cá nhân hóa hơn để nâng cao sự rung động của các cơ thể vi tế của anh ta, các cấp độ mà tính cá nhân của anh ta sẽ dựa vào và bản sắc thực sự của anh ta.

Sự dịch chuyển giá trị thực chất là sự sụp đổ của các giá trị, mà chúng tôi gọi là “sự dịch chuyển”, bởi vì những thay đổi diễn ra tương ứng với một lực rung làm biến đổi phương thức nhìn, để phương thức tư duy điều chỉnh cho phù hợp với trí tuệ. của một trung tâm cao hơn trong Con người. Chừng nào cái tôi còn chưa chứng kiến sự sụp đổ do rung động này, thì nó vẫn tiếp tục thảo luận về những phạm trù tư tưởng, biểu tượng, vốn tạo nên những bức tường đồng nhất giả tạo của nó. Nhưng ngay khi những bức tường này bắt đầu suy yếu, sự dịch chuyển của các giá trị tương ứng với một sự thay đổi sâu sắc, mà bản ngã không thể lý giải được. Và không thể bị anh ta hợp lý hóa, cuối cùng anh ta cũng bị ánh sáng đánh gục, nghĩa là cuối cùng anh ta được liên kết với nó một cách lâu dài và ngày càng tăng.

Sau đó, cuộc sống của anh ta được biến đổi theo chu kỳ và chẳng mấy chốc, anh ta không còn sống trong những giới hạn nữa mà là những tiềm năng. Danh tính của cô ấy ngày càng được xác định trong mối quan hệ với cô ấy, thay vì được xác định trong mối quan hệ với những mong muốn chủ quan của cô ấy. Và anh ấy bắt đầu nhận ra " cái tôi thực sự và khách quan" nghĩa là gì.

Khi anh ta nhận ra cái tôi thực sự và khách quan, anh ta thấy rất rõ ràng rằng cái tôi này là chính anh ta, cộng với một cái gì đó khác bên trong anh ta mà anh ta không nhìn thấy, nhưng anh ta cảm thấy hiện diện, ở đó, một cái gì đó đi vào anh ta. Một cái gì đó thông minh, vĩnh viễn và liên tục hiện diện. Thứ gì đó quan sát bằng mắt và diễn giải thế giới theo đúng bản chất của nó chứ không phải theo cách mà bản ngã đã nhìn thấy trước đây.

Chúng tôi không còn nói rằng Người đàn ông này là " tinh thần", chúng tôi nói rằng anh ta là " siêu phàm (tinh thần cao hơn)" , nghĩa là anh ta không còn cần phải suy nghĩ để biết. Đau khổ vì bản sắc khác xa với anh ta, từ kinh nghiệm của anh ta, đến nỗi anh ta ngạc nhiên khi nhìn lại quá khứ của mình, và nhìn thấy những gì anh ta bây giờ và so sánh nó với những gì anh ta đã từng.

CHƯƠNG 2

Tiến hóa hướng xuống và Tiến hóa hướng lên
BdM-RG #62A (đã sửa đổi)

Được rồi, vì vậy tôi tách riêng sự tiến hóa của Con người, tôi cho anh ta một đường cong đi xuống và một đường cong đi lên OK. ? Đường cong đi xuống tôi gọi là “sự tiến hóa”, đường cong đi lên tôi gọi là sự tiến hóa. Và ngày nay Con người đang ở điểm gặp nhau của những đường cong này. Hãy đặt một ngày: 1969 nếu bạn muốn. Nếu chúng ta nhìn sự tiến hóa - không phải theo quan điểm của Darwin - mà theo quan điểm huyền bí học, nói cách khác theo những nghiên cứu nội tại của Con người và nếu quay ngược thời gian, chúng ta có thể xác định vị trí của sự sụp đổ 12.000 năm trước. của một nền văn minh vĩ đại mang tên Atlantis.

Vì vậy, đó là thời kỳ Con người phát triển mạnh mẽ cái được gọi là thể vía, một khía cạnh của ý thức của anh ta, là phương tiện tinh tế của ý thức anh ta, có liên quan trực tiếp đến tất cả những gì thuộc về tâm lý-tình cảm. Và rồi sau khi nền văn minh này bị hủy diệt cho đến tận ngày nay, Con người đã phát triển một phần ý thức khác, có thể được gọi một cách huyền bí là sự phát triển của ý thức hạ trí, dẫn đến sự phát triển rất cao của trí tuệ, mà ngày nay Con người sử dụng. để hiểu thế giới vật chất.

Và từ năm 1969 trên hành tinh này, đã có một hiện tượng mới trong ý thức của Con người có thể được đặt tên là sự hợp nhất hoặc có thể được đặt tên là sự thức tỉnh của tâm thức siêu phàm (tâm trí cao hơn) trên Trái đất. Và có những Người trên thế giới đã ngừng hoạt động ở cấp độ của hạ trí, tức là ở cấp độ trí tuệ, và những người đã bắt đầu phát triển thêm một tầng ý thức nữa được gọi là ý thức siêu phàm (trí tuệ cao hơn). Và các Con người này đã phát triển các năng khiếu đang trong quá trình phát triển và các năng lực này cũng sẽ trùng hợp với một chu kỳ tiến hóa khác mà người ta có thể gọi là căn chủng thứ sáu.

Nói một cách huyền bí, khi chúng ta nói về sự tiến hóa của Con người, chúng ta đang nói về Atlantis vốn là căn chủng thứ tư với các giống dân phụ của nó, các chủng tộc Ấn-Âu mà chúng ta là một phần, vốn là một phần của căn chủng thứ năm. và các chủng tộc phụ của nó. Và hiện nay trên thế giới đang bắt đầu một giống dân gốc mới, giống dân này cũng sẽ tạo ra các giống dân phụ của nó. Và cuối cùng sẽ có một căn chủng thứ bảy giúp Con người đạt đến một trình độ tiến hóa đủ cao để không còn cần sử dụng hữu cơ cơ thể vật chất của mình nữa. Nhưng chúng ta không bàn đến vấn đề này vào lúc này, vì vậy chúng ta đang bàn đến căn chủng thứ sáu vốn không đại diện cho một giống dân vật chất mà đại diện cho khía cạnh thuần túy tâm linh của tâm thức trí tuệ mới của Nhân loại tương lai.

Rõ ràng là để hiểu được sự tiến hóa của Con người trên cõi này, từ điểm của vòng xoáy đảo ngược cho đến điểm kết thúc của nó, có lẽ là hai nghìn năm trăm năm theo thông tin mà chúng ta nhận được, thì rõ ràng là Con người sẽ vượt qua qua các giai đoạn ý thức hoàn toàn phi thường, nghĩa là Con người Atlantis bị giới hạn bao nhiêu so với Con người của các chủng tộc Ấn-Âu, thì Con người ngày nay bị giới hạn bấy nhiêu và sẽ bị giới hạn bấy nhiêu so với Con người của thế hệ tiếp theo. sự tiến hóa của ý thức siêu phàm (tâm trí cao hơn) trên Trái đất, đã được Aurobindo tiên đoán.

Điều thú vị trong sự tiến hóa của tâm thức siêu nhiên (trí tuệ cao hơn) là: ngày nay chúng ta là con người, con người có lý trí, con người Descartes, con người rất phản xạ của căn chủng thứ năm, cũng như chúng ta có xu hướng. để tin rằng tâm trí của chúng ta bị chi phối bởi bản ngã của chúng ta, càng ngày mai Con người sẽ khám phá ra rằng tâm trí con người không bị chi phối bởi bản ngã, rằng tâm trí con người theo định nghĩa tâm lý của nó, biểu hiện phản ánh của bản ngã, và nguồn gốc của nó là nằm trong các thế giới song song có thể được gọi là "thế giới tinh thần" vào lúc này, nhưng sau này sẽ được gọi là "thế giới kiến trúc" .

Nói cách khác, điều tôi muốn nói là Con người càng chịu khó hoặc càng có khả năng hoặc tự do khám phá nguồn gốc tư tưởng của mình, thì anh ta càng có thể bắt đầu giao tiếp bằng ngoại cảm với các thế giới song song. cuối cùng trong quá trình tiến hóa, ở cấp độ thế giới, ở cấp độ vũ trụ của giống dân, để có thể giải mã ngay lập tức những bí ẩn của cuộc sống, cả trong lĩnh vực vật chất và trong lĩnh vực linh hồn của linh hồn hơn là trong lĩnh vực linh hồn. lĩnh vực tinh thần của Tinh thần. Nói cách khác, điều tôi muốn nói là anh ta đã đạt đến điểm mà ngày nay anh ta có thể đạt đến trạng thái ý thức tinh thần đủ cho chính nó.

Và khi tôi nói nhận thức tinh thần tự túc, ý tôi không phải là nhận thức tinh thần dựa trên giá trị tâm lý của sự thật. Sự thật là một thuật ngữ, đó là niềm tin cá nhân hoặc niềm tin xã hội, hoặc niềm tin xã hội học tập thể, là một phần nhu cầu tình cảm của Con người với tư cách là một cá nhân hoặc của xã hội với tư cách là một tập thể, nhằm đảm bảo ưu thế trong thế giới vật chất.

Nhưng xét về sự tiến hóa của tâm thức Nhân Loại trong tương lai, hiện tượng chân lý hay bản thể tâm lý, hay giá trị tình cảm của nó, sẽ hoàn toàn vô dụng vì một lẽ đơn giản là Con Người sẽ không thể sử dụng tình cảm của lương tâm mình trong đánh giá tâm lý về kiến thức của mình. Anh ta sẽ không còn phải sử dụng cảm xúc của lương tâm để phát triển sự an toàn tinh thần của bản thân.

Vì vậy, Con người sẽ hoàn toàn tự do trong tâm trí để có thể thực hiện trên bình diện tâm linh, biểu hiện, xây dựng và định nghĩa các chủ đề vô hạn cuối cùng của ý thức phổ quát là một phần của tất cả các chủng tộc trên thế giới, là một phần của của tất cả các chủng tộc trong vũ trụ, và trên thực tế là một phần của sự thống nhất không thay đổi của Tinh thần, theo định nghĩa tuyệt đối của nó, với tư cách là nguồn gốc của Ánh sáng và sự chuyển động của nó trong vũ trụ.

Vì vậy, sẽ đến một thời điểm trong quá trình tiến hóa của Nhân loại khi cuối cùng bản ngã sẽ bù đắp thời gian đã mất cho ý thức về bản thân, và khi bản ngã cuối cùng sẽ đạt đến giới hạn có thể có trong định nghĩa tâm lý của nó, bằng cách đưa vào ý thức của nó. tiềm năng sáng tạo của trí óc trong sáng của anh ta, tức là của Tinh thần anh ta.

Và chúng ta sẽ khám phá ra trên Trái đất, ở các chủng tộc khác nhau, ở các quốc gia khác nhau, ở các thời điểm khác nhau, những cá nhân sẽ biết đến sự hợp nhất, nghĩa là, những người sẽ có thể ngay lập tức bị thu hút bởi những nguồn kiến thức tuyệt vời như vậy , rằng khoa học thế giới, về công nghệ, kỹ thuật, y học, tâm lý hay lịch sử, sẽ bị lật đổ hoàn toàn. Để làm gì ? Bởi vì lần đầu tiên kể từ cuộc tiến hóa của Con người, lần đầu tiên kể từ khi Tinh thần giáng xuống vật chất và lần đầu tiên kể từ khi linh hồn liên minh với vật chất, Con người cuối cùng sẽ đạt được khả năng mang tri thức tuyệt đối của mình. .

Cái mà tôi gọi là kiến thức tuyệt đối là khả năng của tâm trí con người có thể chịu đựng và hấp thụ Ánh sáng của chính nó. Kiến thức tuyệt đối không phải là một khoa. Kiến thức tuyệt đối không phải là tiền định. Kiến thức tuyệt đối không phải là một nhu cầu. Kiến thức tuyệt đối là mục đích tiến hóa sửa chữa, nghĩa là, một phần của lĩnh vực hoạt động vĩ đại của Ánh sáng trong vũ trụ và cho phép mọi cõi, mọi trường hợp thông minh, nghĩa là - bảo tất cả các loài thông minh trong vũ trụ gặp nhau trên một cõi trí tuệ cao hơn, nghĩa là trên một cõi năng lượng đủ mạnh để có thể cho phép trong quá trình tiến hóa, sự biến mất cuối cùng của vật chất cơ thể để phục hồi tất yếu của cơ thể dĩ thái.

Điều đó có nghĩa là, khả năng trong Con người cuối cùng tham gia vào một thành phần năng lượng với các mặt trời khác nhau tạo nên cơ thể vũ trụ, và đó là Tinh thần, Ánh sáng và nền tảng của nó, trong chuyển động và hiểu biết. gọi ý thức nguyên tử! Vì vậy, sẽ có một thời điểm trong quá trình tiến hóa mà Con người sẽ có thể mà không cần phải suy nghĩ, không cần phải suy nghĩ, Con người cuối cùng sẽ có thể can thiệp một cách rõ ràng vào việc xây dựng tinh thần các nguyên mẫu tiến hóa và các nhà tiến hóa của ý thức phổ quát trên Trái đất . Điều này có nghĩa là Con người cuối cùng sẽ nhận ra rằng mình hoàn toàn là một sinh vật thông minh.

Con người sẽ nhận ra rằng Trí thông minh không chỉ đơn giản là biểu hiện của một hình thức giáo dục, mà Trí thông minh là đặc điểm cơ bản của bất kỳ trí óc nào trong bất kỳ vấn đề gì một cách tuyệt đối. Chỉ có điều ngày nay chúng ta đang ở một thời điểm mà với tư cách là một bản ngã hay với tư cách là một con người, chúng ta buộc phải sống trong những giới hạn đã được áp đặt lên chúng ta bởi sự phản ánh phổ quát, tức là bởi lịch sử và ký ức của Nhân loại.

Và con người vẫn chưa được ban cho - bởi vì không có đủ khoa học trong lĩnh vực này - con người vẫn chưa được ban cho khả năng biết và hiểu tâm lý của anh ta hoạt động như thế nào, bản ngã của anh ta hoạt động như thế nào, bản ngã của anh ta hoạt động như thế nào, và thuật ngữ Trí thông minh có nghĩa là gì trong định nghĩa phổ quát của nó, do đó Con người ngày nay bị mắc kẹt bởi thể vía của mình, nghĩa là bởi các giác quan của anh ấy!

Anh ta buộc phải thay thế kiến thức cơ bản và phổ quát của mình, một kiến thức hạn chế nhỏ do lịch sử và chủ đề quy định trong quá trình tiến hóa để được sửa đổi, vì tất cả các lý thuyết khoa học sẽ phải, không phải theo nghĩa là khoa học ngày nay không hữu ích, trên ngược lại nó rất hữu ích, nhưng theo nghĩa là khoa học ngày nay cũng thực hiện hành trình tất yếu của nó hướng tới sự thủ tiêu chính nó. Cũng giống như tất cả các nền văn minh thực hiện hành trình tất yếu hướng tới sự hủy diệt của chính họ.

Nhưng cũng giống như một nền văn minh nhận thấy thực tế rất khó để xóa bỏ nó, khoa học cũng sẽ khó đạt được mục tiêu xóa bỏ của chính nó. Và điều đó rất bình thường. Người ta không thể yêu cầu những sinh vật biết suy nghĩ hoặc những sinh vật có ý thức nhất định thúc đẩy trong thế giới sự suy tàn hoặc sự hủy diệt của chính họ. Chúng ta có nghĩa vụ phải nhận thức được chúng ta là gì, chúng ta đã làm gì, chúng ta có thể làm gì để tiến hóa, để Nhân loại tiến hóa.

Nhưng với tư cách là những cá nhân - tôi đang nói rõ ràng với tư cách là những cá nhân - cuối cùng chúng ta sẽ buộc phải đối mặt với những tình huống của một trật tự vũ trụ và phổ quát trên hành tinh của chúng ta, chúng ta sẽ buộc phải đối mặt với những chiều kích mà trong quá khứ đã làm dấy lên những phong trào mê tín dị đoan lớn. trên thế giới; các phong trào đã chết cùng với sự phát triển của khoa học và các phong trào sau đó đã bị khoa học bác bỏ một cách dứt khoát.

Vì vậy, theo thời gian, chúng ta sẽ có nghĩa vụ xem xét và hồi tưởng lại một số trải nghiệm nhất định để nhận ra rằng vũ trụ là vô hạn. Ý thức con người đó là không giới hạn và Con người trong nội tâm của mình cũng mạnh mẽ như ý thức của anh ta. Ngày nay, điều đó rất quan trọng trong một thế giới mà chúng ta buộc phải sống ở ngã ba đường của vô số luồng tư tưởng mà xét về tổng thể... Và khi tôi nói về tổng thể, tôi chắc chắn đang nhìn vào Hoa Kỳ, nơi đây kinh nghiệm tập thể trong cuộc đối đầu của nó với tính cá nhân có xu hướng dần dần tạo ra chứng rối loạn tâm thần tập thể.

Con người không thể bị tấn công vô thời hạn trên thế giới bởi các luồng ý tưởng được khuếch đại về số lượng bởi truyền hình hoặc báo chí, hoặc bởi các hình thức báo chí tự do khác nhau. Sẽ đến một thời điểm mà Con người sẽ không còn có thể chịu đựng được sự căng thẳng tâm lý và tâm linh này phát sinh từ những cuộc đối đầu khác nhau giữa sự thật và dối trá. Sẽ đến một thời điểm trong quá trình tiến hóa của ý thức siêu phàm (tâm trí cao hơn) trên Trái đất khi Con người buộc phải xác định thực tại trong mối quan hệ với chính mình. Nhưng “chính nó” sẽ phổ biến, nó sẽ không phải là “chính nó” dựa trên sự vui đùa của Tinh thần của chính nó hoặc sự phù phiếm của bản ngã của chính nó, hoặc sự bất an của chính cái tôi của nó.

Vì vậy, từ thời điểm đó, Con người sẽ bắt đầu có thể hiểu được hiện tượng nhân loại, nền văn minh ở mọi khía cạnh của nó. Và anh ấy sẽ không còn bị " *nhồi nhét"* (*lạm dụng*) về mặt tâm lý bởi những gì đang xảy ra hoặc bởi những gì sẽ xảy ra trên thế giới. Con người sẽ bắt đầu được tự do. Và từ thời điểm anh ta bắt đầu được tự do, cuối cùng anh ta sẽ bắt đầu hiểu cuộc sống với phẩm chất cơ bản của nó. Và y càng tiến hóa bao nhiêu thì y càng hiểu cuộc sống một cách tuyệt đối, toàn vẹn và uyên bác bấy nhiêu, theo một nghĩa mà ngày nay không phải là một phần trong ý thức của căn chủng thứ năm.

Tại sao tất cả điều này dài dòng? Chỉ đơn giản là đưa Con người từng chút một hiểu rằng lòng chung thủy lớn nhất mà anh ta có thể trao cho chính mình, tạo ra chính mình, là lòng trung thành với chính mình. Chúng ta đang sống trong một thế kỷ mà tình yêu dành cho chủ nghĩa cá nhân, đặc biệt là ở thế giới phương Tây, rất cao cấp. Chúng ta ngày càng trở thành những người theo chủ nghĩa cá nhân, nhưng chủ nghĩa cá nhân, nếu nó vẫn là một thái độ, thì về cơ bản không được tích hợp vào thực tế của con người. Nói cách khác, đi xuống phố với chiếc quần lót màu đỏ và đôi giày màu vàng và làm tình ở New York, tại Quảng trường Thời đại của New York, là một hình thức của chủ nghĩa cá nhân. Nhưng đó là sự lập dị, nó là một hình thức thiên thể hóa ý thức con người.

Con người không cần duy trì tính cá nhân của mình, thể hiện cá tính của mình theo nghĩa cụ thể của thuật ngữ này, không cần phải coi thường sự nhạy cảm của quần chúng hoặc coi thường sự nhạy cảm của dân tộc mình hoặc coi thường sự nhạy cảm của quần chúng. Đó là một ảo ảnh! Và nó là một phần của xu hướng thời trang đặc trưng của thế kỷ XX, cuối cùng nó trở nên tầm thường, thậm chí trở nên ngu ngốc, cuối cùng nó hoàn toàn thiếu tính thẩm mỹ. Vì vậy, Con người mới, sự tiến hóa của ý thức siêu phàm (tinh thần cao hơn) trên Trái đất, thực sự, sẽ cho phép Con người phát triển một ý thức cực kỳ cá nhân hóa nhưng không cá nhân chủ nghĩa.

Con người sẽ được cá nhân hóa tại sao? Bởi vì hiện thực ý thức của hắn sẽ dựa trên dung hợp tinh thần của hắn chứ không phải ở trong mắt nam nhân phóng chiếu ra thế giới, để lộ ra một loại tán tỉnh lập dị. Một người đàn ông không cần phải đi lang thang khắp thế giới và sống ngoài lề để trở thành người có thật. Ngược lại. Con người càng có ý thức, anh ta sẽ càng ít bị gạt ra bên lề, anh ta sẽ càng thực tế hơn và anh ta sẽ càng vô danh hơn trong thực tại của mình. Bởi vì thực tế của Con người là một cái gì đó đi giữa anh ta và chính anh ta chứ không phải giữa anh ta và những người khác.

Nếu chúng ta nhìn vào sự tiến hóa cần thiết của một chủng tộc gốc trên hành tinh của chúng ta, thì đó là để hiểu một chút về hiện tượng con người. Việc chúng ta thiết lập tọa độ hoàn toàn là thực dụng, hoàn toàn là để đưa ra một khuôn khổ hiểu biết theo trình tự thời gian cho các sự kiện không thể tránh khỏi! Nhưng nếu chúng ta nói về một chủng tộc có ý thức, nếu chúng ta nói về một Nhân loại có ý thức, thì chúng ta buộc phải nói về những Con người và những cá nhân có ý thức.

Sự tiến hóa của ý thức siêu phàm (tâm trí cao hơn) trên Trái đất sẽ không bao giờ diễn ra trên quy mô của bất kỳ tập thể nào. Sự tiến hóa của ý thức siêu phàm (tâm trí cao hơn) trên Trái đất sẽ không bao giờ là biểu hiện của một lực lượng tập thể. Sẽ luôn có những cá nhân trên thế giới này, những người sẽ bị hút từng chút một, ngày càng nhiều hơn, tới điểm đó trong ý thức của họ, nơi họ sẽ hợp nhất với cội nguồn của chính họ, Tinh thần của họ, bản thể của họ, bất kể chúng ta có thể gọi nó là gì. là một phần của Người.

Nhưng phong trào cơ bản theo hướng này sẽ dựa trên điều này: nó sẽ dựa trên sự hiểu biết về hiện tượng tư duy chưa từng được thực hiện kể từ khi chuyển giao quyền lực. Nói: “ *Tôi tư duy nên tôi tồn tại” là chưa đủ.* Thật tốt khi Descartes nói, *“Tôi tư duy, do đó tôi tồn tại,”* bởi vì đó là một phần của nhận thức rằng bản thân tư duy có một sức mạnh cần phải được nhận ra ở cấp độ cá nhân.

Nhưng ở cấp độ của một ý thức sáng tạo, sẽ đến lúc tư tưởng của Con người sẽ được chuyển hóa hoàn toàn, toàn diện. Và Con người sẽ không còn suy nghĩ trong quá trình tiến hóa. Suy nghĩ của anh ta sẽ được chuyển thành một phương thức thể hiện sáng tạo của tâm trí cao hơn của anh ta. Và tâm trí đó sẽ trở nên hoàn toàn ngoại cảm. Nói cách khác, Con người sẽ trải nghiệm sự giao tiếp tức thời với các cõi vũ trụ và phương thức giao tiếp này sẽ không còn phản xạ nữa. Khoảnh khắc suy nghĩ không còn được phản ánh trong tâm trí Con người, suy nghĩ không còn chủ quan. Chúng ta không còn có thể nói rằng Con người suy nghĩ, chúng ta nói rằng Con người giao tiếp với các mặt phẳng phổ quát trong ý thức của chính mình.

Nhưng để con người hiểu được điều này một cách toàn diện, anh ta cần phải nhận thức được suy nghĩ đó, như chúng ta hình dung ngày nay, khi chúng ta sống với nó ngày nay, khi nó cố định trong tâm trí chúng ta, khi nó được tạo ra hoặc nhận thức bởi chúng ta với tư cách là bản ngã vô thức, phải đánh thức trong chúng ta một nhận thức nhất định, theo nghĩa là Con người phải có khả năng nhận ra rằng bản thân tư tưởng của anh ta đã chia rẽ anh ta chống lại chính mình. Chỉ trong chừng mực anh ta, vì những lý do của sự suy thoái và vô thức, buộc anh ta phải phân cực thiện và ác, đúng và sai.

Kể từ thời điểm Con người phân cực tâm trí của mình, cho dù anh ta thiết lập các tọa độ tiêu cực hay tích cực, anh ta vừa tạo ra sự phân chia giữa anh ta trên bình diện vật chất và chính anh ta trên bình diện vũ trụ và vũ trụ. Cái này rất quan trọng! Nó quan trọng đến mức nó là chìa khóa cơ bản cho sự tiến hóa tiếp theo. Điều khiến chúng ta có xu hướng luôn sống theo suy nghĩ của mình trong mối quan hệ với một cực là sự bất an cơ bản của bản ngã. Đó là khả năng mạnh mẽ và ma cà rồng của cảm xúc của chúng ta. Đó là sự bất lực của chúng ta với tư cách là một bản ngã hoặc một cá nhân ít học hoặc được giáo dục quá mức, không thể chịu đựng được những gì chúng ta biết.

Không có một người đàn ông nào trên thế giới không biết điều gì đó. Tất cả mọi người đều biết điều gì đó nhưng không có cơ quan có thẩm quyền trên toàn thế giới, không có định nghĩa về văn hóa, không có hỗ trợ văn hóa nào trên thế giới có thể hỗ trợ một người đàn ông biết điều gì đó. Có những tổ chức tự cho mình quyền được biết điều gì đó để thiết lập kiến thức này và điều chỉnh tâm trí của Con người với nó. Đó là những gì chúng ta gọi là khoa học ở các cấp độ khác nhau, điều đó là bình thường.

Nhưng không có chuyển động ngược lại mà các thể chế trên thế giới có thể trao hoặc trả lại cho Con người quyền lực của mình, nghĩa là trả lại cho anh ta chiều kích nhỏ bé của chính anh ta mà một ngày nào đó có thể trở nên rất lớn, đó là Ánh sáng của chính anh ta. Và bạn có thể làm bài kiểm tra một cách rất đơn giản trong lĩnh vực tâm linh, trong lĩnh vực tôn giáo. Một ngày nào đó, khi các trung tâm của Con người đủ mở, anh ta sẽ có thể làm điều tương tự trong lĩnh vực khoa học.

Chẳng hạn, một Người ở trần gian và đi gặp một giáo sĩ hoặc một người nào đó làm việc trong tôn giáo và người này sẽ nói với người đó về Chúa, và người này sẽ nói: "Ồ, được rồi, Chúa là một thứ như vậy, một điều như vậy , *một điều như vậy"* , một người sẽ nói với anh ta: " *Nhưng anh lấy quyền gì mà nói về Chúa? Bạn nói về Chúa theo quyền nào"...?* Và nếu Con người kém tiến hóa hơn và thực sự có thể phân mảnh hình dạng của Chúa để tạo ra hoặc tạo ra các hình thức khác vốn là một phần của chiều kích sáng tạo trong tâm trí anh ta, thì anh ta sẽ càng bị đẩy lùi hơn nữa bởi sự thể chế hóa của Chúa. sự hiểu biết về thế giới vô hình.

Vì vậy, đó là lý do tại sao tôi nói rằng Con người sẽ không thể bước vào thế giới, trong một ý thức siêu phàm (tâm trí cao hơn), với sự hỗ trợ của thế giới. Con người sẽ có ý thức siêu phàm (tâm trí cao hơn) khi anh ta đã hoàn toàn giải phóng bản thân khỏi nhu cầu hỗ trợ của thế gian, và cuối cùng bắt đầu từ từ nhận ra và chịu đựng những gì anh ta biết. Và điều kiện để làm được điều này là không rơi vào cái bẫy của sự phân cực giữa đúng và sai.

Nếu Con người rơi vào cái bẫy của sự phân cực giữa đúng và sai, anh ta sẽ kích động lương tâm của mình, anh ta sẽ bất an cho bản ngã của mình và anh ta sẽ phát triển những thái độ cực đoan đối với thực tế. Đúng sai chỉ là thành phần tâm lý của một tâm thần không thể nhận biết được mà thôi! Ăn bít tết ngon thì không phân vân thật giả, không phân cực nên ngon. Nhưng nếu bạn bắt đầu tự hỏi liệu có sâu bọ trong đó không, ồ, thì dạ dày của bạn sẽ không phản ứng! Và đó là điều tương tự ở mức độ hiểu biết, ở mức độ hiểu biết.

Tri thức đối với tâm trí thấp kém cũng như hiểu biết đối với tâm trí cao hơn. Kiến thức là một phần nhu cầu của bản ngã trong khi biết là một phần của thực tế của bản thân. Vì vậy, không có sự phân chia hay tách biệt giữa cái biết và cái biết. Kiến thức là một phần của một cấp độ ý thức và kiến thức là một phần của cấp độ khác.

Trong lĩnh vực tri thức, chúng ta nói về những điều nhất định và trong lĩnh vực tri thức, chúng ta nói về những điều khác. Hai người có thể gặp nhau, kết nghĩa với nhau và rất hợp nhau. Tầng thứ tư luôn tốt với tầng thứ năm ở trên nó… Và Con người là một sinh vật đa chiều, nhưng Con người cũng là một sinh vật sở hữu và sống một ý thức kinh nghiệm. Chúng ta có một ý thức thử nghiệm trên Trái đất. Chúng ta không có ý thức sáng tạo.

Hãy nhìn vào cuộc sống của bạn! Cuộc sống của bạn là kinh nghiệm! Từ thời điểm bạn bước vào thế giới, cuộc sống của bạn không ngừng trải nghiệm, nhưng Con người không thể sống mãi với trải nghiệm. Một ngày nào đó Con người sẽ phải sống với ý thức sáng tạo, lúc đó cuộc sống mới đáng sống, cuộc sống trở nên rất lớn, rất bao la, nó có sức sáng tạo mạnh mẽ, và Con người không còn sống để trải nghiệm tâm hồn. Nhưng tại sao Con Người sống với kinh nghiệm? Bởi vì nó được gắn với những thế lực mạnh mẽ - mà tôi gọi là ký ức - thực tế là cái mà bạn gọi là "linh hồn".

Con người không sống bằng Tinh thần của mình, anh ta gắn bó với linh hồn, anh ta sống bằng linh hồn, anh ta thường xuyên bị linh hồn ma cà rồng. Những người nghiên cứu về tái sinh *hay* những người nghiên cứu về việc trở lại kiếp nào đó đã xác định rất rõ rằng một số người hiện nay đang phải chịu đựng những điều gì đó, bởi vì trong một đời trước họ đã phải chịu đựng nguyên nhân đó. Ngày nay có những người không vào được thang máy (thang máy) vì họ đang gặp phải những chấn thương đến từ đời sống vật chất trước đó, hoặc họ đã bị ngạt thở trong những điều kiện trước đây, họ không phải là không có khả năng… Họ bị ngạt thở. Vì vậy, Con người sống kinh nghiệm của tâm hồn.

Anh ta sống, anh ta gắn bó với ký ức của mình, ký ức rất rộng lớn vô thức về chuyển động tiến hóa trước đây của anh ta cũng như ký ức rất rộng lớn mà anh ta sống ngày nay như một thực thể thí nghiệm. Con người không thể sống mãi với kinh nghiệm trên Trái đất! Đó là một sự sỉ nhục đối với Trí tuệ Vũ trụ của anh ta. Hoàn toàn không thể hòa hợp với bản chất của Con người, Con người không thể nói: " *Được, được, mười năm tôi muốn làm một việc như vậy, năm năm tôi muốn làm một việc như vậy", điều đó* hoàn toàn không thể hòa hợp với bản chất của Con người. Người đàn ông mà anh ta không biết tương lai của mình!

Không thể hòa hợp với bản chất của Con người khi anh ta không biết bản chất của Con người trước mặt mình. Nói cách khác, không thể hòa hợp với Tinh thần của Con người khi Tinh thần này trong Con người buộc phải sống theo sự sai khiến của lý trí, bởi vì Con người trên bình diện vật chất ngày nay là một phần của thế hệ có ý thức đang đi xuống. Tâm thức của Con người phải chuyển từ sự giáng xuống vật chất để hướng tới lối ra cuối cùng tới thể dĩ thái, nghĩa là một phần thực tại của hành tinh mà cuối cùng là thế giới mà Con người phải sống một cách tự nhiên trong sự bất tử của mình.

Con người không được tạo ra để trở thành vật chất và chết đi. Cái mà chúng ta gọi là cái chết, nghĩa là cái mà chúng ta gọi là sự trở lại của con người hay của linh hồn đối với cõi trung giới, là một phần của trạng thái vô thức của con người. Một phần của thực tế là Con người hoàn toàn bị cắt đứt khỏi các mạch vũ trụ vốn là nguồn gốc của thế hệ anh ta, vốn là nguồn Trí thông minh của anh ta, vốn là nguồn sức sống của anh ta, vốn là nguồn gốc của bản thể hành tinh của anh ta! Cho nên Con người phải trở về nguồn, nhưng Con người không thể trở về nguồn bằng những ảo tưởng lịch sử, tâm linh của sự tiến hóa.

Con người sẽ không thể trở về nguồn của mình bằng cách sử dụng những ý tưởng cũ đã buộc anh ta trở thành tù nhân của vật chất. Con người sẽ không trở về cội nguồn của mình bằng cách sử dụng những phương tiện cũ đã khiến anh ta trở thành một sinh vật có ý thức thử nghiệm. Con người sẽ không trở về nguồn của mình bằng cách tin tưởng.

Con người sẽ trở về nguồn của mình bằng cách phát triển dần dần trong quá trình tiến hóa của mình, khả năng hỗ trợ những gì anh ta biết.

Nhưng trong thế giới ngày nay, chúng ta cam chịu một thần thoại, một sự hệ thống hóa tâm lý về bản thân chúng ta. Chúng ta cam chịu sự kìm kẹp của một thái độ tâm lý ảnh hưởng đến tất cả Nhân văn: niềm tin. Tại sao con người cần phải tin? Bởi vì hắn không biết! Tại sao con người cần phải tin? Bởi vì anh ta là một thực thể ý thức kinh nghiệm, nên anh ta không có Ánh sáng trong tâm trí. Anh ta sống trong chính sự vận động đen tối của ý thức nhỏ nhoi của mình nên anh ta buộc phải tin để gắn mình với một cái gì sống còn và tuyệt đối.

Nhưng niềm tin vào cái tuyệt đối này vốn là một phần của điều kiện tâm lý của bản ngã, niềm tin vào cái tuyệt đối này, nó được thiết lập bởi ai? Nó được thành lập bởi Man of Involution. Bạn biết rất rõ rằng nếu bạn đi ra ngoài thế giới và bạn kể một câu chuyện cho ai đó, thì câu chuyện bạn sắp kể sẽ không còn giống như câu chuyện ban đầu khi nó được người khác tiếp nhận và kể lại. .

Hãy tưởng tượng rằng ai đó đi ra ngoài thế giới và cố gắng lặp lại những gì tôi đang nói hôm nay, với tư cách là một người nhập môn, bạn có thể tưởng tượng điều đó sẽ diễn ra như thế nào vào ngày mai! Vì vậy, có những Người đàn ông trong quá khứ đã làm mọi việc, có những Đồng tu đã đến thế giới để giúp đỡ sự tiến hóa của Nhân loại. Nhưng những gì những sinh vật này đã nói và những gì đã được báo cáo về những gì họ bị cáo buộc đã nói là một vấn đề khác.

Và tôi có thể nói với bạn một điều về cơ bản - bởi vì tôi đã biết hiện tượng này trong nhiều năm - một người đàn ông hoàn toàn không thể lặp lại hoàn hảo những gì đã nói một cách hoàn hảo. Cố gắng làm điều đó khi bạn về nhà tối nay! Con người không thể lặp lại những gì đã được nói một cách hoàn hảo. Và tôi sẽ cho bạn biết tại sao. Bởi vì những gì được nói một cách hoàn hảo - nói cách khác, những gì không bị bản ngã tô màu, những gì không được thể hiện ra ngoài, những gì không phải là một phần của vô thức của Con người, mà là một phần của tính vũ trụ của Con người - nó không hướng đến bản ngã của con người. Con người hay bản ngã của Con người, hay trí tuệ của Con người. Nó hướng đến Linh hồn của anh ấy.

Và nếu Người đàn ông không ở trong Tinh thần của mình, làm sao bạn mong đợi anh ta tiếp nhận những gì mà một Thần linh khác đã nói? Điều đó là không thể. Vì vậy, tại thời điểm đó có màu. Và từ màu sắc của lời nói của các Đồng tu đã sinh ra cái mà chúng ta gọi là tôn giáo vì lợi ích tiến hóa của Nhân loại. Và tôi đồng ý và tôi rất vui vì điều này đang xảy ra và điều này đã được thực hiện, bởi vì nó là cần thiết. Nhưng sẽ đến một thời điểm trong quá trình tiến hóa khi Con người không còn cần sự hỗ trợ về mặt đạo đức để cung cấp cho lương tâm sự hiểu biết đầy đủ của chính mình. Đó là siêu tâm thức (higher mind).

Và vì chúng ta đang nói chuyện với những người Québec, vì chúng ta đang nói chuyện với những người, vì những lý do rất chính đáng, đã có cơ hội trải nghiệm một sự gần gũi nhất định với thế giới tâm linh mà tôn giáo đã mang lại cho họ, nên chúng ta đã có một sự tiến bộ, theo nghĩa này điều đó rồi, chúng ta là những sinh vật đã có sự nhạy cảm nhất định đối với cái vô hình.

Nhưng từ đó, để bước vào cuộc tìm kiếm ý thức huyền bí sâu sắc bằng cách sử dụng các con đường tâm linh của sự tiến hóa sẽ đưa chúng ta trực tiếp đến cực của bản ngã. Nó sẽ đưa chúng ta đến sự xung đột của thiện và ác, của thật và giả, và nó sẽ tạo cho chúng ta nhiều đau khổ trong tâm.

Đây là lý do tại sao tôi nói: Con người có ý thức, sự tiến hóa của ý thức siêu phàm (tâm trí cao hơn) trên Trái đất sẽ bắt đầu từ thời điểm mà Con người đã hiểu được sự cần thiết không buộc suy nghĩ của mình phải tuân theo sự thật và sự giả tạo. Nhưng dần dần học cách sống với nó và hỗ trợ chuyển động của nó cho đến khi một ngày nào đó suy nghĩ này trở nên hoàn hảo, nghĩa là hoàn toàn trong Ánh sáng của chính nó, hoàn toàn khử cực, để cuối cùng cái tôi, cái tôi… Cái tôi, linh hồn và Tinh thần hợp nhất và làm cho Con người trở thành một hữu thể thực sự.

Thực thể là gì? Một sinh vật thực sự là một sinh vật thực sự! Anh ấy không phải là người cần sự thật, anh ấy không phải là người ăn sự thật. Ăn thật, mai ăn gian dối, vì sẽ có người đưa bạn đi xa hơn nữa đến giới hạn của Thực tại Vô cực. Nếu bạn ăn sự thật, một ngày nào đó bạn sẽ phải thực hiện lại bước này, bởi vì điều duy nhất phù hợp với con người, phù hợp với lương tâm của anh ta, phù hợp với tinh thần của anh ta, phù hợp với tâm hồn anh ta, phù hợp với bản ngã của anh ta, phù hợp với con người anh ta , là hòa bình.

Nhưng hòa bình là gì? Bình yên là điểm dừng, điểm dừng của cuộc tìm kiếm. Bạn sẽ nói: " *Đúng, nhưng bạn phải tìm kiếm"* , tôi nói: Vâng, Con người đang tìm kiếm, mặc dù chính bạn đang tìm kiếm, tất cả Con người đang tìm kiếm, nhưng sẽ đến một thời điểm trong quá trình tiến hóa mà Con người sẽ không Sẽ không còn tìm kiếm nữa, Con người sẽ không còn phải tìm kiếm nữa, và Con người sẽ ngừng tìm kiếm khi cuối cùng anh ta nhận ra rằng mình biết.

Và ở đó bạn sẽ nói: “ *Vâng, nhưng làm sao người ta có thể biết rằng người ta biết”...* Bạn sẽ biết điều đó chừng nào bạn cho phép mình chịu đựng nó, chừng nào bạn không cần phải gọi cho bất kỳ ai để tìm hiểu nếu bạn đúng. Và sau đó bạn sẽ nói: “ *Vâng, đúng, nhưng nếu chúng tôi đúng hoặc nếu chúng tôi nghĩ rằng mình đúng, điều đó thật nguy hiểm”.* Tôi sẽ nói: Đúng vậy, bởi vì một Con người tìm kiếm lẽ phải là một Con người đã sẵn sàng tìm kiếm lý lẽ của mình!

Nhưng chẳng phải có những trải nghiệm trong cuộc sống của bạn, trong cuộc sống hàng ngày của bạn, trong góc riêng của bạn, không có lúc nào trong cuộc đời bạn có thể cảm thấy rằng những gì bạn biết, đó là nó? Và khi đó là nó, đó là nó!

(Vì vậy, bạn thêm và bạn thêm, và bạn thêm, và những người sẽ có khả năng thêm “ *chính là nó” của họ* vào một “ *chính là đó”* khác với “ *chính là đó”*, nhưng “ *chính là nó”* đó là có thật, một “ *đây là nó”* sẽ không được xây dựng trên niềm tự hào của tâm trí, một “ *đây là nó”* sẽ không được xây dựng trên tâm linh hay niềm tự hào về tâm linh của bạn, một “ *thế là xong”* sẽ mang tính cá nhân với bạn, một " *cái đó"* sẽ phổ biến với tất cả những người đàn ông bạn gặp và những người sẽ ở trong " *cái đó" của họ* , lúc đó bạn sẽ biết nó là như thế nào !) (bỏ đoạn này nếu không dịch được) .

ລາວ

ການຖອດຂໍ້ຄວາມແລະການແປຂອງ **2** ກອງປະຊຸມໂດຍ **Bernard de Montréal.**

ຮູບແບບຊົ່ວຄາວ

ປື້ມນີ້ໄດ້ຖືກແປໂດຍປັນຍາປະດິດແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການຢັ້ງຢືນໂດຍບຸກຄົນ. ຖ້າທ່ານຕ້ອງການປະກອບສ່ວນໂດຍການທົບທວນປື້ມນີ້, ກະລຸນາຕິດຕໍ່ພວກເຮົາ.

ໜ້າຫຼັກຂອງເວັບໄຊທ໌ຂອງພວກເຮົາ: http://diffusion-bdm-intl.com/

ອີເມວຂອງພວກເຮົາ: contact@diffusion-bdm-intl.com

ເນື້ອໃນ

ຊົມເຊີຍຈາກທີມງານ Diffusion BdM Intl ທັງໝົດ.

Pierre Riopel ວັນທີ 18 ເມສາ 2023

ບົດທີ 1

ຕົວຕົນ *CP036*

ການເປັນຕົວຕົນຂອງຕົນເອງກັບຄົນອື່ນແມ່ນບັນຫາຂອງມະນຸດທົ່ວໄປ. ແລະບັນຫານີ້ເພີ່ມຂື້ນເມື່ອມະນຸດອາໄສຢູ່ໃນສັງຄົມທີ່ສັບສົນເຊັ່ນ: ສັງຄົມທີ່ທັນສະໄຫມ. ບັນຫາຂອງຕົວຕົນແມ່ນຄວາມທຸກຂອງຊີວິດຂອງອາຕະ, ຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ຕິດຕາມລາວຕັ້ງແຕ່ອາຍຸເມື່ອລາວເຫັນຕົວເອງທຽບກັບຄົນອື່ນ. ແຕ່ບັນຫາຂອງຕົວຕົນເປັນບັນຫາທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງທີ່ເກີດຂື້ນຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ego, ແທນທີ່ຈະຮູ້ຕົວຂອງມັນເອງຕາມຕົວຂອງມັນເອງ, ນັ້ນຄືການເອົາຕາມມາດຕະການຂອງຕົນເອງ, ສະແຫວງຫາການຮັບຮູ້ຕົນເອງແຂ່ງຂັນກັບ egos ອື່ນໆ . , ຈາກບັນຫາດປ້ອກັນກັບລາວ.

ໃນຂະນະທີ່ຕົວຕົນເບິ່ງນອກຮົ້ວຂອງມັນໄປຫາທົ່ງນາຂອງຄົນອື່ນເພື່ອຊົມເຊີຍດອກໄມ້ຂອງມັນ, ມັນບໍ່ໄດ້ເຫັນວ່າອີກຄົນຫນຶ່ງເຮັດເຊັ່ນດປ້ອກັນ. ເອກະລັກ, ຫຼືວິກິດການຕົວຕົນໃນຜູ້ຊາຍໃນມື້ນີ້ແມ່ນສ້ອຍແຫຼມຫຼາຍທີ່ມັນເຮັດໃຫ້ການສູນເສຍຄວາມຫມັ້ນໃຈຕົນເອງທີ່ degenerates ໃນໄລຍະເວລາເຂົ້າໄປໃນການສູນເສຍສະຕິສ່ວນບຸກຄົນທັງຫມົດ. ສະຖານະການອັນຕະລາຍ, ໂດຍສະເພາະຖ້າຫາກວ່າຊີວິດແມ່ນອ່ອນແອແລ້ວໃນລັກສະນະແລະມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ຄວາມບໍ່ຫມັ້ນຄົງ.

ບັນຫາຂອງຕົວຕົນ, ນັ້ນແມ່ນການເອົາລັກສະນະນີ້ຂອງ ego ຂອງການບໍ່ເຫັນຕົວຂອງມັນເອງສູງເທົ່າກັບຕົວມັນເອງ, ໃນຄວາມເປັນຈິງແມ່ນບັນຫາຂອງຄວາມຄິດສ້າງສັນ. ແຕ່ເມື່ອອາຕະມີຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ບັນຫາຂອງຕົວຕົນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖືກລົບລ້າງ, ເພາະວ່າ ego ບໍ່ເຄີຍພໍໃຈກັບຕົວມັນເອງຈົນກ່ວາມັນຮັບຮູ້ພາບລວງຕາຂອງຕົນເອງຕ່ໍາກວ່າ.
ດັ່ງນັ້ນ ego ສະຖານະພາບຕ່ໍາຈະປະສົບກັບບັນຫາຕົວຕົນດປ້ອກັນກັບ ego ສະຖານະພາບທີ່ສູງຂື້ນ, ເນື່ອງຈາກວ່າການປຽບທຽບລະຫວ່າງເຂົາກັບຄົນອື່ນຈະມີການປ່ຽນແປງໃນຂະຫນາດ, ແຕ່ຈະຍັງຄົງຢູ່ສະເຫມີ, ເນື່ອງຈາກວ່າ ego ແມ່ນຢູ່ໃນການປັບປຸງສະເຫມີ. ແລະບໍ່ມີຈຸດສີ້ນສຸດສໍາລັບການປັບປຸງທີ່ລາວຊອກຫາສໍາລັບຕົນເອງ.

ແຕ່ການປັບປຸງຕົນເອງແມ່ນຜ້າຫົ່ມທີ່ ego ເຊື່ອງພາຍໃຕ້ເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງມີເຫດຜົນບາງຢ່າງທີ່ຈະດໍາລົງຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກ. ແຕ່ລາວບໍ່ຮູ້ບໍ່ວ່າການປັບປຸງທັງຫມົດແມ່ນສ້າງຂື້ນແລ້ວໂດຍຮ່າງກາຍຄວາມປາຖະຫນາ?

ບັນຫາຂອງຕົວຕົນແມ່ນມາຈາກການຂາດສະຕິປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງໃນຜູ້ຊາຍ. ຕາບໃດທີ່ມະນຸດມີຊີວິດຢູ່ໂດຍສະຕິປັນຍາຂອງລາວ, ລາວໄດ້ຮັບການສະຫນັບສະຫນູນໃນຄວາມຄິດເຫັນຂອງລາວພຽງແຕ່ໂດຍປະສົບການ sensory, ມັນເປັນການຍາກສໍາລັບລາວທີ່ຈະທົດແທນສິ່ງທີ່ລາວຄິດວ່າລາວຮູ້ຫຼືເຂົ້າໃຈໂດຍມູນຄ່າຍ່າງແທ້ຈິງຂອງປັນຍາທີ່ບໍ່ຖືກກໍານົດໂດຍຜ່ານປະສົບການ egocentric.

ຕາບໃດທີ່ຜູ້ຊາຍປາຖະຫນາທີ່ຈະສະແດງຕົນເອງໃນຊີວິດ, ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຄື່ອງຫມາຍຂອງລາວ, ລາວທົນທຸກຈາກຄວາມປາຖະຫນານີ້. ຖ້າລາວສາມາດບັນລຸຄວາມປາຖະຫນາຂອງລາວ, ຄົນອື່ນຈະຍູ້ລາວຍູ່ຫລັງ, ແລະອື່ນໆ. ດ້ວຍເຫດນີ້, ໃນມະນຸດ, ຄວາມພ່າຍແພ້ໃນຮູບແບບໃດກໍ່ເປັນອີກົດການຂອງຕົວຕົນ, ສະຖານະການໃດກໍ່ຕາມ, ເພາະວ່າບັນຫາຂອງຕົວຕົນບໍ່ແມ່ນບັນຫາຂອງຄວາມສໍາເລັດ, ແຕ່ເປັນບັນຫາຂອງສະຕິປັນຍາ, ນັ້ນແມ່ນບັນຫາຂອງປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງ. .

ຜູ້ຊາຍທີ່ຄົ້ນພົບໃນລະຫວ່າງຊີວິດຂອງລາວວ່າປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງ overhangs ສະຕິປັນຍາ, ແລ້ວເລີ່ມທົນທຸກຫນ້ອຍຈາກບັນຫາຂອງຕົວຕົນ, ເຖິງແມ່ນວ່າລາວຍັງສາມາດທົນທຸກຈາກການຂາດຄວາມຄິດສ້າງສັນທີ່ແທ້ຈິງ, ເທົ່າກັບສິ່ງທີ່ລາວຮູ້ສຶກວ່າລາວສາມາດສະແດງອອກ. ມັນພຽງແຕ່ເປັນຕົວຕົນຂອງລາວທີ່ສອດຄ່ອງກັບວິທີການດໍາລົງຊີວິດທີ່ເຫມາະສົມກັບລາວເທົ່ານັ້ນທີ່ລາວຈະຮູ້ວ່າຄວາມຄິດສ້າງສັນສາມາດມີຫຼາຍຮູບແບບ, ແລະຜູ້ຊາຍແຕ່ລະຄົນມີຮູບແບບຂອງຄວາມຄິດສ້າງສັນທີ່ເຫມາະສົມກັບຈິດໃຈ. ແລະຈາກຮູບແບບນີ້ລາວສາມາດດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມກົມກຽວທີ່ສົມບູນແບບໃນເງື່ອນໄຂຂອງຮ່າງກາຍຄວາມປາຖະຫນາຂອງລາວແລະປັນຍາສ້າງສັນຂອງລາວ.

ການມີຄວາມຄິດສ້າງສັນບໍ່ໄດ້ຫມາຍຄວາມວ່າຈະປ່ຽນແປງໂລກ, ແຕ່ເຮັດໃນວິທີການທີ່ສົມບູນແບບສໍາລັບຕົນເອງ, ເພື່ອໃຫ້ໂລກພາຍໃນແມ່ນພາຍນອກ. ນີ້ແມ່ນວິທີທີ່ໂລກປ່ຽນແປງ: ສະເຫມີຈາກພາຍໃນອອກ, ບໍ່ເຄີຍຢູ່ໃນທິດທາງກົງກັນຂ້າມ. overmind ເລີ່ມຮັບຮູ້ບັນຫາຂອງຕົວຕົນ. ລາວເຫັນວ່າສິ່ງທີ່ລາວເປັນແມ່ນຍັງເປັນສິ່ງທີ່ລາວເປັນ. ແຕ່ລາວຍັງເຫັນວ່າເມື່ອຮ່າງກາຍຂອງລາວປ່ຽນແປງ, ສະຕິຂອງລາວເຕີບໃຫຍ່ແລະບັນຫາຂອງຕົວຕົນຄ່ອຍໆຫາຍໄປ, ຍູ່ເທິງຫນ້າຂອງສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສະຕິໃນເມື່ອກ່ອນ.

ການຄ່ອຍໆລົບລ້າງບັນຫາຂອງຕົວຕົນໃນຄວາມຫຼົງໄຫຼໃນໃຈ ໃນທີ່ສຸດກໍ່ເຮັດໃຫ້ລາວສາມາດດໍາລົງຊີວິດຕາມທີ່ລາວເຫັນແທ້ໆ, ແລະເປັນຄົນດີຂື້ນກັບຕົນເອງ. ບໍ່ມີຫຍັງຢູ່ໃນມະນຸດທີ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກດັ່ງນັ້ນທຸກທໍລະມານຈາກຕົວຕົນ. ຍ້ອນວ່າລາວທົນທຸກໃນຄວາມເປັນຈິງຈາກຮູບແບບທີ່ຫຼອກລວງ, ນັ້ນແມ່ນການເວົ້າດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ລາວສ້າງຈາກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ, ເນື່ອງຈາກຄວາມຈິງທີ່ວ່າລາວບໍ່ມີຄວາມສະຫຼາດ, ນັ້ນແມ່ນ, ສະຕິປັນຍາສ້າງສັນຢູ່ໃນລາວ.

ດ້ານຫນຶ່ງຂອງຕົວຕົນແມ່ນຄວາມອັບອາຍໃນບາງກໍລະນີ, ຄວາມອັບອາຍໃນຄົນອື່ນ, ຄວາມບໍ່ຫມັ້ນຄົງໃນສ່ວນໃຫຍ່. ເປັນຫຍັງຄົນທີ່ມີສິນທໍາດີຈະຍູ່ກັບຄວາມອັບອາຍໃນເວລາທີ່ເປັນພຽງການສະທ້ອນຂອງສັງຄົມໃນຈິດໃຈຂອງລາວທີ່ຖືກຂັງຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງສັງຄົມ? ອັນດັບອັນແມ່ນຄວາມຈິງຂອງຄວາມອັບອາຍທີ່ມາຈາກຄວາມບໍ່ສາມາດຂອງ ego ໃນທັນທີທີ່ຈະກໍາຈັດສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນອາດຈະຄິດ. ຖ້າຄວາມອັບອາຍໄດ້ກໍາຈັດສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນຄິດໄດ້, ຄວາມອັບອາຍຂອງລາວຈະຫາຍໄປແລະລາວສາມາດເຂົ້າຫາຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງລາວໄດ້ໄວ, ນັ້ນແມ່ນ, ສະພາບຂອງຈິດໃຈນີ້ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊາຍເຫັນຕົວເອງຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງມື້ຂອງຕົນເອງ.

ບັນຫາຂອງຕົວຕົນແມ່ນມາຈາກການບໍ່ມີຈຸດໃຈກາງໃນຜູ້ຊາຍ. ແລະການຂາດການນີ້ເຮັດໃຫ້ອໍານາດການເຈາະຂອງປັນຍາຫຼຸດລົງ, ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ມະນຸດກາຍເປັນທາດຂອງປັນຍາຂອງລາວ, ສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຕົນເອງທີ່ບໍ່ຮູ້ກົດຂອງຈິດໃຈຫຼືກົນໄກຂອງຈິດໃຈ. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍ, ອອກຈາກປະສົບການຂອງລາວ, ຂາດຄວາມສະຫງ່າງາມໃນປັນຍາຂອງລາວແລະຖືກບັງຄັບໃຫ້ຍອມຮັບຄວາມຄິດເຫັນຂອງຄົນອື່ນກ່ຽວກັບລັກສະນະຂອງມະນຸດ.

ຖ້າມະນຸດສົງໄສໃນຕົວເອງ, ມັນເປັນໄປໄດ້ແນວໃດທີ່ຊາຍຄົນອື່ນຈະໃຫ້ຄວາມສະຫງ່າງາມແກ່ລາວ, ຖ້າຜູ້ຊາຍຜູ້ນັ້ນຢູ່ໃນສະພາບການດຽວກັນກັບລາວ? ແຕ່ຜູ້ຊາຍບໍ່ໄດ້ຮັບຮູ້ເລື່ອງນີ້, ແລະບັນຫາຂອງຕົວຕົນຂອງເຂົາຮ້າຍແຮງຂຶ້ນຕາມຄວາມກົດດັນທີ່ exerted ຕໍ່ ego ໂດຍເຫດການ.

ອາລົມໃນຈິດໃຈແມ່ນຕິດຢູ່ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ໂດຍວິທີຄິດຂອງມັນ ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ປັບຕົວເຂົ້າກັບສະຕິປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ. ແລະວິທີການຄິດອັນນີ້ມັນຂັດກັບຄວາມຈິງຂອງປັນຍາຂອງລາວ, ເພາະວ່າຖ້າລາວຮັບຮູ້ຄວາມຈິງຂອງສະຕິປັນຍາຂອງລາວໂດຍຜ່ານປັນຍາຂອງລາວ, ຕົວຢ່າງ, ລາວຈະເປັນຄົນທໍາອິດທີ່ຈະປະຕິເສດຄວາມເປັນຈິງຂອງມັນ, ເພາະວ່າປັນຍາບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອໃນປັນຍາ. ລາວເຫັນວ່າມັນເປັນສ່ວນທີ່ບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນຂອງຕົນເອງ. ແລະນັບຕັ້ງແຕ່ສະຕິປັນຍາແມ່ນສົມເຫດສົມຜົນຫຼືສົມມຸດຕິຖານ, ສິ່ງໃດທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບມັນບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະຮັບຮູ້ວ່າເປັນປັນຍາ. ແລະຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, intuition ຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນການສະແດງອອກຂອງປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງ, ແຕ່ວ່າການສະແດງອອກນີ້ຍັງອ່ອນແອເກີນໄປສໍາລັບ ego ທີ່ຈະສາມາດເຂົ້າໃຈຄວາມສໍາຄັນແລະຄວາມສະຫລາດຂອງມັນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ລາວຖອນຕົວເຂົ້າໄປໃນເຫດຜົນຂອງລາວແລະສູນເສຍໂອກາດທີ່ຈະຄົ້ນພົບກົນໄກທີ່ອ່ອນໂຍນຂອງຈິດໃຈທີ່ສາມາດສ່ອງແສງບັນຫາກ່ຽວກັບຕົວຕົນຂອງລາວ.

ແຕ່ບັນຫາຂອງຕົວຕົນຕ້ອງຍັງຄົງຢູ່ກັບມະນຸດ, ຕາບໃດທີ່ສະຕິປັນຍາຍັງບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ໄປແລະອາຕະຈະບໍ່ພັງຕົວເອງ, ພາຍໃນ. ຖ້າອາວະກາດມີຄວາມອ່ອນໄຫວຕໍ່ກັບລັກສະນະແລະຮູບແບບຂອງປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງພາຍໃນມັນ, ມັນຄ່ອຍໆປັບຕົວແລະເຮັດໃຫ້ເຮືອນຂອງມັນຢູ່ໃນປັນຍານັ້ນຫຼາຍຂຶ້ນ. ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ລາວໄປບ່ອນນັ້ນຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ, ແລະບັນຫາຕົວຕົນຂອງລາວກໍ່ຫາຍໄປ, ຍ້ອນວ່າລາວຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ລາວຄິດຂອງຕົນເອງແມ່ນພຽງແຕ່ການບິດເບືອນທາງດ້ານຈິດໃຈແລະຈິດໃຈຂອງປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງຂອງລາວ, ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະໄປເກີນກໍາແພງສູງຂອງເຫດຜົນຂອງລາວ.

ໃນສັງຄົມທີ່ສັບສົນ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຮູ້, ມີພຽງແຕ່ຄວາມເຂັ້ມແຂງພາຍໃນຂອງ ego, ສະຕິປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ, ສາມາດຍົກມັນຂຶ້ນເຫນືອເປືອກຂອງຄວາມຄິດເຫັນແລະຕັ້ງມັນຢູ່ເທິງຫີນຂອງຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນ. ແລະ ຍິ່ງສັງຄົມຊຸດໂຊມລົງ, ຄຸນຄ່າດັ້ງເດີມຂອງມັນກໍ່ຍິ່ງພັງທະລາຍລົງ, ຊີວິດການເປັນຢູ່ກໍ່ຍິ່ງກ້າວໄປສູ່ຄວາມຈິບຫາຍ, ເພາະວ່າມັນບໍ່ມີເວທີສັງຄົມທີ່ເປັນທາງການທີ່ຈະຢືນຂຶ້ນ, ຕໍ່ໜ້າປະກົດການທີ່ສັບສົນຂອງຍຸກສະໄໝໃໝ່. ຊີວິດ.

ແຕ່ ego ບໍ່ສະເຫມີພ້ອມທີ່ຈະຮັບຟັງຜູ້ທີ່ສາມາດໃຫ້ມັນສໍາຄັນເພື່ອເຂົ້າໃຈຄວາມລຶກລັບຂອງຕົນເອງ. ເນື່ອງຈາກວ່າຄວາມຜິດປົກກະຕິທາງດ້ານຈິດໃຈຂອງລາວແລ້ວເຮັດໃຫ້ລາວຕັ້ງຄໍາຖາມທຸກຢ່າງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບວິທີການຄິດຂອງລາວ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າຊີວິດບໍ່ສາມາດຖືກຕໍານິຕິຕຽນຫຼາຍເກີນໄປສໍາລັບການປະຕິເສດຂອງມັນທີ່ຈະເປີ່ງຕື່ມອີກ, ແຕ່ມັນກໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າເຖິງແມ່ນວ່າມັນບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ຕື່ມອີກໃນມື້ນີ້, ມື້ອື່ນວິໄສທັດຂອງມັນຈະກວ້າງຂື້ນຕາມລະດັບຂອງພະລັງງານເຂົ້າໄປໃນລາວ.

ເນື່ອງຈາກວ່າໃນຄວາມເປັນຈິງ, ມັນບໍ່ແມ່ນອາຕະທີ່ເອົາຊະນະໂດຍຄວາມພະຍາຍາມຂອງຕົນເອງເປັນກຳແພງຂອງຕົວຕົນ, ແຕ່ຈິດວິນຍານທີ່ນຳມັນມາໂດຍຄວາມທຸກ, ຫມາຍຄວາມວ່າໂດຍການເຈາະຂອງແສງສະຫວ່າງຂອງມັນ, ລົງທະບຽນ, ເກີນສະຕິປັນຍາ, ການສັ່ນສະເທືອນ. ສະຕິປັນຍາ. ແລະການສັ່ນສະເທືອນການສັ່ນສະເທືອນນີ້ກາຍເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການສິ້ນສຸດ.

ມີ egos ພູມໃຈຫນ້ອຍ ທີ່ເປີດຂື້ນກັບທີ່ແທ້ຈິງ, ເພາະວ່າປະເພດຂອງຄວາມຖ່ອມຕົນແລ້ວ predisposes ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າກັບແສງສະຫວ່າງຂອງຕົນເອງ. ໃນອີກດ້ານຫນຶ່ງ, ມີ egos ພູມໃຈເກີນໄປສຳລັບຄວາມສະຫວ່າງນີ້ຜ່ານ, ເສັ້ນດິນນີ້. ແລະມັນເປັນ egos ເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມັກທີ່ສຸດທີ່ຈະຫັນໃຫຍ່, ອຸປະສັກອັນໃຫຍ່ຫຼວງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາອອກແລະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຈິງຫຼາຍ.

ວິທີການຕົວຕົນແມ່ນຖືກກຳນົດດ້ວຍຄວາມບໍ່ເຕັມຕົວຂອງມະນຸດ. ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງສະແດງໃຫ້ເຫັນການພັດທະນາຂອງການເຕີບໂຕເຕັມທີ່ທີ່ແທ້ຈິງ.

ຈິດວິນຍານແມ່ນເປັນເອກະລາດຂອງຊີວິດໃນການກະທຳຂອງຕົນ, ແລະສຸດທ້າຍມີການຫຼິ້ນທີ່ດີ, ຕາບໃດທີ່ມັນບໍ່ເຮັດໃຫ້ຕົນເອງມີຄວາມຮູ້ສຶກບັງຄັບຢູ່ເຮືອນ. ມັນແມ່ນປັດຈຸບັນນີ້ທີ່ອາຊະຍາກຳບໍ່ຮູ້. ແລະເມື່ອລາວສະແດງອອກ, ລາວຮູ້ວ່າຄວາມໄຮ້ສາລະ, ຄວາມພາກພູມໃຈຂອງລາວ, ຄວາມຫຼົງໄຫຼທີ່ລາວມີກັບຕົວເອງ, ດ້ວຍຄວາມຄິດຂອງລາວ, ລະເບີດອອກມາຄືກັບໄຂ່ພາຍໃຕ້ຄວາມກົດດັນ.

ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຈິດວິນຍານມີເຫດຜົນຂອງມັນທີ່ ego ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໃນຕອນທຳອິດ, ແຕ່ມັນບໍ່ສາມາດຊ່ວຍຊີວິດໄດ້. ມັນແມ່ນຈິດວິນຍານທີ່ເຮັດວຽກ. ມັນແມ່ນເວລາສຳລັບລາວທີ່ຈະຍ້າຍອອກຈາກຂັ້ນຕອນຫນຶ່ງໄປຫາອີກ. ບັນຫາຂອງຕົວຕົນ, ທີ່ລາວປະສົບໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນ, ປ່ຽນແປງຕົວເອງ, ແລະຄວາມພາກພູມໃຈຂອງລາວຫຼຸດລົງຄືກັບການຫຼິ້ນຂອງເດັກນ້ອຍ. ບໍ່ວ່າຕົວຕົນຈະມີຄວາມພູມໃຈຫຼາຍຫຼືຫນ້ອຍ, ມັນທັງຫມົດແມ່ນມາຈາກຄວາມບໍ່ຫມັ້ນຄົງ. ເລື້ອຍໆຫນຶ່ງພົບອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ແຂງ", "ເຂັ້ມແຂງ", egos , ສຳລັບໃຜທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນປັນອັນບໍລິສຸດ; ມັນແມ່ນ egos ເຫຼົ່ານີ້ທີ່ທົນທຸກຜົນກະທົບທີ່ສຸດຂອງຕົວຕົນ, ໃນເວລາທີ່ຈິດວິນຍານ vibrates ຈິດໃຈແລະອາລົມ, ພາຍໃຕ້ຄວາມກົດດັນຂອງເຫດການຊີວິດທີ່ ego ບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມໄດ້.

ມັນຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ໃນລະຫວ່າງປະສົບການທີ່ຫຍຸ້ງຍາກເຫຼົ່ານີ້, ຊີວິດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະເຫັນຕົວຂອງມັນເອງໃນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ແທ້ຈິງຂອງຄວາມອ່ອນແອຂອງມັນ. ມັນຢູ່ທີ່ນັ້ນທີ່ລາວເຫັນວ່າຄວາມປອດໄພຂອງຕົວຕົນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງລາວ, ບ່ອນທີ່ຄວາມພາກພູມໃຈຂອງສະຕິປັນຍາຂອງລາວຊະນະ, ລະເບີດຢູ່ພາຍໃຕ້ຄວາມກົດດັນຂອງແສງສະຫວ່າງ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ມັນໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງວ່າລາວມີການປ່ຽນແປງ, ວ່າລາວບໍ່ຄືເກົ່າຫຼືວ່າລາວມີຄວາມທຸກທໍລະມານ. ແລະນີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນ, ເພາະວ່າໃນເວລາທີ່ຈິດວິນຍານເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະລະເບີດຝາຂອງຕົວຕົນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ມັນບໍ່ໄດ້ຢຸດເຊົາການເຮັດວຽກຂອງມັນ. ສຳລັບເວລາໄດ້ມາເຖິງສຳລັບການສືບເຊື້ອສາຍຂອງສະຕິເຂົ້າໄປໃນຜູ້ຊາຍ, ຂອງປັນຍາແລະຄວາມປາຖະຫນາທີ່ແທ້ຈິງແລະຄວາມຮັກ.

ego, ເຊິ່ງມີຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເຂັ້ມແຂງຈາກຕົວຕົນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງມັນ, ມີຄວາມຮູ້ສຶກອ່ອນແອເປັນ reed ໃນເວລາທີ່ການສັ່ນສະເທືອນໄດ້ຮູ້ສຶກ. ແລະມັນພຽງແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນລາວໄດ້ຮັບກຳລັງຂອງລາວ, ກຳລັງຂອງຈິດວິນຍານ, ແລະບໍ່ແມ່ນພະລັງງານທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງຮ່າງກາຍຄວາມປາຖະຫນາຂອງລາວ, ໃນຮູບແບບທີ່ບໍລຸງລ້ຽງຄວາມຮູ້ສຶກແລະຈິດໃຈຕ່ຳ.

ອິກິດການຂອງຕົວຕົນໃນຜູ້ຊາຍເທົ່າກັບຄວາມຕ້ານທານຂອງຊີວິດເພື່ອຄວາມສະຫວ່າງຂອງຈິດວິນຍານ. ຈົດຫມາຍສະບັບນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດຂອງຊີວິດຂອງຄວາມທຸກທໍລະມານອັດຕາສ່ວນກັບການຕໍ່ຕ້ານນີ້. ແລະການຕໍ່ຕ້ານທັງຫມົດແມ່ນໄດ້ລົງທະບຽນ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຖືກຮັບຮູ້ທາງຈິດໃຈຫຼືສັນຍາລັກຫຼື philosophically ໂດຍ ego. ເນື່ອງຈາກວ່າສໍາລັບຈິດວິນຍານ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນພະລັງງານຢູ່ໃນມະນຸດ, ແຕ່ສໍາລັບຜູ້ຊາຍ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນສັນຍາລັກ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າຜູ້ຊາຍເຫັນວ່າມັນຍາກທີ່ຈະເຫັນ, ສໍາລັບສິ່ງທີ່ລາວຈະເຫັນ, ເນື່ອບໍ່ມີຮູບແບບເຫຼົ່ານີ້, ຈະຜ່ານຄວາມສັ່ນສະເທືອນ, ບໍ່ແມ່ນຜ່ານສັນຍາລັກຂອງແບບຟອມ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າມັນໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງວ່າທີ່ແທ້ຈິງແມ່ນບໍ່ເຂົ້າໃຈໂດຍຮູບແບບ, ແຕ່ເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໂດຍການສັ່ນສະເທືອນທີ່ເຮັດໃຫ້ເກີດແລະສ້າງແບບຟອມເພື່ອສະແດງອອກ.

ບັນຫາຂອງຕົວຕົນສະເຫມີ invokes ເກີນດຸນຂອງ symbology, ນັ້ນຄືການກ່າວເຖິງຮູບແບບຄວາມຄິດ subjective ໃນຜູ້ຊາຍ. ສ່ວນເກີນນີ້, ໃນເວລາໃດກໍ່ຕາມ, coincides ກັບຄວາມພະຍາຍາມຂອງຈິດວິນຍານທີ່ຈະຕິດຕໍ່ກັບ ego ໂດຍຜ່ານສັນຍາລັກຂອງຄວາມຄິດ, ສໍາລັບການນັ້ນແມ່ນວິທີດຽວຂອງ evolving ມັນກັບ ego ພາຍໃນຈິດໃຈ.

ຊີວິດ ໄດ້ ຮັບ ຮູ້, ໂດຍ ບໍ່ ມີ ການ ເຂົ້າ ໃຈ ເຫດ ຜົນ ເລິກ, ວ່າ ມັນ ຊອກ ຫາ ສະ ຖານ ທີ່ ຂອງ ຕົນ ເອງ vis-à-vis ຕົວ ຂອງ ມັນ ເອງ. ແຕ່ຍ້ອນວ່າລາວຍັງຢູ່ໃນຄຸກຂອງຮູບແບບຄວາມຄິດ, ອາລົມຂອງລາວ, ລາວເຊື່ອໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງລາວ, ໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງລາວ! ນັ້ນແມ່ນ, ລາວເຊື່ອວ່າຂະບວນການຄົ້ນຄ້ວານີ້ມາຈາກລາວເທົ່ານັ້ນ. ແລະນີ້ແມ່ນ heel ຂອງຕົນ Achilles, ເນື່ອງຈາກວ່າ ego ແມ່ນຢູ່ໃນພາບລວງຕາຂອງສິດແລະຜິດ, ໃນພາບລວງຕາຂອງຈະບໍ່ເສຍຄ່າ.

ໃນເວລາທີ່ພະລັງງານຂອງຈິດວິນຍານໄດ້ເຈາະເຂົ້າໄປໃນແລະທໍາລາຍອຸປະສັກຂອງຕົວຕົນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ego ຫຼັງຈາກນັ້ນຮັບຮູ້ວ່າຈຸດທີ່ບໍ່ແມ່ນສໍາລັບເຂົາທີ່ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ມີການເຂົ້າເຖິງບັນຍາທີ່ແທ້ຈິງຂອງຕົນ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ລາວເລີ່ມເຂົ້າໃຈ. ແລະສິ່ງທີ່ລາວເຂົ້າໃຈແມ່ນບໍ່ເຂົ້າໃຈໂດຍຜູ້ທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນສະຕິປັນຍາດຽວກັນ, ໃດກໍ່ຕາມຄວາມປາຖະຫນາຂອງພວກເຂົາ. ເນື່ອງຈາກວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນຢູ່ນອກສັນຍາລັກ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນ **vibratory** .

ບັນຫາຂອງຕົວຕົນແມ່ນບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ເນື່ອງອາຕະແລະຈິດວິນຍານປັບຕົວເຂົ້າກັນ, ເພາະວ່າອາຕະຈະບໍ່ດຶງ "ການ ປົກຫຸ້ມ" (*ປົກຫຸ້ມ*) ຂອງຄວາມເປັນຈິງຈາກຂ້າງຂອງມັນ, ໃນຂະນະທີ່ຈິດວິນຍານເຮັດວຽກຢູ່ໃນອີກດ້ານຫນຶ່ງ. ມີການຕິດຕໍ່ກັນລະຫວ່າງສອງຄົນ, ແລະບຸກຄະລິກກະພາບແມ່ນຜູ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດ. ເນື່ອງຈາກວ່າບຸກຄະລິກກະພາບແມ່ນຜູ້ຖືກເຄາະຮ້າຍສະເຫມີຂອງຊ່ອງຫວ່າງລະຫວ່າງຈິດວິນຍານແລະຊີວິດ.

ຕາບໃດທີ່ບັນຫາຂອງຕົວຕົນມີຢູ່ໃນມະນຸດ, ລາວບໍ່ສາມາດມີຄວາມສຸກໄດ້. ເນື່ອງຈາກວ່າມີການແບ່ງແຍກໃນຊີວິດຂອງລາວ, ເຖິງແມ່ນວ່າຊີວິດດ້ານວັດຖຸຂອງລາວເບິ່ງຄືວ່າຈະໄປໄດ້ດີ. ມັນພຽງແຕ່ສາມາດໄປໄດ້ດີໃນອັດຕາສ່ວນກັບຄວາມສາມັກຄີຂອງຕົນເອງ.

ອິກິດການຂອງຕົວຕົນໃນຜູ້ຊາຍທີ່ຫັນສະໄຫມພຽງແຕ່ສິ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ຜູ້ທີ່ປະສົບກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກພໍສົມຄວນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມປາຖະຫນາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ສໍາລັບຄວາມສົມດູນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແຕ່ຄວາມປາຖະຫນາສໍາລັບການດຸ່ນດ່ຽງນີ້ພຽງແຕ່ສາມາດຖືກຮັບຮູ້ຢ່າງເຕັມສ່ວນໃນເວລາທີ່ຊີວິດໄດ້ວາງອຸປະກອນການທໍລະມານຂອງຕົນເພື່ອຫມູນໃຊ້ພະລັງງານອັນດີງາມຂອງຈິດວິນຍານ. ຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງຊີວິດຂອງມະນຸດທີ່ມີຈິດວິນຍານທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ອິກິດການຕົວຕົນສາມາດເປັນສ້ອຍແຫຼມ, ຖ້າບໍ່ຫຼາຍ, ກ່ວາບ່ອນທີ່ຄົນບໍ່ພົບຄວາມອ່ອນໄຫວອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງອາຕະມັນນີ້ກັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງພາຍໃນນີ້ເຊິ່ງຍູ້ລາວໄປສູ່ຈິດວິນຍານທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ. ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ, ຫຼາຍຂຶ້ນແລະສະແຫວງຫາຫຼາຍຈາກທີ່ສຸດແລະໃນທີ່ສຸດຫຼາຍແລະບໍ່ສົມບູນແບບ.

ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນປະເພດຂອງມະນຸດນີ້ຕ້ອງເປີ່ງວ່າທຸກຮູບແບບ, ເຖິງແມ່ນວ່າສູງສຸດ, ທີ່ສວຍງາມທີ່ສຸດ, ຜ່ານມ່ານໃບຫນ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງຈິດວິນຍານ, ເພາະວ່າຈິດວິນຍານບໍ່ແມ່ນຂອງຍົນຂອງອາຕະ; ມັນເປີ່ງບໍ່ມີຂອບເຂດ, ແລະໃນເວລາທີ່ ego ກາຍເປັນຕິດກັບຮູບແບບ, ເຖິງແມ່ນວ່າຮູບແບບທາງວິນຍານ, ມັນແຊກແຊງກັບພະລັງງານ cosmic ທີ່ຕ້ອງຜ່ານຈິດວິນຍານແລະເພີ່ມອັດຕາການສັ່ນສະເທືອນຂອງທຸກຫຼັກການຕ່າງຂອງຈິດວິນຍານ. 'ຜູ້ຊາຍ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາ. ອາດຈະກາຍເປັນເຈົ້າຂອງຊີວິດ. ໃນເວລາທີ່ຜູ້ຊາຍສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງກວ່າ) ເປັນເຈົ້າຂອງຊີວິດ, ລາວບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຖືກດຶງດູດວິນຍານໄປສູ່ຍົນຂອງຈິດວິນຍານອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າມັນແມ່ນຈິດວິນຍານ, ພະລັງງານຂອງລາວ, ເຊິ່ງລົງມາຫາລາວ, ແລະສົ່ງຕໍ່ພະລັງງານຂອງແສງສະຫວ່າງຂອງລາວ. .

ຕົວຕົນທາງວິນຍານຂອງມະນຸດແມ່ນປະກົດຢູ່ພາຍໃນພຣະອົງ, ໂດຍຜ່ານຮູບແບບພະລັງງານຂອງຈິດວິນຍານ. ແຕ່ພະລັງງານນີ້ບໍ່ມີພະລັງງານຂອງ transmutation, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນມີອໍານາດຂອງການຫັນປ່ຽນຫຼາຍກວ່າບຸກຄະລິກກະພາບ.

ແຕ່ການຫັນປ່ຽນບຸກຄະລິກກະພາບຢ່າງດຽວແມ່ນບໍ່ພຽງພໍ, ເພາະວ່າມັນເປັນລັກສະນະສຸດທ້າຍຂອງຜູ້ຊາຍ. ແລະຕາບໃດທີ່ອາຊະຍາ ກໍາ ບໍ່ໄດ້ລວມຕົວກັບຈິດວິນຍານ, ບຸກຄະລິກກະພາບທາງວິນຍານສາມາດ ນໍາ ພາຜູ້ຊາຍໄປສູ່ການປ່ຽນໃຈເຫລື້ອມໃສໃນສິນ ທໍາ ຂອງລາວຢ່າງໄວວາ, ໃນຂອບເຂດທີ່ການຂາດຄວາມສົມດຸນໃນຈິດໃຈແລະຈິດໃຈ, ສາມາດ ນໍາ ພາລາວໄປສູ່. ອິກິດການຮ້າຍແຮງຂອງຈິດວິນຍານ, fanaticism ທາງສາດສະຫນາ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າຜູ້ຊາຍທາງວິນຍານທີ່ໂຫດຮ້າຍກໍ່ສາມາດທໍາຮ້າຍຕົນເອງແລະສັງຄົມ. ສໍາລັບ fanaticism ເປັນພະຍາດທາງວິນຍານ, ແລະຜູ້ທີ່ທົນທຸກຈາກມັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ, ຍ້ອນວ່າການຂູດຮີດໂດຍສະເພາະຂອງຮູບແບບທາງວິນຍານ, ສ້າງຄວາມດຶງດູດໃນຄົນອື່ນທີ່ເຂັ້ມແຂງພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ນັ້ນແມ່ນ - ເວົ້າສໍາລອງໃຫມ່ກັບຮູບແບບ, ຍົກຂຶ້ນມາໂດຍ fanaticism ເທິງ pedestal ທີ່ມີພຽງແຕ່ຄົນເຈັບປ່ວຍທາງວິນຍານສາມາດຖືຢູ່ໃນສະຖານທີ່, ຖ້າລາວໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຄວາມເຊື່ອທີ່ຍອມຈໍານົນຂອງຜູ້ທີ່ບໍ່ມີຄວາມຮູ້ເທົ່າທຽມກັບລາວ, ແຕ່ insensitive ກັບຮູບແບບຂອງພະຍາດນີ້.

ຜູ້ຊາຍຫຼາຍກວ່າແລະຫຼາຍ, ໂດຍບໍ່ມີການກາຍເປັນ fanatically ທາງວິນຍານ, ກາຍເປັນປະທັບໃຈເກີນໄປກັບຈິດວິນຍານຂອງເຂົາເຈົ້າແລະບໍ່ຮູ້ຂອບເຂດຈໍາກັດຂອງມັນ, ນັ້ນແມ່ນ, illusions ຂອງຮູບແບບ. ບໍ່ດົນເຂົາເຈົ້າເປີ່ງອະດີດ ແລະຮັບຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າຕົກເປັນເຫຍື່ອຂອງພາບລວງຕາທາງວິນຍານຂອງເຂົາເຈົ້າ. ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາເຈົ້າຖິ້ມຕົນເອງເຂົ້າໄປໃນຮູບແບບທາງວິນຍານອື່ນ, ແລະ circus ນີ້ສາມາດສືບຕໍ່ເປັນເວລາຫຼາຍປີ, ຈົນກ່ວາມື້ທີ່, disgusted ກັບພາບລວງຕາ, ພວກເຂົາເຈົ້າອອກມາຈາກມັນຕະຫຼອດໄປ, ແລະຮັບຮູ້ວ່າສະຕິແມ່ນເກີນຮູບແບບ. ເຫຼົ່ານີ້ມີໂອກາດທີ່ຈະໄປເກີນຂອບເຂດຈໍາກັດຂອງຮູບແບບແລະສຸດທ້າຍໄດ້ຄົ້ນພົບກົດຫມາຍທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຈິດໃຈທີ່ສູງຂຶ້ນ.

ວິກິດການຂອງຕົວຕົນທາງວິນຍານແມ່ນບໍ່ເປັນໄປໄດ້ສຳລັບພວກເຂົາໃນເວລານີ້. ຍ້ອນວ່າເຂົາເຈົ້າຮູ້, ຈາກປະສົບການຂອງຕົນເອງ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃຫ້ບໍລິການປະສົບການຂອງຈິດວິນຍານຕໍ່ຕ້ານ ego, ຈົນກ່ວາມື້ທີ່ ego ອອກຈາກຄວາມຈຳເປັນຂອງປະສົບການທີ່ຈະຮູ້ພຽງແຕ່ສະຕິ supramental (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂຶ້ນ) ໃນພຣະອົງ.

ວິກິດການຂອງເອກະລັກທາງວິນຍານກຳລັງກາຍເປັນວິກິດການຂອງຍຸກສະໄຫມໃຫມ່. ເພາະວ່າມະນຸດບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດດ້ວຍເທັກໂນໂລຍີ ແລະວິທະຍາສາດຢ່າງດຽວໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ລາວຕ້ອງການບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ໃກ້ຊິດກັບລາວ, ແລະວິທະຍາສາດບໍ່ສາມາດໃຫ້ມັນກັບລາວ. ແຕ່ບໍ່ໄດ້ມີຮູບແບບເກົ່າຂອງສາສະຫນາ Orthodox. ດັ່ງນັ້ນ, ລາວຖິ້ມຕົວເອງເຂົ້າໄປໃນການຜະຈົນໄພທາງວິນຍານຫຼື esoteric-ທາງວິນຍານ, ດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຫນັກແຫນ້ນທີ່ຈະຊອກຫາສິ່ງທີ່ລາວກຳລັງຊອກຫາ, ຫຼືຊອກຫາສິ່ງທີ່ລາວຕ້ອງການຊອກຫາ, ແລະວ່າລາວບໍ່ຮູ້ບໍ່ຊັດເຈນ. ດັ່ງນັ້ນ, ປະສົບການຂອງລາວເຮັດໃຫ້ລາວເຂົ້າໄປໃນຂອບເຂດຈຳກັດຂອງທຸກໆນິກາຍ, ໂຮງຮຽນປັດຊະຍາຫຼື esoteric, ແລະໃນທີ່ນີ້ອີກເທື່ອຫນຶ່ງລາວຄົ້ນພົບ, ຖ້າລາວມີຄວາມສະຫລາດກວ່າສະເລ່ຍ, ມັນມີຂອບເຂດຈຳກັດທີ່ລາວເຊື່ອວ່າຈະຊອກຫາຄຳຕອບ.

ໃນທີ່ສຸດ ລາວພົບເຫັນຕົວເອງຢູ່ຄົນດຽວ, ແລະ ວິກິດການຂອງຕົວຕົນທາງວິນຍານຂອງລາວນັບມື້ນັບທົນບໍ່ໄດ້. ຈົນເຖິງວັນທີ່ລາວໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າທຸກສິ່ງໃນລາວເປັນຄວາມສະຫຼາດ, ຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະຄວາມຮັກ, ແຕ່ວ່າລາວຍັງບໍ່ທັນຮູ້ກົດໝາຍພຽງພໍທີ່ຈະຄົ້ນພົບກົນໄກທີ່ເຊື່ອງໄວ້ ແລະຖືກປົກຄຸມໄວ້ໃນສາຍຕາຂອງຜູ້ທີ່ຊອກຫາ. ລາວໄດ້ເຫັນຄວາມແປກໃຈແທ້ໆ! ເມື່ອລາວຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ລາວກຳລັງຊອກຫາໃນລະຫວ່າງວິກິດຂອງລາວແມ່ນພຽງແຕ່ກົນໄກຂອງຈິດວິນຍານພາຍໃນລາວທີ່ຮັບໃຊ້ເພື່ອຂັບລົດລາວໄປສູ່ການຕື່ນຕົວຂອງລາວ, ນັ້ນແມ່ນກັບນາງ.

ແລະໃນເວລາທີ່ຂັ້ນຕອນນີ້ໄດ້ຖືກເລີ່ມຕົ້ນໃນທີ່ສຸດ, ຜູ້ຊາຍ, ego ຂອງມະນຸດ, despiritualizes ແລະເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈລັກສະນະຂອງປັນຍາສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂຶ້ນ) ພາຍໃນພຣະອົງທີ່ຕື່ນຂຶ້ນ, ແລະເຮັດໃຫ້ລາວຮັບຮູ້ພາບລວງຕາຂອງຜູ້ຊາຍທັງຫມົດທີ່ຊອກຫາພາຍນອກຂອງຕົນເອງ, ກັບ. ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ດີທີ່ສຸດໃນໂລກ, ແລະຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າຂະບວນການທັງຫມົດນີ້ແມ່ນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງປະສົບການຂອງຈິດວິນຍານທີ່ນຳໃຊ້ ego ເພື່ອກະກຽມໃຫ້ເຂົາເຂົ້າມາຕິດຕໍ່ vibration ກັບນາງ.

ຜູ້ຊາຍບໍ່ໄດ້ຕິດຕໍ່ກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງຄວາມເປັນລາວ. ແລະການສູນເສຍການຕິດຕໍ່ນີ້ແມ່ນແຜ່ຂະຫຍາຍໄປທົ່ວໂລກ, ທີ່ແຜ່ນດິນໂລກນີ້ເປັນຕົວແທນຂອງເຮືອທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄົນບ້າທີ່ບໍ່ຮູ້ວ່າເຮືອຈະໄປໃສ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖືກນຳພາໂດຍກຳລັງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ, ແລະບໍ່ມີໃຜມີຄວາມຄິດໃດໆກ່ຽວກັບຕົ້ນກຳເນີດຂອງກຳລັງເຫຼົ່ານີ້, ຫຼືຄວາມຕັ້ງໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຜູ້ຊາຍໄດ້ຖືກແຍກອອກຈາກສິ່ງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນເປັນເວລາຫຼາຍສັດຕະວັດທີ່ລາວສູນເສຍແນວຄິດຂອງຄວາມເປັນຈິງທັງຫມົດ. ແລະການສູນເສຍສະຕິນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫລັງທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນກຳແພງຂອງບັນຫາທີ່ມີຢູ່ແລ້ວຂອງລາວ: ຕົວຕົນ. ແລະທັນການແກ້ໄຂແມ່ນໃກ້ຊິດກັບເຂົາ, ແລະໃນເວລາດຽວກັນມາເຖິງຕອນນັ້ນ. ຖ້າພຽງແຕ່ລາວຮູ້ວິທີຟັງສິ່ງທີ່ລາວບໍ່ຢາກໄດ້ຍິນ.

ສົງຄາມຂອງຄຳສັບແລະການສູ້ຮົບຂອງແນວຄວາມຄິດແມ່ນທັງຫມົດທີ່ລາວໄດ້ປະໄວ້. ສິ່ງທີ່ຜູ້ຊາຍສາມາດເປັນຂອງຕົນເອງໄດ້, ຖ້າລາວບໍ່ຮູ້ວ່າສ່ວນຫນຶ່ງຂອງລາວແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່, ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນຖືກຈຳກັດໂດຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງລາວ, ແລະທັງສອງສາມາດມາຮ່ວມກັນໄດ້? ຖ້າມື້ໜຶ່ງມະນຸດສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າບໍ່ມີໃຜນອກຕົນເອງເຮັດໄດ້, ແລະຕົນເອງເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເພື່ອຕົນເອງໄດ້... ແຕ່ລາວຍ້ານທີ່ຈະຢູ່ເພື່ອຕົນເອງ, ເພາະວ່າລາວຍ້ານວ່າຄົນອື່ນຈະເວົ້າຫຍັງກັບລາວ... ຍາກຈົນຄືກັນ!

ຜູ້ຊາຍແມ່ນຜູ້ທີ່ສູນເສຍການຕໍ່ສູ້ກັບພາບລວງຕາຍ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ເພາະວ່າພວກເຂົາແມ່ນຜູ້ທີ່ຮັກສາຊີວິດແລະມີອໍານາດ. ທຸກໆຄົນຢ້ານທີ່ຈະທໍາລາຍສິ່ງທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ພວກເຂົາ. ຝັນຮ້າຍແທ້ໆ! ແລະຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດແມ່ນຍັງບໍ່ທັນມາ! ເນື່ອງຈາກວ່າຜູ້ຊາຍຂອງສະຕະວັດທີ XX ຈະເຫັນ descending ໄປຫາພຣະອົງເປັນສັດທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍລະຫວ່າງດາວ, ແລະຜູ້ທີ່ເຄີຍເປັນພຣະເຈົ້າສໍາລັບພຣະອົງ.

ບັນຫາຂອງຕົວຕົນສ່ວນບຸກຄົນຍັງສືບຕໍ່ໃນລະດັບດາວເຄາະ. ເນື່ອງຈາກບັນຫານີ້ເກີດມາຈາກການຂາດການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງຈິດໃຈຕ່ໍາແລະຈິດໃຈທີ່ສູງຂື້ນ, ຜົນກະທົບຂອງມັນມີຄວາມຮູ້ສຶກທັງໃນລະດັບໂລກແລະໃນລະດັບສ່ວນບຸກຄົນ, ມີພຽງແຕ່ຈິດໃຈທີ່ສູງຂື້ນສາມາດອະທິບາຍໃຫ້ມະນຸດເຫັນຄວາມລຶກລັບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງດາວເຄາະຂອງລາວ. ພຣະເຈົ້າເກົ່າແກ່ຂອງຕົນ. ຕາບໃດທີ່ພະເຈົ້າເຫຼົ່ານີ້ເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງປະຫວັດສາດບູຮານ, ມະນຸດຈະບໍ່ມີບັນຫາກັບພວກມັນ. ແຕ່ເມື່ອສັດເຫຼົ່ານີ້ກັບຄືນມາແລະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຮູ້ຈັກໃນແສງສະຫວ່າງທີ່ທັນສະໄຫມ, ຄວາມຕົກຕະລຶງໃນຂອບເຂດທົ່ວໂລກໄດ້ກັບຄືນມາ, ແລະຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຄົ້ນພົບຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງລາວພົບວ່າຕົນເອງຖືກຈັບຢູ່ລະຫວ່າງຕົວຕົນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງລາວ - ແລະສິ່ງທີ່ນາງຄິດແລະເຊື່ອ - ແລະ. ປະກົດການຮອບວຽນ.

ຖ້າຈິດໃຈຂອງລາວເປີດໃຫ້ປະສົບການແລະລາວໄດ້ຮັບປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງພາຍໃນລາວ, ຂໍ້ມູນທີ່ຈໍາເປັນກ່ຽວກັບປະກົດການທີ່ລົບກວນທີ່ສຸດສໍາລັບດາວເຄາະທີ່ລາວບໍ່ຮູ້ແລະບໍ່ຮູ້, ຜູ້ຊາຍບໍ່ໄດ້ປະສົບກັບວິກິດການຕົວຕົນຂອງດາວເຄາະ, ເພາະວ່າລາວມີ. ໄດ້ແກ້ໄຂວິກິດການຕົວຕົນຂອງຕົວຕົນຢູ່ແລ້ວ.

ເນື່ອງຈາກມະນຸດກໍາລັງກ້າວໄປຂ້າງຫນ້າຍ່າງໄວວາໄປສູ່ຈຸດປ່ຽນຂອງປະຫວັດສາດແລະຊີວິດ, ບຸກຄະລິກກະພາບ, ຫມາຍຄວາມວ່າຄວາມສໍາພັນທີ່ສົມບູນແບບລະຫວ່າງມະນຸດແລະ cosmos, ຕ້ອງໄດ້ຮັບການສ້າງຕັ້ງຂື້ນເນື່ອງຈາກວ່າມັນມາຈາກບຸກຄົນທີ່ແທ້ຈິງທີ່ vibration ທີ່ພົບໃນຜູ້ຊາຍຜູ້ທີ່. ໄດ້ຄົ້ນພົບຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງລາວ. ແລະຕາບໃດທີ່ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງນີ້ບໍ່ສະຖຽນລະພາບ, ບຸກຄະລິກກະພາບຍັງບໍ່ສົມບູນ, ແລະຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າຜູ້ຊາຍແມ່ນ " ຜູ້ໃຫຍ່ " , ນັ້ນແມ່ນສາມາດປະເຊີນກັບເຫດການສ່ວນບຸກຄົນຫຼືໂລກໂດຍບໍ່ມີການລົບກວນ, ເພາະວ່າລາວຮູ້ແລ້ວ. ແລະລາວຮູ້ເຫດຜົນຂອງມັນ.

ເມື່ອພວກເຮົາເວົ້າກ່ຽວກັບວິກິດການຕົວຕົນໂດຍທົ່ວໄປ, ພວກເຮົາເວົ້າກ່ຽວກັບມັນໃນທາງຈິດວິທະຍາ, ໃນຄວາມຫມາຍທີ່ພວກເຮົາພະຍາຍາມກໍານົດຄວາມສໍາພັນລະຫວ່າງມະນຸດແລະສັງຄົມ. ແຕ່ວິກິດການຕົວຕົນແມ່ນເລິກເຊິ່ງກວ່ານັ້ນ. ມັນບໍ່ແມ່ນຄົນສັງຄົມທີ່ກາຍເປັນໄມ້ວັດແທກ, ຄວາມປົກກະຕິທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ບັນລຸ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ສະພາບປົກກະຕິຕ້ອງໄດ້ຮັບການຫັນປ່ຽນ, ນັ້ນແມ່ນການປ່ຽນໃຫມ່ vis-à-vis ຕົວຂອງມັນເອງ.

ເມື່ອຜູ້ຊາຍເລີ່ມຮູ້ວ່າຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງລາວຢູ່ເຫນືອຕົວຕົນປົກກະຕິຂອງຜູ້ຊາຍທໍາມະດາໃນວົງເລັບ, ລາວຮູ້ສອງຢ່າງ. ປະການທໍາອິດ, ວ່າສິ່ງທີ່ເປັນຫ່ວງຜູ້ຊາຍປົກກະຕິບໍ່ເປັນຫ່ວງເຂົາ; ແລະສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ກະຕຸ້ນດາວເຄາະ subnormal, ຕາມວົງເລັບ, ແມ່ນເລື່ອງປົກກະຕິ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ປະກົດການຂອງຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງ, ເຫັນໄດ້ຈາກທັດສະນະນີ້, ກາຍເປັນຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍຂື້ນ, ເນື່ອງຈາກວ່າມັນກໍານົດວ່າຜູ້ຊາຍສາມາດເອົາຊະນະຈຸດອ່ອນຂອງຜູ້ຊາຍປົກກະຕິຫຼືບໍ່ມີສະຕິ, ແລະນອກຈາກນັ້ນ, ກໍານົດວ່າຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ເປັນປົກກະຕິຫຼາຍ - ນັ້ນ. ຫມາຍຄວາມວ່າ, ໃນຂອບເຂດຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ມີສະຕິແລະຂ້ອນຂ້າງສົມດູນ - ສາມາດສະຫນັບສະຫນູນຄວາມກົດດັນຂອງຄໍາສັ່ງຂອງດາວເຄາະທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການ upsetting ປົກກະຕິແລະເຮັດໃຫ້ເກີດການລົ້ມລົງຂອງວັດທະນະທໍາທີ່ໃຫ້ເກີດເປັນຜູ້ຊາຍດັ່ງກ່າວ.

ຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ຄົ້ນພົບຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງລາວແມ່ນ incontestably ເຫນືອທຸກຮູບແບບຂອງປະສົບການທາງຈິດໃຈທີ່ມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການລົບກວນຜູ້ຊາຍທີ່ຂ້ອນຂ້າງພຽງແຕ່ຜະລິດຕະພັນຂອງວັດທະນະທໍາຂອງຕົນ, ແລະຜູ້ທີ່ພຽງແຕ່ດໍາລົງຊີວິດໂດຍຄຸນຄ່າຂອງວັດທະນະທໍາຂອງຕົນ. ເພາະຄວາມຈິງແລ້ວ, ວັດທະນະທໍາເປັນຜ້າໃບທີ່ບາງ ແລະອ່ອນເພຍຫຼາຍ ເມື່ອເຫດການພາຍນອກເຂົ້າມາລົບກວນມັນ, ນັ້ນຄືການໃຫ້ຄໍານິຍາມຄືນໃຫມ່ກ່ຽວກັບຄວາມເປັນຈິງທີ່ມັນບໍ່ຮູ້, ຫຼືວ່າມັນບໍ່ຮູ້ທັງຫມົດ. ນີ້ແມ່ນອັນຕະລາຍໃນຜູ້ຊາຍຂອງປະກົດການຂອງຕົວຕົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ.

ເພາະວ່າຖ້າລາວບໍ່ຄົ້ນພົບຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງລາວ, ລາວຈະເປັນທາດຂອງຈິດໃຈແລະຈິດໃຈທີ່ເປັນທາດຂອງຈິດຕະສາດສັງຄົມແລະປະຕິກິລິຍາທໍາມະຊາດຂອງລາວເມື່ອເຫດການສິ້ນສຸດຂອງວົງຈອນລົບກວນເສັ້ນທາງປົກກະຕິຂອງການພັດທະນາຂອງລາວ. ມັນຢູ່ທີ່ນີ້ທີ່ຜູ້ຊາຍຕ້ອງເປັນອິດສະຫຼະຈາກປະຕິກິລິຍາທາງສັງຄົມ - ບຸກຄົນ, ເພື່ອຈະສາມາດດໍາລົງຊີວິດປະສົບການຕາມຮູບແບບຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈທົ່ວໄປ. ມີພຽງແຕ່ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງເທົ່າກັບຜູ້ຊາຍທີ່ແທ້ຈິງແລະປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງ. ພຽງແຕ່ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງສາມາດຕີຄວາມຫມາຍເຫດການ cosmic ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ອີງຕາມປັນຍາທີ່ແຍກອອກຈາກຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຈໍາກັດຂອງມະນຸດ.

ບັນຫາຂອງວິກິດການຕົວຕົນໃນມະນຸດແມ່ນບັນຫາຂອງຊີວິດຫຼາຍກ່ວາບັນຫາທາງຈິດໃຈທີ່ງ່າຍດາຍ. ປະເພດຈິດຕະວິທະຍາທີ່ມະນຸດສະແຫວງຫາຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຄົ້ນຫາຕົນເອງບໍ່ເຫມາະສົມກັບຜູ້ທີ່ຄົ້ນພົບຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງເຂົາເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີຄວາມສົນໃຈດ່ຽວກັນກັບຊີວິດທີ່ເຂົາເຈົ້າມີໃນເວລາທີ່ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກກັບຕົນເອງ. ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງລາວທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍທຸກມຸມຂອງຄວາມເປັນລາວ, ລາວພົບວ່າຕົນເອງປະເຊີນກັບຕົວເອງທີ່ຕິດຢູ່ໃນມິຕິອື່ນຂອງຈິດໃຈ, ມິຕິຫຼືແຜນການພະລັງງານທີ່ບໍ່ສາມາດເຊື່ອມໂຍງໄດ້ໂດຍການປອມແປງເພາະວ່າລາວເປັນເອກະລາດທັງຫມົດຈາກປະເພດທາງຈິດໃຈທີ່ສ້າງຂື້ນໂດຍ ໂຄງສ້າງທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະຈິດໃຈຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ບໍ່ຮູ້ຕົວໂດຍບໍ່ມີຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງ.

ປະກົດການວິກິດການຕົວຕົນແມ່ນຄວາມທຸກທໍລະມານສໍາລັບຜູ້ຊາຍ, ເພາະວ່າລາວບໍ່ສາມາດມີຄວາມສຸກຢ່າງສົມບູນໃນຕົວເອງ, ດ້ວຍຕົວເອງ, ສິ່ງທີ່ລາວຊອກຫາຢູ່ສະເຫມີ. ສໍາລັບລາວ, ການມີຄວາມສຸກແມ່ນປະສົບການທີ່ລາວຕ້ອງການທີ່ຈະດໍາລົງຊີວິດຢ່າງຖາວອນ. ແຕ່ລາວບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເປັນສິ່ງທີ່ລາວເອີ້ນວ່າ " ຄວາມສຸກ" , ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ສຶກດີກັບຕົວເອງ, ນັ້ນແມ່ນສາມາດຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມສາມັກຄີພາຍໃນທີ່ສົມບູນແບບໂດຍບໍ່ມີໂລກພາຍນອກສາມາດລົບກວນຄວາມສາມັກຄີນີ້. ລາວບໍ່ຮູ້ວ່າຊີວິດເປັນສິ່ງທີ່ແຍກອອກຈາກຕົວມັນເອງບໍ່ໄດ້ ຈົນກວ່າລາວຈະມີພະລັງໃນການເຈາະສິ່ງຫຍໍ້ທໍ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ມັນມີສີສັນ.

ຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ຄົ້ນພົບຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງລາວບໍ່ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດຄືກັນກັບທີ່ລາວເຄີຍມີມາກ່ອນ. ສີທີ່ມີການປ່ຽນແປງ, ຊີວິດບໍ່ມີຕໍ່ໄປອີກແລ້ວການອຸທອນທີ່ດຽວກັນ, ມັນແຕກຕ່າງກັນໃນທຸກລະດັບ. ສໍາລັບມັນໄດ້ຖືກຈໍາແນກຈາກຊີວິດອື່ນໆທີ່ຜ່ານມາໂດຍຄວາມຈິງທີ່ວ່າມັນແມ່ນບຸກຄົນທີ່ແທ້ຈິງທີ່ກໍານົດຄວາມເປັນໄປໄດ້ຂອງມັນ, ແທນທີ່ຈະເປັນອັນສຸດທ້າຍທີ່ຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ລາວເປັນປະເພດວັດທະນະທໍາທີ່ລາວມີຮາກ.

ຊີວິດຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ໄດ້ຄົ້ນພົບຕົວຕົນຂອງລາວເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຕໍ່ເນື່ອງທີ່ສູນເສຍໄປໃນທີ່ໃຊ້ເວລາແລະບໍ່ມີຂອບເຂດຈໍາກັດອີກຕໍ່ໄປ, ນັ້ນແມ່ນການສິ້ນສຸດ. ແລ້ວ, ຄວາມເປັນຈິງນີ້ແຊກແຊງໃນອົທິການຂອງຊີວິດແລະອົທິການສ້າງສັນຂອງຊີວິດ. ຕາບໃດທີ່ຜູ້ຊາຍທິນທຸກຈາກຕົວຕົນ, ຕາບໃດທີ່ລາວບໍ່ມີການຕິດຕໍ່ກັບປັນຍາທີ່ແທ້ຈິງພາຍໃນລາວ, ລາວສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງລາວເທົ່ານັ້ນ. ໃນເວລາທີ່ລາວຢູ່ໃນແສງສະຫວ່າງ, ລາວບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງສະໜັບສະໜູນຕົນເອງ, ເພາະວ່າລາວຮູ້ແລ້ວ, ໂດຍການສັ່ນສະເທືອນ, ຮູບແບບຂອງຊີວິດຂອງລາວ, ແລະຄວາມຮູ້ນີ້ເຮັດໃຫ້ລາວສ້າງພະລັງງານສ້າງສັນທີ່ຈໍາເປັນສໍາລັບຄວາມຕ້ອງການຂອງລາວ. ປະເພດທາງຈິດໃຈຂອງຄວາມຢູ່ລອດຈະຫາຍໄປເພື່ອອອກຈາກທ້ອງສໍາລັບພະລັງງານທີ່ສ້າງສັນທີ່ໃຊ້ຊັບພະຍາກອນທັງຫມົດຂອງມະນຸດແລະຈັດວາງໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນການກໍາຈັດຄວາມສະຫວັດດີພາບຂອງລາວ.

ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ຊາຍສາມາດເອົາຊະນະບັນຫາຂອງຕົວຕົນໄດ້, ການຍົກຍ້າຍຂອງຄຸນຄ່າຈາກຍິນທາງຈິດໃຈໄປສູ່ຍິນຂອງປັນຍາບໍລິສຸດຕ້ອງເກີດຂື້ນພາຍໃນລາວ. ໃນຂະນະທີ່ຄຸນຄ່າທາງດ້ານຈິດໃຈປະກອບສ່ວນຕໍ່ວິກິດການຂອງລາວ, ເພາະວ່າພວກມັນຖືກຈໍາກັດກັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງລາວ, ສະຕິປັນຍາຂອງລາວທີ່ຕີຄວາມຫມາຍຂອງອົງປະກອບການ sensory, ລາວຕ້ອງການ rod ວັດແທກທີ່ບໍ່ຂື້ນກັບການອະນຸມັດຂອງປັນຍາຂອງລາວ.

ມັນຢູ່ທີ່ນີ້ທີ່ປະເພດຂອງການຕໍ່ຕ້ານເກີດຂື້ນໃນລາວເປັນຄັ້ງທໍາອິດກັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ເຂົ້າໄປໃນລາວແລະທີ່ລາວບໍ່ສາມາດປ້ອງກັນໃນການເຄື່ອນໄຫວຂອງມັນ. ໃນເວລາທີ່ການເຄື່ອນໄຫວໄດ້ຖືກເລີ່ມຕົ້ນ, ມັນແມ່ນຄວາມສະຫວ່າງຂອງປັນຍານີ້ທີ່ເປັນເອກະລາດຂອງຊີວິດແລະ chimeras ຂອງມັນ. ມັນຢູ່ທີ່ນີ້ທີ່ການຍົກຍ້າຍຂອງຄຸນຄ່າເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະມີຄວາມຮູ້ສຶກເຊື່ອງສິ່ງຜົນໃຫ້ຄວາມທຸກທໍລະມານພາຍໃນ, ພຽງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຈາະເຂົ້າໄປໃນປັນຍາຂອງແສງສະຫວ່າງຕາມສິ່ງທີ່ຕ້ອງມີຊີວິດຢູ່ໂດຍຜູ້ຊາຍທີ່ຕື່ນນອນ.

ການປ່ຽນແປງຂອງຄຸນຄ່າແມ່ນພຽງແຕ່ເຮັດເທື່ອລະກ້າວ, ເພື່ອອະນຸຍາດໃຫ້ ego ຮັກສາຄວາມສົມດຸນທີ່ແນ່ນອນ. ແຕ່ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ຄວາມດຸ່ນດ່ຽງໃຫມ່ກໍ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂື້ນແລະ ego ແມ່ນບໍ່ປົກກະຕິ, ສັງຄົມເວົ້າ; ລາວມີສະຕິ. ນັ້ນແມ່ນ, ລາວເປີດຜ່ານພາບລວງຕາຂອງຮູບແບບແລະມາດຕະຖານ, ແລະກາຍເປັນບຸກຄົນຫຼາຍຂື້ນເພື່ອຍົກສູງການສັ່ນສະເທືອນຂອງຮ່າງກາຍທີ່ອ່ອນໂຍນຂອງລາວ, ລະດັບທີ່ບຸກຄົນຂອງລາວຈະອີງໃສ່ແລະຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງຂອງລາວ.

ການເຄື່ອນຍ້າຍຂອງຄ່າຕົວຈິງແມ່ນເປັນການພັງທະລາຍຂອງຄຸນຄ່າ, ແຕ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າ "ການຍ້າຍ", ເພາະວ່າການປ່ຽນແປງທີ່ເກີດຂື້ນກົງກັນກັບແຮງສັ່ນສະເທືອນທີ່ປ່ຽນຮູບແບບການເບິ່ງເຫັນ, ດັ່ງນັ້ນຮູບແບບການຄິດສາມາດປັບຕົວເຂົ້າກັບປັນຍາ. ຂອງສູນກາງທີ່ສູງກວ່າໃນ Man. ຕາບໃດທີ່ ego ບໍ່ໄດ້ເຫັນການລົ້ມລົງໂດຍການສັ່ນສະເທືອນນີ້, ມັນຍັງສືບຕໍ່ປຶກສາຫາລືກ່ຽວກັບປະເພດຂອງຄວາມຄິດ, ສັນຍາລັກ, ເຊິ່ງປະກອບເປັນຝາຂອງຕົວຕົນທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງຂອງມັນ. ແຕ່ທັນທີທີ່ຝາເຫຼົ່ານີ້ເລີ່ມອ່ອນເພຍ, ການຍົກຍ້າຍຂອງຄ່າກົງກັບການປ່ຽນແປງທີ່ເລິກເຊິ່ງ, ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດສົມເຫດສົມຜົນໂດຍອາຕະ. ແລະບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບການສົມເຫດສົມຜົນໂດຍລາວ, ໃນທີ່ສຸດລາວຖືກຕີໂດຍແສງສະຫວ່າງ, ຫມາຍຄວາມວ່າ, ໃນທີ່ສຸດລາວໄດ້ຖືກເຊື່ອມໂຍງກັບມັນຢ່າງຖາວອນແລະເຕີບໃຫຍ່.

ດັ່ງນັ້ນ, ຊີວິດຂອງລາວໄດ້ຖືກປ່ຽນແປງໂດຍອົງຈອນແລະໃນໄອງນີ້, ລາວບໍ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນຂອບເຂດຈໍາກັດ, ແຕ່ຢູ່ໃນທໍາແຮງ. ຕົວຕົນຂອງນາງໄດ້ຖືກກໍານົດຫຼາຍຂື້ນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບນາງ, ແທນທີ່ຈະຖືກກໍານົດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມປາຖະຫນາຂອງນາງ. ແລະລາວເລີ່ມເຂົ້າໃຈວ່າ " ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງແລະຈຸດປະສົງ" ຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ.

ເມື່ອລາວຮູ້ຕົວຕົນທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຈຸດປະສົງ, ລາວຈະເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ຕົນເອງນີ້ແມ່ນຕົວຂອງມັນເອງ, ບອກກັບສິ່ງອື່ນພາຍໃນຕົວມັນເອງທີ່ລາວບໍ່ເຫັນ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ລາວຮູ້ສຶກວ່າປະຈຸບັນ, ບາງສິ່ງບາງຢ່າງເຂົ້າໄປໃນລາວ. ບາງສິ່ງບາງຢ່າງສະຫລາດ, ຖາວອນແລະສະເຫມີໄປໃນປະຈຸບັນ. ບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ເບິ່ງດ້ວຍຕາຂອງມັນ, ແລະຕີຄວາມໝາຍຂອງໂລກດັ່ງທີ່ມັນເປັນ, ແລະບໍ່ແມ່ນດັ່ງທີ່ອາລົມໄດ້ເຫັນກ່ອນ.

ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າຜູ້ຊາຍນີ້ແມ່ນ " ຈິດໃຈ", ພວກເຮົາເວົ້າວ່າລາວແມ່ນ " ສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງກວ່າ)" , ຫມາຍຄວາມວ່າລາວບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຄິດເພື່ອຮູ້. ຄວາມທຸກທໍລະມານຈາກຕົວຕົນແມ່ນຢູ່ໄກຈາກລາວ, ຈາກປະສົບການຂອງລາວ, ລາວແປກໃຈເມື່ອລາວເບິ່ງຄືນອະດີດຂອງລາວ, ແລະເຫັນສິ່ງທີ່ລາວເປັນໃນປັດຈຸບັນແລະປຽບທຽບກັບສິ່ງທີ່ລາວເປັນ.

ບົດທີ **2**

ການວິວັດທະນາການທາງລຸ່ມ ແລະ ການວິວັດທະນາການຂຶ້ນເທິງ

BdM-RG #62A (ດັດແກ້)

Okay, ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າແຍກວິວັດທະນາການຂອງມະນຸດ, ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເຂົາເປັນເສັ້ນໂຄ້ງລົງແລະເສັ້ນໂຄ້ງຂຶ້ນ OK. ? ເສັ້ນໂຄ້ງລົງທີ່ຂ້ອຍເອີ້ນວ່າ "ການວິວັດທະນາການ", ເສັ້ນໂຄ້ງຂຶ້ນທີ່ຂ້ອຍເອີ້ນວ່າວິວັດທະນາການ. ແລະມື້ນີ້ Man ແມ່ນຢູ່ໃນຈຸດປະຊຸມຂອງເສັ້ນໂຄ້ງເຫຼົ່ານີ້. ໃຫ້ໃສ່ວັນທີ: 1969 ຖ້າທ່ານຕ້ອງການ. ຖ້າພວກເຮົາເບິ່ງວິວັດທະນາການ - ບໍ່ແມ່ນຈາກທັດສະນະຂອງ Darwinist - ແຕ່ຈາກທັດສະນະຂອງຄວາມລຶກລັບ, ໃນຄໍາສັບຕ່າງໆອື່ນໆ, ອີງຕາມການຄົ້ນຄວ້າພາຍໃນຂອງມະນຸດແລະຖ້າພວກເຮົາກັບຄືນໄປໃນເວລາ, ພວກເຮົາສາມາດຊອກຫາບ່ອນນັ້ນສິບສອງພັນປີກ່ອນການລົ້ມລົງ. ຂອງອາລະຍະທໍາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຊື່ຂອງ Atlantis ໄດ້ຖືກມອບໃຫ້.

ດັ່ງນັ້ນ, ມັນເປັນໄລຍະທີ່ມະນຸດພັດທະນາສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າຮ່າງກາຍ astral ເຊິ່ງເປັນລັກສະນະຂອງສະຕິຂອງລາວ, ເຊິ່ງເປັນຍານພາຫະນະທີ່ອ່ອນໂຍນຂອງສະຕິຂອງລາວ, ເຊິ່ງກ່ຽວຂ້ອງໂດຍກົງກັບທຸກສິ່ງທີ່ເປັນຈິດໃຈ. ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຫຼັງຈາກການທໍາລາຍຂອງອາລະຍະທໍານີ້ຈົນເຖິງທຸກມື້ນີ້, ຜູ້ຊາຍໄດ້ພັດທະນາສະຕິຂອງລາວອີກສ່ວນຫນຶ່ງ, ເຊິ່ງສາມາດເອີ້ນວ່າການພັດທະນາຂອງສະຕິປັນຍາຕ່ໍາ, ເຊິ່ງກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມກ້າວຫນ້າທາງດ້ານສະຕິປັນຍາ, ເຊິ່ງໃນມື້ນີ້ແມ່ນໃຊ້ໂດຍຜູ້ຊາຍ. ເພື່ອເຂົ້າໃຈໂລກວັດສະດຸ.

ແລະຈາກປີ 1969 ເທິງໂລກໜ່ວຍນີ້ກໍ່ມີປະກົດການໃໝ່ໃນສະຕິປັນຍາຂອງມະນຸດ ເຊິ່ງສາມາດໃຫ້ຊື່ຂອງ fusion ຫຼື ເຊິ່ງສາມາດໃຫ້ຊື່ເປັນການປຸກຂອງສະຕິປັນຍາສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງກວ່າ) ຢູ່ເທິງໂລກ. ແລະຍັງມີຜູ້ຊາຍຢູ່ໃນໂລກທີ່ຢຸດເຊົາການທໍາງານໃນລະດັບຂອງຈິດໃຈຕ່ໍາ, ສະນັ້ນຂອງປັນຍາ, ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະພັດທະນາອີກຊັ້ນຂອງສະຕິທີ່ເອີ້ນວ່າ subramental ສະຕິ (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂຶ້ນ). ແລະຜູ້ຊາຍເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ພັດທະນາຄະນະວິຊາທີ່ກໍາລັງຢູ່ໃນຂະບວນການຂອງການພັດທະນາແລະທີ່ເຂົ້າເຈົ້າເຊັ່ນດຽວກັນຈະ coincide ກັບວົງຈອນຂອງວິວັດທະນາການອື່ນ, ຊຶ່ງສາມາດເອີ້ນວ່າເປັນເຊື້ອຊາດຮາກທີ່ຫົກ.

ເວົ້າ Occultly, ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາສົນທະນາກ່ຽວກັບການ evolution ຂອງມະນຸດ, ພວກເຮົາເວົ້າກ່ຽວກັບ Atlantis ເຊິ່ງເປັນເຊື້ອຊາດຮາກທີ່ສີ່ກັບເຊື້ອຊາດຍ່ອຍຂອງຕົນ, ເຊື້ອຊາດ Indo-European ທີ່ພວກເຮົາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງ, ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຊື້ອຊາດຮາກທີຫ້າ. ແລະເຊື້ອຊາດຍ່ອຍຂອງມັນ. ແລະໃນປັດຈຸບັນມີການເລີ່ມຕົ້ນໃນໂລກຂອງເຊື້ອຊາດຮາກໃຫມ່ທີ່ຈະໃຫ້ເຊື້ອຊາດຍ່ອຍຂອງຕົນ. ແລະໃນທີ່ສຸດຈະມີເຊື້ອຊາດຮາກຄັ້ງທີ VII ທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ມະນຸດສາມາດບັນລຸລະດັບຂອງການວິວັດທະນາການກ້າວໜ້າທາງດ້ານພຶງພ່ເພື່ອບ່ຕ້ອງການການນ່າໃຊ້ທາງອິນຊີຂອງຮ່າງກາຍອັດຖຸຂອງລາວ. ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຈັດການກັບເລື່ອງນີ້ໃນເວລານີ້, ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາກ່າລັງຈັດການກັບເຊື້ອຊາດຮາກທີຫົກ, ເຊິ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງເຊື້ອຊາດທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ແຕ່ມັນສະແດງເຖິງລັກສະນະທາງຈິດທີ່ບໍລິສຸດຂອງສະຕິຈິດໃຫມ່ຂອງອະນາຄົດຂອງມະນຸດ.

ມັນເປັນທີ່ຊັດເຈນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວິວັດທະນາການຂອງມະນຸດໃນຍົນລ່ານີ້, ຈາກຈຸດຂອງ vortex ບີ້ນກັບກັນໄປສູ່ການສຸດທ້າຍຂອງມັນ, ເຊິ່ງອາດຈະເປັນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍປີຕາມຂໍ້ມູນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບ, ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າຜູ້ຊາຍຈະຜ່ານໄປ. ໂດຍຜ່ານຂັ້ນຕອນຂອງສະຕິພິເສດຍ່າງແທ້ຈິງ, ນັ້ນແມ່ນ, ຍ້ອນວ່າຜູ້ຊາຍຂອງ Atlantis ໄດ້ຖືກຈ່າກັດຫຼາຍເມື່ອທຽບໃສ່ກັບຜູ້ຊາຍຂອງເຊື້ອຊາດ Indo-European, ຍ້ອນວ່າຜູ້ຊາຍຂອງມື້ນີ້ມີຈ່ານວນຈ່າກັດແລະຈະຖືກຈ່າກັດເມື່ອທຽບໃສ່ກັບຜູ້ຊາຍຕໍ່ໄປ. ວິວັດທະນາການຂອງສະຕິສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂື້ນ) ໃນໂລກ, ເຊິ່ງໄດ້ຖືກຄາດຄະເນໂດຍ Aurobindo.

ສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈໃນການວິວັດທະນາການຂອງສະຕິສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂື້ນ) ນີ້ແມ່ນ: ມັນແມ່ນວ່າມື້ນີ້ພວກເຮົາເປັນມະນຸດ, ມະນຸດທີ່ມີເຫດຜົນ, ມະນຸດ Cartesian, ມະນຸດສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນຫຼາຍຂອງເຊື້ອຊາດຮາກທີຫ້າ, ເທົ່າທີ່ພວກເຮົາມີແນວໂນ້ມ. ເຊື່ອວ່າຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາຖືກຄວບຄຸມໂດຍອາຕະຂອງພວກເຮົາ, ມື້ອື່ນຜູ້ຊາຍຈະຄົ້ນພົບວ່າຈິດໃຈຂອງມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກຄວບຄຸມໂດຍອາຕະ, ວ່າຈິດໃຈຂອງມະນຸດແມ່ນຢູ່ໃນຄ່ານິຍາມທາງດ້ານຈິດໃຈ, ການສະແດງອອກຂອງ ego, ແລະແຫຼ່ງຂອງມັນແມ່ນ. ຕັ້ງຢູ່ໃນໂລກຂະໜານເຊິ່ງສາມາດເອີ້ນວ່າ "ໂລກຈິດ" ໃນເວລານີ້, ແຕ່ວ່າຕໍ່ມາຈະຖືກເອີ້ນວ່າ "ໂລກສະຖາປັດຕະຍະກ່າ" .

ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ຊາຍຫຼາຍຂື້ນກັບບັນຫາຫຼືຄວາມສາມາດຫຼືອິດສະລະໃນການຄົ້ນພົບແຫຼ່ງຂອງຄວາມຄິດຂອງລາວ, ມັນກໍ່ຈະເປັນໄປໄດ້ຫຼາຍທີ່ລາວຈະເລີ່ມເຂົ້າສູ່ການສື່ສານທາງ telepsychic ກັບໂລກຂະໜານ. ໃນທີ່ສຸດຈະມາເຖິງໃນໄລຍະຂອງວິວັດການ, ໃນລະດັບໂລກ, ໃນລະດັບທົ່ວໂລກຂອງເຊື້ອຊາດ, ທີ່ຈະສາມາດຖອດລະຫັດຄວາມລຶກລັບຂອງຊີວິດໄດ້ທັນທີທັນໃດ, ທັງໃນໂລກຂອງເລື່ອງແລະໃນໂລກ astral ຂອງຈິດວິນຍານກ່ອາໃນ. ອານາຈັກຈິດໃຈຂອງພຣະວິນຍານ. ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍໝາຍຄວາມວ່າລາວມາຮອດແລ້ວ, ຜູ້ຊາຍ, ໃນຈຸດທີ່ມື້ນີ້ມັນເປັນໄປໄດ້ສ່າລັບລາວທີ່ຈະເຂົ້າເຖິງສະພາບຈິດໃຈທີ່ພຶງພ່ສ່າລັບຕົວມັນເອງ.

ແລະໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າການຮັບຮູ້ຈິດໃຈທີ່ພຶງພ່ດ້ວຍຕົນເອງ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າການຮັບຮູ້ຈິດໃຈໂດຍອີງໃສ່ຄຸນຄ່າທາງຈິດໃຈຂອງຄວາມຈິງ. ຄວາມຈິງແມ່ນຄ່າສັບ, ມັນເປັນຄວາມເຊື່ອສ່ວນບຸກຄົນຫຼືຄວາມເຊື່ອໝັ້ນທາງສັງຄົມ, ຫຼືຄວາມເຊື່ອໃນສັງຄົມວິທະຍາລວມ, ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຈິດໃຈຂອງມະນຸດເປັນບຸກຄົນຫຼືຂອງສັງຄົມເປັນການລວບລວມ, ຮັບປະກັນຄວາມເດັ່ນໃນໂລກຂອງເລື່ອງ.

ແຕ່ໃນແງ່ຂອງການວິວັດທະນາການຂອງສະຕິໃນອະນາຄົດຂອງມະນຸດ, ປະກົດການຂອງຄວາມຈິງຫຼືຄູ່ຮ່ວມງານທາງດ້ານຈິດໃຈ, ຫຼືຄຸນຄ່າທາງດ້ານຈິດໃຈຂອງມັນຈະບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດຢ່າງແທ້ຈິງສໍາລັບເຫດຜົນງ່າຍໆທີ່ມະນຸດຈະບໍ່ສາມາດໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງສະຕິປັນຍາຂອງລາວໄດ້ອີກຕໍ່ໄປ. ການປະເມີນຜົນທາງຈິດໃຈຂອງຄວາມຮູ້ຂອງລາວ. ລາວຈະບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ອາລົມຂອງຈິດສໍານຶກຂອງຕົນເພື່ອການພັດທະນາຄວາມປອດໄພຂອງຈິດໃຈຂອງຕົນເອງ.

ສະນັ້ນ ມະນຸດຈະມີອິດສະລະຢ່າງແທ້ຈິງໃນຈິດໃຈທີ່ຈະສາມາດອອກກໍາລັງກາຍໃນຍົນຈິດ, ການສະແດງອອກ, ຄວາມລະອຽດ ແລະ ນິຍາມຂອງຫົວຂໍ້ອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງສະຕິປັນຍາທົ່ວໄປ ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງທຸກເຊື້ອຊາດໃນໂລກ, ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງ. ຂອງເຊື້ອຊາດທັງໝົດໃນ cosmos, ແລະໃນຄວາມເປັນຈິງເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຄວາມສາມັກຄີທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງພຣະວິນຍານ, ໃນຄໍານິຍາມຢ່າງແທ້ຈິງຂອງມັນ, ເປັນແຫຼ່ງຕົ້ນສະບັບຂອງແສງສະຫວ່າງແລະການເຄື່ອນໄຫວຂອງມັນຢູ່ໃນ cosmos.

ດັ່ງນັ້ນ, ມັນຈະມີຈຸດຫນຶ່ງໃນວິວັດທະນາການຂອງມະນຸດ, ເມື່ອສຸດທ້າຍ ego ຈະສ້າງເວລາທີ່ສູນເສຍໄປກັບສະຕິຂອງຕົນເອງ, ແລະບ່ອນທີ່ຕົນເອງຈະບັນລຸຂອບເຂດຈໍາກັດທີ່ເປັນໄປໄດ້ຂອງຄໍານິຍາມທາງຈິດໃຈຂອງມັນ, ໂດຍການນໍາເຂົ້າໄປໃນສະຕິຂອງມັນ. ທ່າແຮງທີ່ສ້າງສັນຂອງຈິດໃຈອັນບໍລິສຸດຂອງລາວ, ນັ້ນແມ່ນ, ຂອງພຣະວິນຍານຂອງລາວ.

ແລະພວກເຮົາຈະຄົ້ນພົບຢູ່ໃນໂລກ, ໃນເຊື້ອຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ໃນປະເທດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ໃນເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ບຸກຄົນທີ່ຈະຮູ້ຈັກ fusion, ຫມາຍຄວາມວ່າ, ຜູ້ທີ່ຈະມາສາມາດໃນທັນທີທີ່ຈະ gravitate ໄປຫາແຫຼ່ງຄວາມຮູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ວ່າ. ວິທະຍາສາດຂອງໂລກ, ໃນດ້ານເຕັກໂນໂລຊີ, ເຕັກນິກການ, ຢາປົວພະຍາດ, ຈິດຕະສາດຫຼືປະຫວັດສາດ, ຈະຖືກລົບລ້າງທັງຫມົດ. ເພື່ອຫຍັງ ? ເນື່ອງຈາກວ່າເປັນຄັ້ງທໍາອິດນັບຕັ້ງແຕ່ການວິວັດທະນາການຂອງມະນຸດ, ເປັນຄັ້ງທໍາອິດນັບຕັ້ງແຕ່ການສືບເຊື້ອສາຍຂອງພຣະວິນຍານເຂົ້າໄປໃນເລືອດແລະເປັນຄັ້ງທໍາອິດນັບຕັ້ງແຕ່ການຜູກພັນຂອງຈິດວິນຍານກັບວັດສະດຸ, ຜູ້ຊາຍຈະບັນລຸຄວາມສາມາດໃນການຮັບຜິດຊອບຢ່າງແທ້ຈິງຂອງຕົນ. .

ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເອີ້ນວ່າຄວາມຮູ້ອັນແທ້ຈິງແມ່ນຄວາມສາມາດຂອງຈິດໃຈຂອງມະນຸດທີ່ຈະສາມາດຮັບເອົາແລະດູດຄວາມສະຫວ່າງຂອງຕົນເອງ. ຄວາມຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່ແມ່ນຄະນະວິຊາ. ຄວາມຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່ແມ່ນການກໍານົດລ່ວງຫນ້າ. ຄວາມຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງບໍ່ແມ່ນຄວາມຕ້ອງການ. ຄວາມຮູ້ຢ່າງແທ້ຈິງແມ່ນຈຸດຈົບວິວັດທະນາການແກ້ໄຂ, ນັ້ນແມ່ນ, ສ່ວນຫນຶ່ງຂອງກິດຈະກໍາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງແສງສະຫວ່າງໃນ cosmos ແລະເຮັດໃຫ້ທຸກຂົງເຂດ, ທຸກໆຕົວຢ່າງທີ່ສະຫລາດ, ນັ້ນແມ່ນ - ເພື່ອບອກທຸກຊະນິດທີ່ສະຫຼາດໃນຈັກກະວານພົບກັນ. ຍົນຈິດໃຈທີ່ສູງຂຶ້ນ, ນັ້ນແມ່ນການເວົ້າຢູ່ເທິງຍົນຂອງພະລັງງານທີ່ມີອໍານາດພຽງພໍທີ່ຈະອະນຸຍາດໃຫ້ໃນລະຫວ່າງການ evolution, ການຫາຍສາບສູນໃນທີ່ສຸດຂອງອຸປະກອນການຂອງຮ່າງກາຍສໍາລັບການຟື້ນຄືນຊີວິດ inevitable ຂອງຮ່າງກາຍ etheric.

ນັ້ນແມ່ນ, ຄວາມສາມາດໃນມະນຸດສຸດທ້າຍເຂົ້າໄປໃນອົງປະກອບທີ່ມີພະລັງທີ່ມີແສງຕາເວັນທີ່ແຕກຕ່າງກັນເຊິ່ງປະກອບເປັນສິ່ງມີຊີວິດທົ່ວໄປ, ແລະອັນໃດເປັນພຣະວິນຍານ, ຄວາມສະຫວ່າງແລະພື້ນຖານຂອງມັນ, ໃນການເຄື່ອນໄຫວແລະຄວາມເຂົ້າໃຈອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໃນມື້ນີ້. ໂທຫາສະຕິປະລໍາມະນູ! ສະນັ້ນມັນຈະມາເຖິງຈຸດ ໜຶ່ງ ໃນລະຫວ່າງການວິວັດທະນາການທີ່ມະນຸດຈະສາມາດໂດຍບໍ່ຕ້ອງຄິດ, ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຄິດ, ໃນທີ່ສຸດມະນຸດຈະສາມາດແຊກແຊງໃນທາງທີ່ ຈໍາ ເປັນໃນການກໍ່ສ້າງທາງຈິດຂອງ archetypes involutionary ແລະ evolutionaries ຂອງສະຕິສາກົນໃນໂລກ. . ນີ້ ໝາຍ ຄວາມວ່າມະນຸດຈະຮັບຮູ້ໃນທີ່ສຸດວ່າລາວເປັນຄົນສະຫຼາດແທ້ໆ.

ຜູ້ຊາຍຈະຮັບຮູ້ວ່າປັນຍາບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການສະແດງອອກຂອງຮູບແບບຂອງການສຶກສາ, ແຕ່ວ່າປັນຍາແມ່ນມີລັກສະນະພື້ນຖານຂອງຈິດໃຈຢ່າງແທ້ຈິງໃນເລື່ອງໃດກໍ່ຕາມ. ພຽງແຕ່ພວກເຮົາຢູ່ໃນຈຸດໃນມື້ນີ້, ໃນຖານະທີ່ເປັນຕົວຕົນຫຼືຕົນເອງຂອງມະນຸດ, ພວກເຮົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ດໍາລົງຊີວິດຢູ່ໃນຂອບເຂດຈໍາກັດທີ່ຖືກບັງຄັບໃຫ້ພວກເຮົາໂດຍການສະທ້ອນທົ່ວໄປ, ນັ້ນແມ່ນ, ໂດຍປະຫວັດສາດແລະຄວາມຊົງຈໍາຂອງມະນຸດ.

ແລະມະນຸດຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບ - ເນື່ອງຈາກວ່າບໍ່ມີວິທະຍາສາດພຽງພໍໃນດ້ານນີ້ - ມະນຸດຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບຄວາມສາມາດທີ່ຈະຮູ້ແລະເຂົ້າໃຈວິທີການ psyche ຂອງຕົນເຮັດວຽກແນວໃດ, ego ຂອງຕົນເຮັດວຽກແນວໃດ, ego ຂອງຕົນເຮັດວຽກ, ແລະ. ຄໍາວ່າ Intelligence ຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດໃນຄໍານິຍາມທົ່ວໄປຂອງມັນ, ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍຖືກຕິດຢູ່ໃນຮ່າງກາຍຂອງລາວໃນມື້ນີ້, ນັ້ນແມ່ນການເວົ້າໂດຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງລາວ!

ລາວມີພັນທະທີ່ຈະທົດແທນຄວາມຮູ້ພື້ນຖານແລະທົ່ວໄປຂອງລາວ, ຄວາມຮູ້ຈໍາກັດເລັກນ້ອຍທີ່ກໍານົດໂດຍປະຫວັດສາດແລະວິຊາໃນລະຫວ່າງການວິວັດທະນາການທີ່ຈະປັບປຸງໃຫມ່, ຍ້ອນວ່າທິດສະດີທັງຫມົດຂອງວິທະຍາສາດຈະຕ້ອງເປັນ, ບໍ່ແມ່ນໃນຄວາມຫມາຍທີ່ວິທະຍາສາດໃນມື້ນີ້ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດ, ກ່ຽວກັບ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ມັນເປັນປະໂຫຍດຫຼາຍ, ແຕ່ໃນແງ່ທີ່ວິທະຍາສາດໃນທຸກວັນນີ້ຍັງເຮັດໃຫ້ການເດີນທາງທີ່ຫຼີກລ່ຽງໄປສູ່ການຍົກເລີກຂອງຕົນເອງ. ເຊັ່ນດຽວກັນກັບອາລະຍະທໍາທັງຫມົດເຮັດໃຫ້ການເດີນທາງ inevitable ໄປສູ່ການຍົກເລີກຂອງຕົນເອງ.

ແຕ່ຄືກັນກັບອາລະຍະທໍາພົບວ່າຄວາມເປັນຈິງຂອງການຍົກເລີກຂອງມັນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫຼາຍ, ດັ່ງນັ້ນວິທະຍາສາດຈະພົບວ່າມັນຍາກທີ່ຈະບັນລຸການຍົກເລີກຂອງຕົນເອງ. ແລະນັ້ນເປັນເລື່ອງປົກກະຕິຫຼາຍ. ຄົນເຮົາບໍ່ສາມາດຖາມສິ່ງທີ່ຄິດ ຫຼືສັດທີ່ມີສະຕິອັນແນ່ນອນເພື່ອສົ່ງເສີມໃນໂລກຂອງເຂົາເອງຫຼຸດລົງຫຼືການທໍາລາຍຂອງຕົນເອງ. ພວກເຮົາມີພັນທະທີ່ຈະຮູ້ເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາເປັນ, ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ, ສິ່ງທີ່ເຮົາສາມາດເຮັດ, ເພື່ອພັດທະນາ, ເພື່ອໃຫ້ມະນຸດພັດທະນາ.

ແຕ່ເປັນບຸກຄົນ - ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນວ່າບຸກຄົນ - ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາຈະຕ້ອງປະເຊີນຫນ້າກັບສະຖານະການຂອງຄໍາສັ່ງຂອງໂລກແລະ cosmic ໃນໂລກຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ປະເຊີນຫນ້າກັບຂະຫນາດເຊິ່ງໃນອະດີດໄດ້ຍົກສູງການເຄື່ອນໄຫວຂອງໂຊກຊະຕາ. ໃນໂລກ; ການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຕາຍໄປກັບວິວັດການວິທະຍາສາດ, ແລະການເຄື່ອນໄຫວທີ່ຫຼັງຈາກນັ້ນປະຕິເສດໂດຍວິທະຍາສາດ.

ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈະມີພັນທະໃນໄລຍະເວລາທີ່ຈະທົບທວນຄືນແລະຟື້ນຟູປະສົບການບາງຢ່າງເພື່ອຮັບຮູ້ວ່າ cosmos ແມ່ນບໍ່ຈໍາກັດ. ສະຕິຂອງມະນຸດນັ້ນບໍ່ມີຂີດຈໍາກັດ ແລະມະນຸດທີ່ຢູ່ພາຍໃນຂອງຕົນນັ້ນມີພະລັງເທົ່າກັບສະຕິຂອງເຂົາ. ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນຫຼາຍໃນມື້ນີ້ໃນໂລກທີ່ພວກເຮົາຖືກບັງຄັບໃຫ້ອາໄສຢູ່ໃນສິ່ງແຍກຂອງກະແສຂອງຈິດໃຈທີ່, ໂດຍລວມ ... ແລະໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າໂດຍລວມ, ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ນອນເປິ່ງສະຫະລັດບ່ອນທີ່ນີ້. ປະສົບການລວມໃນການປະເຊີນຫນ້າກັບບຸກຄະລິກກະພາບມັກຈະຊ້າງເພື່ອສ້າງຈິດຕະວິທະຍາລວມ.

ຜູ້ຊາຍບໍ່ສາມາດຖືກລະເບີດຢູ່ໃນໂລກຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງໂດຍກະແສຂອງແນວຄວາມຄິດທີ່ຂະຫຍາຍອອກເປັນຈໍານວນຂອງພວກເຂົາໂດຍໂທລະພາບຫຼືຫນັງສືພິມ, ຫຼືໂດຍຮູບແບບຕ່າງໆຂອງຫນັງສືພິມເສລີ. ມັນຈະມາເຖິງຈຸດທີ່ຜູ້ຊາຍຈະບໍ່ສາມາດທົນກັບຄວາມກົດດັນທາງຈິດໃຈແລະທາງຈິດໃຈທີ່ເກີດຂື້ນຈາກການປະເຊີນຫນ້າກັນລະຫວ່າງຄວາມຈິງແລະການຕົວະ. ມັນຈະມີຈຸດຫນຶ່ງໃນວິວັດທະນາການຂອງສະຕິສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂື້ນ) ເທິງໂລກໃນເວລາທີ່ມະນຸດຈະຖືກບັງຄັບໃຫ້ກໍານົດຄວາມເປັນຈິງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຕົນເອງ. ແຕ່ມັນຈະເປັນ "ຕົວມັນເອງ" ທີ່ຈະເປັນສາກົນ, ມັນຈະບໍ່ເປັນ "ຕົວມັນເອງ" ທີ່ຈະອີງໃສ່ການຫຼິ້ນຂອງພຣະວິນຍານຂອງຕົນເອງຫຼືຄວາມໄຮ້ສາລະຂອງຊີວິດຂອງຕົນເອງ, ຫຼືຄວາມບໍ່ຫມັ້ນຄົງຂອງຕົວຂ້ອຍເອງ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຈາກເວລານັ້ນ, ຜູ້ຊາຍຈະເລີ່ມເຂົ້າໃຈປະກົດການຂອງມະນຸດ, ພົນລະເຮືອນໃນທຸກດ້ານ. ແລະລາວຈະບໍ່ຖືກ " ຖືກຂົ່ມເຫັງ" (ຖືກທາລຸນ) ທາງຈິດໃຈໂດຍສິ່ງທີ່ເກີດຂື້ນຫຼືໂດຍສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂື້ນໃນໂລກ. ຜູ້ຊາຍຈະເລີ່ມມີອິດສະລະ. ແລະຈາກເວລາທີ່ລາວເລີ່ມມີອິດສະລະ, ໃນທີ່ສຸດລາວຈະເລີ່ມເຂົ້າໃຈຊີວິດໃນຄຸນນະພາບພື້ນຖານຂອງມັນ. ແລະຫຼາຍລາວພັດທະນາ, ລາວຈະເຂົ້າໃຈຊີວິດຢ່າງແທ້ຈິງ, ປະສົມປະສານແລະຮັບຮູ້ຫຼາຍ, ໃນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ບໍ່ມີໃນມື້ນີ້ຂອງສະຕິຂອງເຊື້ອຊາດຮາກທີ່ຫ້າ.

ເປັນຫຍັງຄໍາເວົ້ານີ້ທັງຫມົດນີ້? ພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຜູ້ຊາຍເທື່ອລະກ້າວເພື່ອເຂົ້າໃຈວ່າຄວາມຊື່ສັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ລາວສາມາດໃຫ້ຕົວເອງ, ສ້າງຕົວເອງ, ແມ່ນຄວາມຊື່ສັດຕໍ່ຕົວເອງ. ພວກເຮົາອາໄສຢູ່ໃນສະຕະວັດທີ່ຄວາມຮັກຕໍ່ບຸກຄົນ, ໂດຍສະເພາະໃນໂລກຕາເວັນຕົກ, ມີຄວາມກ້າວຫນ້າຫຼາຍ. ພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນບຸກຄົນນິຍົມກັນຫຼາຍຂື້ນ, ແຕ່ຄວາມນິຍົມບຸກຄົນ, ຖ້າຫາກຍັງມີທັດສະນະຄະຕິ, ແມ່ນບໍ່ໄດ້ເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າກັບຄວາມເປັນຈິງຂອງມະນຸດ. ໃນຄໍາສັບຕ່າງໆອື່ນໆ, ຍ່າງຕາມຖະຫນົນດ້ວຍກາງເກງສີແດງແລະເກີບແຕະສີເຫຼືອງແລະສ້າງຄວາມຮັກໃນນິວຢອກ, ໃນ Times Square ຂອງນິວຢອກ, ແມ່ນຮູບແບບຂອງບຸກຄົນ. ແຕ່ມັນເປັນ eccentricity, ມັນເປັນຮູບແບບຂອງ astralization ຂອງສະຕິຂອງມະນຸດ.

ຜູ້ຊາຍບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຮັກສາບຸກຄະລິກກະພາບຂອງຕົນ, ສະແດງຄວາມເປັນສ່ວນບຸກຄົນຂອງຕົນໃນຄວາມຫມາຍທີ່ຊັດເຈນຂອງຄໍາສັບ, flout ຄວາມອ່ອນໄຫວຂອງມະຫາຊົນຫຼືເພື່ອ flout ຄວາມອ່ອນໄຫວຂອງປະຊາຊົນຂອງຕົນຫຼື flout ຄວາມອ່ອນໄຫວຂອງປະຊາກອນລາວ. ມັນເປັນພາບລວງຕາ! ແລະມັນເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຄົນອັບເດດ: ລັກສະນະຂອງສະຕະວັດ twentieth, ໃນທີ່ສຸດມັນກາຍເປັນ banal, ໃນທີ່ສຸດມັນຈະກາຍເປັນ stupid, ໃນທີ່ສຸດມັນຂາດຄວາມງາມຢ່າງແທ້ຈິງ. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍໃຫມ່, evolution ຂອງ supramental (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂື້ນ) ສະຕິໃນໂລກ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຈະຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຊາຍທີ່ຈະພັດທະນາສະຕິສ່ວນບຸກຄົນທີ່ສຸດແຕ່ບໍ່ແມ່ນບຸກຄົນ.

ຜູ້ຊາຍຈະຖືກແຍກເປັນສ່ວນບຸກຄົນຍ້ອນຫຍັງ? ເນື່ອງຈາກວ່າຄວາມເປັນຈິງຂອງສະຕິຂອງພຣະອົງຈະອີງໃສ່ການ fusion ຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງແລະບໍ່ໄດ້ຄາດຄະເນເຂົ້າໄປໃນໂລກໃນສາຍຕາຂອງຜູ້ຊາຍ, ການເປີດເຜີຍປະເພດຂອງ flirtation ກັບ eccentricity. ຜູ້ຊາຍບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງ wander ໃນທົ່ວໂລກແລະເປັນຂອບເປັນຈິງ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ. ຜູ້ຊາຍທີ່ມີສະຕິຫຼາຍ, ລາວຈະຫນ້ອຍລົງ, ລາວຈະເປັນຄົນທີ່ແທ້ຈິງຫຼາຍຂື້ນແລະລາວຈະບໍ່ເປີດເຜີຍໃນຄວາມເປັນຈິງຂອງລາວ. ເພາະຄວາມເປັນຈິງຂອງມະນຸດເປັນສິ່ງທີ່ໄປລະຫວ່າງລາວກັບຕົວເອງແລະບໍ່ແມ່ນລະຫວ່າງລາວກັບຄົນອື່ນ.

ຖ້າພວກເຮົາເປີ່ງວິວັດທະນາການທີ່ຈໍາເປັນຂອງເຊື້ອຊາດຮາກຍູ່ໃນໂລກຂອງພວກເຮົາ, ມັນແມ່ນການເຂົ້າໃຈເລັກນ້ອຍກ່ອນອົກບົບປະກົດການຂອງມະນຸດ. ວ່າພວກເຮົາສ້າງຕັ້ງຈຸດປະສານງານ, ມັນເປັນການປະຕິບັດຍ່າງດຽວ, ມັນເປັນການໃຫ້ກອບຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈຕາມລໍາດັບຕໍ່ເຫດການທີ່ບໍ່ສາມາດຫຼີກລ່ຽງໄດ້! ແຕ່ຖ້າຫາກວ່າພວກເຮົາເວົ້າເຖິງເຊື້ອຊາດສະຕິ, ຖ້າຫາກວ່າພວກເຮົາເວົ້າເຖິງມະນຸດສະຕິ, ພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງເວົ້າເຖິງສະຕິຂອງຜູ້ຊາຍແລະບຸກຄົນ.

ວິວັດທະນາການຂອງສະຕິສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂື້ນ) ໃນໂລກຈະບໍ່ເກີດຂື້ນໃນລະດັບຂອງການເກັບກໍາໃດໆ. ການວິວັດທະນາການຂອງສະຕິສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂື້ນ) ໃນໂລກຈະບໍ່ເປັນການສະແດງອອກຂອງກໍາລັງລວມ. ມັນສະເຫມີຈະເປັນບຸກຄົນໃນໂລກທີ່ຈະ gravitate ເທື່ອລະເລັກຫນ້ອຍ, ຫຼາຍແລະຫຼາຍ, ໄປສູ່ຈຸດນັ້ນໃນສະຕິຂອງເຂົາເຈົ້າບ່ອນທີ່ພວກເຂົາເຈົ້າຈະ unite ກັບແຫຼ່ງຂອງຕົນເອງ, ພຣະວິນຍານຂອງເຂົາເຈົ້າ, ສອງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ພວກເຮົາອາດຈະເອີ້ນວ່າມັນ. ເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຜູ້ຊາຍ.

ແຕ່ການເຄື່ອນໄຫວພື້ນຖານໃນທິດທາງນີ້ຈະອີງໃສ່ນີ້: ມັນຈະອີງໃສ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງປະກົດການຂອງຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ເຄີຍເຮັດນັບຕັ້ງແຕ່ການ devolution. ມັນບໍ່ພຽງພໍທີ່ຈະເວົ້າວ່າ: " ຂ້ອຍຄິດວ່າ, ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍ". ມັນເປັນການດີສໍາລັບ Descartes ທີ່ຈະເວົ້າວ່າ, "ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ, ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າ," ເນື່ອງຈາກວ່າມັນເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງການຮັບຮູ້ວ່າຄວາມຄິດໃນຕົວຂອງມັນເອງມີອໍານາດທີ່ຕ້ອງໄດ້ຮັບການຮັບຮູ້ໃນລະດັບຂອງບຸກຄົນ.

ແຕ່ໃນລະດັບຂອງສະຕິສ້າງສັນ, ຈຸດທີ່ຈະມາໃນເວລາທີ່ຄວາມຄິດຂອງມະນຸດຈະໄດ້ຮັບການ transmuted ຢ່າງສົມບູນ, integrally. ແລະມະນຸດຈະບໍ່ຄິດໃນລະຫວ່າງການວິວັດທະນາການອີກຕໍ່ໄປ. ຄວາມຄິດຂອງລາວຈະຖືກບ່ອນໄປສູ່ຮູບແບບການສະແດງອອກທີ່ສ້າງສັນຂອງຈິດໃຈທີ່ສູງຂື້ນຂອງລາວ. ແລະຈິດໃຈນັ້ນຈະກາຍເປັນທັງຫມົດ telepsychic. ໃນຄໍາສັບຕ່າງອື່ນໆ, ຜູ້ຊາຍຈະມີປະສົບການການສື່ສານທັນທີທັນໃດກັບຍົນທົ່ວໄປແລະຮູບແບບການສື່ສານນີ້ຈະບໍ່ສະທ້ອນອີກຕໍ່ໄປ. ໃນປັດຈຸບັນຄວາມຄິດຍຸດທີ່ຈະສະທ້ອນຢູ່ໃນໃຈຂອງມະນຸດ, ຄວາມຄິດຍຸດເປັນທັອຂໍ່. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເວົ້າໄດ້ອີກຕໍ່ໄປວ່າຜູ້ຊາຍຄິດ, ພວກເຮົາເວົ້າວ່າຜູ້ຊາຍສື່ສານກັບແຜນການທົ່ວໄປຂອງສະຕິຂອງຕົນເອງ.

ແຕ່ສໍາລັບມະນຸດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງນີ້ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ, ມັນຈໍາເປັນສໍາລັບລາວທີ່ຈະຮັບຮູ້ຄວາມຄິດດັ່ງກ່າວ, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຄິດໃນທຸກມື້ນີ້, ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນທຸກມື້ນີ້, ຍ້ອນວ່າມັນຖືກກໍານົດຢູ່ໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ, ດັ່ງທີ່ມັນຖືກຜະລິດຫຼືຮັບຮູ້ໂດຍ. ພວກເຮົາເປັນ ego ທີ່ບໍ່ມີສະຕິ, ຕ້ອງບຸກຍູ່ໃນພວກເຮົາ realization ທີ່ແນ່ນອນ, ໃນຄວາມຫມາຍທີ່ຜູ້ຊາຍຈະຕ້ອງມາເພື່ອໃຫ້ສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ວ່າຄວາມຄິດຂອງຕົນໃນຕົວຂອງມັນເອງໄດ້ແບ່ງອອກກັບຕົນເອງ. ພຽງແຕ່ insofar as he, ສໍາລັບເຫດຜົນຂອງ involution ແລະ unconsciousness, subjective him to the polarity of good or evil, of true and false.

ຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ມະນຸດບ່ອນໃຈເຫລື້ອມໃສ, ບໍ່ວ່າລາວຈະສ້າງຈຸດປະສານງານທາງລົບຫຼືທາງບວກ, ລາວໄດ້ສ້າງການແບ່ງປັນລະຫວ່າງຕົວເອງໃນຍົນວັດສະດຸແລະຕົວເອງໃນຍົນ cosmic ແລະສາກົນ. ອັນນີ້ສໍາຄັນຫຼາຍ! ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ມັນເປັນກະແຈພື້ນຖານສໍາລັບວິວັດການຕໍ່ໄປ. ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະດໍາລົງຊີວິດສະເຫມີຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາໃນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບ polarity ແມ່ນຄວາມບໍ່ຫມັ້ນຄົງພື້ນຖານຂອງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ມັນເປັນຄວາມສາມາດທີ່ມີອໍານາດແລະ vampiric ຂອງອາລົມຂອງພວກເຮົາ. ມັນເປັນຄວາມບໍ່ສາມາດຂອງພວກເຮົາໃນຖານະເປັນ ego ຫຼືເປັນບຸກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບການສຶກສາຫຼືການສຶກສາເກີນ, ທີ່ຈະບໍ່ສາມາດທົນກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຮູ້.

ບໍ່ມີຜູ້ຊາຍໃນໂລກທີ່ບໍ່ຮູ້ບາງສິ່ງບາງຢ່າງ. ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນຮູ້ບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ແຕ່ບໍ່ມີສິດອຳນາດໃນທົ່ວໂລກ, ບໍ່ມີຄຳນິຍາມວັດທະນະທຳ, ບໍ່ມີການສະຫນັບສະຫນູນວັດທະນະທຳໃນໂລກທີ່ສາມາດສະຫນັບສະຫນູນຜູ້ຊາຍຮູ້ບາງສິ່ງບາງຢ່າງ. ມີສະຖາບັນທີ່ໃຫ້ຕົນເອງສິດທີ່ຈະຮູ້ບາງສິ່ງບາງຢ່າງໃນຄຳສັ່ງທີ່ຈະສະຖາບັນຄວາມຮູ້ນັ້ນ ແລະສະພາບຈິດໃຈຂອງມະນຸດກັບມັນ. ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າວິທະຍາສາດໃນລະດັບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ, ມັນເປັນເລື່ອງປົກກະຕິ.

ແຕ່ບໍ່ມີການເຄື່ອນໄຫວທີ່ກົງກັນຂ້າມທີ່ສະຖາບັນຕ່າງໆໃນໂລກສາມາດໃຫ້ຫຼືມອບອຳນາດຂອງຕົນຄືນໃຫ້ມະນຸດ, ນັ້ນຄືການມອບຄວາມສະຫວ່າງຂອງຕົນເອງຄືນມາໃຫ້ແກ່ລາວ, ຊຶ່ງມື້ໜຶ່ງຈະກາຍເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງຕົນ. ແລະເຈົ້າສາມາດທົດສອບໄດ້ດ້ວຍວິທີງ່າຍໆໃນຂອບເຂດທາງວິນຍານ, ໃນຂອບເຂດທາງສາດສະໜາ. ມື້ໜຶ່ງ, ເມື່ອສູນກາງຂອງມະນຸດເປີດຢ່າງພຽງພໍ, ລາວຈະສາມາດເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນໃນພາກສະໜາມຂອງວິທະຍາສາດ.

ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ໃນໂລກ ແລະຜູ້ທີ່ຈະໄປພົບນັກບວດ ຫຼືຄົນທີ່ເຮັດວຽກໃນສາສະໜາ ແລະຜູ້ທີ່ຈະເວົ້າກັບລາວກ່ຽວກັບພະເຈົ້າ ແລະຜູ້ທີ່ຈະເວົ້າວ່າ: "ດີແລ້ວ ພະເຈົ້າເປັນເລື່ອງເຊັ່ນນີ້. ສິ່ງນັ້ນເປັນ ເຊັ່ນນັ້ນ" ຄົນໜຶ່ງຈະເວົ້າກັບລາວວ່າ: " ແຕ່ເຈົ້າເວົ້າເລື່ອງພະເຈົ້າໂດຍສິດຫຍັງ? ເຈົ້າເວົ້າເລື່ອງພະເຈົ້າໂດຍສິດອັນໃດ"...? ແລະຖ້າມະນຸດມີວິວັດທະນາການໜ້ອຍລົງ ແລະສາມາດແຍກຮູບແບບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງເພື່ອນຳອອກມາ ຫຼືອອກຮູບແບບອື່ນໆທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງວິຖີການສ້າງສັນຂອງຈິດໃຈຂອງລາວ, ລາວກໍ່ຈະຖືກຂົ່ມເຫັງຫຼາຍຂຶ້ນໂດຍການເປັນສະຖາບັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງໂລກທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຂ້ານ້ອຍຈື່ງເວົ້າວ່າ ມະນຸດຈະເຂົ້າໂລກບໍ່ໄດ້, ດ້ວຍສະຕິປັນຍາອັນສູງສົ່ງ (ຈິດໃຈທີ່ສູງກວ່າ), ດ້ວຍການສະໜັບສະໜູນຂອງໂລກ. ຜູ້ຊາຍຈະມີສະຕິສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂຶ້ນ) ເມື່ອລາວປົດປ່ອຍຕົນເອງຢ່າງສົມບູນຈາກຄວາມຕ້ອງການການສະໜັບສະໜູນທາງໂລກ, ແລະສຸດທ້າຍກໍ່ເລີ່ມຄ່ອຍໆຮັບຮູ້ ແລະ ອົດທົນກັບສິ່ງທີ່ລາວຮູ້. ແລະເງື່ອນໄຂສຳລັບການນີ້ແມ່ນບໍ່ຕົກຢູ່ໃນຈັ່ນຈັບຂອງ polarity ຂອງຄວາມຈິງແລະບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

ຖ້າມະນຸດຕົກຢູ່ໃນຈັ່ນຈັບຂອງຄວາມຜິດຂອງຄວາມຈິງແລະຜິດ, ລາວຕື່ນເຕັ້ນກັບສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບຂອງລາວ, ລາວເຮັດໃຫ້ຕົວຕົນຂອງລາວບໍ່ປອດໄພ, ແລະລາວຈະພັດທະນາທັດສະນະຄະຕິໄປສູ່ຄວາມເປັນຈິງ. ຄວາມຈິງ ແລະ ຜິດ ເປັນພຽງສ່ວນປະກອບທາງຈິດຕະວິທະຍາຂອງຈິດທີ່ບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້! ເມື່ອທ່ານກິນສະເຕັກທີ່ດີ, ທ່ານບໍ່ສົງໄສວ່າມັນເປັນຂອງແທ້ຫຼືວ່າມັນປອມ, ບໍ່ມີຂົ້ວ, ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າມັນດີ. ແຕ່ຖ້າເຈົ້າເລີ່ມສົງໄສວ່າມີສັດຮ້າຍຢູ່ໃນນັ້ນ, ໂອ້, ກະເພາະອາຫານຂອງທ່ານຈະບໍ່ຕອບສະຫນອງ! ແລະມັນເປັນສິ່ງດຽວກັນໃນລະດັບຄວາມຮູ້, ໃນລະດັບຄວາມຮູ້.

ຄວາມຮູ້ແມ່ນກັບຈິດໃຈຕ່ຳ, ການຮູ້ແມ່ນກັບຈິດໃຈທີ່ສູງກວ່າ. ຄວາມຮູ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມຕ້ອງການຂອງອາຕະ, ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຮູ້ເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຄວາມເປັນຈິງຂອງຕົນເອງ. ສະນັ້ນບໍ່ມີການແບ່ງຫຼືແຍກລະຫວ່າງການຮູ້ ແລະ ການຮູ້. ຄວາມຮູ້ແມ່ນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງລະດັບຫນຶ່ງຂອງສະຕິ ແລະຄວາມຮູ້ແມ່ນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງອີກ.

ໃນໂລກຂອງຄວາມຮູ້, ພວກເຮົາເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ແນ່ນອນແລະໃນຂອບເຂດຂອງຄວາມຮູ້ ພວກເຮົາເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງອື່ນໆ. ທັງສອງສາມາດພົບປະ, ເປັນພີ່ນ້ອງກັນແລະເປັນທີ່ດີທີ່ສຸດ. ຊັ້ນທີສີ່ແມ່ນດີສະເໝີກັບຊັ້ນທີຫ້າຢູ່ເໜືອມັນ... ແລະມະນຸດເປັນສັດທີ່ມີຫຼາຍມິຕິ, ແຕ່ມະນຸດຍັງເປັນຜູ້ທີ່ຄອບຄອງ ແລະດຳລົງຊີວິດດ້ວຍສະຕິປະສົບການ. ພວກເຮົາມີສະຕິທົດລອງຢູ່ໃນໂລກ. ພວກເຮົາບໍ່ມີສະຕິສ້າງສັນ.

ເປີ່ງຊີວິດຂອງເຈົ້າ! ຊີວິດຂອງເຈົ້າຄືປະສົບການ! ຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ເຈົ້າເຂົ້າມາໃນໂລກ, ຊີວິດຂອງເຈົ້າແມ່ນກ່ຽວກັບປະສົບການຢູ່ສະເໝີ, ແຕ່ມະນຸດບໍ່ສາມາດຢູ່ກັບປະສົບການທີ່ບໍ່ມີກໍານົດ. ມື້ຫນຶ່ງຜູ້ຊາຍຈະຕ້ອງດໍາລົງຊີວິດດ້ວຍສະຕິສ້າງສັນ, ໃນເວລານັ້ນຊີວິດມີຄ່າຄວນດໍາລົງຊີວິດ, ຊີວິດກາຍເປັນໃຫຍ່ຫຼາຍ, ກວ້າງໃຫຍ່, ມີຄວາມເຂັ້ມແຂງໃນຄວາມຄິດສ້າງສັນ, ແລະຜູ້ຊາຍຢຸດເຊົາການດໍາລົງຊີວິດຂອງປະສົບການຈິດວິນຍານ. ແຕ່ເປັນຫຍັງຜູ້ຊາຍຈຶ່ງໃຊ້ປະສົບການ? ເນື່ອງຈາກວ່າມັນຕິດກັບກໍາລັງທີ່ມີພະລັງ - ທີ່ຂ້ອຍເອີ້ນວ່າຄວາມຊົງຈໍາ - ເຊິ່ງໃນຕົວຈິງແມ່ນສິ່ງທີ່ທ່ານເອີ້ນວ່າ "ຈິດວິນຍານ".

ຜູ້ຊາຍບໍ່ໄດ້ດໍາລົງຊີວິດໂດຍພຣະວິນຍານ, ລາວຕິດກັບຈິດວິນຍານ, ລາວດໍາລົງຊີວິດໂດຍຈິດວິນຍານ, ລາວຖືກ vampirized ໂດຍຈິດວິນຍານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ຄົນທີ່ຄົ້ນຄວ້າການເກີດໃໝ່ ຫຼື ຄົນທີ່ຄົ້ນຄວ້າການກັບຄືນສູ່ຄວາມເປັນມາໃນອາດີດນັ້ນ ໄດ້ກໍານົດຢ່າງດີວ່າຄົນເຮົາໃນທຸກມື້ນີ້ ປະສົບກັບຄວາມທຸກ ເພາະໃນອາດີດກ່ອນນັ້ນເຂົາເຈົ້າປະສົບກັບເຫດ. ມີຄົນໃນທຸກມື້ນີ້ທີ່ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໄປໃນລິຟໄດ້ເນື່ອງຈາກວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບການບາດເຈັບທີ່ມາແຕ່ກ່ອນຊີວິດອຸປະກອນການ, ຫຼືຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຫາຍໃຈໃນສະພາບທີ່ຜ່ານມາ, ພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສາມາດ... ພວກເຂົາເຈົ້າກໍາລັງຫາຍໃຈ. ດັ່ງນັ້ນຜູ້ຊາຍດໍາລົງຊີວິດປະສົບການຂອງຈິດວິນຍານ.

ລາວມີຊີວິດຢູ່, ລາວຕິດກັບຄວາມຊົງຈໍາຂອງລາວ, ເທົ່າກັບຄວາມຊົງຈໍາທີ່ບໍ່ມີສະຕິທີ່ກວ້າງຂວາງຂອງການເຄື່ອນໄຫວວິວັດທະນາການທີ່ຜ່ານມາຂອງລາວ, ເທົ່າກັບຄວາມຊົງຈໍາທີ່ກວ້າງຂວາງທີ່ລາວມີຊີວິດໃນມື້ນີ້ເປັນການທົດລອງ. ມະນຸດບໍ່ສາມາດມີຊີວິດຢູ່ໄດ້ຕະຫຼອດການຈາກປະສົບການເທິງໂລກ! ມັນເປັນການດູຖູກຕໍ່ Universal Intelligence ຂອງລາວ. ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງຢ່າງແທ້ຈິງກັບລັກສະນະຂອງຜູ້ຊາຍທີ່ຜູ້ຊາຍບໍ່ສາມາດເວົ້າວ່າ: " ເອີ, ດີ, ໃນສິບປີຂ້ອຍຢາກເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວ, ໃນຫ້າປີຂ້ອຍຢາກເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວ", ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງກັບລັກສະນະຂອງທໍາມະຊາດ. ຜູ້ຊາຍທີ່ລາວບໍ່ຮູ້ອະນາຄົດຂອງລາວ!

ມັນ irreconcilable ກັບ ລັກ ສະ ນະ ຂອງ ມະ ນຸດ ທີ່ ເຂົາ ບໍ່ ຮູ້ ລັກ ສະ ນະ ຂອງ ຜູ້ ຊາຍ ກ່ອນ ທີ່ ຈະ ໃຫ້ ເຂົາ. ເວົ້າອີກຢ່າງ ໜຶ່ງ, ມັນບໍ່ສອດຄ່ອງກັບວິນຍານຂອງມະນຸດທີ່ວິນຍານນີ້ຢູ່ໃນມະນຸດຖືກບັງຄັບໃຫ້ດໍາລົງຊີວິດຕາມການສັ່ງສອນຂອງເຫດຜົນ, ເພາະວ່າມະນຸດຢູ່ໃນຍົນວັດຖຸໃນມື້ນີ້ແມ່ນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຄົນລຸ້ນທີ່ສະຕິຫຼຸດລົງ. ສະຕິຂອງມະນຸດຕ້ອງຜ່ານຈາກການສືບເຊື້ອສາຍໄປສູ່ບັນຫາໄປສູ່ທາງອອກໃນທີ່ສຸດໄປສູ່ etheric, ນັ້ນ ໝາຍ ຄວາມວ່າສ່ວນ ໜຶ່ງ ຂອງຄວາມເປັນຈິງຂອງດາວເຄາະເຊິ່ງສຸດທ້າຍແມ່ນໂລກທີ່ມະນຸດຕ້ອງມີຊີວິດຢູ່ຕາມທໍາມະຊາດທີ່ເປັນອະມະຕະ.

ມະນຸດບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງໃຫ້ເປັນເລື່ອງແລະຕາຍ. ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າຄວາມຕາຍ, ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າການກັບຄືນຂອງມະນຸດຫຼືຈິດວິນຍານຂອງຍົນ astral, ແມ່ນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງການເສຍສະຕິຂອງມະນຸດ. ມັນເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງຄວາມຈິງທີ່ວ່າມະນຸດຖືກຕັດອອກທັງຫມົດຈາກວົງຈອນສາກົນທີ່ເປັນແຫຼ່ງຂອງການຜະລິດຂອງລາວ, ເຊິ່ງເປັນແຫຼ່ງຂອງປັນຍາຂອງລາວ, ເຊິ່ງເປັນແຫຼ່ງຂອງຊີວິດຂອງລາວ, ເຊິ່ງເປັນແຫຼ່ງຂອງດາວເຄາະຂອງຕົນເອງ! ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຊາຍຕ້ອງກັບຄືນໄປຫາແຫຼ່ງ, ແຕ່ຜູ້ຊາຍບໍ່ສາມາດກັບຄືນໄປຫາແຫຼ່ງໂດຍຜ່ານທາງວິນຍານ, ພາບລວງຕາທາງປະຫວັດສາດຂອງການມີສ່ວນຮ່ວມ.

ຜູ້ຊາຍຈະບໍ່ສາມາດກັບຄືນໄປຫາແຫຼ່ງຂອງລາວໂດຍໃຊ້ຄວາມຄິດເກົ່າທີ່ບັງຄັບໃຫ້ລາວເປັນນັກໂທດ. ຜູ້ຊາຍຈະບໍ່ກັບຄືນໄປຫາແຫຼ່ງຂອງລາວໂດຍໃຊ້ວິທີເກົ່າທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວມີສະຕິໃນການທົດລອງ. ຜູ້ຊາຍຈະບໍ່ກັບຄືນໄປຫາແຫຼ່ງຂອງຕົນໂດຍການເຊື່ອ.

ຜູ້ຊາຍຈະກັບຄືນໄປຫາແຫຼ່ງຂອງລາວໂດຍຄ່ອຍໆພັດທະນາໃນລະຫວ່າງການວິວັດທະນາການຂອງລາວ, ຄວາມສາມາດໃນການສະຫນັບສະຫນູນສິ່ງທີ່ລາວຮູ້.

ແຕ່ໃນໂລກມື້ນີ້, ພວກເຮົາຖືກ doomed ກັບ mythology, ກັບລະບົບທາງຈິດໃຈຂອງຕົວເຮົາເອງ. ພວກເຮົາຖືກ doomed ກັບແນ່ນອນດ້ານຂອງທັດສະນະຄະທາງຈິດໃຈທີ່ມີຜົນກະທົບມະນຸດທັງຫມົດ: ຄວາມເຊື່ອ. ເປັນຫຍັງຜູ້ຊາຍຈຶ່ງຕ້ອງເຊື່ອ? ເພາະເຂົາບໍ່ຮູ້! ເປັນຫຍັງຜູ້ຊາຍຈຶ່ງຕ້ອງເຊື່ອ? ເພາະວ່າເຂົາເປັນສະຕິປະສົບການ, ສະນັ້ນເຂົາບໍ່ມີຄວາມສະຫວ່າງໃນຈິດໃຈ. ລາວອາໄສຢູ່ໃນການເຄື່ອນໄຫວທີ່ມືດມົວຂອງສະຕິນ້ອຍໆຂອງລາວ, ດັ່ງນັ້ນລາວຈຶ່ງມີພັນທະທີ່ຈະເຊື່ອເພື່ອຍຶດຕິດກັບບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ສຳຄັນແລະຍ່າງແທ້ຈິງ.

ແຕ່ຄວາມເຊື່ອນີ້ໃນຍ່າງແທ້ຈິງຊຶ່ງເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງການປັບສະພາບທາງຈິດໃຈຂອງ ego, ຄວາມເຊື່ອໃນຍ່າງແທ້ຈິງນີ້, ມັນໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍໃຜ? ມັນໄດ້ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍ Man of Involution. ເຈົ້າຮູ້ດີວ່າຖ້າເຈົ້າອອກໄປນອກໂລກ ແລະເຈົ້າເລົ່ານິທານໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຟັງ, ເລື່ອງທີ່ເຈົ້າຈະເລົ່ານັ້ນຈະບໍ່ເປັນຄືເກົ່າອີກຕໍ່ໄປ ເມື່ອຖືກຮັບ ແລະບອກຈາກຜູ້ອື່ນ, ຫຼາຍກວ່າເລື່ອງທີ່ເຈົ້າເວົ້າໃນເບື້ອງຕົ້ນ. .

ຈິນຕະນາການວ່າມີຄົນອອກໄປໃນໂລກແລະພະຍາຍາມເວົ້າຄືນສິ່ງທີ່ຂ້ອຍເວົ້າໃນມື້ນີ້, ເປັນການລິເລີ່ມ, ເຈົ້າສາມາດຈິນຕະນາການວ່າມັນຈະອອກມາໃນມື້ອື່ນ! ສະນັ້ນມີຜູ້ຊາຍໃນອະດີດຜູ້ທີ່ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ, ມີຜູ້ລິເລີ່ມທີ່ເຂົ້າມາໃນໂລກເພື່ອຊ່ວຍວິວັດທະນາການຂອງມະນຸດ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ສັດເຫຼົ່ານັ້ນເວົ້າແລະສິ່ງທີ່ໄດ້ຖືກລາຍງານກ່ອນກັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຖືກກ່າວຫາວ່າເວົ້າແມ່ນເລື່ອງອື່ນ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າສາມາດບອກທ່ານຢ່າງແນ່ນອນສິ່ງຫນຶ່ງ - ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກປະກົດການສຳລັບປີ - ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຢ່າງແທ້ຈິງສຳລັບຜູ້ຊາຍທີ່ຈະເຮັດຊ້ຳສິ່ງທີ່ເວົ້າຢ່າງສົມບູນ. ພະຍາຍາມເຮັດມັນເມື່ອເຈົ້າກັບບ້ານຄືນນີ້! ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ມະນຸດຈະເວົ້າຄືນສິ່ງທີ່ເວົ້າຢ່າງສົມບູນແບບ. ແລະຂ້ອຍຈະບອກເຈົ້າວ່າເປັນຫຍັງ. ເນື່ອງຈາກວ່າສິ່ງທີ່ເວົ້າຢ່າງສົມບູນ - ໃນຄຳສັບຕ່າງໆອື່ນໆ ສິ່ງທີ່ບໍ່ມີສີໂດຍອາຕະ, ສິ່ງທີ່ບໍ່ astralized, ສິ່ງທີ່ບໍ່ແມ່ນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງ unconsciousness ຂອງມະນຸດ, ແຕ່ສິ່ງທີ່ເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງ cosmicity ຂອງມະນຸດ - ມັນບໍ່ໄດ້ມຸ້ງໄປຫາ ego ຂອງ. ມະນຸດ ຫຼື ຊີວິດຂອງມະນຸດ, ຫຼື ສະຕິປັນຍາຂອງມະນຸດ. ມັນມຸ້ງໄປຫາພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ.

ແລະ ຖ້າຜູ້ຊາຍບໍ່ຢູ່ໃນພຣະວິນຍານຂອງຕົນ, ເຈົ້າຄາດໝາຍໃຫ້ລາວຮັບເອົາສິ່ງທີ່ພຣະວິນຍານອື່ນໄດ້ກ່າວໄວ້ແລ້ວແນວໃດ? ມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້. ດັ່ງນັ້ນ, ໃນເວລານີ້ມີການໃສ່ສີ. ແລະຈາກການໃສ່ສີຂອງຄຳສັບຕ່າງໆຂອງ Initiates ໄດ້ເກີດມາໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າສາສະຫນາເພື່ອຜົນປະໂຫຍດວິວັດທະນາຂອງມະນຸດ. ແລະຂ້າພະເຈົ້າຕົກລົງເຫັນດີແລະຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈຫຼາຍທີ່ເລື່ອງນີ້ເກີດຂຶ້ນແລະວ່ານີ້ໄດ້ຖືກເຮັດ, ເພາະວ່າມັນເປັນສິ່ງຈຳເປັນ. ແຕ່ຈະມາເຖິງເວລາຫນຶ່ງໃນລະຫວ່າງການວິວັດທະນາການເມື່ອມະນຸດບໍ່ຕ້ອງການການສະໜັບສະໜູນດ້ານສິນລະທຳເພື່ອໃຫ້ສະຕິຮູ້ສຶກຜິດຊອບເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ຂອງຕົນເອງ. ນັ້ນແມ່ນສະຕິສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງກວ່າ).

ແລະນັບຕັ້ງແຕ່ພວກເຮົາກໍາລັງລົມກັບ Quebeckers, ນັບຕັ້ງແຕ່ພວກເຮົາກໍາລັງລົມກັບປະຊາຊົນຜູ້ທີ່, ສໍາລັບເຫດຜົນທີ່ດີຫຼາຍ, ມີໂອກາດທີ່ຈະມີປະສົບການໃກ້ຊິດກັບໂລກທາງວິນຍານທີ່ສາສະຫນາໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາ, ພວກເຮົາມີຄວາມກ້າວຫນ້າແລ້ວ, ໃນຄວາມຫມາຍນີ້. ວ່າແລ້ວ, ພວກເຮົາເປັນສັດທີ່ມີຄວາມອ່ອນໄຫວທີ່ແນ່ນອນຕໍ່ກັບສິ່ງທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ.

ແຕ່ຈາກນັ້ນໄປສູ່ການເຂົ້າໄປໃນການຄົ້ນຫາ occult ເລິກສໍາລັບສະຕິໂດຍນໍາໃຊ້ເສັ້ນທາງວິນຍານຂອງ involution ຈະນໍາພວກເຮົາໂດຍກົງກັບ polarity ຂອງຕົນເອງ. ມັນຈະນໍາພວກເຮົາໄປສູ່ຄວາມຂັດແຍ້ງຂອງຄວາມດີແລະຄວາມຊົ່ວ, ຂອງແທ້ແລະຄວາມຜິດ, ແລະມັນຈະສ້າງຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ພວກເຮົາໃນຈິດໃຈ.

ດ້ວຍເຫດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: ມະນຸດມີສະຕິ, ການວິວັດທະນາການຂອງສະຕິປັນຍາສູງສຸດ (ຈິດໃຈທີ່ສູງຂຶ້ນ) ເທິງໂລກຈະເລີ່ມຕັ້ງແຕ່ເວລາທີ່ມະນຸດຈະເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າບໍ່ຄວນເອົາແນວຄິດຂອງຕົນໄປສູ່ຄວາມຈິງ ແລະ ປອມ. ແຕ່ການຮັບຮູ້ຄ່ອຍງທີ່ຈະດໍາລົງຊີວິດມັນແລະສະຫນັບສະຫນູນການເຄື່ອນໄຫວຂອງມັນຈົນກ່ວາຄວາມຄິດນີ້ມື້ຫນຶ່ງຈະສົມບູນແບບ, ນັ້ນແມ່ນການເວົ້າໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງມັນເອງ, ຂາດຂິ້ວທັງຫມົດ, ດັ່ງນັ້ນໃນທີ່ສຸດລາວກໍ່ເປັນຕົວຕົນ, ຂ້ອຍ ... ຊີວິດ, ຈິດວິນຍານ. ແລະພຣະວິນຍານເປັນເອກະພາບແລະເຮັດໃຫ້ມະນຸດເປັນທີ່ແທ້ຈິງ.

ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ? ທາດແທ້ຄືສິ່ງທີ່ເປັນຈິງ! ລາວບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຄວາມຈິງ, ລາວບໍ່ແມ່ນຜູ້ທີ່ກິນຄວາມຈິງ. ຖ້າເຈົ້າກິນຄວາມຈິງ, ມື້ອື່ນເຈົ້າຈະກິນຄວາມຕົວະ, ເພາະວ່າຈະມີຄົນທີ່ຈະພາເຈົ້າໄປໄກກວ່າການກັກຂັງຂອງ Infinity ຂອງຄວາມເປັນຈິງ. ຖ້າເຈົ້າກິນຄວາມຈິງ, ມື້ຫນຶ່ງເຈົ້າຈະຕ້ອງເອົາບາດກ້າວນີ້ອີກເທື່ອຫນຶ່ງ, ເພາະວ່າສິ່ງດຽວທີ່ເຫມາະສົມກັບມະນຸດ, ທີ່ເຫມາະສົມກັບສະຕິປັນຍາຂອງລາວ, ທີ່ເຫມາະສົມກັບຈິດວິນຍານຂອງລາວ, ທີ່ເຫມາະສົມກັບຊີວິດຂອງລາວ, ເຫມາະສົມກັບຊີວິດຂອງລາວ. , ແມ່ນສັນຕິພາບ.

ແຕ່ສັນຕິພາບແມ່ນຫຍັງ? ຄວາມສະຫງົບແມ່ນການຢຸດເຊົາ, ການຢຸດເຊົາການຊອກຫາ. ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ: " ແມ່ນແລ້ວ, ແຕ່ເຈົ້າຕ້ອງຄົ້ນຫາ" , ຂ້ອຍເວົ້າວ່າ: ແມ່ນແລ້ວ, ຜູ້ຊາຍກໍາລັງຊອກຫາ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າກໍາລັງຊອກຫາ, ຜູ້ຊາຍທຸກຄົນກໍາລັງຊອກຫາ, ແຕ່ຈະມີຈຸດຫນຶ່ງໃນລະຫວ່າງການວິວັດທະນາການທີ່ຜູ້ຊາຍຈະ. ບໍ່ມີຈະບໍ່ມີການຊອກຫາອີກຕໍ່ໄປ, ຜູ້ຊາຍຈະບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງຊອກຫາ, ແລະຜູ້ຊາຍຈະຢຸດເຊົາການຊອກຫາເມື່ອລາວຮູ້ວ່າລາວຮູ້ໃນທີ່ສຸດ.

ແລະຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ: " ແມ່ນແລ້ວ, ແຕ່ຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າຜູ້ນັ້ນຮູ້"... ເຈົ້າຈະຮູ້ມັນທັນທີທີ່ເຈົ້າຍອມທົນກັບມັນ, ເຫົ່າທີ່ເຈົ້າບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງໂທຫາໃຜເພື່ອຊອກຫາ. ຖ້າເຈົ້າເວົ້າຖືກ. ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນເຈົ້າຈະເວົ້າວ່າ: " ແມ່ນແລ້ວ, ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາເວົ້າຖືກຫຼືຖ້າພວກເຮົາຄິດວ່າພວກເຮົາຖືກຕ້ອງ, ມັນເປັນອັນຕະລາຍ". ຂ້ອຍຈະເວົ້າວ່າ: ແມ່ນແລ້ວ, ເພາະວ່າຜູ້ຊາຍທີ່ສະແຫວງຫາຄວາມຖືກຕ້ອງແມ່ນຜູ້ຊາຍທີ່ຊອກຫາເຫດຜົນຂອງລາວແລ້ວ!

ແຕ່ປະສົບການໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າ, ໃນຊີວິດປະຈໍາວັນຂອງເຈົ້າ, ໃນມຸມສ່ວນຕົວຂອງເຈົ້າ, ບໍ່ມີເວລາໃນຊີວິດຂອງເຈົ້າບໍທີ່ເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າເຈົ້າຮູ້, ແມ່ນບໍ? ແລະໃນເວລາທີ່ມັນ, ນັ້ນແມ່ນມັນ!

(ດັ່ງນັ້ນທ່ານເພີ່ມແລະທ່ານເພີ່ມ, ແລະທ່ານຕື່ມ, ແລະຜູ້ທີ່ຈະມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະເພີ່ມ "ນັ້ນແມ່ນມັນ" ຂອງເຂົາເຈົ້າກັບຄົນອື່ນ "ນັ້ນແມ່ນວ່າ" ກັບຄົນອື່ນ "ວ່ານັ້ນ", ແຕ່ "ນີ້ແມ່ນມັນ" ເຊິ່ງແມ່ນ. ແທ້ຈິງ, "ນີ້ແມ່ນມັນ" ເຊິ່ງຈະບໍ່ຖືກສ້າງຂື້ນໃນຄວາມພາກພູມໃຈຂອງຈິດໃຈ, "ນີ້ແມ່ນມັນ" ເຊິ່ງຈະບໍ່ຖືກສ້າງຂື້ນໃນວິນຍານຫຼືຄວາມພາກພູມໃຈຂອງຈິດວິນຍານຂອງເຈົ້າ, "ນັ້ນ" ຈະເປັນສ່ວນບຸກຄົນ. ກັບທ່ານ, "ນັ້ນແມ່ນ" ທີ່ຈະເປັນສາກົນກັບຜູ້ຊາຍທັງຫມົດທີ່ເຈົ້າພົບແລະຜູ້ທີ່ຈະຢູ່ໃນ "ນັ້ນແມ່ນ" ຂອງພວກເຂົາ, ໃນເວລານັ້ນເຈົ້າຈະຮູ້ວ່າມັນແມ່ນ!) (ລຶບລ້າງອັກນີ້ຖ້າມັນບໍ່ສາມາດແປໄດ້).

МОНГОЛ

Bernard de Montreal хийсэн 2 хурлын транскрипци, орчуулга.

ТҮР ФОРМАТ

Энэ номыг хиймэл оюун ухаанаар орчуулсан боловч хүнээр баталгаажуулаагүй. Хэрэв та энэ номыг уншиж хувь нэмрээ оруулахыг хүсвэл бидэнтэй холбоо барина уу.

Манай вэбсайтын үндсэн хуудас: http://diffusion-bdm-intl.com/

Манай имэйл: contact@diffusion-bdm-intl.com

АГУУЛГА

Diffusion BdM Intl-ийн нийт хамт олноос мэндчилж байна.

Pierre Riopel 2023 оны дөрөвдүгээр сарын 18

1-Р БҮЛЭГ

тодорхойлох CP036

Бусдад өөрийгөө таниулах нь хүн төрөлхтний нийтлэг асуудал юм. Хүн орчин үеийн нийгэм гэх мэт нарийн төвөгтэй нийгэмд амьдрах үед энэ асуудал улам бүр нэмэгддэг. Өөрийгөө бусадтай харьцуулах наснаас нь эхлээд түүнийг дагаж мөрдөж буй эго-гийн амьдралын зовлон зүдгүүр нь өөрийгөө таних асуудал юм. Харин таних байдлын асуудал нь эго нь өөрийнхөөрөө, өөрөөр хэлбэл өөрийн хэмжүүрээр өөрийгөө ухамсарлахын оронд бусад эготой өрсөлдөхүйц байдлаар өөрийгөө ухамсарлахыг эрэлхийлснээс үүдэлтэй хуурамч асуудал юм. , түүнтэй адил асуудлаас.

Эго нь цэцэгсийг нь бишихийн тулд хашааныхаа цаанаас нөгөөгийнхөө талбай руу харж байхад нөгөө нь өөртэйгөө адилхан зүйл хийж байгааг олж хардаггүй. Өнөөгийн хүний өвөрмөц байдал буюу өвөрмөц байдлын хямрал нь маш хурц бөгөөд энэ нь өөртөө итгэх итгэлээ алдаж, цаг хугацааны явцад хувийн ухамсараа бүрэн алддаг. Аюултай нөхцөл байдал, ялангуяа эго нь зан чанарын хувьд аль хэдийн сул дорой, найдваргүй байдалд өртөмтгий байдаг.

Баримтлалын асуудал, өөрөөр хэлбэл өөрийгөө өөрөөсөө өндөр гэж үзэхгүй байх эго шинж чанар нь үнэндээ бүтээлч байдлын асуудал юм. Гэхдээ эго бүтээлч байх үед өөрийгөө таних асуудал арилдаггүй, учир нь эго нь өөрийн доод би-ийн хуурмаг байдлыг ойлгох хүртэл өөртөө хэзээ ч бүрэн сэтгэл хангалуун байдаггүй. Тиймээс, доод статустай эго нь өндөр статустай эготой ижил төстэй байдлын асуудалтай тулгарах болно, учир нь түүнийг өөр хүнтэй харьцуулах нь зөвхөн цар хүрээгээрээ өөрчлөгдөх боловч эго нь үргэлж сайжруулах хүчин чадалтай байдаг тул үргэлж хэвээр байх болно. Мөн түүний өөрт нь эрэлхийлсэн сайжруулалт төгсгөлгүй.

Гэхдээ өөрийгөө хөгжүүлэх нь аз жаргалтай амьдрах шалтгаан бий болгохын тулд эго нь нуудаг хөнжил юм. Гэхдээ тэр бүх сайжруулалтыг хүслийн бие аль хэдийн бий болгодог гэдгийг тэр мэдэхгүй гэж үү?

Өөрийгөө таних асуудал нь хүнд жинхэнэ оюун ухааны ухамсар байхгүйгээс үүдэлтэй. Хүн оюун ухаанаараа амьдардаг, зөвхөн мэдрэхүйн туршлагаар л үзэл бодлоор нь дэмжигддэг л бол түүний мэддэг, ойлгодог гэж бодсон зүйлээ тодорхойгүй оюун ухааны үнэмлэхүй үнэлэмжээр орлуулах нь хэцүү байдаг.

Хүн өөрийнхөө ул мөрөө үлдээхийн тулд амьдралдаа өөрийгөө илэрхийлэхийг хүсч байгаа цагт энэ хүсэлдээ зовдог. Хэрэв тэр хүсэлдээ хүрч чадвал өөр нэг нь түүнийг араар нь түлхэх гэх мэт. Тийм ч учраас хүний хувьд ямар ч хэлбэрийн ялагдал нь түүний хувьд ямар ч статустай байхаас үл хамааран өвөрмөц байдлын хямралыг бүрдүүлдэг, учир нь таних тэмдгийн асуудал нь амжилтын асуудал биш, харин ухамсрын асуудал юм. , өөрөөр хэлбэл жинхэнэ оюун ухааны асуудал юм. .

Жинхэнэ оюун ухаан нь оюун ухаанаас давж гардаг гэдгийг амьдралынхаа туршид олж мэдсэн хүн хэдийнэ таних чадварын асуудалд бага зовж эхэлдэг ч тэрээр өөрийгөө харуулж чадна гэж бодож байгаатай тэнцэхүйц жинхэнэ бүтээлч чадваргүйн улмаас зовж шаналж болно. Бүтээлч байдал нь түүнд тохирсон амьдралын хэв маягтай нийцэж байж л тэр бүтээлч байдал нь олон янзын хэлбэртэй байж болно гэдгийг ойлгох болно, хүн бүр өөрт тохирсон, оюун санааны хувьд тохирсон бүтээлч хэлбэр байдаг. Мөн энэ хэлбэрээс тэрээр өөрийн хүсэл бие, бүтээлч оюун ухаанаараа төгс зохицож амьдарч чадна.

Бүтээлч байх гэдэг нь ертөнцийг өөрчилнө гэсэн үг биш, харин өөрийнхөө төлөө төгс арга замаар хийх, ингэснээр дотоод ертөнцийг гадагшлуулах гэсэн үг юм. Хорвоо ертөнц ингэж өөрчлөгддөг: үргэлж дотроосоо гадагшаа, хэзээ ч эсрэгээрээ. Хэт оюун ухаан нь таних тэмдгийн асуудлыг ойлгож эхэлдэг. Тэр ямар байгаа нь зарим талаараа байсан хэвээр байгааг хардаг. Гэвч тэрээр бие нь өөрчлөгдөхийн хэрээр ухамсар нь өсч, таних чадварын асуудал аажмаар алга болж байгааг хардаг.

Хэт их оюун ухаанд өөрийгөө таних асуудлыг аажмаар арилгах нь түүнд өөрийнхөө амьдралыг үнэхээр харж байгаагаар нь өнгөрөөж, өөрийгөө улам сайн болгох боломжийг олгодог. Хүнд мөн чанараасаа болж зовж шаналах шиг хэцүү зүйл байдаггүй. Учир нь тэр хуурмаг хэлбэрээс болж зовж шаналж, өөрөөр хэлбэл тэр эхнээс нь бий болгодог шалтгааны улмаас, тэр нь оюун ухаангүй, өөрөөр хэлбэл, түүний доторх бүтээлч оюун ухааныг ухамсарладаг.

Өөрийгөө таниулах нэг тал нь зарим тохиолдолд ичгүүр, зарим тохиолдолд ичгүүр, олонхийн хувьд итгэлгүй байдал юм. Нийгмийн сэтгэлгээний торонд гагцхүү оюун санааных нь нийгмийн тусгал нь байхад сайхан ёс суртахуунтай хүн яагаад ичгүүртэй амьдрах юм бэ? Эго нь бусдын бодож байгаа зүйлээс шууд ангижрах чадваргүйгээс үүдэлтэй ичгүүртэй байдал ч мөн адил. Хэрэв ичиж зовсон эго бусдын бодож чадах зүйлээс ангижрах юм бол түүний ичгүүр арилж, тэр өөрийнхөө жинхэнэ дүр төрхийг, өөрөөр хэлбэл, хүнийг үргэлж өөрийнхөө өдрийн гэрэлд харуулдаг сэтгэлийн төлөв байдалд илүү хурдан хандах болно.

Хүнд төвлөрөл байхгүйгээс ялгарах асуудал үүсдэг. Мөн энэ байхгүй нь хүнийг оюун ухааныхаа боол болгодог, оюун санааны хууль, сэтгэхүйн механизмыг мэддэггүй өөрийн хэсэг болох оюун ухааныг нэвтрүүлэх хүчийг бууруулдаг. Иймээс хүн өөрийн туршлагадаа үлдэж, оюун ухаандаа гэрэл дутаж, Хүний мөн чанарын талаарх бусдын санаа бодлыг хүлээн зөвшөөрөхөөс өөр аргагүй болдог.

Хэрвээ Хүн өөрийнхөө тухай гайхдаг бол, хэрэв энэ өөр Хүн түүнтэй ижил нөхцөл байдалд байгаа бол өөр Хүн яаж түүнийг гэгээрүүлэх боломжтой вэ? Гэвч Эр хүн үүнийг ухаардаггүй бөгөөд үйл явдлаас болж эгогийн эсрэг үзүүлэх дарамтын дагуу түүний таних байдлын асуудал улам бүр дорддог.

Оюун ухаан дахь эго нь жинхэнэ оюун ухаандаа тохируулаагүй сэтгэлгээний арга барилд баригдсан нь эргэлзээгүй. Мөн энэ сэтгэлгээ нь түүний оюун ухааны бодит байдалтай зөрчилдөж байна, учир нь хэрэв тэр өөрийн оюун ухааныхаа бодит байдлыг зөн совингоор нь мэдэрсэн бол, тухайлбал, түүний бодит байдлыг хамгийн түрүүнд үгүйсгэх болно, учир нь оюун ухаан нь зөн совиндоо итгэх итгэлгүй байдаг. тэр үүнийг өөрийнхөө ухаангүй хэсэг гэж үздэг. Оюун ухаан нь рациональ юм уу эсвэл үндэслэлтэй гэж үздэг тул түүний эсрэг байгаа аливаа зүйлийг оюун ухаан гэж хүлээн зөвшөөрөх нь үнэ цэнэтэй зүйл биш юм. Гэсэн хэдий ч зөн совин бол жинхэнэ оюун ухааны илрэл боловч энэ илрэл нь эго өөрийн ач холбогдол, оюун ухааныг ойлгоход хэтэрхий сул хэвээр байна. Дараа нь тэрээр үндэслэлээсээ ухарч, түүний таних байдлын асуудлыг гэрэлтүүлж чадах оюун ухааны нарийн механизмуудыг олж мэдэх боломжоо алддаг.

Гэхдээ оюун ухаан нь орхиогүй, эго нь дотооддоо өөрийгөө сонсоогүй л бол таних байдлын асуудал Хүнд үлдэх ёстой. Хэрэв эго өөрийн доторх жинхэнэ оюун ухааны мөн чанар, хэлбэрийг мэдэрдэг бол тэр аажмаар дасан зохицож, энэ оюун ухаандаа улам бүр орон байраа болгодог. Цаг хугацаа өнгөрөх тусам тэр тийшээ байнга очдог бөгөөд өөрийнхөө тухай бодсон бүхэн нь түүний сэтгэхүйн өндөр хананаас давж гарах чадваргүй жинхэнэ оюун ухааных нь сэтгэл зүй, оюун санааны гажуудал байсныг ухаарч, таних тэмдгийн асуудал арилдаг.

Бидний мэдэх ээдрээтэй нийгэмд зөвхөн эгогийн дотоод хүч, түүний жинхэнэ оюун ухаан л түүнийг үзэл бодлын холтосоос дээш өргөж, жинхэнэ мөн чанарынхаа хадан дээр тавьж чадна. Нийгэм задрах тусам уламжлалт үнэт зүйлс нь сүйрч, эго нь мөхөх зам руугаа орж байна, учир нь орчин үеийн улам бүр төөрөлдсөн үзэгдлийн эсрэг тэмцэх албан ёсны нийгмийн тулгуур байхаа больсон. амьдрал.

Гэхдээ эго нь өөрийн нууцыг ойлгох чухал түлхүүрүүдийг өгч чадах хүмүүсийн үгийг сонсоход үргэлж бэлэн байдаггүй. Учир нь түүний сэтгэл зүйн хэв гажилт нь түүний субъектив сэтгэлгээнд үл нийцэх бүх зүйлд эргэлзэхэд хүргэдэг. Ийм учраас эго-г цааш харахаас татгалзсандаа хэт их буруутгах аргагүй, гэхдээ өнөөдрөөс цааш харж чадахгүй ч маргааш түүнд эрчим хүч нэвтэрсний дагуу түүний алсын хараа өргөжих болно гэдгийг ойлгуулж чадна.

Учир нь үнэн хэрэгтээ өөрийн хүчин чармайлтаар өөрийн мөн чанарын ханыг ялан дийлдэг эго биш, харин сүнс нь түүнийг зовлон зүдгүүрээр авчирдаг, өөрөөр хэлбэл түүний гэрэлд нэвтрэн орж, оюун ухаан, чичиргээг бүртгэх болно. тагнуулын. Мөн энэ чичиргээний цохилт нь төгсгөлийн эхлэл болдог.

эго нар бага байдаг , учир нь нэг төрлийн даруу байдал нь тэднийг өөрсдийнх нь гэрэлд аль хэдийн бэлтгэдэг. Нөгөөтэйгүүр, энэ гэрэл, энэ нарийн утсаар дамжин өнгөрөхөд хэтэрхий бардам эго байдаг. Том эргэлт, том бүтэлгүйтэлд хамгийн их өртөмтгий байдаг эдгээр эго нь тэднийг унагаж, илүү бодитой болгодог.

Баримтлалын хямрал нь хүний төлөвшөөгүй байдалтай тодорхойлогддог. Жинхэнэ өвөрмөц байдал нь жинхэнэ төлөвшлийн хөгжлийг харуулдаг.

Сүнс нь өөрийн үйлдлээрээ эго-оос хараат бус байдаг бөгөөд сүүлчийнх нь гэртээ өөрийгөө хүч чадлаа мэдрүүлэхгүй бол сайн тоглодог. Яг энэ мөчийг эго мэдэхгүй байна. Тэгээд гарч ирэхдээ өөрийнх нь хий дэмий хоосон чанар, бардам зан, өөртөө, өөрийн үзэл бодолд дурлах сэтгэл нь шахалтын дор өндөг шиг хагардаг гэдгийг ойлгодог.

Сэтгэлийн зовлон нь эго анхандаа ойлгохгүй ч амьдрахад тусалж чадахгүй шалтгаантай. Энэ бол ажилладаг сүнс юм. Түүний хувьд нэг шатнаас нөгөөд шилжих цаг болжээ. Түүний эхэн үед туулж байсан таних байдлын асуудал чиг хандлагаа өөрчилж, бардам зан нь хүүхдийн тоглоом шиг нуран унадаг. Эго нь их эсвэл бага бардам зантай эсэхээс үл хамааран бүх зүйл найдваргүй байдлаас үүдэлтэй. Ихэнхдээ " хатуу", "хүчтэй" эго гэж нэрлэгддэг хүмүүстэй тулгардаг *бөгөөд* тэдний хувьд жинхэнэ нь цэвэр уран зөгнөл байдаг; Амьдралын үйл явдлуудын дарамт дор сүнс нь оюун ухаан, сэтгэл хөдлөлөө чичирхийлэхэд эго нь хяналт тавихаа больсон үед эдгээр эго нь тэдний өвөрмөц байдалд хамгийн их нөлөөлдөг.

Тэнд л эдгээр хүнд хэцүү туршлагуудын үеэр эго өөрийгөө сул дорой байдлынхаа жинхэнэ гэрлээр харж эхэлдэг. Оюун ухааных нь бардам зан ноёрхож байсан хуурамч дүрийнх нь аюулгүй байдал гэрлийн чичиргээн дор хагарч байгааг тэндээс олж хардаг. Дараа нь тэр өөрчлөгдөж байна, тэр урьдынх шигээ байхаа больсон эсвэл зовж байна гэж хэлдэг. Мөн энэ бол зөвхөн эхлэл, учир нь сүнс хуурамч шинж чанарын ханыг нурааж эхлэхэд энэ нь ажлаа зогсоодоггүй. Учир нь ухамсар, оюун ухаан, жинхэнэ хүсэл, хайрын хувьд Хүн рүү буух цаг иржээ.

Хуурамч төрхөөсөө хүчтэй мэдрэгддэг эго нь чичиргээний цохилтыг мэдрэхэд зэгс мэт сул дорой мэт санагддаг. Тэгээд л дараа нь тэр өөрийн хүслийн бие махбодын хуурамч хүчийг бус харин өөрийн хүч чадал, сүнсний хүчийг сэтгэл хөдлөл, доод оюун ухааныг тэжээдэг хэлбэрт олж авдаг.

Хүний өвөрмөц байдлын хямрал нь эго-ийн сэтгэлийн гэрэлд эсэргүүцэлтэй нийцдэг. Энэхүү захидал харилцаа нь эгогийн амьдралд энэ эсэргүүцэлтэй пропорциональ зовлон зүдгүүрийг агуулдаг. Мөн бүх эсэргүүцэл нь сэтгэлзүйн хувьд эсвэл бэлгэдлийн эсвэл философийн хувьд эгогоор хүлээн зөвшөөрөгддөг боловч бүртгэгддэг. Учир нь сүнсний хувьд хүний хувьд бүх зүйл энерги, харин хүний хувьд бүх зүйл бэлгэдэл юм. Ийм учраас хүнд харахад маш хэцүү байдаг, учир нь түүний харах зүйл нь эдгээр хэлбэрээс ангижирвал хэлбэрийн бэлгэдлээр бус чичиргээгээр дамжин харагдах болно. Бодит нь хэлбэр дүрсээр ойлгогддоггүй, харин өөрийгөө илэрхийлэхийн тулд хэлбэрийг төрүүлж, бий болгодог чичиргээгээр мэдэгддэг гэдэг нь ийм учиртай.

Өөрийгөө таних асуудал нь бэлгэдлийн илүүдлийг, өөрөөр хэлбэл хүний субьектив сэтгэлгээний хэлбэрийг байнга өдөөж байдаг. Энэ илүүдэл нь ямар ч үед бодлын хэлбэрийн бэлгэдлээр дамжуулан эготой холбогдох гэсэн сүнсний хүчин чармайлттай давхцдаг, учир нь энэ нь түүнийг оюун санааны доторх эго болгон хөгжүүлэх цорын ганц хэрэгсэл юм.

Эго нь гүн гүнзгий шалтгааныг ойлгохгүйгээр өөрийгөө өөртэйгөө харьцуулахыг эрэлхийлдэг гэдгийг ойлгодог. Гэвч тэрээр өөрийн бодлын хэлбэр, сэтгэл хөдлөлийн хоригдол хэвээр байгаа тул тэрээр өөрийн хөдөлгөөн, хөдөлгөөндөө өөрийгөө итгэдэг! Өөрөөр хэлбэл, энэ судалгааны үйл явц зөвхөн түүнээс л гардаг гэж тэр үзэж байна. Мөн энэ нь түүний Ахиллесийн өсгий юм, учир нь эго нь зөв буруугийн хуурмаг, чөлөөт хүсэл зоригийн хуурмаг байдалд байдаг.
Сүнсний энерги нэвтэрч, хуурамч таних тэмдгийн саадыг эвдэх үед эго нь түүний зөв байх нь чухал биш, харин жинхэнэ оюун ухаандаа хандах явдал гэдгийг ухаардаг. Дараа нь тэр ойлгож эхэлдэг. Мөн түүний ойлгосон зүйлийг сайн санааных нь хувьд ижил оюун ухаанд байдаггүй хүмүүс ойлгодоггүй. Бүх зүйл бэлгэдлийн гадна байдаг тул бүх зүйл **чичиргээтэй байдаг** .

Эго, сүнс хоёр бие биедээ дасан зохицоход ижил төстэй байдлын асуудал төсөөлшгүй байдаг, учир нь эго бодит байдлын "бүрхүүл " *(бүрхүүл)* -ийг өөр талаас нь татахаа больсон бол сүнс нөгөө талдаа ажилладаг. Энэ хоёрын хооронд захидал харилцаа байдаг бөгөөд хувь хүн нь ашиг хүртэгч юм. Учир нь хувь хүн үргэлж сүнс ба эго хоёрын хоорондох ялгааны золиос болдог.

Хүнд таних чанарын асуудал байсаар л байвал тэр аз жаргалтай байж чадахгүй. Учир нь түүний материаллаг амьдрал өнгөцхөн харагдаж байгаа ч гэсэн түүний амьдралд хуваагдал бий. Энэ нь зөвхөн өөрийн эв нэгдэлтэй харьцуулахад үнэхээр сайн явж чадна.

Орчин үеийн хүний таних тэмдгийн хямрал нь тэнцвэрт байдлын агуу хүслийг төрүүлэхийн тулд хангалттай бэрхшээлийг амссан хүмүүст л сайнаар нөлөөлдөг. Гэхдээ эго нь сэтгэлийн нарийн энергийг удирдахын тулд эрүүдэн шүүх хэрэгслээ хойш тавьсан үед л тэнцвэртэй байх хүсэл бүрэн биелэгдэх болно. Хүний амьдралын асар их сүнслэг талбарт өвөрмөц байдлын хямрал нь түүнийг улам бүр нэмэгдэж буй сүнслэг байдал руу түлхэж буй энэ дотоод ямар нэгэн зүйлд эгогийн энэ агуу мэдрэмжтэй тулгардаггүйтэй адил хурц, эсвэл илүү хурц байж болно. илүү агуу, улам их эрэлхийлж, эцэст нь улам бүр төгс бус.

Хүн төрөлхтний энэ ангилалд багтдаг хүмүүс бүх хэлбэр, тэр ч байтугай хамгийн дээд, хамгийн үзэсгэлэнтэй нь сүнсний жинхэнэ нүүр царайг бүрхэж байдаг гэдгийг харах ёстой, учир нь сүнс нь эгогийн хавтгайд хамаарахгүй; энэ нь хязгааргүйг хардаг бөгөөд эго нь хэлбэрт, бүр сүнслэг хэлбэрт хэт автагдах үед энэ нь сүнсээр дамжин өнгөрөх ёстой сансрын энергид саад болж, сүнсний бүх доод зарчмуудын чичиргээний хурдыг нэмэгдүүлэх болно."Хүн, ингэснээр тэр амьдралын эзэн болж магадгүй. Дээд түвшний (сэтгэлийн дээд) Хүн амьдралын эзэн байх үед түүнийг сүнслэг байдлаар сүнсний хавтгайд татах шаардлагагүй, учир нь энэ нь сүнс, түүний энерги нь түүн рүү бууж, түүнд гэрлийн хүчийг дамжуулдаг. .

Хүний сүнслэг шинж чанар нь сүнсний энерги хэлбэрээр дамжуулан түүний дотор орших оршихуй юм. Гэхдээ энэ энерги нь хувь хүнийг хувиргах чадвартай хэдий ч хувиргах хүч чадалгүй.

Гэхдээ зөвхөн хувь хүний өөрчлөлт нь хангалтгүй, учир нь энэ нь хүний сүүлчийн тал юм. Эго нь сүнстэй нэгдэхгүй бол сүнслэг зан чанар нь хүнийг ёс суртахууны хурдацтай хувиргахад хялбархан хөтөлж, оюун ухаан, сэтгэл хөдлөлийн тэнцвэргүй байдал нь түүнийг ийм байдалд хүргэж болзошгүй юм. сүнслэг байдлын хурц хямрал, шашны фанатизм.

Тиймээс догшин сүнслэг хүн ч өөртөө болон нийгэмд хор хөнөөл учруулж болзошгүй юм. Учир нь фанатизм бол оюун санааны өвчин бөгөөд үүнээс болж зовж шаналж буй хүмүүс оюун санааны хэлбэрийг онцгой мөлжлөгийн улмаас бусдад агуу итгэгчид болохуйц таталцлыг амархан бий болгож чадна, өөрөөр хэлбэл, энэ хэлбэрийн шинэ боолууд гэж хэлдэг. Хэрэв түүн шиг мэдлэггүй боловч өвчний энэ хэлбэрт илүү мэдрэмтгий бус хүмүүсийн хүлцэнгүй итгэл үнэмшил түүнд туславал зөвхөн сүнслэг өвчтэй хүн л барьж чадахуйц шүтэн бишрэгчидээр боссон.

Улам олон эрчүүд шүтэн бишрэхгүйгээр сүнслэг байдалдаа хэт автаж, түүний хязгаарыг, өөрөөр хэлбэл хэлбэрийн хуурмаг байдлыг мэддэггүй. Эрт орой хэзээ нэгэн цагт тэд өнгөрсөн үеийг харж, сүнслэг байдлынхаа төөрөгдлийн золиос болсон гэдгээ ухаардаг. Тиймээс тэд өөрсдийгөө өөр сүнслэг хэлбэрт оруулдаг бөгөөд энэ цирк олон жилийн турш үргэлжилсээр, хуурмаг зүйлээс жийрхэж, түүнээс үүрд гарч ирэх хүртэл, ухамсар нь хэлбэрээс гадуур байгааг ухаарах хүртэл. Эдгээр нь хэлбэрийн хязгаарыг давж, эцэст нь дээд оюун санааны агуу хуулиудыг олж мэдэх боломжийг олгодог.

Одоогийн байдлаар тэдний хувьд сүнслэг байдлын хямрал боломжгүй болсон. Учир нь тэд эго нь зөвхөн дээд ухамсрыг (дээд оюун ухаан) мэдэхийн тулд туршлагын хэрэгцээг орхих хүртэл бүх зүйл бигийн эсрэг сэтгэлийн туршлагад үйлчилдэг гэдгийг тэд өөрсдийн туршлагаас мэддэг.

Сүнслэг байдлын хямрал улам бүр орчин үеийн хямрал болж байна. Учир нь хүн зөвхөн технологи, шинжлэх ухаанаар амьдрах боломжгүй болсон. Түүнд өөр зүйл хэрэгтэй, шинжлэх ухаан түүнд өгч чадахгүй. Гэхдээ Ортодокс шашны хуучин хэлбэр ч тийм биш байсан. Тиймээс тэрээр хайж буй зүйлээ олох, эсвэл олохыг хүсч буй зүйлээ хайж олох, яг таг мэдэхгүй ч гэсэн хатуу санаагаар өөрийгөө олон тооны сүнслэг эсвэл эзотерик-сүнслэг адал явдал руу шиддэг. Тиймээс түүний туршлага түүнийг бүх сект, бүх гүн ухааны болон эзотерик сургуулиудын хязгаарт аваачдаг бөгөөд хэрвээ тэр дунджаас илүү ухаантай бол хариулт олоход хязгаар байдгийг тэрээр дахин олж мэдэв.

Тэрээр эцэст нь ганцаараа болж, сүнслэг байдлын хямрал нь улам бүр тэвчихийн аргагүй болдог. Түүний доторх бүх зүйл оюун ухаан, хүсэл зориг, хайр дурлал гэдгийг олж мэдсэн ч эрэлхийлэгч Хүний нүдэнд нуугдаж, далдлагдсан механизмыг олж мэдэхийн тулд тэдгээрийн хуулиудыг хараахан хангалттай мэдэхгүй байгааг олж мэдэх хүртэл. Тэр ямар гайхшралыг харсан бэ! Хямралын үед хайж байсан зүйл нь зөвхөн түүний доторх сүнсний механизм байсан бөгөөд түүнийг өөртөө, өөрөөр хэлбэл түүнд сэрээхэд түлхэц өгөхөд тусалдаг гэдгийг тэр ойлгох үед.

Мөн энэ үе шат эцэст нь эхлэхэд Хүний эго болох Хүн сүнслэг байдлыг алдагдуулж, түүний дотор байгаа дээд оюун ухааныг (дээд оюун ухаан) сэрээх мөн чанарыг ойлгож эхэлдэг бөгөөд түүнд өөрөөсөө гадуур хайдаг бүх хүмүүсийн хуурмаг байдлыг танихад хүргэдэг. Энэ бүх үйл явц нь түүнийг түүнтэй чичиргээт холбоо барихад бэлтгэхийн тулд эго ашигладаг сүнсний туршлагын нэг хэсэг гэдгийг хараахан ойлгоогүй байгаа дэлхийн хамгийн сайн санаанууд юм.

Хүн өөрийн оршихуйн бодит байдалтай холбогдохоо больсон. Энэ холбоо тасрах нь бөмбөрцөгт маш өргөн тархсан тул энэ Дэлхий хөлөг онгоц хаашаа явж байгааг мэдэхгүй галзуу хүмүүсээр дүүрэн хөлөг онгоцыг төлөөлдөг. Тэднийг үл үзэгдэх хүчнүүд удирддаг бөгөөд эдгээр хүчнүүдийн гарал үүслийн талаар болон тэдний зорилгын талаар хэн ч мэдэхгүй. Хүн олон зууны турш үл үзэгдэх зүйлээс тусгаарлагдсан тул бодит байдлын тухай ойлголтоо бүрмөсөн алдсан. Энэхүү ухамсрын алдагдал нь түүний оршин тогтнох асуудал болох өвөрмөц байдлын ханыг босгох шалтгаан юм. Гэсэн хэдий ч шийдэл нь түүнд маш ойрхон, тэр үед маш хол байдаг. Тэр сонсохыг хүсэхгүй байгаа зүйлээ яаж сонсохоо мэддэг байсан бол.

Үгийн дайн, санаа бодлын тулаан л түүнд үлдсэн. Нэг хэсэг нь агуу, нөгөө хэсэг нь мэдрэхүйгээр хязгаарлагдаж, энэ хоёр нь нэгдэж чадна гэдгийг ухаарахгүй бол ямар хүн бие дааж чадах вэ? Хэрвээ хүн хэзээ нэгэн цагт өөрөөсөө гадна хэн ч түүний төлөө чадахгүй, зөвхөн өөрөө л өөрийнхөө төлөө чадна гэдгийг ухаарсан бол... Гэхдээ тэр өөрийнхөө төлөө амьдрахаас айдаг, учир нь тэр бусад хүмүүс түүний тухай юу гэж хэлэхээс айдаг... Тэр ядуу!

Эрчүүд бол хуурмаг байдлын эсрэг тэмцэлд ямагт ялагддаг, учир нь түүнийг амьд, хүчирхэг байлгадаг хүмүүс юм. Хүн бүр өөрт нь хор хөнөөл учруулж буй зүйлийг устгахаас айдаг. Жинхэнэ хар дарсан зүүд! Мөн хамгийн муу нь хараахан ирэхгүй байна! Учир нь XX зууны хүн түүн рүү оддын хооронд нүүдэллэдэг, урьд нь түүний хувьд бурхад байсан хүмүүс бууж ирэхийг харах болно.

Хувь хүний хувийн шинж чанарын асуудал гарагийн хэмжээнд үргэлжилсээр байна. Энэ асуудал нь доод оюун ухаан ба дээд оюун ухаан хоёрын хоорондын холбоогүй байдлаас үүдэлтэй тул түүний үр нөлөө нь дэлхийн түвшинд ч, хувь хүний түвшинд ч мэдрэгддэг, учир нь зөвхөн дээд оюун ухаан л хүн төрөлхтөнд өөрийн гарагийн агуу нууцыг тайлбарлаж чадна. түүний эртний бурхад. Эдгээр бурхад эртний түүхийн нэг хэсэг хэвээр байгаа цагт хүн тэдэнд төвөг учруулдаггүй. Гэвч эдгээр амьтад эргэн ирж, орчин үеийн гэрэлд өөрсдийгөө таниулах үед дэлхий дахинд цочрол болж, жинхэнэ мөн чанараа олж нээгээгүй хүн өөрийн хуурамч дүр төрх, түүний юу бодож, итгэдэг - хоёрын хооронд гацах болно. мөчлөгийн үзэгдэл.

Хэрэв түүний оюун ухаан туршлагад нээлттэй бөгөөд тэрээр өөрийнх нь дотроос бодит оюун ухаан, түүний мэдэхгүй, мэдэхгүй гаригийн хамгийн их түгшүүртэй үзэгдлүүдийн нэгтэй холбоотой шаардлагатай мэдээллийг хүлээн авдаг бол хүн гаригийн өвөрмөц байдлын хямралд өртдөггүй. Өөрийнхөө хувийн шинж чанарын хямралыг аль хэдийн шийдсэн.

Хүн төрөлхтөн түүх, амьдралын эргэлтийн цэг рүү хурдацтай хөгжиж байгаа тул хувь хүн, өөрөөр хэлбэл Хүн ба сансар огторгуйн хоорондын улам бүр төгөлдөржсөн харилцааг бий болгох ёстой, учир нь Хүнээс олж буй чичиргээ нь жинхэнэ хувь хүний байдлаас болдог. түүний жинхэнэ мөн чанарын илрэлүүдийг олж мэдсэн. Энэхүү жинхэнэ мөн чанар нь тогтворжихгүй л бол хувь хүний шинж чанар нь бүрэн биелэгдэхгүй бөгөөд хүн " боловсорч гүйцсэн" , өөрөөр хэлбэл хувийн болон дэлхийн аливаа үйл явдлыг саадгүй даван туулах чадвартай гэж хэлж болохгүй, учир нь тэр аль хэдийн мэддэг учраас Энэ бөгөөд тэр үүний шалтгааныг мэддэг.

Ер нь identity хямралын тухай ярихдаа хүн, нийгмийн харилцааг тодорхойлох гэж байгаа гэдэг утгаараа сэтгэл зүйн талаас нь ярьж байна. Гэхдээ таних тэмдгийн хямрал үүнээс илүү гүн гүнзгий байдаг. Энэ нь нийгмийн хүн байхаа больж, бидний хүрэх ёстой хэмжүүр, хэвийн байдал юм. Эсрэгээр, хэвийн байдлыг өөрт нь шилжүүлэх, өөрөөр хэлбэл өөрт нь шилжүүлэх ёстой.

Хүн өөрийн жинхэнэ мөн чанар нь хаалтанд байгаа энгийн Хүний ердийн мөн чанараас дээгүүр байгааг ухаарч эхлэх үед тэрээр хоёр зүйлийг ухаардаг. Нэгдүгээрт, энгийн хүний санаа зовдог зүйл түүнд санаа зовохоо больсон; мөн хэвийн бус гаригтай мөргөлдөж буй аливаа зүйл нь хэвийн зүйл юм. Дараа нь энэ өнцгөөс харахад жинхэнэ өвөрмөц байдлын үзэгдэл улам бүр чухал болж байна, учир нь энэ нь хэвийн эсвэл ухамсаргүй хүний хэвийн сул талыг ямар Хүн даван туулж чадахыг тодорхойлдог бөгөөд үүнээс гадна тийм биш хүн илүү хэвийн болохыг тодорхойлдог. Өөрөөр хэлбэл, ухамсаргүй, харьцангуй тэнцвэртэй Хүн - ердийн оршихуйг алдагдуулж, ийм хүнийг төрүүлдэг соёлыг сүйрүүлэх эрсдэлтэй гаригийн дэг журмын дарамтыг дэмжиж чадна.

Өөрийнхөө жинхэнэ мөн чанарыг олж мэдсэн хүн бол зүгээр л өөрийн соёлын бүтээгдэхүүн бөгөөд зөвхөн соёлын үнэт зүйлсийн дагуу амьдардаг хүний сэтгэлийг зовоох эрсдэлтэй бүх төрлийн сэтгэлзүйн туршлагаас дээгүүр байх нь маргаангүй юм. Учир нь чухамдаа соёл нь гаднын үйл явдлууд түүнийг үймүүлэх, өөрөөр хэлбэл өөрийн мэдэхгүй, огт мэдээгүй байгаа бодит байдалтай уялдуулан дахин тодорхойлоход маш нимгэн, маш эмзэг даавуу юм. Энэ бол шийдэгдээгүй өвөрмөц байдлын үзэгдлийн Хүн дэх аюул юм.

Учир нь тэрээр өөрийн жинхэнэ мөн чанарыг олж илрүүлэхгүй бол хөгжлийнхөө хэвийн үйл явцыг тасалдуулж, мөчлөгийн төгсгөлийн үйл явдлуудыг тасалдуулах үед нийгмийн сэтгэл зүй, түүний байгалийн хариу үйлдэл нь сэтгэл хөдлөл, оюун санааны боол болно. Эндээс хүн бүх нийтийн ойлголтын хэв маягийн дагуу туршлагаа амьдрах чадвартай байхын тулд нийгэм-хувь хүний урвалаас ангид байх ёстой. Жинхэнэ хүн, жинхэнэ оюун ухаан нь зөвхөн жинхэнэ дүр төрхтэй нийцдэг. Хүний хязгаарлагдмал сэтгэл хөдлөлөөс салсан оюун ухааны дагуу зөвхөн жинхэнэ мөн чанар нь сансрын үйл явдлуудыг ямар ч бэрхшээлгүйгээр тайлбарлаж чадна.

Хүний хувийн шинж чанарын хямралын асуудал нь энгийн сэтгэлзүйн асуудлаас илүү амьдралын асуудал юм. Хүний өөрийгөө хайж олохыг эрэлхийлдэг сэтгэл зүйн категориуд нь жинхэнэ мөн чанараа нээсэн хүмүүст тохирохоо больсон, учир нь тэд өөртэйгөө тэмцэж байх үеийнхээ амьдралыг сонирхохоо больсон. Түүний жинхэнэ мөн чанар нь түүний оршихуйн өнцөг булан бүрийг дүүргэж, тэрээр оюун санааны өөр хэмжээс, хэмжээс эсвэл энергийн хавтгайд оршдог "Би"-тэй тулгардаг бөгөөд энэ нь дууриамал байдлаар холбогддоггүй, учир нь тэрээр сэтгэлзүйн ангиллуудаас бүрддэг. Бодит шинж чанаргүй, ухамсаргүй хүний сэтгэл хөдлөлийн болон сэтгэцийн бүтэц.

Хувь хүний хямралын үзэгдэл нь хүний хувьд зовлон юм, учир нь тэр үргэлж хайж байгаа зүйлдээ өөртөө, өөртөө хэзээ ч төгс аз жаргалтай байж чадахгүй. Түүний хувьд аз жаргалтай байх нь үүрд амьдрахыг хүсдэг туршлага юм. Гэхдээ тэр " аз жаргалтай" гэж нэрлэсэн зүйлээ хийхийн тулд өөрийгөө сайн мэдрэх ёстой, өөрөөр хэлбэл гадаад ертөнц энэ эв найрамдлыг алдагдуулахгүйгээр дотоод төгс зохицлыг мэдрэх чадвартай байх ёстой гэдгийг тэр *ойлгодоггүй* . Амьдралд өнгө төрхийг нь өгч буй фоныг цоолох дотоод хүч чадалтай болтлоо амьдрал өөрөөсөө ялгагдахын аргагүй гэдгийг тэр ухаардаггүй.

Өөрийн жинхэнэ дүр төрхийг олж мэдсэн хүн урьд нь амьдарч байсан амьдралаар амьдрахаа больсон. Өнгө нь өөрчлөгдсөн, амьдрал өмнөх шигээ сэтгэл татам байхаа больсон, бүх түвшинд өөр өөр байдаг. Учир нь энэ нь бусад өмнөх амьдралаас ялгагдах бөгөөд түүний үндэс суурь болсон соёл нь түүнд хатуу ногдуулахын оронд бодит хувь хүн өөрийн боломжуудыг тодорхойлдог.

Өөрийнхөө мөн чанарыг олж мэдсэн хүний амьдрал нь цаг хугацааны явцад алдагдаж, хязгааргүй, өөрөөр хэлбэл төгсгөлгүй тасралтгүй байдлыг илэрхийлдэг. Энэхүү ухаарал нь амьдралын хэв маяг, бүтээлч амьдралын хэв маягт аль хэдийн хөндлөнгөөс оролцдог. Хүн өөрийгөө таних чадвараас болж зовж шаналж, өөрийн доторх жинхэнэ оюун ухаантай холбоогүй л бол тэр зөвхөн хэрэгцээгээ хангаж чадна. Тэр гэрэлд байх үедээ өөрийгөө дэмжих шаардлагагүй, учир нь тэр чичиргээний тусламжтайгаар амьдралынхаа хэв маягийг аль хэдийн мэддэг бөгөөд энэ мэдлэг нь түүнд хэрэгцээнд шаардлагатай бүтээлч энергийг бий болгох боломжийг олгодог. Амьд үлдэх сэтгэл зүйн ангилал нь зөвхөн хүний бүх нөөцийг ашиглаж, түүний сайн сайхан байдлын мэдэлд өгөх бүтээлч энергид орон зай үлдээхээр бүдгэрдэг.

Хүн өөрийн өвөрмөц байдлын асуудлаа даван туулахын тулд түүний дотор үнэт зүйлс нь сэтгэлзүйн хавтгайгаас цэвэр оюун ухааны хавтгайд шилжих ёстой. Сэтгэл зүйн үнэлэмж нь түүний хямралд хувь нэмэр оруулдаг, учир нь энэ нь түүний мэдрэхүйд, мэдрэхүйн материалыг тайлбарлах оюун ухаанд нь хязгаарлагддаг тул түүний оюун ухааны зөвшөөрлөөс хамаарахгүй хэмжих саваа түүнд хэрэгтэй.

Түүнд нэвтэрч буй, түүний хөдөлгөөнөөс сэргийлж чадахгүй байгаа зүйлд анх удаа нэг төрлийн эсэргүүцэл энд гарч ирдэг. Хөдөлгөөн эхлэхэд энэ нь өөрийн эго болон түүний химераас хамааралгүй энэхүү оюун ухааны гэрэл юм. Эндээс үнэт зүйлсийн шилжилт мэдрэгдэж эхэлдэг бөгөөд энэ нь дотоод сэтгэлийн зовлонг бий болгодог бөгөөд энэ нь сэрдэг хүний амьдрах ёстой зүйлийн дагуу гэрлийн оюун ухаанд нэвтрэн ороход хангалттай юм.

Эго тодорхой тэнцвэрийг хадгалахын тулд үнэт зүйлсийн өөрчлөлтийг аажмаар хийдэг. Гэвч цаг хугацаа өнгөрөхөд шинэ тэнцвэр бий болж, эго нь нийгмийн хувьд хэвийн байхаа больсон; тэр ухамсартай. Өөрөөр хэлбэл, тэрээр хэлбэр, хэм хэмжээний хуурмаг байдлыг олж хардаг бөгөөд өөрийн нарийн биеийнхээ чичиргээ, түүний хувь хүний үндэс суурь болох түвшин, түүний жинхэнэ мөн чанарыг дээшлүүлэхийн тулд улам бүр хувь хүн болж хувирдаг.

Үнэт зүйлсийн нүүлгэн шилжүүлэлт нь үнэндээ үнэ цэнийн уналт боловч бид үүнийг "шилжүүлэх" гэж нэрлэдэг, учир нь гарч буй өөрчлөлтүүд нь харааны хэлбэрийг өөрчилдөг чичиргээт хүчинд нийцэж, сэтгэхүй нь оюун ухаанд тохируулж чаддаг. Хүний дээд төвийн . Эго нь чичиргээний улмаас энэ уналтыг хараагүй л бол түүний хуурамч шинж чанарын ханыг бүрдүүлдэг бодол санаа, бэлгэдлийн ангиллын талаар үргэлжлүүлэн ярилцдаг. Гэвч эдгээр хана суларч эхэлмэгц үнэт зүйлсийн шилжилт нь гүнзгий өөрчлөлттэй тохирч байгаа бөгөөд үүнийг эго нь оновчтой болгох боломжгүй юм. Мөн түүгээр оновчтой болж чадаагүй тул эцэст нь тэр гэрэлд цохиулдаг, өөрөөр хэлбэл тэр эцэст нь үүнтэй байнгын, өсөн нэмэгдэж буй байдлаар холбогддог.

Тиймээс түүний амьдрал мөчлөгөөр өөрчлөгдөж, удалгүй тэрээр үүнийг хязгаарт биш, харин боломжийн хүрээнд амьдрахаа больсон. Түүний хувийн шинж чанар нь түүний субъектив хүсэл эрмэлзэлтэй холбоотой байхын оронд түүнтэй холбоотой улам бүр тодорхойлогддог. Тэгээд тэр " бодит ба объектив би" гэж юу болохыг ойлгож эхэлдэг.

Бодит ба объектив "Би"-г ухаарах үед тэрээр энэ би өөрөө өөрийгөө, мөн өөрийнхөө дотор байгаа өөр нэг зүйлийг олж хардаггүй, гэхдээ одоо байгаа гэж мэдэрдэг, түүнд ямар нэгэн зүйл орж ирдэг гэдгийг маш тодорхой хардаг. Ухаалаг, байнгын, байнга байдаг зүйл. Нүдээрээ харж, ертөнцийг байгаагаар нь тайлбарладаг, эго нь урьд өмнө нь харсан шиг биш.

" оюун ухаантай" гэж хэлэхээ больсон , бид түүнийг " дээд (дээд оюун санааны)" гэж хэлдэг , өөрөөр хэлбэл түүнд мэдэхийн тулд бодох шаардлагагүй болсон гэсэн үг юм. Өөрийгөө танихаас болж зовж шаналах нь түүнээс, туршлагаасаа үнэхээр хол байгаа тул тэрээр өнгөрсөн үеэ эргэн харахад гайхаж, одоо байгаа зүйлээ харж, өмнөхтэй нь харьцуулна.

БҮЛЭГ 2

Доош чиглэсэн хувьсал ба дээшээ чиглэсэн хувьсал
BdM-RG #62A (өөрчлөгдсөн)

За, тэгэхээр би Хүний хувьслыг ялгаж, түүнд доош, дээш чиглэсэн муруйг OK өгдөг. ? Доош муруйг би "инволюци" гэж нэрлэдэг, дээшээ чиглэсэн муруйг би хувьсал гэж нэрлэдэг. Өнөөдөр Хүн эдгээр муруйн уулзвар дээр байна. Хэрэв та хүсвэл 1969 оныг тэмдэглэе. Хэрэв бид хувьслыг дарвинист талаас нь биш, харин далд талаас нь, өөрөөр хэлбэл хүний дотоод судалгаануудын дагуу, цаг хугацааг ухрааж үзвэл арван хоёр мянган жилийн өмнөх сүйрлийг олж харах боломжтой. Атлантисын нэрийг өгсөн агуу соёл иргэншил.

Тиймээс энэ нь хүн өөрийн ухамсрын нэг хэсэг болох астрал бие гэж нэрлэгддэг зүйлийг эрчимтэй хөгжүүлж байсан бөгөөд энэ нь түүний ухамсрын нарийн хэрэгсэл болох сэтгэц-сэтгэл хөдлөлийн бүх зүйлтэй шууд холбоотой юм. Тэгээд энэ соёл иргэншлийг сүйрүүлсний дараа өнөөг хүртэл хүн өөрийн ухамсрын өөр нэг хэсгийг хөгжүүлсэн бөгөөд үүнийг далд оюун ухааны доод ухамсрын хөгжил гэж нэрлэж болох бөгөөд энэ нь оюун ухааны маш дэвшилтэт хөгжлийг бий болгосон бөгөөд үүнийг өнөөдөр хүн хэрэглэж байна. материаллаг ертөнцийг ойлгох.

Мөн 1969 оноос эхлэн энэ гариг дээр хүний ухамсрын хувьд нэгдэл гэж нэрлэж болох эсвэл дэлхий дээрх дээд ухамсрын (дээд оюун ухаан) сэрэх нэрээр нэрлэгдэх шинэ үзэгдэл бий болсон. Дэлхий дээр доод оюун ухаан, тиймээс оюун ухааны түвшинд ажиллахаа больж, дээд ухамсар (дээд оюун ухаан) гэж нэрлэгддэг ухамсрын өөр давхарга хөгжиж эхэлсэн хүмүүс байдаг. Мөн эдгээр Хүмүүс хөгжлийн шатандаа байгаа чадваруудыг хөгжүүлсэн бөгөөд энэ нь хувьслын өөр нэг мөчлөгтэй давхцах бөгөөд үүнийг зургаа дахь үндэс угсаа гэж нэрлэж болно.

Далд байдлаар хэлэхэд, бид хүний хувьслын тухай ярихдаа Атлантидын тухай ярьж байгаа бөгөөд энэ нь дэд арьстай дөрөв дэх язгуур угсаа, тав дахь язгуур угсаатны нэг хэсэг болох бидний нэг хэсэг болох Индо-Европ үндэстнүүд юм. болон түүний дэд уралдаанууд. Дэлхий дээр одоо шинэ язгуур угсаатнууд эхэлж байна, энэ нь мөн өөрийн дэд уралдаануудыг өгөх болно. Тэгээд эцэст нь долоо дахь үндэс угсаа бий болох бөгөөд энэ нь Хүнд материаллаг биеийнхээ органик хэрэглээ шаардлагагүй болохуйц хангалттай дэвшилтэт хувьслын түвшинд хүрэх боломжийг олгоно. Гэхдээ бид одоогоор үүнтэй харьцаагүй байгаа тул бид бие махбодын уралдааныг төлөөлдөггүй, харин ирээдүйн хүн төрөлхтний шинэ оюун санааны ухамсрын цэвэр сэтгэцийн талыг төлөөлдөг зургаа дахь язгуур угсаатай харьцаж байна.

Энэ хавтгай дээрх хүний хувьслыг урвуу эргэлтийн цэгээс эцэс төгсгөл хүртэл буюу бидний олж авсан мэдээллээр магадгүй хоёр мянга таван зуун жилийн дараа ойлгохын тулд хүн өнгөрөх нь ойлгомжтой. ухамсрын туйлын ер бусын үе шатуудаар дамжуулан, өөрөөр хэлбэл Атлантисын хүн Энэтхэг-Европын үндэстнүүдийн хүнтэй харьцуулахад хязгаарлагдмал байсан шиг өнөөгийн хүн дараагийн үеийн хүнтэй харьцуулахад хязгаарлагдмал бөгөөд хязгаарлагдмал байх болно. Ауробиндогийн таамаглаж байсан дэлхий дээрх дээд ухамсрын (дээд оюун ухаан) хувьсал .

Дээд ухамсрын (дээд оюун ухаан) хувьслын хувьд сонирхолтой зүйл бол өнөөдөр бид хүмүүс, ухаалаг хүмүүс, декарт хүмүүс, тав дахь үндэс угсааны маш сайн тусгалтай хүмүүстэй адил хандлагатай байдаг. Маргааш бидний оюун санааг эго удирддаг гэдэгт итгэх нь хүний оюун ухаан нь эго захирагддаггүй, хүний оюун ухаан нь сэтгэл зүйн тодорхойлолт, эгогийн тусгалын илэрхийлэл, түүний эх үүсвэр гэдгийг хүн өөрөө олж мэдэх болно. Одоогийн байдлаар "сэтгэцийн ертөнц" гэж нэрлэж болох боловч дараа нь "архитектурын ертөнц" гэж нэрлэгдэх зэрэгцээ ертөнцүүдэд байрладаг .

Өөрөөр хэлбэл, миний хэлэх гэсэн зүйл бол хүн өөрийн бодлын эх сурвалжийг олж мэдэхийн тулд илүү их бэрхшээл, хүч чадал, эрх чөлөөг авах тусам параллель ертөнцтэй телепсихик харилцаанд орж эхлэх боломжтой болно. , эцэст нь хувьслын явцад, дэлхийн түвшинд, уралдааны бүх нийтийн түвшинд хүрч, амьдралын нууцыг материйн болон сүнсний астралын ертөнцөд тэр даруй тайлж чаддаг байх. Сүнсний оюун санааны орон. Өөрөөр хэлбэл, би юу хэлэх гээд байна вэ гэвэл тэрээр өнөөдөр өөртөө хангалттай оюун санааны ухамсрын байдалд хүрэх боломжтой цэг дээр хүрч ирсэн юм.

Мөн би өөрийгөө хангалттай оюуны ухамсар гэж хэлэхэд үнэний сэтгэл зүйн үнэ цэнэд суурилсан оюуны ухамсарыг хэлэх гэсэнгүй. Үнэн гэдэг нэр томъёо, энэ нь хувь хүний хувь хүний хувьд хүний эсвэл хамтын нийгэмлэгийн хувьд материйн ертөнцөд давамгайлах байдлыг хангах сэтгэл хөдлөлийн хэрэгцээний нэг хэсэг болох хувийн итгэл үнэмшил, нийгмийн итгэл үнэмшил, эсвэл хамтын социологийн итгэл үнэмшил юм.

Гэвч хүн төрөлхтний ирээдүйн ухамсрын хувьслын хувьд үнэний үзэгдэл эсвэл түүний сэтгэл зүйн ижил төстэй байдал, эсвэл түүний сэтгэл хөдлөлийн үнэ цэнэ нь хүн сэтгэлийн хөдлөлийг цаашид ашиглах боломжгүй гэсэн энгийн шалтгаанаар туйлын хэрэггүй болно. түүний мэдлэгийн сэтгэл зүйн үнэлгээ. Тэрээр өөрийн оюун санааны аюулгүй байдлыг хөгжүүлэхийн тулд ухамсрын сэтгэл хөдлөлийг ашиглах шаардлагагүй болно.

Тиймээс хүн оюун ухаандаа туйлын эрх чөлөөтэй байж, дэлхийн бүх арьстнуудын нэг хэсэг болох бүх нийтийн ухамсрын төгсгөлгүй сэдвүүдийг илэрхийлэх, боловсруулах, тодорхойлох, сэтгэцийн түвшинд дасгал хийх боломжтой болно. сансар огторгуй дахь бүх арьстан бөгөөд үнэн хэрэгтээ Сүнсний өөрчлөгдөөгүй нэгдлийн нэг хэсэг болох үнэмлэхүй тодорхойлолтоор гэрлийн анхны эх сурвалж ба түүний сансар огторгуй дахь хөдөлгөөний нэг хэсэг юм.

Тиймээс хүн төрөлхтний хувьслын үе үе ирэх болно, тэр үед би эцэст нь би өөрийн ухамсарт алдагдсан цаг хугацааг нөхөж, эцэст нь би өөрийн ухамсарт нэвтрүүлснээр сэтгэлзүйн тодорхойлолтын боломжит хязгаарт хүрэх болно. түүний цэвэр оюун ухаан, өөрөөр хэлбэл Сүнсний бүтээлч чадавхи.

Мөн бид дэлхий дээр, өөр өөр үндэстэн, өөр өөр үндэстэн, өөр өөр цаг үед нэгдэхийг мэддэг, өөрөөр хэлбэл, агуу их мэдлэгийн эх сурвалж руу агшин зуур таталцах чадвартай хүмүүсийг олж илрүүлэх болно. Технологи, техник, анагаах ухаан, сэтгэл судлал эсвэл түүхийн хувьд дэлхийн шинжлэх ухаан бүрэн сүйрэх болно. Юуны төлөө? Учир нь Хүн хувьслаас хойш анх удаа, Сүнс матери болж ирснээс хойш анх удаа, сүнс материалтай нэгдснээс хойш анх удаагаа хүн өөрийн үнэмлэхүй мэдлэгээ үүрэх чадварыг эцэст нь олж авах болно. .

Би үнэмлэхүй мэдлэг гэж нэрлэдэг зүйл бол хүний оюун санааны өөрийн гэрлийг даах, шингээх чадвар юм. Үнэмлэхүй мэдлэг бол чадвар биш юм. Үнэмлэхүй мэдлэг бол урьдчилан таамаглах зүйл биш юм. Үнэмлэхүй мэдлэг бол хэрэгцээ биш юм. Үнэмлэхүй мэдлэг бол залруулах хувьслын төгсгөл, өөрөөр хэлбэл, сансар огторгуй дахь Гэрлийн үйл ажиллагааны агуу талбарын нэг хэсэг бөгөөд бүх ертөнц, бүх ухаалаг тохиолдлуудад, өөрөөр хэлбэл орчлон ертөнцийн бүх оюун ухаант төрөл зүйлийг нэг дор уулзах боломжийг олгодог. оюун санааны дээд хавтгай, өөрөөр хэлбэл хувьслын явцад бие махбодын материал алга болж, эфирийн бие зайлшгүй амилах боломжийг олгох хангалттай хүчтэй энергийн хавтгайд.

Өөрөөр хэлбэл, хүн төрөлхтний бие махбодийг бүрдүүлдэг, түүний Сүнс, Гэрэл ба түүний үндэс, хөдөлгөөн, ойлголтын янз бүрийн нартай энергийн бүрэлдэхүүн хэсэг рүү эцэст нь орох чадвар юм. атомын ухамсар гэж нэрлэдэг! Тиймээс хувьслын явцад хүн бодох шаардлагагүй, бодох шаардлагагүйгээр эцэст нь дэлхий дээрх бүх нийтийн ухамсрын хувьслын архетип, хувьслын оюун санааны бүтээн байгуулалтад тодорхой байдлаар оролцох боломжтой болно. . Энэ нь хүн өөрийгөө туйлын ухаалаг амьтан гэдгээ ухаарна гэсэн үг юм.

Оюун ухаан бол зүгээр нэг боловсролын хэлбэрийн илэрхийлэл биш, харин оюун ухаан бол ямар ч асуудалд туйлын үндсэндээ аливаа оюун ухааны үндсэн шинж чанар гэдгийг хүн ойлгох болно. Зөвхөн бид эго эсвэл хүний хувьд бүх нийтийн эргэцүүлэл, өөрөөр хэлбэл хүн төрөлхтний түүх, ой санамжаас бидэнд ногдуулсан хязгаарын хүрээнд амьдрахаас өөр аргагүй байдалд хүрч байна.

Мөн хүнд хараахан өгөгдөөгүй байна - энэ салбарт хангалттай шинжлэх ухаан байхгүй учраас - хүний сэтгэл зүй хэрхэн ажилладаг, түүний эго хэрхэн ажилладаг, түүний эго хэрхэн ажилладаг, хэрхэн ажилладагийг мэдэх, ойлгох чадварыг хараахан өгөөгүй байна. Оюун ухаан гэдэг нэр томьёо нь түүний бүх нийтийн тодорхойлолтод юу гэсэн үг вэ, ингэснээр хүн өнөөдөр астраль биедээ, өөрөөр хэлбэл мэдрэхүйндээ баригдсан!

Тэрээр өөрийн суурь болон бүх нийтийн мэдлэгийг, хувьслын явцад түүх, сэдвээс шалтгаалсан жижиг хязгаарлагдмал мэдлэгийг орлуулах үүрэгтэй, учир нь шинжлэх ухааны бүх онолууд өнөөдөр шинжлэх ухаанд ашиггүй байна гэсэн утгаар биш байх ёстой. харин ч эсрэгээрээ энэ нь маш ашигтай, гэхдээ шинжлэх ухаан өнөөдөр өөрөө өөрийгөө устгахын тулд зайлшгүй аялалаа хийж байна гэсэн утгаараа. Бүх соёл иргэншлүүд өөрсдийнхөө устгалын төлөө зайлшгүй аялалаа хийдэг шиг.

Гэхдээ соёл иргэншил өөрийн хүчингүй болох бодит байдлыг маш хэцүү гэж үздэг шиг шинжлэх ухаан өөрөө устгахад хэцүү байх болно. Мөн энэ нь маш хэвийн зүйл юм. Сэтгэдэг оршнолууд эсвэл тодорхой ухамсартай оршнолуудаас дэлхий дээр өөрсдийнхөө доройтлыг, эсвэл өөрсдийнхөө мөхлийг сурталчлахыг хэн ч асууж болохгүй. Хүн төрөлхтөнд хувьсан өөрчлөгдөх боломжийг олгохын тулд бид юу болохоо, юу хийсэн, юу хийж чадахаа ухамсарлах үүрэгтэй.

Гэхдээ хувь хүмүүсийн хувьд - би хувь хүнийхээ хувьд тодорхой хэлж байна - бид эцэст нь манай гараг дээрх бүх нийтийн болон сансар огторгуйн дэг журамтай тулгарах үүрэг хүлээх болно, бид өнгөрсөн хугацаанд мухар сүсгийн томоохон хөдөлгөөнийг бий болгосон хэмжээсүүдтэй тулгарах ёстой. дэлхий дээр; Шинжлэх ухааны хувьслын явцад устаж үгүй болсон хөдөлгөөнүүд, дараа нь шинжлэх ухаан эрс үгүйсгэсэн хөдөлгөөнүүд.

Тиймээс бид сансар огторгуй хязгааргүй гэдгийг ойлгохын тулд тодорхой туршлагаа эргэн харж, эргэн санах үүрэгтэй болно. Хүний ухамсар нь хязгааргүй бөгөөд хүн дотоод чанараараа өөрийн ухамсартай адил хүчтэй байдаг. Бид бүхэлдээ оюун санааны олон урсгалын уулзвар дээр амьдрахаас өөр аргагүйд хүрсэн дэлхийд өнөөдөр энэ нь маш чухал юм... Тэгээд би бүхэлд нь хэлэхэд би мэдээж АНУ-ыг харж байна. Хувь хүнтэй тулгарах хамтын туршлага нь хамтын сэтгэцийн эмгэгийг аажмаар бий болгох хандлагатай байдаг.

Телевиз, сонин хэвлэл, чөлөөт хэвлэлийн янз бүрийн хэлбэрүүдээр олширсон үзэл бодлын урсгалаар хүн төрөлхтнийг хязгааргүй бөмбөгдөж чадахгүй. Үнэн худал хоёрын хоорондох олон янзын сөргөлдөөнөөс үүдэлтэй сэтгэцийн болон сэтгэл зүйн хурцадмал байдлыг хүн цаашид тэвчих чадваргүй болох үе ирнэ. Дэлхий дээрх дээд ухамсрын хувьслын үе ирэх болно. Тэр үед хүн бодит байдлыг өөртэйгөө холбож тодорхойлохоос өөр аргагүй болно. Гэхдээ энэ нь "нэг өөрөө" бүх нийтийнх байх болно, энэ нь өөрийн Сүнсний тоглоом эсвэл өөрийн эгогийн дэмий хоосон байдал, эсвэл өөрийн би гэсэн найдваргүй байдал дээр тулгуурлах "нэг өөрөө" биш байх болно.

Тиймээс тэр мөчөөс эхлэн хүн хүн төрөлхтний үзэгдэл, соёл иргэншлийг бүх талаар нь ойлгож эхлэх болно. Мөн тэрээр цаашид болж буй үйл явдал, дэлхий дээр юу болох талаар сэтгэл зүйн хувьд " *чихмэл"* (*хүчирхийлэлд өртөхгүй)* байх болно . Хүн эрх чөлөөтэй болж эхэлнэ. Тэгээд тэр эрх чөлөөтэй болсон цагаасаа эхлээд амьдралыг үндсэн чанараар нь ойлгож эхэлнэ. Тэрээр хэдий чинээ их хөгжинө төдий чинээ тэрээр амьдралыг туйлын, салшгүй, сургамжтай байдлаар ойлгох болно, энэ нь өнөөдөр тавдугаар язгуур угсааны ухамсрын нэг хэсэг биш юм.

Энэ бүх хэл ам яагаад? Хүн өөртөө өгч чадах, өөрийгөө бүтээж чадах хамгийн агуу үнэнч байдал бол өөртөө үнэнч байх гэдгийг ойлгоход нь бага багаар авчрах. Бид индивидуализмд, тэр дундаа барууны ертөнцөд маш их хайртай болсон зуунд амьдарч байна. Бид улам бүр индивидуалист үзэлтэй болсон ч индивидуализм нь хандлага хэвээрээ байвал хүний бодит байдалд үндсэндээ нэгтгэгдээгүй. Өөрөөр хэлбэл, гудамжаар улаан дотуур өмд, шар шаахайтай алхаж, Нью-Йоркт, Нью-Йоркийн Таймс-скверт үерхэх нь хувь хүний үзлийн нэг хэлбэр юм. Гэхдээ энэ бол хазгай, хүний ухамсрын астрализацийн нэг хэлбэр юм.

Хүн өөрийн хувийн шинж чанарыг хадгалах, хувь хүний шинж чанарыг энэ нэр томъёоны тодорхой утгаар илэрхийлэх, олон түмний мэдрэмжийг үл тоомсорлох, ард түмнийхээ мэдрэмжийг үл тоомсорлох шаардлагагүй юм. Энэ бол хуурмаг юм! Энэ нь 20-р зууны хэв маягийн нэг хэсэг бөгөөд энэ нь эцэстээ улиг болж, бүр тэнэг болж, эцэст нь гоо зүйн хувьд туйлын дутагдаж байна. Тиймээс шинэ Хүн, дэлхий дээрх дээд (сэтгэцийн дээд) ухамсрын хувьсал нь хүнд туйлын хувь хүн, гэхдээ хувь хүн биш ухамсарыг хөгжүүлэх боломжийг олгоно.

Хүн хувь хүн байх болно, яагаад? Учир нь түүний ухамсрын бодит байдал нь түүний Сүнсний нэгдэл дээр суурилж, хүмүүний нүдээр ертөнц рүү төсөөлөгдөхгүй байх бөгөөд энэ нь хачирхалтай сээтэгнэх төрлийг илчлэх болно. Эрэгтэй хүн жинхэнэ байхын тулд дэлхийг тойрон тэнүүчлэх шаардлагагүй. Харин ч эсрэгээрээ. Хүн хэдий чинээ их ухамсартай байна, төдий чинээ ахиу байх болно, төдий чинээ бодитой, өөрийн бодит байдалд нэрээ нууцлах болно. Учир нь Хүний бодит байдал нь түүнийг болон бусад хүмүүсийн хооронд биш, өөртэй нь холбоотой байдаг зүйл юм.

Хэрэв бид манай гараг дээрх язгуур угсааны зайлшгүй хувьслыг авч үзвэл энэ нь хүний үзэгдлийг бага зэрэг ойлгох явдал юм. Бид солбицол тогтоох нь цэвэр прагматик, зайлшгүй үйл явдлуудад он цагийн дарааллыг ойлгох хүрээг өгөх явдал юм! Гэхдээ хэрэв бид ухамсартай уралдааны тухай ярих юм бол ухамсартай Хүн төрөлхтний тухай ярих юм бол ухамсартай Хүмүүс болон хувь хүмүүсийн тухай ярих ёстой.

Дэлхий дээрх дээд ухамсрын хувьсал (дээд оюун ухаан) хэзээ ч аливаа нэгдлийн хэмжээнд явагдахгүй. Дэлхий дээрх дээд (дээд оюун ухаан) ухамсрын хувьсал хэзээ ч хамтын хүчний илэрхийлэл болохгүй. Дэлхий дээрх хувь хүмүүс ямагт өөрсдийн ухамсрын тэр цэг рүү бага багаар, улам бүр таталцаж, өөрсдийнхөө эх сурвалж, Сүнс, өөрийн давхар, бидний юу гэж нэрлэхээс үл хамааран нэгдэх болно. Хүний нэг хэсэг юм.

Гэхдээ энэ чиглэлийн үндсэн хөдөлгөөн нь үүн дээр тулгуурлах болно: энэ нь эрх мэдлээс хойш хэзээ ч хийгдэж байгаагүй сэтгэлгээний үзэгдлийн талаархи ойлголт дээр суурилна. " *Би бодож байна, тиймээс би байна"* гэж хэлэх нь хангалтгүй юм . Декарт *"Би бодож байна, тиймээс би байна"* гэж хэлэх нь сайн хэрэг байсан , учир нь энэ нь сэтгэлгээ өөрөө хувь хүний түвшинд хэрэгжих ёстой хүч чадалтай гэдгийг ухаарсны нэг хэсэг байсан юм.

Харин бүтээлч ухамсрын түвшинд Хүний тухай бодол бүрэн, салшгүй байдлаар өөрчлөгдөх цаг ирнэ. Мөн хүн хувьслын явцад бодохоо болино. Түүний бодол санаа нь түүний дээд оюун ухааныг бүтээлчээр илэрхийлэх хэлбэр болж хувирах болно. Тэгээд тэр оюун ухаан бүрэн болно телесэтик. Өөрөөр хэлбэл, хүн ертөнцийн онгоцуудтай хоромхон зуур харилцахыг мэдрэх бөгөөд энэ харилцааны хэлбэр нь тусгах чадваргүй болно. Бодол санаа нь хүний оюун ухаанд тусгалаа олохоо больж, бодол санаа субъектив байхаа болино. Хүн сэтгэдэг гэж бид цаашид хэлж чадахгүй, Хүн өөрийн ухамсрын бүх нийтийн хавтгайтай харилцдаг гэж бид хэлдэг.

Гэхдээ хүн үүнийг салшгүй байдлаар ойлгохын тулд тэрхүү бодлыг бидний өнөөдөр төсөөлж, өнөөдөр амьдарч байхдаа, оюун ухаандаа суулгаж, бий болгож, хүлээн зөвшөөрч, ухамсарлах хэрэгтэй болно. Бид ухамсаргүй эго болохын хувьд хүн өөрийн бодол санаа нь түүнийг өөрийнхөө эсрэг хуваасан гэдгийг ойлгох чадвартай байх ёстой гэсэн утгаараа бидний дотор тодорхой ухаарлыг сэрээх ёстой. Гагцхүү тэр хувьсал, ухамсаргүй байдлын улмаас түүнийг сайн ба муу, үнэн ба худал хоёрын туйлшралд оруулдаг.

Хүн оюун ухаанаа туйлшруулж, сөрөг эсвэл эерэг координат тогтоосон тэр мөчөөс эхлэн материаллаг хавтгайд өөрийгөө болон сансар огторгуйн болон орчлон ертөнцийн хавтгайд хуваагдлыг дөнгөж бий болгосон. Энэ бол маш чухал! Энэ нь дараагийн хувьслын үндсэн түлхүүр болох нь маш чухал юм. Бидний бодлоор үргэлж туйлшралтай холбоотой амьдрах хандлагатай болгодог зүйл бол бидний эгогийн үндсэн найдваргүй байдал юм. Энэ бол бидний сэтгэл хөдлөлийн хүчтэй, цус сорогч хүчин чадал юм. Энэ бол эго буюу боловсрол муутай, хэт боловсролтой хувь хүний хувьд бидний мэддэг зүйлээ дааж чадахгүй байгаа явдал юм.

Дэлхий дээр юу ч мэдэхгүй хүн гэж байдаггүй. Бүх эрчүүд ямар нэг зүйлийг мэддэг боловч дэлхий даяар эрх мэдэл, соёлын тодорхойлолт, аливаа зүйлийг мэддэг хүнийг дэмжих соёлын дэмжлэг гэж байдаггүй. Энэхүү мэдлэгийг бий болгож, түүгээр хүний оюун ухааныг төлөвшүүлэхийн тулд ямар нэг зүйлийг мэдэх эрхийг өөрсөддөө олгодог байгууллагууд байдаг. Үүнийг бид янз бүрийн түвшинд шинжлэх ухаан гэж нэрлэдэг, энэ бол хэвийн зүйл.

Гэвч дэлхий дээрх институциуд хүнд эрх мэдлээ өгөх эсвэл буцааж өгөх, өөрөөр хэлбэл түүнд өөрийн гэсэн нэг л өдөр маш том болж болох жижиг хэмжигдэхүүнийг, түүний гэрлийн хэмжээг буцааж өгөх эсрэг хөдөлгөөн байхгүй. Мөн та оюун санааны хүрээнд, шашны хүрээнд маш энгийн байдлаар шалгалт өгч болно. Хэзээ нэгэн цагт Хүний төвүүд хангалттай нээгдэх үед тэр шинжлэх ухааны салбарт ч мөн адил зүйлийг хийх боломжтой болно.

Дэлхий дээр байгаа хүн, жишээлбэл, шашны чиглэлээр ажилладаг санваартан эсвэл хэн нэгэнтэй уулзахаар очиж, түүнд Бурханы тухай ярихдаа: "За яахав, Бурхан бол иймэ зүйл юм. Ийм зүйл *, ийм зүйл" гэж* хэлэхэд нэг нь түүнд: " *Гэхдээ чи ямар эрхээр Бурханы тухай ярьж байна вэ? Чи ямар эрхээр Бурханы тухай ярьж байгаа юм бэ"...?* Мөн хэрэв хүн арай бага хувьсан өөрчлөгдөж, түүний оюун санааны бүтээлч хэмжигдэхүүнд багтдаг бусад хэлбэрийг гаргаж ирэх эсвэл гаргахын тулд Бурханы дүрийг үнэхээр хувааж чадвал Бурханы институцичлолд улам бүр дургүйцэх болно. үл үзэгдэх ертөнцийн тухай ойлголт.

Тийм учраас би хүн ертөнцийн дэмжлэгтэйгээр, дээд ухамсарт (дээд оюун ухаан) ертөнцөд орж чадахгүй гэж би хэлж байна. Хүн ертөнцийн дэмжлэгийн хэрэгцээнээс бүрэн ангижирч, эцэст нь мэддэг зүйлээ аажмаар ухаарч, дааж эхлэх үед дээд (дээд оюун ухаан) ухамсартай болно. Мөн үнэн худлын туйлшралын урхинд орохгүй байх нь үүний нөхцөл юм.

Хэрэв хүн үнэн худал хоёрын туйлшралын урхинд орвол мөс чанараа хөдөлгөж, өөрийн эгодоо итгэлгүй болж, бодит байдалд хэт туйлшрах хандлага бий болно. Үнэн, худал нь зөвхөн оюун ухааны чадваргүй байдлын сэтгэлзүйн бүрэлдэхүүн хэсгүүдийг илэрхийлдэг! Сайхан стейк идчихээд жинхэнэ юм уу, хуурамч юм уу гэж эргэлздэггүй, туйлшрал байхгүй, тийм болохоор л сайн. Гэхдээ хэрэв та тэнд хортон шавьж байгаа эсэхийг гайхаж эхэлбэл ходоод чинь хариу өгөхгүй! Мөн энэ нь мэдлэгийн түвшинд, мэдлэгийн түвшинд адилхан зүйл юм.

Мэдлэг бол дээд оюун ухаанд мэдлэг бол доод оюун ухаан юм. Мэдлэг бол эгогийн хэрэгцээний нэг хэсэг бол мэдэх нь би бодит байдлын нэг хэсэг юм. Тиймээс мэдэх, мэдэх хоёрын хооронд хуваагдал, тусгаарлалт байхгүй. Мэдлэг бол ухамсрын нэг түвшний нэг хэсэг бөгөөд мэдлэг бол нөгөө түвшний нэг хэсэг юм.

Мэдлэгийн хүрээнд бид тодорхой зүйлийн талаар, мэдлэгийн хүрээнд бусад зүйлийн талаар ярьдаг. Тэр хоёр уулзаж, ах дүү болж, хамтдаа маш сайн байж чадна. Дөрөвдүгээр давхар нь тав дахь давхраатай үргэлж сайн байдаг... Хүн бол олон хэмжээст амьтан, гэхдээ Хүн бол бас туршлагажсан ухамсарыг эзэмшиж, амьдардаг амьтан юм. Бид дэлхий дээр туршилтын ухамсартай. Бидэнд бүтээлч ухамсар байхгүй.

Амьдралаа хар! Таны амьдрал бол туршлага! Хорвоод ирсэн цагаасаа эхлээд таны амьдрал үргэлж туршлагаас бүрддэг ч Хүн туршлагаар хязгааргүй амьдарч чадахгүй. Хэзээ нэгэн цагт хүн бүтээлч ухамсартай амьдрах хэрэгтэй болно, тэр үед амьдрал амьдрах үнэ цэнэтэй, амьдрал маш том, маш өргөн уудам болж, бүтээлч чадвар нь хүчирхэг болж, хүн сэтгэлийн туршлагаар амьдрахаа болино. Гэхдээ хүн яагаад энэ туршлагаар амьдардаг вэ? Учир нь энэ нь таны "сүнс" гэж нэрлэдэг хүчирхэг хүчнүүдтэй холбоотой байдаг - үүнийг миний санах ой гэж нэрлэдэг.

Хүн Сүнсээр амьдардаггүй, сүнстэй холбоотой байдаг, тэр сүнсээр амьдардаг, сүнсээр байнга цус сорогчид байдаг. Дахин төрөлтийг судалсан хүмүүс *эсвэл* тодорхой өнгөрсөн хугацаанд эргэн ирж буй байдлыг судалсан хүмүүс өнөөдөр зарим хүмүүс зарим зүйлээс болж зовж шаналж байгааг маш сайн тодорхойлсон, учир нь өмнөх амьдралдаа тэд шалтгаанаас болж зовж шаналж байсан. Өнөө үед материаллаг амьдралын өмнөх үеийн гэмтэл бэртлээс болж лифтэнд (лифт) орж чадахгүй байгаа, эсвэл өмнөх нөхцөл байдалд амьсгал боогдуулсан, чадваргүй хүмүүс байдаг ... Тэд амьсгал хурааж байна. Тиймээс хүн сэтгэлийн туршлагаар амьдардаг.

Тэр амьд, тэр өөрийн ой санамждаа наалдсан, түүний өмнөх хувьслын хөдөлгөөнийхөө асар том ухамсаргүй дурсамж шиг өнөөдөр түүний туршилтын биетийн хувьд амьдарч буй асар том дурсамж. Хүн дэлхий дээрх туршлагаар хязгааргүй амьдарч чадахгүй! Энэ нь түүний Universal Intelligence-ийг доромжилсон хэрэг юм. Хүн: “ *За яахав, арван жилийн дараа би ийм юм хиймээр байна, таван жилийн дараа би ийм юм хиймээр байна” гэж хэлж чадахгүй* байгаа нь хүний мөн чанартай огт эвлэршгүй юм. Тэр ирээдүйгээ мэдэхгүй хүн!

Өөрөөсөө өмнөх Хүний мөн чанарыг мэддэггүй нь Хүний мөн чанартай эвлэршгүй юм. Өөрөөр хэлбэл, Хүн дэх энэ Сүнс нь учир шалтгааны дагуу амьдрахаас өөр аргагүйд хүрсэн нь Хүний Сүнстэй эвлэрэх боломжгүй, учир нь өнөөдөр материаллаг хавтгайд байгаа Хүн бол ухамсар нь уруудаж буй үеийн нэг хэсэг юм. Хүний ухамсар нь удам угсаагаас матери руу шилжих ёстой бөгөөд эцэст нь эфир рүү шилжих ёстой, өөрөөр хэлбэл хүн төрөлхтөн үхэшгүй мөнхийн амьдрах ёстой ертөнц болох гаригийн бодит байдлын нэг хэсэг юм.

Хүн материд орж ирээд үхэх гэж бүтээгдээгүй. Бидний үхэл гэж нэрлэдэг зүйл, өөрөөр хэлбэл хүн эсвэл сүнс нь астралын хавтгайд буцаж ирэх гэж нэрлэдэг зүйл бол хүний ухамсаргүй байдлын нэг хэсэг юм. Энэ бол хүн төрөлхтөн өөрийнх нь үүслийн эх сурвалж, түүний Оюуны эх сурвалж, түүний амьд эрч хүчний эх үүсвэр, гаригийн билэг байдлын эх сурвалж болсон бүх нийтийн хэлхээнүүдээс бүрмөсөн таслагдсаны нэг хэсэг юм! Тиймээс Хүн эх сурвалж руугаа буцах ёстой, харин Хүн инволюцийн сүнслэг, түүхэн хуурмаг байдлаар дамжуулан эх сурвалж руу буцаж чадахгүй.

Хүн өөрийг нь материйн хоригдол болгоход хүргэсэн хуучин санаагаа ашиглаад эх сурвалж руугаа буцаж чадахгүй. Хүн өөрийгөө туршилтын ухамсартай амьтан болгосон хуучин арга хэрэгслийг ашиглан эх сурвалж руугаа буцаж очихгүй. Хүн итгэснээр эх сурвалж руугаа буцахгүй.

Хүн өөрийн хувьслын явцад өөрийн мэддэг зүйлээ дэмжих чадвараа аажмаар хөгжүүлснээр эх сурвалж руугаа буцна.

Гэвч өнөөгийн ертөнцөд бид үлгэр домог, өөрийгөө сэтгэл зүйн системчлэх хувь тавилантай байна. Бид бүх хүмүүнлэгийн шинжлэх ухаанд нөлөөлдөг сэтгэл зүйн сэтгэцийн хандлагыг барьдаг: итгэл үнэмшил. Хүн яагаад итгэх хэрэгтэй вэ? Учир нь тэр мэдэхгүй! Хүн яагаад итгэх хэрэгтэй вэ? Учир нь тэр бол туршлагын ухамсрын амьтан учраас оюун ухаанд нь Гэрэл байхгүй. Тэрээр өөрийн өчүүхэн ухамсрын маш харанхуй хөдөлгөөнд амьдардаг тул амин чухал, үнэмлэхүй зүйлд өөрийгөө холбохын тулд итгэх ёстой.

Гэхдээ эго-ын сэтгэл зүйн төлөвшлийн нэг хэсэг болох үнэмлэхүйд итгэх итгэл, үнэмлэхүй зүйлд итгэх итгэлийг хэн бий болгосон бэ? Үүнийг Involution Man үүсгэн байгуулсан. Хорвоод гараад хэн нэгэнд үлгэр яривал чиний хэлэх гэж байгаа түүх чинь нөгөө хүн хүлээж аваад яривал анх хэлж байсан шигээ байхаа болино гэдгийг чи сайн мэднэ. .

Хэн нэгэн дэлхий дээр гараад өнөөдөр миний хэлж буй зүйлийг давтахыг оролдсон гэж төсөөлөөд үз дээ, авшигч та маргааш яаж гарахыг төсөөлж байгаарай! Тиймээс өнгөрсөн хугацаанд аливаа зүйлийг хийж байсан Эрчүүд, хүн төрөлхтний хувьсалд туслахаар дэлхийд ирсэн Санаачлагчид байдаг. Гэхдээ эдгээр амьтад юу гэж хэлсэн, юу гэж мэдээлсэн нь өөр асуудал юм.

Мөн би танд нэг зүйлийг бодитойгоор хэлж чадна - би энэ үзэгдлийг олон жилийн турш мэддэг учраас - хүн төгс хэлсэн зүйлийг төгс давтах нь үнэхээр боломжгүй юм. Өнөө орой гэртээ харихдаа үүнийг хийж үзээрэй! Хүн төгс хэлсэн зүйлийг давтах боломжгүй. Тэгээд яагаад гэдгийг нь хэлье. Учир нь төгс хэлсэн зүйл - өөрөөр хэлбэл эго-ээр өнгөлөгдөөгүй, астралчлаагүй зүйл, Хүний ухамсаргүй байдлын нэг хэсэг биш, харин хүний сансар огторгуйн хэсэг болох зүйл - энэ нь хүний би-д чиглэгддэггүй. Хүн эсвэл Хүний эго, эсвэл Хүний оюун ухаан руу. Энэ нь түүний Сүнс рүү чиглэгддэг.

Мөн хэрэв Хүн өөрийн Сүнсэнд байхгүй бол өөр Сүнсний аль хэдийн хэлсэн зүйлийг түүнийг хүлээж авна гэж чи яаж хүлээх вэ? Энэ нь боломжгүй зүйл. Тиймээс тэр үед будалт байдаг. Санаачлагчдын үгсийн өнгөөр хүн төрөлхтний хувьслын ашиг тусын тулд бидний нэрлэх шашин төржээ. Би зөвшөөрч, ийм зүйл болж байгаа, үүнийг хийсэнд маш их баяртай байна, учир нь энэ нь зайлшгүй шаардлагатай. Гэвч хувьслын явцад хүн ухамсартаа өөрийн мэдлэгийг бүрэн дүүрэн өгөхийн тулд ёс суртахууны дэмжлэг хэрэггүй болох цаг ирнэ. Энэ бол дээд ухамсар (дээд оюун ухаан) юм.

Нэгэнт бид Квебекертэй ярилцаж байгаа болохоор, маш сайн шалтгаанаар шашны тэдэнд өгсөн оюун санааны ертөнцтэй ойр дотно танилцах боломж олдсон хүмүүстэй ярилцаж байгаа болохоор бид аль хэдийн ахиц дэвшилтэй болсон. Энэ нь бид аль хэдийн үл үзэгдэх зүйлд тодорхой мэдрэмжтэй байдаг.

Гэвч тэндээс инволюцийн сүнслэг замыг ашиглан ухамсрын гүн гүнзгий далд эрэл хайгуулд орох нь биднийг би-ийн туйлшрал руу шууд хүргэх болно. Энэ нь биднийг сайн муу, үнэн худал хоёрын зөрчилдөөнд аваачиж, бидний сэтгэлд асар их зовлонг бий болгоно.

Ийм учраас би хэлэхдээ: Ухамсартай хүн, дэлхий дээрх дээд ухамсрын (дээд оюун ухаан) хувьсал нь хүн өөрийн бодлоо үнэн, хуурамч зүйлд захируулахгүй байх шаардлагатайг аль хэдийн ойлгосон тэр мөчөөс эхэлнэ. Гэвч энэ бодол нэг л өдөр төгс болтол нь аажмаар амьдарч сурах, түүний хөдөлгөөнийг дэмжих, өөрөөр хэлбэл өөрийн гэрэлд бүрэн агуулагдахгүй, эцэст нь би, би ... Эго, сүнс мөн Сүнс нэгдмэл бөгөөд Хүнийг жинхэнэ оршихуй болгодог.

Жинхэнэ амьтан гэж юу вэ? Жинхэнэ оршихуй бол жинхэнэ оршихуй юм! Тэр үнэн хэрэгтэй амьтан биш, үнэнийг иддэг амьтан биш. Үнэнийг идвэл маргааш худлаа идэх болно, учир нь чамайг бодит байдлын Хязгааргүйн хязгаарт улам бүр аваачих хүмүүс байх болно. Үнэнийг идвэл нэг л өдөр дахиад л энэ алхмыг хийх хэрэгтэй болно, учир нь зөвхөн хүнд тохирсон, ухамсарт нь, сэтгэлд нь, сэтгэлд нь, эго, сэтгэлд нь таарах нь л тэр. , амар амгалан юм.

Гэхдээ энх тайван гэж юу вэ? Энх тайван бол эрэл хайгуулын зогсолт, зогсолт юм. Та: " *Тийм ээ, гэхдээ та хайх хэрэгтэй"* гэж хэлэх гэж байна , би: Тийм ээ, хүн хайж байна, та өөрийгөө хайдаг, бүх хүмүүс хайж байна, гэхдээ хувьслын явцад хүн ирэх болно. үгүй Дахин эрэл хайгуул байхгүй болно, Хүн цаашид хайлт хийх шаардлагагүй болно, Хүн эцэст нь мэддэг гэдгээ ухаарах үедээ хайхаа болино.

Тэгээд тэнд та: " *Тийм ээ, гэхдээ хүн мэддэг гэдгийг яаж мэдэх вэ" гэж* хэлэх болно ... Та үүнийг өөртөө зөвшөөрч, хэн нэгэн рүү залгах шаардлагагүй тул үүнийг мэдэх болно. хэрэв таны зөв бол. Дараа нь та: " *Тийм ээ, гэхдээ хэрэв бидний зөв эсвэл зөв гэж бодож байвал энэ нь аюултай" гэж* хэлэх болно . Би хэлэх болно: Тийм ээ, учир нь зөв байхыг эрэлхийлж буй хүн бол аль хэдийн өөрийн учрыг хайж байгаа хүн юм!

Гэхдээ таны амьдралд, өдөр тутмын амьдралдаа, хувийн буланд чинь тохиолдсон туршлага байдаг юм биш үү, мэддэг зүйлээ мэдрэх үе амьдралд чинь байдаггүй гэж үү? Тэгээд ийм байхад, тэгээд л боллоо!

энэ нь" гэж өөрт " тийм " гэж нэмэх чадвартай , харин " *энэ нь"* гэсэн үг Бодит, оюун санааны бардамнал дээр баригдахгүй " *энэ нь энэ"* , сүнслэг байдал эсвэл таны сүнслэг байдлын бардамнал дээр баригдахгүй " *энэ нь"* нь хувийн шинж чанартай байх болно. Таны хувьд " *энэ нь" гэдэг* нь таны тааралдсан бүх эрчүүдэд нийтлэг байх бөгөөд тэдний " *энэ нь" -д байх болно* , тэр үед та үүнийг мэдэх болно !) (хэрэв орчуулах боломжгүй бол энэ догол мөрийг хас.) .

Tagalog

Transkripsyon at pagsasalin ng 2 kumperensya ni Bernard de Montréal.

PANSAMANTALA FORMAT

Ang aklat na ito ay isinalin sa pamamagitan ng artificial intelligence ngunit hindi na-verify ng isang tao. Kung gusto mong mag-ambag sa pamamagitan ng pagsusuri sa aklat na ito, mangyaring makipag-ugnayan sa amin.

Pangunahing pahina ng aming website: http://diffusion-bdm-intl.com/

Ang aming email: contact@diffusion-bdm-intl.com

NILALAMAN

Pagbati mula sa buong koponan ng Diffusion BdM Intl.

Pierre Riopel Abril 18, 2023

KABANATA 1

kilalanin CP036

Ang pagkakakilanlan sa sarili vis-à-vis sa iba ay isang unibersal na problema ng tao. At dumarami ang problemang ito kapag nabubuhay ang Tao sa isang masalimuot na lipunan tulad ng modernong lipunan. Ang problema ng pagkakakilanlan ay ang pagdurusa ng buhay ng ego, pagdurusa na sumusunod sa kanya mula sa edad kung kailan niya nakikita ang kanyang sarili kumpara sa iba. Ngunit ang problema ng pagkakakilanlan ay isang maling problema na nagmumula sa katotohanan na ang ego, sa halip na mapagtanto ang sarili ayon sa kanyang sarili, ibig sabihin, ayon sa sarili nitong sukat, ay naglalayong mapagtanto ang sarili nang mapagkumpitensya laban sa ibang mga ego . na nagdurusa, sa katunayan , mula sa parehong problema sa kanya.

Habang ang ego ay tumitingin sa kabila ng bakod nito papunta sa bukid ng iba upang humanga sa mga bulaklak nito, nabigo itong makita na ang iba ay ginagawa ang parehong sa kanyang sarili. Ang pagkakakilanlan, o ang krisis sa pagkakakilanlan sa Tao ngayon ay napakalubha na nagdudulot ito ng pagkawala ng tiwala sa sarili na lumalala sa paglipas ng panahon tungo sa kabuuang pagkawala ng personal na kamalayan. Mapanganib na sitwasyon, lalo na kung ang ego ay mahina na sa pagkatao at madaling kapitan ng kawalan ng kapanatagan.

Ang problema ng pagkakakilanlan, ibig sabihin, ang katangiang ito ng ego na hindi nakikita ang sarili na kasing taas ng sarili nito, ay sa katunayan ay isang problema ng pagkamalikhain. Ngunit kapag ang ego ay malikhain, ang problema ng pagkakakilanlan ay hindi sa gayon ay naaalis, dahil ang ego ay hindi kailanman ganap na nasisiyahan sa sarili hanggang sa napagtanto nito ang ilusyon ng kanyang mas mababang sarili. Upang ang isang mababang-status na kaakuhan ay makaranas ng parehong problema sa pagkakakilanlan bilang isang mas mataas na katayuan na kaakuhan, dahil ang paghahambing sa pagitan niya at ng iba ay magbabago lamang sa sukat, ngunit palaging mananatiling naroroon, dahil ang kaakuhan ay palaging nasa kapangyarihan ng pagpapabuti. At walang katapusan ang improvement na hinahanap niya para sa sarili niya.

Ngunit ang pagpapabuti sa sarili ay isang kumot na itinatago ng ego upang bigyan ang iyong sarili ng ilang dahilan upang mabuhay nang masaya. Ngunit hindi ba niya alam na ang lahat ng pagpapabuti ay nabuo na ng isang pagnanais na katawan?

Ang problema ng pagkakakilanlan ay nagmumula sa kawalan ng kamalayan ng tunay na katalinuhan sa Tao. Hangga't ang Tao ay nabubuhay sa pamamagitan ng kanyang talino, siya ay sinusuportahan sa kanyang mga opinyon lamang sa pamamagitan ng pandama na karanasan, mahirap para sa kanya na palitan ang inaakala niyang alam o nauunawaan niya ng isang ganap na halaga ng hindi tiyak na katalinuhan.sa pamamagitan ng egocentric na karanasan.

Hangga't ang Tao ay nagnanais na ipakita ang kanyang sarili sa buhay, upang makagawa ng kanyang marka, siya ay nagdurusa sa pagnanasang ito. Kung siya ay namamahala upang makamit ang kanyang pagnanais, isa pa ang magtutulak sa kanya sa likod, at iba pa. Ito ang dahilan kung bakit, sa Tao, ang anumang anyo ng pagkatalo ay bumubuo para sa kanya ng anumang krisis sa pagkakakilanlan, anuman ang kanyang katayuan, dahil ang problema ng pagkakakilanlan ay hindi isang problema ng tagumpay, ngunit isang problema ng konsensya. , ibig sabihin ay isang problema ng tunay na katalinuhan. .

Ang Tao na natuklasan sa panahon ng kanyang buhay na ang tunay na katalinuhan ay lumalampas sa talino, ay nagsisimula nang magdusa nang mas kaunti mula sa problema ng pagkakakilanlan, bagaman maaari pa rin siyang magdusa mula sa kawalan ng tunay na pagkamalikhain, katumbas ng kung ano ang nararamdaman niya na maipapakita niya. Tanging kung ang kanyang pagkakakilanlan ay umaayon sa paraan ng pamumuhay na nababagay sa kanya, malalaman niya na ang pagkamalikhain ay maaaring magkaroon ng napakaraming anyo, at ang bawat Tao ay may anyo ng pagkamalikhain na nababagay sa kanya. At mula sa anyo na ito maaari siyang mabuhay sa perpektong pagkakaisa sa mga tuntunin ng kanyang pagnanais na katawan at ang kanyang malikhaing katalinuhan.

Ang pagiging malikhain ay hindi nangangahulugang baguhin ang mundo, ngunit gawin ito sa perpektong paraan para sa sarili, upang ang panloob na mundo ay panlabas. Ganito nagbabago ang mundo: palaging mula sa loob palabas, hindi kailanman sa kabilang direksyon. Ang overmind ay nagsisimula upang mapagtanto ang problema ng pagkakakilanlan. Nakikita niya na kung ano siya ay medyo kung ano siya noon. Ngunit nakikita rin niya na habang nagbabago ang kanyang mga katawan, lumalaki ang kanyang kamalayan at ang problema sa pagkakakilanlan ay unti-unting nawawala, sa ibabaw ng dati ay ang walang malay na kaakuhan.

Ang unti-unting pag-aalis ng problema ng pagkakakilanlan sa overmind being sa wakas ay nagbibigay-daan sa kanya upang mabuhay ang kanyang buhay ayon sa tunay niyang nakikita, at maging mas mabuti at mas mahusay tungkol sa kanyang sarili. Walang anuman sa Tao na napakahirap gaya ng pagdurusa sa pagkakakilanlan. Sapagkat siya ay nagdurusa sa katunayan mula sa mga ilusyon na anyo, ibig sabihin, para sa mga kadahilanang nilikha niya mula sa simula, dahil mismo sa katotohanan na siya ay hindi matalino, ibig sabihin, mulat sa malikhaing katalinuhan sa kanya.

Ang isang panig ng pagkakakilanlan ay kahihiyan sa ilang mga kaso, kahihiyan sa iba, kawalan ng kapanatagan sa karamihan. Bakit mamumuhay nang may kahihiyan ang isang taong may mabuting asal kung ito ay ang panlipunang repleksyon lamang sa kanyang isipan na nakakulong sa mga lambat ng panlipunang kaisipan? Ganoon din sa kahihiyan na nagmumula sa kawalan ng kakayahan ng ego na maalis agad ang maaaring iniisip ng iba. Kung aalisin ng nakakahiyang ego ang maiisip ng iba, mawawala ang kanyang kahihiyan at mas mabilis niyang ma-access ang kanyang tunay na pagkakakilanlan, ibig sabihin, itong estado ng pag-iisip na ginagawang nakikita ng isang Tao ang kanyang sarili palagi sa liwanag ng sarili nitong araw.

Ang problema ng pagkakakilanlan ay nagmumula sa kawalan ng sentrisidad sa Tao. At ang kawalan na ito ay nakakabawas sa tumatagos na kapangyarihan ng katalinuhan, na ginagawang alipin ang Tao ng kanyang talino, ng bahaging iyon ng kanyang sarili na hindi alam ang mga batas ng isip o ang mga mekanismo ng isip. Kaya't ang Tao, na naiwan sa kanyang karanasan, ay kulang sa liwanag sa kanyang katalinuhan at napipilitang tanggapin ang opinyon ng iba tungkol sa kalikasan ng Tao.

Kung ang Tao ay nagtataka tungkol sa kanyang sarili, paano posible para sa ibang Tao na maliwanagan siya, kung ang ibang Tao ay nasa parehong sitwasyon na tulad niya? Ngunit hindi ito napagtanto ng Tao, at ang kanyang problema sa pagkakakilanlan ay lumalala ayon sa panggigipit na ginawa laban sa ego ng mga pangyayari.

Ang kaakuhan sa isip ay walang alinlangan na nakulong sa paraan ng pag-iisip nito na hindi nababagay sa tunay nitong katalinuhan. At ang ganitong paraan ng pag-iisip ay sumasalungat sa tunay ng kanyang katalinuhan, dahil kung napagtanto niya ang tunay ng kanyang katalinuhan sa pamamagitan ng kanyang intuwisyon, halimbawa, siya ang unang tatanggi sa katotohanan nito, dahil ang talino ay walang pananampalataya sa intuwisyon, nakikita niya ito bilang isang hindi makatwirang bahagi ng kanyang sarili. At dahil ang talino ay makatwiran o diumano'y makatuwiran, anumang bagay na sumasalungat dito ay hindi nararapat na kilalanin bilang katalinuhan. Gayunpaman, ang intuwisyon ay talagang isang pagpapakita ng tunay na katalinuhan, ngunit ang paghahayag na ito ay masyadong mahina para sa ego upang maunawaan ang kahalagahan at katalinuhan nito. Pagkatapos ay umatras siya sa kanyang katwiran at nawalan ng pagkakataong matuklasan ang mga banayad na mekanismo ng pag-iisip na maaaring magbigay liwanag sa kanyang problema sa pagkakakilanlan.

Ngunit ang problema ng pagkakakilanlan ay dapat manatili sa Tao, hangga't ang talino ay hindi bumitaw at ang ego ay hindi nakinig sa sarili nito, sa loob. Kung ang ego ay sensitized sa kalikasan at anyo ng tunay na katalinuhan sa loob nito, ito ay unti-unting nag-aayos at gumagawa ng higit pa at higit na tahanan sa katalinuhan na iyon. Sa paglipas ng panahon, mas madalas siyang pumupunta doon, at ang kanyang problema sa pagkakakilanlan ay nawawala, dahil napagtanto niya na ang lahat ng iniisip niya sa kanyang sarili ay isang sikolohikal at mental na pagbaluktot ng kanyang tunay na katalinuhan, hindi kayang lumampas sa matataas na pader ng kanyang pangangatwiran.

Sa isang masalimuot na lipunan, tulad ng alam natin, tanging ang panloob na lakas ng kaakuhan, ang tunay na katalinuhan nito, ang makapag-angat nito sa itaas ng balat ng mga opinyon at mailalagay ito sa bato ng tunay na pagkakakilanlan nito. At habang mas nagkakawatak-watak ang lipunan, mas lalong gumuguho ang mga tradisyonal na halaga nito, mas ang kaakuhan ay patungo sa kapahamakan, dahil wala na itong pormal na panlipunang plantsa na paninindigan, sa harap ng lalong nakakalito na kababalaghan ng modernong buhay.

Ngunit ang kaakuhan ay hindi laging handang makinig sa mga makapagbibigay dito ng mahahalagang susi sa pag-unawa sa sarili nitong misteryo. Dahil ang kanyang psychological deformation ay humahantong na sa kanya upang tanungin ang lahat ng bagay na hindi umaayon sa kanyang subjective na paraan ng pag-iisip. Ito ang dahilan kung bakit hindi masyadong masisisi ang ego sa pagtanggi nitong makakita ng higit pa, ngunit maaari itong mapagtanto na bagaman hindi pa nito nakikita ngayon, bukas ay lalawak ang paningin nito ayon sa antas ng pagtagos ng enerhiya sa kanya.

Sapagkat sa katunayan, hindi ang kaakuhan ang nananaig sa pamamagitan ng sarili nitong pagsisikap sa pader ng pagkakakilanlan nito, ngunit ang kaluluwa na nagdadala nito sa pamamagitan ng pagdurusa, ibig sabihin, sa pamamagitan ng pagtagos ng liwanag nito, upang irehistro, lampas sa talino, ang panginginig ng boses. ng katalinuhan. At ang vibrational shock na ito ay nagiging simula ng katapusan.

Mayroong hindi gaanong mapagmataas na mga ego na nagbubukas sa tunay, dahil ang isang uri ng kababaang-loob ay nag-uudyok na sa kanila sa kanilang sariling liwanag. Sa kabilang banda, may mga ego na masyadong mapagmataas para sa liwanag na ito na madaanan, ang magandang thread na ito. At ang mga ego na iyon ang pinaka-prone sa malalaking pagliko, malalaking pag-urong ang nagpapatumba sa kanila at ginagawa silang mas makatotohanan.

Ang krisis sa pagkakakilanlan ay kinikilala sa pagiging immaturity ng Tao. Ang tunay na pagkakakilanlan ay nagpapakita ng pag-unlad ng tunay na kapanahunan.

Ang kaluluwa ay independiyente sa kaakuhan sa mga aksyon nito, at ang huli ay may magandang laro, hangga't hindi nito ipinadarama ang sarili sa puwersa sa tahanan. Ito ang sandaling ito na hindi alam ng ego. At kapag siya ay nagpakita, napagtanto niya na ang kanyang walang kabuluhan, ang kanyang pagmamataas, ang pagkahumaling na mayroon siya sa kanyang sarili, sa kanyang mga ideya, ay sumabog na parang itlog sa ilalim ng presyon.

Ang pagdurusa ng kaluluwa ay may mga dahilan nito na hindi maintindihan ng ego sa simula, ngunit hindi rin ito makakatulong sa pamumuhay. Ito ay ang kaluluwa na gumagana. Panahon na para lumipat siya mula sa isang yugto patungo sa isa pa. Ang problema ng pagkakakilanlan, na naranasan niya sa simula, ay muling nag-orient, at ang kanyang pagmamataas ay gumuho tulad ng paglalaro ng bata. Kung ang ego ay higit pa o hindi gaanong mapagmataas, ang lahat ay nauuwi sa kawalan ng kapanatagan. Kadalasan ay nakakatagpo ang isang tinatawag na " matibay", "malakas" na egos , kung saan ang tunay ay purong pantasya; ang mga ego na ito ang higit na nagdurusa sa kanilang pagkakakilanlan, kapag ang kaluluwa ay nag-vibrate sa mental at emosyonal, sa ilalim ng presyon ng mga pangyayari sa buhay na hindi na makontrol ng ego.

Doon, sa panahon ng mahihirap na karanasang ito, nagsimulang makita ng ego ang sarili sa tunay na liwanag ng kahinaan nito. Doon niya nakita na ang seguridad ng kanyang huwad na pagkakakilanlan, kung saan nanaig ang pagmamataas ng kanyang talino, ay sumabog sa ilalim ng vibratory pressure ng liwanag. Pagkatapos ay sinasabi tungkol sa kanya na siya ay nagbabago, na siya ay hindi na katulad o siya ay nagdurusa. At ito ay simula lamang, dahil kapag ang kaluluwa ay nagsimulang sumabog sa mga pader ng maling pagkakakilanlan, hindi nito hihinto ang gawain nito. Sapagkat dumating na ang oras para sa pagbaba ng kamalayan sa Tao, ng katalinuhan at ng tunay na kalooban at pagmamahal.

Ang kaakuhan, na nararamdamang malakas mula sa maling pagkakakilanlan nito, ay parang isang tambo kapag naramdaman ang vibrational shock. At ito ay lamang mamaya na siya ay muling nakuha ang kanyang mga puwersa, ang mga puwersa ng kaluluwa, at hindi ang huwad na kapangyarihan ng kanyang pagnanais na katawan, sa anyo na nagpapalusog sa damdamin at mas mababang isip.

Ang krisis sa pagkakakilanlan sa Tao ay tumutugma sa paglaban ng ego sa liwanag ng kaluluwa. Ang liham na ito ay nagsasangkot sa buhay ng ego isang paghihirap na proporsyonal sa paglaban na ito. At ang lahat ng pagtutol ay nakarehistro, bagaman ito ay pinaghihinalaang sikolohikal o simboliko o pilosopikal ng ego. Dahil para sa kaluluwa, ang lahat ay enerhiya sa Tao, ngunit para sa Tao, ang lahat ay simbolo. Ito ang dahilan kung bakit napakahirap makita ng Tao, dahil kung ano ang kanyang makikita, kapag wala na sa mga anyong ito, ay sa pamamagitan ng panginginig ng boses, hindi sa pamamagitan ng simbolo ng anyo. Ito ang dahilan kung bakit sinasabing ang tunay ay hindi nauunawaan ng anyo, ngunit nakikilala sa pamamagitan ng panginginig ng boses na nagbubunga at lumilikha ng anyo upang maipahayag ang sarili.

Ang problema ng pagkakakilanlan ay palaging humihimok ng labis na simbolo, ibig sabihin ng mga pansariling anyo ng pag-iisip sa Tao. Ang labis na ito, sa anumang oras, ay kasabay ng pagsisikap ng kaluluwa na makipag-ugnayan sa ego sa pamamagitan ng simbolo ng anyo ng pag-iisip, dahil iyon lamang ang paraan nito upang mabago ito sa ego.sa loob ng isip.

Napagtanto ng ego, nang hindi nauunawaan ang malalim na mga dahilan, na hinahangad nitong ilagay ang sarili vis-à-vis mismo. Ngunit bilang siya ay bilanggo pa rin ng kanyang mga anyo ng pag-iisip, ng kanyang mga damdamin, naniniwala siya sa kanyang sarili sa kanyang paggalaw, sa kanyang paggalaw! Ibig sabihin, naniniwala siyang ang proseso ng pananaliksik na ito ay nagmumula lamang sa kanya. At ito ang takong ni Achilles, dahil ang ego ay nasa ilusyon ng tama at mali, sa ilusyon ng malayang kalooban.

Kapag ang enerhiya ng kaluluwa ay tumagos at sinira ang hadlang ng maling pagkakakilanlan, napagtanto ng ego na ang punto ay hindi na para sa kanya na tama, ngunit upang magkaroon ng access sa kanyang tunay na katalinuhan. Pagkatapos ay nagsisimula siyang maunawaan. At ang naiintindihan niya ay hindi nauunawaan ng mga taong wala sa parehong katalinuhan, anuman ang kanilang mabuting kalooban. Dahil ang lahat ay nasa labas ng simbolo, lahat ay **nanginginig** .

Ang problema ng pagkakakilanlan ay hindi maisip kapag ang ego at ang kaluluwa ay nag-aayos sa isa't isa, dahil ang ego ay hindi na humihila ng " takip" *(takip)* ng katotohanan mula sa gilid nito, habang ang kaluluwa ay gumagana sa kabilang banda. Mayroong sulat sa pagitan ng dalawa, at ang personalidad ang makikinabang. Dahil ang personalidad ay palaging biktima ng agwat sa pagitan ng kaluluwa at ego.

Hangga't ang problema ng pagkakakilanlan ay umiiral sa Tao, hindi siya maaaring maging masaya. May pagkakahati kasi sa buhay niya, kahit mukhang maganda ang takbo ng kanyang materyal na buhay sa ibabaw. Ito ay maaari lamang talagang maging maayos sa proporsyon sa pagkakaisa ng kanyang sarili.

Ang krisis sa pagkakakilanlan sa modernong tao ay kapaki-pakinabang lamang na nakakaapekto sa mga nakaranas na ng sapat na mga pag-urong upang pukawin sa kanila ang isang malaking pagnanais para sa balanse. Ngunit ang pagnanais na ito para sa balanse ay ganap lamang na maisasakatuparan kapag ang ego ay isinantabi ang mga instrumento ng pagpapahirap upang manipulahin ang pinong enerhiya ng kaluluwa. Sa larangan ng buhay ng tao kung saan mayroong mahusay na espirituwalidad, ang krisis sa pagkakakilanlan ay maaaring maging kasing talamak, kung hindi man higit pa, kaysa sa kung saan ang isang tao ay hindi nakatagpo ng malaking sensitivity ng kaakuhan sa panloob na bagay na ito na nagtutulak sa kanya nang hindi maiiwasan tungo sa isang espirituwalidad na lalong lumalago. mas malaki, mas maraming hinahangad at sa huli ay mas lalong hindi perpekto.

Kailangang makita ng mga nasa kategoryang ito ng Sangkatauhan na ang lahat ng anyo, kahit na ang pinakamataas, ang pinakamaganda, ay nakatakip sa tunay na mukha ng kaluluwa, dahil ang kaluluwa ay hindi nasa eroplano ng ego; ito ay nakakakita ng walang hanggan, at kapag ang ego ay naging labis na nakakabit sa anyo, maging ang espirituwal na anyo, ito ay nakakasagabal sa kosmikong enerhiya na dapat dumaan sa kaluluwa at itaas ang vibratory rate ng lahat ng mas mababang mga prinsipyo ng kaluluwa. 'Tao, upang siya ay maaaring maging master ng buhay. Kapag ang supramental (mas mataas na kaisipan) na Tao ay panginoon ng buhay, hindi na niya kailangang maakit sa espiritwal na lugar ng kaluluwa, sapagkat ito ay ang kaluluwa, ang kanyang enerhiya, na bumababa patungo sa kanya, at nagpapadala sa kanya ng kanyang kapangyarihan ng liwanag .

Ang espirituwal na pagkakakilanlan ng Tao ay isang presensya sa loob niya, sa pamamagitan ng anyo ng enerhiya ng kaluluwa. Ngunit ang enerhiya na ito ay walang kapangyarihan ng transmutation, bagaman ito ay may kapangyarihan ng pagbabago sa personalidad.

Ngunit hindi sapat ang pagbabago ng pagkatao lamang, dahil ito ang huling aspeto ng Tao. At hangga't ang ego ay hindi rin kaisa ng kaluluwa, ang espirituwal na personalidad ay madaling maakay ang Tao sa isang mabilis na pagbabagong-loob ng kanyang mga moral, sa isang lawak na anumang kakulangan ng balanse sa isip at espiritu emosyonal, ay maaaring humantong sa kanya sa. ang matinding krisis ng espirituwalidad, panatisismo sa relihiyon.

Kaya, kahit na ang mabangis na espirituwal na Tao ay maaaring makapinsala sa kanyang sarili at sa lipunan. Sapagkat ang panatisismo ay isang espirituwal na sakit, at ang mga dumaranas nito ay madaling, dahil sa kanilang partikular na pagsasamantala sa espirituwal na anyo, ay lumikha sa iba ng isang pang-akit na sapat na malakas upang gawin silang mga dakilang mananampalataya, iyon ay, -sabihin ang mga bagong alipin sa anyo, itinaas ng panatismo sa pedestal na tanging ang may sakit sa espiritu ang maaaring humawak sa lugar, kung siya ay tutulungan ng sunud-sunuran na paniniwala ng mga taong kasing-mangmang niya, ngunit mas insensitive sa ganitong uri ng sakit.

Parami nang parami ang mga Lalaki, nang hindi nagiging panatikong espirituwal, ay masyadong humanga sa kanilang espirituwalidad at hindi alam ang mga limitasyon nito, iyon ay, ang mga ilusyon ng anyo. Maaga o huli ay tinitingnan nila ang nakaraan at napagtanto na sila ay naging biktima ng ilusyon ng kanilang espirituwalidad. Kaya't itinapon nila ang kanilang sarili sa isa pang espirituwal na anyo, at ang sirko na ito ay maaaring magpatuloy sa loob ng maraming taon, hanggang sa araw kung kailan, naiinis sa ilusyon, sila ay lumabas dito magpakailanman, at napagtanto na ang kamalayan ay lampas sa anyo. Ang mga ito ay may pagkakataon na lumampas sa mga limitasyon ng anyo at sa wakas ay matuklasan ang mga dakilang batas ng mas mataas na kaisipan.

Ang krisis ng espirituwal na pagkakakilanlan ay hindi na posible para sa kanila sa panahong ito. Dahil alam nila, mula sa kanilang sariling karanasan, na ang lahat ay nagsisilbi sa karanasan ng kaluluwa laban sa ego, hanggang sa araw na ang ego ay umalis sa pangangailangan ng karanasan upang malaman lamang ang supramental na kamalayan (mas mataas na kaisipan) sa kanya.

Ang krisis ng espirituwal na pagkakakilanlan ay lalong nagiging krisis ng modernong panahon. Dahil hindi na mabubuhay ang Tao sa teknolohiya at agham lamang. Kailangan niya ng ibang bagay na mas malapit sa kanya, at hindi ito maibibigay sa kanya ng siyensya. Ngunit hindi rin ginawa ang lumang anyo ng relihiyong Ortodokso. Kaya't itinapon niya ang kanyang sarili sa isang napakaraming espiritwal o esoteric-espirituwal na pakikipagsapalaran, na may matibay na intensyon na mahanap ang kanyang hinahanap, o naghahanap ng kung ano ang gusto niyang mahanap, at na hindi niya alam na hindi tiyak. Kaya, ang kanyang karanasan ay nagdadala sa kanya sa mga limitasyon ng lahat ng mga sekta, lahat ng pilosopikal o esoteric na paaralan, at dito muli niyang natuklasan, kung siya ay mas matalino kaysa sa karaniwan, na may mga limitasyon kung saan siya naniniwala na makahanap ng mga sagot.

Sa wakas ay natagpuan niya ang kanyang sarili na nag-iisa, at ang kanyang krisis ng espirituwal na pagkakakilanlan ay nagiging mas at higit na hindi mabata. Hanggang sa araw na matuklasan niya na ang lahat sa kanya ay katalinuhan, kalooban at pag-ibig, ngunit hindi pa niya sapat ang kaalaman sa kanilang mga batas upang matuklasan ang mekanismong nakatago at nakatalukbong sa mga mata ng Lalaking naghahanap. Nakakagulat ang nakita niya! Kapag napagtanto niya na ang hinahanap niya sa panahon ng kanyang krisis ay isang mekanismo lamang ng kaluluwa sa loob niya na nagsisilbing mag-udyok sa kanya upang magising sa kanyang sarili, iyon ay, sa kanya.

At kapag nagsimula na ang yugtong ito, ang Tao, ang kaakuhan ng Tao, ay nawalan ng espiritu at nagsimulang maunawaan ang likas na katangian ng supramental na katalinuhan (mas mataas na pag-iisip) sa loob niya na gumising, at ginagawang makilala niya ang ilusyon ng lahat ng Lalaki na naghahanap sa labas ng kanilang sarili, na may ang pinakamahusay na mga intensyon sa mundo, at hindi pa napagtanto na ang buong prosesong ito ay bahagi ng karanasan ng kaluluwa na gumagamit ng ego upang ihanda siya na makipag-ugnayan sa kanya.

Ang tao ay hindi na nakikipag-ugnay sa katotohanan ng kanyang pagkatao. At ang pagkawala ng kontak na ito ay napakalaganap sa mundo, na ang Daigdig na ito ay kumakatawan sa isang barkong puno ng mga baliw na hindi alam kung saan patungo ang barko. Pinamunuan sila ng mga hindi nakikitang pwersa, at walang sinuman ang may ideya sa pinagmulan ng mga puwersang ito, o sa kanilang mga intensyon. Ang tao ay nahiwalay sa di-nakikita sa loob ng napakaraming siglo na tuluyang nawala sa kanya ang paniwala ng realidad. At ang pagkawala ng kamalayan na ito ay ang dahilan sa likod kung saan tumataas ang pader ng kanyang umiiral na problema: pagkakakilanlan. At gayon pa man ang solusyon ay napakalapit sa kanya, at sa parehong oras ay napakalayo. Kung marunong lang siyang makinig sa ayaw niyang marinig.

Ang digmaan ng mga salita at ang labanan ng mga ideya ay ang natitira na lamang sa kanya. Sinong Tao ang maaaring maging sapat sa sarili, kung hindi niya napagtanto na ang bahagi niya ay dakila, habang ang isa ay nalilimitahan ng kanyang mga pandama, at ang dalawa ay maaaring magsama? Kung ang Tao ay makakapagtanto balang araw na walang sinuman sa labas ang makakaya para sa kanya, at ang kanyang sarili lamang ang makakaya para sa kanyang sarili... Ngunit natatakot siyang mamuhay para sa kanyang sarili, dahil natatakot siya sa sasabihin ng iba tungkol sa kanya... Kaawa-awa siya!

Ang mga lalaki ay mga nilalang na patuloy na natatalo sa paglaban sa ilusyon, dahil sila ang nagpapanatili nitong buhay at makapangyarihan. Ang lahat ay natatakot na sirain ang nakakapinsala sa kanila. Isang tunay na bangungot! At ang pinakamasama ay darating pa! Sapagkat ang Tao ng ika-XX na siglo ay makikitang bumababa patungo sa kanya ng mga nilalang na gumagalaw sa pagitan ng mga bituin, at dating mga diyos para sa kanya.

Ang problema ng personal na pagkakakilanlan ay nagpapatuloy sa isang planetary scale. Dahil ang problemang ito ay nagmumula sa kawalan ng koneksyon sa pagitan ng mas mababang isip at mas mataas na isip, ang epekto nito ay nararamdaman kapwa sa antas ng mundo at sa personal na antas, dahil tanging ang mas mataas na isip lamang ang makapagpaliwanag sa Tao ng mga dakilang misteryo ng kanyang planeta. mga sinaunang diyos nito. Hangga't ang mga diyos na ito ay bahagi ng sinaunang kasaysayan, ang Tao ay hindi nababahala sa kanila. Ngunit kapag ang parehong mga nilalang na ito ay bumalik at ipakilala ang kanilang mga sarili sa isang modernong liwanag, ang pagkabigla sa isang pandaigdigang saklaw ay umuugong, at ang Tao na hindi natuklasan ang kanyang tunay na pagkakakilanlan ay natagpuan ang kanyang sarili na nahuli sa pagitan ng kanyang maling pagkakakilanlan - at kung ano ang kanyang iniisip at pinaniniwalaan - at ang cyclical phenomenon.

Kung ang kanyang isip ay bukas sa karanasan at siya ay tumatanggap ng tunay na katalinuhan sa loob niya, ang kinakailangang impormasyon tungkol sa isa sa mga pinaka nakakagambalang phenomena para sa isang planeta na hindi niya alam at hindi alam, ang tao ay hindi nakakaranas ng isang planetary identity crisis, dahil siya ay may nalutas na ang krisis ng personal na pagkakakilanlan sa loob ng kanyang sarili.

Dahil ang Sangkatauhan ay mabilis na sumusulong patungo sa isang punto ng pagbabago sa kasaysayan at buhay, ang indibidwalidad, ibig sabihin, ang lalong nagiging ganap na relasyon sa pagitan ng Tao at ng kosmos, ay dapat na maitatag dahil ito ay mula sa tunay na indibidwalidad na ang panginginig ng boses na matatagpuan sa Tao na ay natuklasan ang kanyang tunay na pagkatao manifests. At hangga't ang tunay na pagkakakilanlan na ito ay hindi napapatatag, ang indibidwalidad ay hindi ganap na nagagawa, at hindi masasabi na ang Tao ay " mature" , ibig sabihin ay may kakayahang harapin sa anumang personal o mundo na kaganapan nang hindi nababagabag, dahil alam na niya ang tungkol sa. ito at alam niya ang dahilan nito.

Kapag pinag-uusapan natin ang tungkol sa krisis sa pagkakakilanlan sa pangkalahatan, pinag-uusapan natin ito sa isang sikolohikal na paraan, sa kahulugan na sinusubukan nating tukuyin ang relasyon sa pagitan ng tao at lipunan. Ngunit ang krisis sa pagkakakilanlan ay mas malalim kaysa doon. Hindi na ang taong sosyal ang nagiging panukat, ang normalidad na dapat nating makamit. Sa kabaligtaran, ang normalidad ay dapat na mailipat, ibig sabihin, ibinabalik ang vis-à-vis mismo.

Kapag nagsimulang matanto ng Tao na ang kanyang tunay na pagkakakilanlan ay nasa itaas ng normal na pagkakakilanlan ng normal na Tao sa panaklong, napagtanto niya ang dalawang bagay. Una, na kung ano ang nag-aalala sa normal na Tao ay hindi na nag-aalala sa kanya; at na kahit anong pagdurugo sa isang subnormal na planeta, sa pamamagitan ng panaklong, ay normal. Kung gayon ang kababalaghan ng tunay na pagkakakilanlan, na nakikita mula sa pananaw na ito, ay nagiging higit na mahalaga, dahil tinutukoy nito kung sinong Tao ang maaaring magtagumpay sa mga normal na kahinaan ng normal o walang malay na Tao, at higit pa rito, tinutukoy na ang Tao na hindi ay mas normal - na ang ibig sabihin, sa lawak ng walang malay at medyo balanseng Tao - ay kayang suportahan ang mga panggigipit ng isang planetary order na nanganganib na masira ang isang normal na nilalang at maging sanhi ng pagbagsak ng isang kultura na nagsilang ng gayong Tao .

Ang isang Tao na natuklasan ang kanyang tunay na pagkakakilanlan ay higit sa lahat ng mga anyo ng mga sikolohikal na karanasan na nanganganib na makagambala sa isang Tao na medyo produkto lamang ng kanyang kultura, at nabubuhay lamang sa mga halaga ng kanyang kultura. Dahil sa katunayan, ang isang kultura ay isang napakanipis at napakarupok na canvas kapag ang mga panlabas na kaganapan ay dumating upang guluhin ito, ibig sabihin, upang muling tukuyin ito kaugnay sa isang katotohanan na hindi nito alam, o na ito ay ganap na hindi nalalaman. Ito ang panganib sa Man ng phenomenon ng unresolved identity.

Dahil kung hindi niya matuklasan ang kanyang tunay na pagkakakilanlan, siya ay magiging emosyonal at mental na alipin ng sikolohiyang panlipunan at ang kanyang mga natural na reaksyon kapag ang mga end-of-cycle na kaganapan ay nakakagambala sa normal na kurso ng kanyang pag-unlad. Dito dapat maging malaya ang Tao sa mga sosyo-indibidwal na reaksyon, upang maipamuhay ang karanasan ayon sa isang paraan ng unibersal na pag-unawa. Ang tunay na pagkakakilanlan lamang ang tumutugma sa tunay na Tao at sa tunay na katalinuhan. Tanging ang tunay na pagkakakilanlan lamang ang maaaring walang kahirap-hirap na bigyang kahulugan ang mga kaganapan sa kosmiko, ayon sa isang katalinuhan na hiwalay sa naglilimitang emosyon ng Tao.

Ang problema ng krisis sa pagkakakilanlan sa Tao ay higit na problema ng buhay kaysa sa isang simpleng sikolohikal na problema. Ang mga sikolohikal na kategorya na hinahangad ng Tao na maunawaan sa paghahanap sa kanyang sarili ay hindi na angkop sa mga natuklasan ang kanilang tunay na pagkatao, dahil wala na silang parehong interes sa buhay na mayroon sila noong sila ay nakikipagpunyagi sa kanyang sarili. Ang kanyang tunay na pagkakakilanlan na napuno ang bawat sulok ng kanyang pagkatao, nahanap niya ang kanyang sarili na nahaharap sa isang sarili na nakalagay sa ibang dimensyon ng kanyang isip, dimensyon o eroplano ng enerhiya na hindi nauugnay sa imitasyon dahil siya ay ganap na independyente sa mga sikolohikal na kategorya na nabuo ng ang emosyonal at mental na mga istruktura ng walang malay na Tao na walang tunay na pagkakakilanlan.

Ang kababalaghan ng krisis sa pagkakakilanlan ay isang pagdurusa para sa Tao, dahil hindi siya maaaring maging ganap na masaya sa kanyang sarili, sa kanyang sarili, kung ano ang patuloy niyang hinahanap. Para sa kanya, ang pagiging masaya ay isang karanasang gusto niyang mabuhay ng permanente. Ngunit hindi niya napagtanto na upang maging tinatawag niyang " masaya" , kailangan mong makaramdam ng mabuti tungkol sa iyong sarili, ibig sabihin ay makaramdam ka ng perpektong panloob na pagkakaisa nang hindi naaabala ng labas ng mundo ang pagkakasundo na ito. Hindi niya namamalayan na ang buhay ay hindi nakikilala sa kanyang sarili hanggang sa mayroon siyang panloob na kapangyarihan upang mabutas ang backdrop na nagbibigay ng kulay nito.

Ang isang Tao na natuklasan ang kanyang tunay na pagkatao ay hindi na nabubuhay sa parehong buhay na kanyang nabuhay noon. Ang mga kulay ay nagbago, ang buhay ay hindi na may parehong apela, ito ay naiiba sa bawat antas. Sapagkat ito ay nakikilala mula sa iba pang nakaraang buhay sa pamamagitan ng katotohanan na ang tunay na indibidwal ang nagtatakda ng mga posibilidad nito, sa halip na ang huli ay ipinataw sa kanya ayon sa kultura kung saan siya nag-ugat.

Ang buhay ng Tao na nakatuklas sa kanyang pagkakakilanlan ay kumakatawan sa isang pagpapatuloy na nawala sa panahon at wala nang hangganan, ibig sabihin ay katapusan. Na, ang pagsasakatuparan na ito ay namamagitan sa paraan ng pamumuhay at sa malikhaing paraan ng pamumuhay. Hangga't ang Tao ay nagdurusa sa pagkakakilanlan, hangga't wala siyang kontak sa tunay na katalinuhan sa loob niya, matutugunan lamang niya ang kanyang mga pangangailangan. Kapag siya ay nasa liwanag, hindi na niya kailangang suportahan ang kanyang sarili, dahil alam na niya, sa pamamagitan ng panginginig ng boses, ang paraan ng kanyang buhay, at ang kaalamang ito ay nagbibigay-daan sa kanya upang makabuo ng malikhaing enerhiya na kinakailangan para sa kanyang mga pangangailangan. Ang sikolohikal na kategorya ng kaligtasan ay nawawala upang mag-iwan lamang ng puwang para sa isang malikhaing enerhiya na gumagamit ng lahat ng mga mapagkukunan ng Tao at inilalagay ang mga ito sa pagtatapon ng kanyang kagalingan.

Upang mapagtagumpayan ng Tao ang kanyang problema sa pagkakakilanlan, ang isang paglilipat ng mga halaga mula sa sikolohikal na eroplano patungo sa eroplano ng dalisay na katalinuhan ay dapat mangyari sa loob niya. Habang ang mga sikolohikal na halaga ay nag-aambag sa kanyang krisis, dahil limitado ang mga ito sa kanyang mga pandama, sa kanyang talino na nagbibigay kahulugan sa materyal na pandama, kailangan niya ng panukat na pamalo na hindi napapailalim sa pag-apruba ng kanyang talino.

Dito umusbong ang isang uri ng pagsalungat sa unang pagkakataon sa kanya sa isang bagay na tumatagos sa kanya at hindi niya mapipigilan sa paggalaw nito. Kapag nagsimula ang kilusan, ito ang liwanag ng katalinuhan na ito na independiyente sa ego at chimera nito. Dito nagsimulang madama ang pag-aalis ng mga halaga na nagreresulta sa isang panloob na pagdurusa, sapat na upang tumagos sa katalinuhan ng liwanag ayon sa dapat isabuhay ng Tao na gumising.

Ang pagbabago sa mga halaga ay ginagawa lamang nang paunti-unti, upang payagan ang ego na mapanatili ang isang tiyak na balanse. Ngunit sa paglipas ng panahon, ang isang bagong balanse ay nabuo at ang kaakuhan ay hindi na normal, sosyal na pagsasalita; malay niya. Ibig sabihin, nakikita niya sa pamamagitan ng ilusyon ng anyo at pamantayan, at nagiging mas indibidwal upang itaas ang panginginig ng boses ng kanyang banayad na katawan, ang mga antas kung saan ibabatay ang kanyang pagkatao, at ang kanyang tunay na pagkakakilanlan.

Ang pag-aalis ng mga halaga ay talagang isang pagbagsak ng mga halaga, ngunit tinatawag namin itong "pag-alis", dahil ang mga pagbabagong nagaganap ay tumutugma sa isang puwersa ng panginginig ng boses na nagbabago sa paraan ng pagtingin, upang ang paraan ng pag-iisip ay maaaring umangkop sa katalinuhan. ng isang mas mataas na sentro sa Tao. Hangga't hindi nasaksihan ng ego ang pagbagsak na ito sa pamamagitan ng panginginig ng boses, patuloy nitong tinatalakay ang mga kategorya ng mga pag-iisip, ng mga simbolo, na bumubuo sa mga pader ng maling pagkakakilanlan nito. Ngunit sa sandaling magsimulang humina ang mga pader na ito, ang pag-aalis ng mga halaga ay tumutugma sa isang malalim na pagbabago, na hindi mapangangatwiran ng ego. At sa hindi niya magawang katwiran, sa wakas ay tinamaan siya ng liwanag, ibig sabihin, sa wakas ay nakaugnay siya dito sa isang permanenteng at lumalagong paraan.

Ang kanyang buhay, kung gayon, ay binago sa pamamagitan ng ikot at sa lalong madaling panahon, hindi na niya ito nabubuhay sa mga limitasyon, ngunit sa mga potensyal. Ang kanyang pagkakakilanlan ay lalong natukoy na may kaugnayan sa kanya, sa halip na tinukoy na may kaugnayan sa kanyang mga pansariling hangarin. At nagsimula siyang mapagtanto kung ano ang ibig sabihin ng " totoo at layunin na sarili" .

Kapag napagtanto niya ang tunay at layunin na sarili, nakikita niya nang napakalinaw na ang sarili na ito ay ang kanyang sarili, kasama ang iba pa sa loob ng kanyang sarili na hindi niya nakikita, ngunit nararamdaman niya na naroroon, doon, may pumasok sa kanya. Isang bagay na matalino, permanente at patuloy na naroroon. Isang bagay na nanonood gamit ang kanyang mga mata, at binibigyang-kahulugan ang mundo kung ano ito, at hindi tulad ng nakita ng ego noon.

Hindi na natin sinasabi na ang Lalaking ito ay " mental", sinasabi natin na siya ay " supramental (higher mental)" , ibig sabihin ay hindi na niya kailangang mag-isip para malaman. Ang pagdurusa sa pagkakakilanlan ay napakalayo sa kanya, mula sa kanyang karanasan, na nagulat siya kapag binalikan niya ang kanyang nakaraan, at nakita kung ano siya ngayon at inihambing ito sa kung ano siya noon. .

KABANATA 2

Downward Evolution at Upward Evolution BdM-RG #62A (binago)

Okay, kaya pinaghiwalay ko ang ebolusyon ng Tao, binibigyan ko siya ng pababang kurba at pataas na kurba OK. ? Ang pababang kurba na tinatawag kong "involution", ang pataas na kurba na tinatawag kong ebolusyon. At ngayon ang Tao ay nasa tagpuan ng mga kurbadang ito. Maglagay tayo ng petsa: 1969 kung gusto mo. Kung titingnan natin ang ebolusyon - hindi mula sa isang Darwinist na pananaw - ngunit mula sa isang okultismo na pananaw, sa madaling salita ayon sa panloob na mga pagsasaliksik ng Tao at kung babalik tayo sa panahon, maaari nating mahanap doon labindalawang libong taon na ang nakalilipas ang pagbagsak. ng isang mahusay na sibilisasyon kung saan ibinigay ang pangalan ng Atlantis.

Kaya ito ay isang panahon kung saan ang Tao ay marubdob na binuo ang tinatawag na astral body na isang aspeto ng kanyang kamalayan, na isang banayad na sasakyan ng kanyang kamalayan, na direktang nauugnay sa lahat ng psycho-emosyonal. . At pagkatapos ay pagkatapos ng pagkawasak ng sibilisasyong ito hanggang ngayon, ang Tao ay bumuo ng isa pang bahagi ng kanyang kamalayan, na maaaring tawaging okultong pag-unlad ng mas mababang kamalayan ng kaisipan, na nagbunga ng napakasulong na pag-unlad ng talino, na ngayon ay ginagamit ng Tao. upang maunawaan ang materyal na mundo.

At mula 1969 sa planetang ito, nagkaroon ng bagong kababalaghan sa kamalayan ng Tao na maaaring bigyan ng pangalan ng pagsasanib o maaaring bigyan ng pangalan ng paggising ng supramental consciousness (higher mind) sa Earth. At may mga Lalaki sa mundo na tumigil sa paggana sa antas ng mas mababang pag-iisip, samakatuwid ng talino, at nagsimulang bumuo ng isa pang layer ng kamalayan na tinatawag na supramental consciousness (higher mind). At ang mga Lalaking ito ay nakabuo ng mga kakayahan na nasa proseso ng pag-unlad at kung saan sila rin ay magkakasabay sa isa pang siklo ng ebolusyon, na matatawag na ikaanim na lahi ng ugat.

Occultly speaking, kapag pinag-uusapan natin ang tungkol sa ebolusyon ng Tao, pinag-uusapan natin ang tungkol sa Atlantis na siyang pang-apat na lahi ng ugat kasama ang mga sub-lahi nito, ang mga lahing Indo-European kung saan tayo ay bahagi, na bahagi ng ikalimang lahi ng ugat. at mga sub-races nito. At mayroon na ngayong simula sa mundo ng isang bagong lahi ng ugat na magbibigay din ng mga sub-race nito. At sa huli ay magkakaroon ng ikapitong lahi-ugat na magbibigay-daan sa Tao na maabot ang isang antas ng ebolusyon na sapat na advanced upang hindi na kailanganin ang organikong paggamit ng kanyang materyal na katawan. Ngunit hindi natin ito tinatalakay sa ngayon, kaya't ang ikaanim na lahi ng ugat ay hindi kumakatawan sa isang pisikal na lahi, ngunit kumakatawan sa isang purong saykiko na aspeto ng bagong mental na kamalayan ng hinaharap na Sangkatauhan.

Malinaw na upang maunawaan ang ebolusyon ng Tao sa eroplanong ito, mula sa punto ng baligtad na puyo ng tubig patungo sa katapusan nito, na marahil ay dalawang libo at limang daang taon ayon sa impormasyong natatanggap natin, malinaw na ang Tao ay lilipas. sa pamamagitan ng ganap na pambihirang mga yugto ng kamalayan, ibig sabihin, kung gaano limitado ang Man of Atlantis kumpara sa Man ng Indo-European na mga lahi, ang Tao ngayon ay limitado at magiging limitado kumpara sa Man ng susunod. ebolusyon ng supramental consciousness (higher mind) sa Earth, na hinulaan ng Aurobindo.

Ano ang kawili-wili sa ebolusyon ng supramental na kamalayan (mas mataas na pag-iisip) ay ito: ito ay kung gaano tayo mga tao ngayon, mga makatwirang tao, mga tao sa Cartesian, napaka-mapanimdim na mga tao ng ikalimang lahi-ugat, hangga't mayroon tayong hilig. upang maniwala na ang ating isip ay pinamamahalaan ng ating kaakuhan, tulad ng bukas matutuklasan ng tao na ang pag-iisip ng tao ay hindi pinamamahalaan ng ego, na ang isip ng tao ay nasa sikolohikal na kahulugan nito, ang mapanimdim na pagpapahayag ng ego, at ang pinagmulan nito ay matatagpuan sa magkatulad na mga mundo na maaaring tawaging "mundo ng kaisipan" sa sandaling ito, ngunit sa kalaunan ay tatawaging "mundo ng arkitektura" .

Sa madaling salita, ang ibig kong sabihin ay ang mas maraming tao ang kumukuha ng problema o ang kapasidad o ang kalayaan upang matuklasan ang pinagmulan ng kanyang pag-iisip, mas magiging posible para sa kanya na magsimulang pumasok sa telepsychic na komunikasyon sa mga magkatulad na mundo. , sa kalaunan ay dumating sa kurso ng ebolusyon, sa antas ng mundo, sa unibersal na antas ng lahi, upang agad na ma-decode ang mga misteryo ng buhay, kapwa sa larangan ng bagay at sa astral na kaharian ng kaluluwa kaysa sa mental na kaharian ng Espiritu. Sa madaling salita, ang ibig kong sabihin ay dumating na siya, Tao, sa isang punto kung saan ngayon ay posible para sa kanya na maabot ang isang estado ng mental na kamalayan na sapat para sa kanyang sarili.

At kapag sinabi kong self-sufficient mental awareness, hindi ko ibig sabihin ang mental awareness based on the psychological value of truth. Ang katotohanan ay isang termino, ito ay isang personal na paniniwala o isang panlipunang paniniwala, o isang kolektibong sosyolohikal na paniniwala, na bahagi ng mga emosyonal na pangangailangan ng Tao bilang isang indibidwal o ng lipunan bilang isang kolektibidad, upang matiyak ang pamamayani sa mundo ng bagay.

Ngunit sa mga tuntunin ng ebolusyon ng hinaharap na kamalayan ng Sangkatauhan, ang kababalaghan ng katotohanan o ang sikolohikal na katapat nito, o ang emosyonal na halaga nito, ay magiging ganap na walang silbi sa simpleng dahilan na ang Tao ay hindi na magagamit ang emosyonalidad ng kanyang konsensya sa ang sikolohikal na pagsusuri ng kanyang kaalaman. Hindi na niya kailangang gamitin ang emosyonalidad ng kanyang konsensya para sa pagpapaunlad ng mental security ng kanyang sarili.

Kaya't ang Tao ay magiging ganap na malaya sa pag-iisip upang makapag-ehersisyo sa psychic plane, ang pagpapahayag, ang pagpapaliwanag at ang kahulugan ng mga walang katapusang tema ng unibersal na kamalayan na bahagi ng lahat ng mga lahi sa mundo, na bahagi. ng lahat ng lahi sa kosmos, at na sa katunayan ay bahagi ng hindi nagbabagong pagkakaisa ng Espiritu, sa ganap na kahulugan nito, bilang orihinal na pinagmumulan ng Liwanag at ang paggalaw nito sa kosmos.

Kaya't darating ang isang punto sa ebolusyon ng Sangkatauhan kapag sa wakas ang kaakuhan ay makakabawi sa nawalang oras sa kamalayan ng sarili, at kung saan ang sarili ay sa wakas ay maabot ang posibleng mga limitasyon ng sikolohikal na kahulugan nito, sa pamamagitan ng pagpapakilala sa kanyang kamalayan ang malikhaing potensyal ng kanyang dalisay na pag-iisip, iyon ay, ng kanyang Espiritu.

At matutuklasan natin sa Earth, sa iba't ibang lahi, sa iba't ibang mga bansa, sa iba't ibang panahon, ang mga indibidwal na makakaalam ng pagsasanib, ibig sabihin, na sa sandaling iyon ay makakahilig sa mga mapagkukunan ng kaalaman, na ang agham ng mundo, sa mga tuntunin ng teknolohiya, teknik, medisina, sikolohiya o kasaysayan, ay ganap na ibagsak. Para saan ? Dahil sa kauna-unahang pagkakataon mula noong ebolusyon ng Tao, sa unang pagkakataon mula noong pagbaba ng Espiritu sa bagay at sa unang pagkakataon mula noong alyansa ng kaluluwa sa materyal, sa wakas ay makakamit na ng Tao ang kapasidad na dalhin ang ganap nitong kaalaman. .

Ang tinatawag kong ganap na kaalaman ay ang kapasidad ng pag-iisip ng tao na madala at sumipsip ng sarili nitong Liwanag. Ang ganap na kaalaman ay hindi isang faculty. Ang ganap na kaalaman ay hindi predestinasyon. Ang ganap na kaalaman ay hindi kailangan. Ang ganap na kaalaman ay isang correctional evolutionary end, iyon ay, bahagi ng malaking larangan ng aktibidad ng Liwanag sa kosmos at nagbibigay-daan sa lahat ng mga kaharian, lahat ng matatalinong pagkakataon, iyon ay, - upang sabihin sa lahat ng matatalinong species sa uniberso na magkita sa isang mas mataas na mental plane, ibig sabihin, sa isang eroplano ng enerhiya na sapat na malakas upang posibleng pahintulutan sa panahon ng ebolusyon, ang tuluyang pagkawala ng materyal ng katawan para sa hindi maiiwasang muling pagkabuhay ng etheric na katawan.

Ibig sabihin, ang kapasidad sa Tao na tuluyang pumasok sa isang masiglang sangkap kasama ang iba't ibang araw na bumubuo sa unibersal na organismo, at kung saan ay ang Espiritu nito, ang Liwanag nito at ang pundasyon nito, sa paggalaw at pang-unawa. tawag sa atomic consciousness! Kaya darating ang isang punto sa panahon ng ebolusyon kung saan ang Tao ay magagawa nang hindi na kailangang mag-isip, nang hindi kinakailangang mag-isip, ang Tao ay sa wakas ay magagawang makialam sa isang kategoryang paraan sa pagbuo ng kaisipan ng mga involutionary archetypes at evolutionaries ng unibersal na kamalayan sa Earth . Nangangahulugan ito na sa kalaunan ay matatanto ng Tao na siya ay ganap na isang matalinong nilalang.

Matatanto ng tao na ang Katalinuhan ay hindi lamang pagpapahayag ng isang anyo ng edukasyon, ngunit ang Katalinuhan ay sa isang ganap na paraan ang pangunahing katangian ng anumang pag-iisip sa anumang bagay anuman. Tayo lamang ang nasa punto ngayon kung saan bilang isang ego o bilang isang sarili ng tao, tayo ay napipilitang mamuhay sa loob ng mga limitasyon na ipinataw sa atin ng unibersal na pagmuni-muni, iyon ay, ng kasaysayan at ng memorya ng Sangkatauhan.

At ang tao ay hindi pa nabibigyan - dahil walang sapat na agham sa larangan na ito - ang tao ay hindi pa nabibigyan ng kakayahang malaman at maunawaan kung paano gumagana ang kanyang pag-iisip, paano gumagana ang kanyang ego, paano gumagana ang kanyang ego, at ano ang ibig sabihin ng katagang Katalinuhan sa pangkalahatang kahulugan nito, upang ang Tao ay nakulong ngayon sa pamamagitan ng kanyang astral na katawan, ibig sabihin, sa pamamagitan ng kanyang mga pandama!

Obligado siyang palitan ang kanyang pundamental at unibersal na kaalaman, isang maliit na limitadong kaalaman na kinokondisyon ng kasaysayan at paksa sa panahon ng ebolusyon na rebisahin, dahil ang lahat ng mga teorya ng agham ay kailangang maging, hindi sa diwa na ang agham ngayon ay hindi kapaki-pakinabang, sa sa kabaligtaran ito ay lubhang kapaki-pakinabang, ngunit sa diwa na ang agham ngayon ay gumagawa din ng hindi maiiwasang paglalakbay nito tungo sa sarili nitong pagpawi. Kung paanong ang lahat ng sibilisasyon ay gumagawa ng kanilang hindi maiiwasang paglalakbay tungo sa kanilang sariling abolisyon.

Ngunit kung paanong napakahirap ng isang sibilisasyon sa realidad ng pagpawi nito, mahihirapan din ang agham na makamit ang sarili nitong abolisyon. At iyon ay napaka-normal. Hindi maaaring hilingin sa mga nilalang na nag-iisip o mga nilalang na may tiyak na kamalayan na itaguyod sa mundo ang kanilang sariling paghina o ang kanilang sariling pagkalipol. Obligado tayong magkaroon ng kamalayan kung ano tayo, kung ano ang nagawa natin, kung ano ang magagawa natin, upang umunlad, upang payagan ang Sangkatauhan na umunlad.

Ngunit bilang mga indibidwal - malinaw kong sinasabi bilang mga indibidwal - sa kalaunan ay obligado tayong harapin ang mga sitwasyon ng isang unibersal at kosmikong kaayusan sa ating planeta, obligado tayong harapin ang mga sukat na sa nakaraan ay nagpalaki ng malalaking paggalaw ng pamahiin. sa mundo; mga kilusan na namatay sa ebolusyon ng agham, at mga paggalaw na noon ay tiyak na tinanggihan ng agham.

Kaya obligado tayo sa paglipas ng panahon na suriin at buhayin ang ilang mga karanasan upang mapagtanto na ang kosmos ay walang limitasyon. Ang kamalayan ng tao ay walang limitasyon at ang Tao sa kanyang loob ay kasing lakas ng kanyang kamalayan. Napakahalaga ngayon sa isang mundo kung saan napipilitan tayong mamuhay sa sangang-daan ng maraming agos ng isip na, sa kabuuan... At kapag sinabi ko sa kabuuan, tiyak na tinitingnan ko ang Estados Unidos kung saan ito Ang kolektibong karanasan sa paghaharap nito sa indibidwalidad ay may posibilidad na mabagal na lumikha ng isang kolektibong psychosis.

Ang tao ay hindi maaaring mabomba sa mundo nang walang hanggan ng mga agos ng mga ideya na pinalalakas sa kanilang bilang ng telebisyon o ng mga pahayagan, o ng iba't ibang anyo ng malayang pamamahayag. Darating ang punto kung saan hindi na kakayanin ng Tao ang saykiko at sikolohikal na tensiyon na nagmumula sa iba't ibang paghaharap sa pagitan ng katotohanan at kasinungalingan. Darating ang punto sa ebolusyon ng supramental (mas mataas na pag-iisip) na kamalayan sa Earth kung kailan mapipilitan ang Tao na tukuyin ang realidad na may kaugnayan sa kanyang sarili. Ngunit ito ay magiging "isa mismo" na magiging unibersal, hindi ito magiging "isa mismo" na ibabatay sa pagiging mapaglaro ng sarili nitong Espiritu o sa kawalang-kabuluhan ng sarili nitong kaakuhan, o sa kawalan ng kapanatagan ng sarili nitong ako.

Kaya mula sa sandaling iyon, ang Tao ay magsisimulang maunawaan ang kababalaghan ng tao, ang sibilisasyon sa lahat ng aspeto nito. At hindi na siya " *mapupuno"* (*aabuso*) psychologically sa mga nangyayari o sa mga mangyayari sa mundo. Magsisimulang maging malaya ang tao. At mula sa sandaling magsimula siyang maging malaya, sa wakas ay magsisimula na siyang maunawaan ang buhay sa pangunahing kalidad nito. At habang siya ay nag-evolve, mas mauunawaan niya ang buhay sa isang ganap, integral at natutunan na paraan, sa isang diwa na hindi ngayon bahagi ng kamalayan ng ikalimang lahi ng ugat.

Bakit lahat ng salitang ito? Ang simpleng dalhin ang Tao unti-unti upang maunawaan na ang pinakadakilang katapatan na maibibigay niya sa kanyang sarili, lumikha ng kanyang sarili, ay katapatan sa kanyang sarili. Nabubuhay tayo sa isang siglo kung saan ang pag-ibig sa indibidwalismo, lalo na sa Kanluraning mundo, ay napakasulong. Kami ay naging mas at higit pang mga indibidwalista, ngunit ang indibidwalismo, kung ito ay nananatiling isang saloobin, ay hindi sa panimula ay isinama sa realidad ng mga tao. Sa madaling salita, ang paglalakad sa kalye na may pulang panty at dilaw na tsinelas at makipag-ibigan sa New York, sa New York's Times Square, ay isang anyo ng indibidwalismo. Ngunit ito ay eccentricity, ito ay isang anyo ng astralization ng kamalayan ng tao.

Hindi kailangan ng tao na panatilihin ang kanyang indibidwalidad, ipahayag ang kanyang indibidwalidad sa konkretong kahulugan ng termino, i-flout ang sensitivity ng masa o i-flout ang sensitivity ng kanyang mga tao o i-flout ang sensitivity ng kanyang populasyon. Isa itong ilusyon! At ito ay bahagi ng mga katangiang moda ng ikadalawampu siglo, sa kalaunan ay nagiging banal, sa kalaunan ay nagiging tanga, sa kalaunan ay ganap na walang aesthetics. Kaya't ang bagong Tao, ang ebolusyon ng supramental (mas mataas na kaisipan) na kamalayan sa Earth, sa katunayan, ay magbibigay-daan sa Tao na bumuo ng isang napaka-indibidwal ngunit hindi indibidwal na kamalayan.

Ang tao ay magiging indibidwal bakit? Sapagkat ang realidad ng kanyang kamalayan ay ibabatay sa pagsasanib ng kanyang Espiritu at hindi ipapakita sa mundo sa mga mata ng mga Lalaki, upang ibunyag ang isang uri ng pang-aakit na may kakaiba. Ang isang Tao ay hindi kailangang gumala sa buong mundo at maging marginal para maging totoo. Bagkos. Kung mas may kamalayan ang Tao, mas mababa ang kanyang magiging marginal, mas magiging totoo siya at mas magiging anonymous siya sa kanyang realidad. Dahil ang realidad ng Tao ay isang bagay na napupunta sa pagitan niya at sa kanyang sarili at hindi sa pagitan niya at ng iba.

Kung titingnan natin ang kinakailangang ebolusyon ng isang lahi-ugat sa ating planeta, ito ay upang maunawaan nang kaunti ang kababalaghan ng tao. Na tayo ay nagtatag ng mga coordinate, ito ay puro pragmatic, ito ay puro para magbigay ng balangkas ng kronolohikal na pag-unawa sa mga hindi maiiwasang pangyayari! Ngunit kung pinag-uusapan natin ang isang mulat na lahi, kung pinag-uusapan natin ang isang mulat na Sangkatauhan, obligado tayong magsalita ng mga may kamalayan na Lalaki at indibidwal.

Ang ebolusyon ng supramental na kamalayan (mas mataas na kaisipan) sa Earth ay hindi kailanman magaganap sa sukat ng anumang kolektibidad. Ang ebolusyon ng supramental (mas mataas na kaisipan) na kamalayan sa Earth ay hindi kailanman magiging pagpapahayag ng isang kolektibong puwersa. Ito ay palaging magiging mga indibidwal sa mundo na unti-unti, higit at higit pa, patungo sa puntong iyon sa kanilang kamalayan kung saan sila ay magkakaisa sa kanilang sariling pinagmulan, kanilang Espiritu, kanilang doble, anuman ang tawag natin dito. ay bahagi ng Tao.

Ngunit ang pangunahing kilusan sa direksyong ito ay ibabatay dito: ito ay ibabatay sa pag-unawa sa kababalaghan ng pag-iisip na hindi pa nagagawa mula noong debolusyon. Hindi sapat na sabihin: " *Sa palagay ko, samakatuwid nga ako."* Mabuti para kay Descartes na sabihin, *"Sa tingin ko, samakatuwid ako ay,"* dahil ito ay bahagi ng pagsasakatuparan na ang pag-iisip mismo ay may kapangyarihan na dapat maisakatuparan sa antas ng indibidwal.

Ngunit sa antas ng isang malikhaing kamalayan, darating ang punto na ang pag-iisip ng Tao ay ganap na mababago, integral. At hindi na mag-iisip ang Tao sa panahon ng ebolusyon. Ang kanyang pag-iisip ay mababago sa isang paraan ng malikhaing pagpapahayag ng kanyang mas mataas na kaisipan. At ang isip na iyon ay magiging ganap telepsychic. Sa madaling salita, ang Tao ay makakaranas ng madalian na komunikasyon sa mga unibersal na eroplano at ang paraan ng komunikasyon na ito ay hindi na magiging mapanimdim. Sa sandaling ang pag-iisip ay tumigil na maipakita sa isipan ng Tao, ang pag-iisip ay tumigil sa pagiging subjective. Hindi na natin masasabi na ang Tao ay nag-iisip, sinasabi natin na ang Tao ay nakikipag-usap sa mga unibersal na eroplano ng kanyang sariling kamalayan.

Ngunit para maunawaan ito ng tao sa isang mahalagang paraan, kinakailangan para sa kanya na matanto ang kaisipang iyon, habang iniisip natin ito ngayon, habang ipinamumuhay natin ito ngayon, tulad ng itinatakda nito sa ating isipan, habang ito ay ginawa o napagtanto ng sa amin bilang ang walang malay na kaakuhan, ay dapat na gumising sa amin ng isang tiyak na pagkaunawa, sa diwa na ang Tao ay dapat magkaroon ng kakayahang mapagtanto na ang kanyang pag-iisip mismo ay naghahati sa kanya laban sa kanyang sarili. Tanging hangga't siya, para sa mga kadahilanan ng involution at kawalan ng malay, ay sumasailalim sa kanya sa polarity ng mabuti o masama, ng totoo at mali.

Mula sa sandaling ang Tao ay nag-polarize ng kanyang isip, kung siya ay nagtatatag ng negatibo o positibong mga coordinate, nilikha niya ang paghihiwalay sa pagitan ng kanyang sarili sa materyal na eroplano at sa kanyang sarili sa kosmiko at unibersal na eroplano. Ito ay napakahalaga! Napakahalaga na ito ang pangunahing susi sa susunod na ebolusyon. Ang dahilan kung bakit madalas tayong mamuhay ng ating pag-iisip na may kaugnayan sa isang polarity ay ang pangunahing kawalan ng kapanatagan ng ating kaakuhan. Ito ang makapangyarihan at vampiric capacity ng ating mga emosyon. Ito ay ang ating kawalan ng kakayahan bilang isang ego o bilang isang hindi nakapag-aral o labis na pinag-aralan na indibidwal, ang hindi makayanan ang ating nalalaman.

Walang Lalaki sa mundo na walang alam. Lahat ng Lalaki ay may alam ngunit walang pandaigdigang awtoridad, walang kultural na kahulugan, walang kultural na suporta sa mundo na maaaring suportahan ang isang Tao na may alam. May mga institusyon na nagbibigay sa kanilang sarili ng karapatang malaman ang isang bagay upang maitatag ang kaalamang ito at makondisyon ang isip ng Tao dito. Ito ang tinatawag nating science sa iba't ibang antas, ito ay normal.

Ngunit walang salungat na kilusan kung saan ang mga institusyon sa mundo ay maaaring ibigay o ibalik sa Tao ang kanyang awtoridad, ibig sabihin ay ibalik sa kanya ang maliit na dimensyon ng kanyang sarili na balang araw ay maaaring maging napakalaki. , iyon ng kanyang sariling Liwanag. At maaari mong kunin ang pagsusulit sa isang napakasimpleng paraan sa espirituwal na kaharian, sa larangan ng relihiyon. Isang araw, kapag ang mga sentro ng Tao ay sapat na bukas, magagawa rin niya ang parehong sa larangan ng agham.

Isang Tao na nasa mundo at na, halimbawa, ay pupunta upang makita ang isang klerigo o isang taong nagtatrabaho sa relihiyon at makikipag-usap sa kanya tungkol sa Diyos, at sasabihin: "Buweno, mabuti, ang Diyos ay ganoong bagay, ganoong bagay *, ganoong bagay"* , sasabihin ng isa sa kanya: " *Ngunit sa anong karapatan mo nagsasalita tungkol sa Diyos? Sa anong karapatan mo nagsasalita tungkol sa Diyos"...?* At kung ang Tao ay hindi gaanong nag-evolve at maaari talagang hatiin ang anyo ng Diyos upang maglabas o magsibol ng iba pang mga anyo na bahagi ng malikhaing dimensyon ng kanyang pag-iisip, lalo siyang itataboy ng institusyonalisasyon ng Diyos. isang kaalaman na nauugnay sa ang pag-unawa sa mga di-nakikitang mundo.

Kaya nga sinasabi ko na ang Tao ay hindi makakapasok sa mundo, sa isang supramental na kamalayan (mas mataas na kaisipan), na may suporta ng mundo. Ang tao ay magkakaroon ng supramental (mas mataas na pag-iisip) na kamalayan kapag siya ay ganap na napalaya ang kanyang sarili mula sa pangangailangan para sa makamundong suporta, at sa wakas ay nagsisimula nang dahan-dahan upang mapagtanto at dalhin ang kanyang nalalaman. At ang kondisyon para dito ay hindi mahulog sa bitag ng polarity ng totoo at mali.

Kung ang Tao ay nahulog sa bitag ng polarity ng totoo at mali, pinupukaw niya ang kanyang budhi, hindi niya sinisiguro ang kanyang kaakuhan, at bubuo siya ng matinding saloobin patungo sa katotohanan. Ang totoo at ang mali ay kumakatawan lamang sa mga sikolohikal na bahagi ng isang mental na kawalan ng kakayahan na malaman! Kapag kumain ka ng masarap na steak, hindi ka na magtataka kung totoo ba o peke, walang polarity, kaya naman masarap. Ngunit kung nagsimula kang mag-isip kung mayroong vermin doon, oh, ang iyong tiyan ay hindi tumutugon! At ito ay pareho sa antas ng kaalaman, sa antas ng kaalaman.

Ang kaalaman ay sa mas mababang isip kung ano ang alam sa mas mataas na isip. Ang kaalaman ay bahagi ng pangangailangan ng ego habang ang pag-alam ay bahagi ng katotohanan ng sarili. Kaya walang dibisyon o paghihiwalay sa pagitan ng pag-alam at pag-alam. Ang kaalaman ay bahagi ng isang antas ng kamalayan at ang kaalaman ay bahagi ng isa pa.

Sa larangan ng kaalaman, pinag-uusapan natin ang ilang mga bagay at sa larangan ng kaalaman ay pinag-uusapan natin ang iba pang mga bagay. Ang dalawa ay maaaring magkita, magkapatid at maging napakahusay na magkasama. Ang ikaapat na palapag ay palaging maganda kung saan ang ikalimang palapag sa itaas nito... At ang Tao ay isang multidimensional na nilalang, ngunit ang Tao ay isa ring nilalang na nagtataglay at nabubuhay ng isang karanasang kamalayan. Mayroon tayong pang-eksperimentong kamalayan sa Earth. Wala kaming malikhaing kamalayan.

Tingnan mo ang buhay mo! Ang iyong buhay ay karanasan! Mula sa sandaling pumasok ka sa mundo, ang iyong buhay ay patuloy na tungkol sa karanasan, ngunit ang Tao ay hindi mabubuhay sa karanasan nang walang katiyakan. Isang araw ang Tao ay kailangang mamuhay nang may malikhaing kamalayan, sa oras na iyon ang buhay ay nagkakahalaga ng pamumuhay, ang buhay ay nagiging napakalaki, napakalawak, ito ay makapangyarihan sa pagkamalikhain, at ang Tao ay tumigil sa pamumuhay ng karanasan sa kaluluwa. Ngunit bakit isinasabuhay ng Tao ang karanasan? Dahil ito ay nakakabit sa makapangyarihang pwersa - na tinatawag kong memorya - na kung tutuusin ay tinatawag mong "kaluluwa".

Ang tao ay hindi nabubuhay sa pamamagitan ng kanyang Espiritu, siya ay naka-attach sa kaluluwa, siya ay nabubuhay sa pamamagitan ng kaluluwa, siya ay patuloy na bampira ng kaluluwa. Ang mga taong nagsaliksik sa muling pagsilang *o* mga taong nagsaliksik na bumalik sa isang tiyak na nakaraan ay lubos na natukoy na ang ilang mga tao ngayon ay nagdurusa sa ilang mga bagay, dahil sa isang nakaraang buhay, sila ay nagdusa mula sa dahilan. May mga tao ngayon na hindi nakapasok sa elevator (elevator) dahil nakakaranas sila ng mga trauma na nanggaling bago ang materyal na buhay, o na-suffocated sa mga nakaraang kondisyon, hindi nila kaya... Nakaka-suffocate. Kaya nabubuhay ang Tao sa karanasan ng kaluluwa.

Siya ay nabubuhay, siya ay nakadikit sa kanyang memorya, tulad ng napakalawak na walang malay na alaala ng kanyang nakaraang ebolusyonaryong kilusan bilang ang napakalawak na alaala na nabubuhay siya ngayon bilang isang eksperimentong nilalang. Ang tao ay hindi maaaring mabuhay nang walang katiyakan mula sa karanasan sa Earth! Ito ay isang insulto sa kanyang Universal Intelligence. Ito ay ganap na hindi maipagkakasundo sa likas na katangian ng Tao na ang Tao ay hindi maaaring sabihin: " *Buweno, mabuti, sa loob ng sampung taon ay gusto kong gawin ang isang bagay, sa loob ng limang taon ay nais kong gawin ang isang bagay",* ito ay ganap na hindi maipagkakasundo sa kalikasan ng Lalaking hindi niya alam ang kanyang kinabukasan!

Hindi maipagkakasundo sa kalikasan ng Tao na hindi niya alam ang kalikasan ng Tao na nauna sa kanya. Sa madaling salita, hindi maaaring magkasundo sa Espiritu ng Tao na ang Espiritung ito sa Tao ay pinilit na mamuhay ayon sa dikta ng katwiran, dahil ang Tao sa materyal na eroplano ngayon ay bahagi ng isang henerasyon na ang kamalayan ay bumababa. Ang kamalayan ng Tao ay dapat na dumaan mula sa pagbaba tungo sa bagay patungo sa tuluyang paglabas patungo sa etheric, ibig sabihin ang bahagi ng realidad ng planeta na sa huli ay ang mundo kung saan ang Tao ay dapat natural na mabuhay sa kanyang kawalang-kamatayan.

Ang tao ay hindi ginawa upang maging materya at mamatay. Ang tinatawag nating kamatayan, ibig sabihin, ang tinatawag nating pagbabalik ng tao o ng kaluluwa sa astral plane, ay bahagi ng kawalan ng malay ng tao. Ito ay bahagi ng katotohanan na ang Tao ay ganap na nahiwalay sa mga unibersal na sirkito na siyang pinagmumulan ng kanyang henerasyon, na siyang pinagmumulan ng kanyang Katalinuhan, na siyang pinagmumulan ng kanyang sigla, na siyang pinagmumulan ng kanyang planetaryong sarili! Kaya't ang Tao ay dapat bumalik sa pinagmulan, ngunit ang Tao ay hindi maaaring bumalik sa pinagmulan sa pamamagitan ng espirituwal, makasaysayang mga ilusyon ng involution.

Hindi na makakabalik ang tao sa kanyang pinagmulan sa pamamagitan ng paggamit ng mga lumang ideya na nagpilit sa kanya na maging isang bilanggo ng bagay. Ang tao ay hindi babalik sa kanyang pinanggalingan sa pamamagitan ng paggamit ng mga lumang paraan na ginawa siyang isang nilalang na may isang eksperimentong kamalayan. Ang tao ay hindi babalik sa kanyang pinagmulan sa pamamagitan ng paniniwala.

Ang tao ay babalik sa kanyang pinagmulan sa pamamagitan ng unti-unting pag-unlad sa panahon ng kanyang ebolusyon, ang kapasidad na suportahan ang kanyang nalalaman.

Ngunit sa mundo ngayon, tayo ay napapahamak sa isang mitolohiya, sa isang sikolohikal na sistematisasyon ng ating sarili. Tayo ay napapahamak sa mahigpit na pagkakahawak ng isang sikolohikal na mental na saloobin na nakakaapekto sa lahat ng Humanities: paniniwala. Bakit kailangang maniwala ang tao? Dahil hindi niya alam! Bakit kailangang maniwala ang tao? Dahil isa siyang experiential consciousness being, kaya wala siyang Liwanag sa isip. Nabubuhay siya sa napakadilim na paggalaw ng kanyang maliit na kamalayan, kaya obligado siyang maniwala upang ilakip ang kanyang sarili sa isang bagay na mahalaga at ganap.

Ngunit ang paniniwalang ito sa ganap na bahagi ng sikolohikal na pagkondisyon ng ego, ang paniniwalang ito sa ganap, kanino ito itinatag? Ito ay itinatag ng Man of Involution. Alam na alam mo na kung lalabas ka sa mundo at magkwento ka sa isang tao, hindi na magiging pareho ang kwentong ikukuwento mo kapag natanggap at sinabi ng iba, kaysa sa orihinal mong sinabi. .

Isipin na may lumabas sa mundo at sinusubukang ulitin ang sinasabi ko ngayon, bilang isang initiate, maiisip mo kung paano ito lalabas bukas! Kaya may mga Lalaki sa nakaraan na gumawa ng mga bagay, may mga Initiates na dumating sa mundo para tumulong sa ebolusyon ng Sangkatauhan. Ngunit ang sinabi ng mga nilalang na ito at kung ano ang naiulat sa sinasabi nila ay ibang usapan.

At masasabi ko sa iyo ang isang bagay - dahil alam ko ang kababalaghan sa loob ng maraming taon - talagang imposible para sa isang tao na ganap na ulitin kung ano ang perpektong sinabi. Subukan mong gawin ito kapag nakauwi ka ngayong gabi! Imposibleng ulitin ng isang tao ang perpektong sinabi. At sasabihin ko sa iyo kung bakit. Dahil kung ano ang perpektong sinabi - sa madaling salita kung ano ang hindi nakukulayan ng ego, kung ano ang hindi astralized, kung ano ang hindi bahagi ng kawalan ng malay ng Tao, ngunit kung ano ang bahagi ng cosmicity ng Tao - ito ay hindi nakadirekta sa ego ng Tao o sa ego ng Tao, o sa talino ng Tao. Ito ay nakadirekta sa kanyang Espiritu.

At kung ang Tao ay wala sa kanyang Espiritu, paano mo inaasahan na tatanggapin niya ang sinabi ng isa pang Espiritu? Imposible naman. Kaya sa sandaling iyon ay may pangkulay. At mula sa pangkulay ng mga salita ng mga Initiates ay ipinanganak ang tinatawag nating mga relihiyon para sa ebolusyonaryong benepisyo ng Sangkatauhan. At ako ay sumasang-ayon at ako ay napakasaya na ito ay nangyayari at ito ay nagawa na, dahil ito ay kinakailangan. Ngunit darating ang panahon sa panahon ng ebolusyon na ang Tao ay hindi na mangangailangan ng moral na suporta upang maibigay sa kanyang budhi ang kabuuan ng kanyang sariling kaalaman. Iyan ang supramental consciousness (higher mind).

At dahil nakikipag-usap tayo sa Quebeckers, dahil nakikipag-usap tayo sa isang tao na, sa napakagandang dahilan, ay nagkaroon ng pagkakataong makaranas ng tiyak na kalapitan sa espirituwal na mundo na ibinigay sa kanila ng relihiyon, mayroon na tayong pag-unlad, sa ganitong kahulugan. na, tayo ay mga nilalang na mayroon nang tiyak na sensitivity sa hindi nakikita.

Ngunit mula roon hanggang sa pagpasok sa malalim na okultong paghahanap para sa kamalayan gamit ang mga espirituwal na landas ng involution ay magdadala sa atin nang direkta sa polarity ng sarili. Dadalhin tayo nito sa labanan ng mabuti at masama, ng totoo at mali, at lilikha ito ng matinding pagdurusa para sa atin sa isip.

Ito ang dahilan kung bakit sinasabi Ko: Ang may kamalayan na Tao, ang ebolusyon ng supramental na kamalayan (mas mataas na kaisipan) sa Lupa ay magsisimula mula sa sandaling naunawaan na ng Tao ang pangangailangan na huwag ipailalim ang kanyang pag-iisip sa totoo at sa peke. Ngunit upang unti-unting matutong ipamuhay ito at suportahan ang paggalaw nito hanggang sa isang araw ay maging perpekto ang kaisipang ito, ibig sabihin, ganap sa sarili nitong Liwanag, ganap na depolarized, upang sa wakas ang ego niya, ang ako... Ang ego, ang kaluluwa at ang Espiritu ay nagkakaisa at ginagawang tunay na nilalang ang Tao.

Ano ang isang tunay na nilalang? Ang isang tunay na nilalang ay isang tunay na nilalang! Hindi siya isang nilalang na nangangailangan ng katotohanan, hindi siya isang nilalang na kumakain ng katotohanan. Kung kakainin mo ang katotohanan, bukas kakainin mo ang kasinungalingan, dahil may mga taong magdadala sa iyo ng higit pa sa mga hangganan ng Infinity ng katotohanan. Kung kakainin mo ang katotohanan, balang araw kakailanganin mong gawin muli ang hakbang na ito, dahil ang tanging bagay na nababagay sa tao, na nababagay sa kanyang konsensya, na nababagay sa kanyang espiritu, na nababagay sa kanyang kaluluwa, na nababagay sa kanyang kaakuhan, na nababagay sa kanyang pagkatao. , ay kapayapaan.

Ngunit ano ang kapayapaan? Ang kapayapaan ay ang paghinto, ang paghinto ng paghahanap. Sasabihin mo: " *Oo, ngunit kailangan mong maghanap"* , sasabihin ko: Oo, ang Tao ay naghahanap, sa kabila ng iyong sarili na hinahanap mo, lahat ng Lalaki ay naghahanap, ngunit darating ang isang punto sa panahon ng ebolusyon kung saan ang Tao ay Hindi na magkakaroon pa ng paghahanap, Hindi na kailangang maghanap ang Tao, at titigil ang Tao sa paghahanap kapag napagtanto niya na alam na niya.

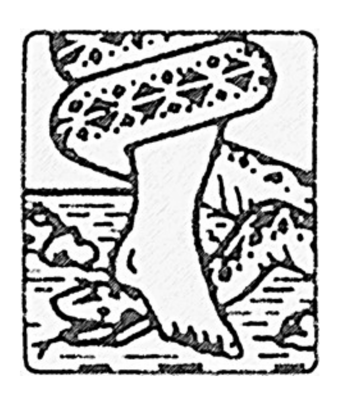
At doon mo sasabihin: " *Oo, ngunit paano malalaman ng isang tao na alam ng isang tao"...* Malalaman mo ito hangga't pinapayagan mo ang iyong sarili na dalhin ito, hangga't hindi mo na kailangang tumawag ng sinuman upang malaman. kung tama ka. At pagkatapos ay sasabihin mo: " *Oo, ngunit kung tama kami o kung sa tingin namin ay tama kami, ito ay mapanganib".* Sasabihin ko: Oo, dahil ang isang Tao na naghahangad na maging tama ay isang Tao na naghahanap na ng kanyang katwiran!

Pero hindi ba't may mga karanasan sa buhay mo, sa pang-araw-araw mong buhay, sa personal mong sulok, hindi ba't may mga pagkakataon sa buhay mo na mararamdaman mo na ang alam mo, iyon ba? At kapag iyon na, iyon na!

(Kaya magdagdag ka at magdagdag ka, at magdagdag ka, at ang mga magkakaroon ng kakayahang magdagdag ng kanilang " *iyan na"* sa isa pang " *iyan na"* sa isa pang " *iyan na"*, ngunit isang " *ito na"* na tunay, isang “ *ito na”* na hindi itatayo sa kapalaluan ng pag-iisip, isang “ *ito na”* na hindi itatayo sa espirituwalidad o kayabangan ng iyong espirituwalidad, isang " *iyan na"* na magiging personal. sa iyo, isang " *ganyan"* na magiging unibersal sa lahat ng lalaking makakasalubong mo at makakasama sa kanilang " *ganyan"* , sa sandaling iyon malalaman mo na !) (tanggalin ang talatang ito kung hindi maisasalin) .

Bahasa

Transkripsi dan terjemahan 2 persidangan oleh Bernard de Montréal.

FORMAT SEMENTARA

Buku ini telah diterjemahkan oleh kecerdasan buatan tetapi tidak disahkan oleh seseorang. Jika anda ingin menyumbang dengan menyemak buku ini, sila hubungi kami.

Halaman utama laman web kami: http://diffusion-bdm-intl.com/

E-mel kami: contact@diffusion-bdm-intl.com

KANDUNGAN

Salam sejahtera daripada seluruh pasukan Diffusion BdM Intl.

Pierre Riopel 18 April 2023

BAB 1

IDENTITI CP036

Identiti diri vis-à-vis orang lain adalah masalah manusia sejagat. Dan masalah ini bertambah apabila Manusia hidup dalam masyarakat yang kompleks seperti masyarakat moden. Masalah jati diri adalah penderitaan hidup ego, penderitaan yang mengikutinya dari usia apabila dia melihat dirinya dibandingkan dengan orang lain. Tetapi masalah identiti adalah masalah palsu yang timbul daripada hakikat bahawa ego, bukannya menyedari dirinya mengikut dirinya sendiri, iaitu mengikut ukurannya sendiri, berusaha untuk merealisasikan dirinya secara kompetitif terhadap ego lain yang menderita, sebenarnya . , dari masalah yang sama dengan dia.

Walaupun ego melihat di luar pagarnya ke padang orang lain untuk mengagumi bunganya, ia gagal melihat yang lain melakukan perkara yang sama kepada dirinya sendiri. Identiti, atau krisis identiti dalam Manusia hari ini sangat teruk sehingga mengakibatkan hilangnya keyakinan diri yang merosot dari semasa ke semasa menjadi kehilangan kesedaran peribadi sepenuhnya. Keadaan yang berbahaya, terutamanya jika ego sudah lemah dalam perwatakan dan terdedah kepada rasa tidak selamat.

Masalah jati diri, iaitu ciri ego yang tidak melihat dirinya setinggi dirinya, sebenarnya adalah masalah kreativiti. Tetapi apabila ego itu kreatif, masalah identiti tidak dengan itu dihapuskan, kerana ego tidak pernah berpuas hati dengan dirinya sendiri sehingga ia menyedari ilusi dirinya yang lebih rendah. Supaya ego berstatus rendah akan mengalami masalah identiti yang sama seperti ego berstatus lebih tinggi, kerana perbandingan antara dia dengan orang lain hanya akan berubah skala, tetapi akan sentiasa kekal, kerana ego sentiasa dalam kuasa peningkatan. Dan tidak ada penghujung peningkatan yang dia cari untuk dirinya sendiri.

Tetapi peningkatan diri adalah selimut yang disembunyikan oleh ego untuk memberi diri anda alasan untuk hidup bahagia. Tetapi adakah dia tidak tahu bahawa semua peningkatan sudah dihasilkan oleh badan keinginan?

Masalah identiti datang dari ketiadaan kesedaran kecerdasan sebenar dalam Manusia. Selagi Manusia hidup dengan akalnya, dia hanya disokong oleh pendapatnya oleh pengalaman deria, sukar baginya untuk menggantikan apa yang dia fikir dia tahu atau faham dengan nilai mutlak kecerdasan yang tidak ditentukan.melalui pengalaman egosentrik.

Selagi Manusia ingin menunjukkan dirinya dalam kehidupan, untuk membuat tandanya, dia menderita dari keinginan ini. Jika dia berjaya mencapai keinginannya, orang lain akan menolaknya di belakang, dan seterusnya. Itulah sebabnya, dalam diri Manusia, sebarang bentuk kekalahan merupakan baginya sebarang krisis identiti, apa pun statusnya, kerana masalah identiti bukanlah masalah kejayaan, tetapi masalah hati nurani. , iaitu masalah kecerdasan sebenar. .

Lelaki yang mendapati semasa hidupnya bahawa kecerdasan sebenar mengatasi intelek, sudah mula menderita kurang daripada masalah identiti, walaupun dia masih boleh mengalami ketiadaan kreativiti sebenar, sama dengan apa yang dia rasa boleh nyata. Hanya apabila identitinya menepati cara hidup yang sesuai dengannya, dia akan menyedari bahawa kreativiti boleh mengambil pelbagai bentuk, dan setiap Lelaki mempunyai bentuk kreativiti yang sesuai dengannya, cergas mental. Dan dari bentuk ini dia boleh hidup dalam harmoni yang sempurna dari segi badan keinginan dan kecerdasan kreatifnya.

Menjadi kreatif tidak bermakna mengubah dunia, tetapi melakukan dengan cara yang sempurna untuk diri sendiri, supaya dunia dalaman menjadi luaran. Inilah cara dunia berubah: sentiasa dari dalam ke luar, tidak sekali-kali ke arah yang bertentangan. Overmind mula menyedari masalah identiti. Dia melihat bahawa apa yang dia masih agak seperti dia. Tetapi dia juga melihat bahawa apabila tubuhnya berubah, kesedarannya berkembang dan masalah identiti perlahan-lahan hilang, di permukaan apa yang sebelum ini adalah ego tidak sedarkan diri.

Penghapusan beransur-ansur masalah identiti dalam makhluk overmind akhirnya membolehkan dia menjalani hidupnya seperti yang dia benar-benar melihatnya, dan menjadi lebih baik dan lebih baik tentang dirinya sendiri. Tiada apa-apa dalam Manusia yang begitu sukar seperti mengalami identiti. Kerana dia sebenarnya menderita daripada bentuk-bentuk ilusi, iaitu atas sebab-sebab yang dia cipta dari awal, tepat kerana fakta bahawa dia tidak bijak, iaitu, menyedari kecerdasan kreatif dalam dirinya.

Satu sisi identiti adalah rasa malu dalam beberapa kes, rasa malu pada orang lain, rasa tidak selamat dalam majoriti. Mengapa seorang lelaki yang berakhlak mulia hidup dengan rasa malu sedangkan ia hanya renungan sosial dalam fikirannya yang terpenjara dalam jaring pemikiran sosial? Begitu juga dengan rasa malu yang datang dari ketidakupayaan ego untuk segera menyingkirkan apa yang mungkin difikirkan oleh orang lain. Jika ego yang malu itu menghilangkan apa yang orang lain boleh fikirkan, rasa malunya akan hilang dan dia dapat dengan lebih cepat mengakses identiti sebenar, iaitu, keadaan fikiran ini yang membuatkan seorang Lelaki melihat dirinya sentiasa dalam cahaya zamannya sendiri.

Masalah identiti datang daripada ketiadaan sentris dalam Manusia. Dan ketiadaan ini mengurangkan kuasa penembusan kecerdasan, yang menjadikan Manusia sebagai hamba akalnya, bahagian dirinya yang tidak mengetahui undang-undang fikiran mahupun mekanisme fikiran. Sehingga Manusia, diserahkan kepada pengalamannya, kekurangan cahaya dalam kecerdasannya dan terpaksa menerima pendapat orang lain mengenai sifat Manusia.

Jika Man tertanya-tanya tentang dirinya, bagaimana mungkin Lelaki lain dapat menyedarkannya, jika Lelaki lain ini berada dalam situasi yang sama dengannya? Tetapi Lelaki itu tidak menyedari perkara ini, dan masalah identitinya bertambah buruk mengikut tekanan yang dikenakan terhadap ego oleh peristiwa itu.

Ego dalam minda sudah pasti terperangkap dengan cara berfikirnya yang tidak disesuaikan dengan kecerdasan sebenar. Dan cara berfikir ini bercanggah dengan hakikat kepintarannya yang sebenar, kerana jika dia merasakan kepintarannya yang sebenar melalui intuisinya, misalnya, dia akan menjadi orang pertama yang menolak hakikat itu, kerana akal tidak mempunyai kepercayaan kepada gerak hati, dia melihatnya sebagai sebahagian daripada dirinya yang tidak rasional. Dan oleh kerana intelek adalah rasional atau kononnya rasional, apa-apa yang bertentangan dengannya tidak patut diiktiraf sebagai kecerdasan. Namun, intuisi sememangnya merupakan manifestasi kecerdasan sebenar, tetapi manifestasi ini masih terlalu lemah untuk ego untuk dapat memahami kepentingan dan kecerdasannya. Dia kemudian menarik diri ke dalam rasionalnya dan kehilangan peluang untuk menemui mekanisme halus minda yang boleh menjelaskan masalah identitinya.

Tetapi masalah jati diri mesti kekal dengan Manusia, selagi akal belum terlepas dan ego tidak mendengar sendiri, secara dalaman. Jika ego peka kepada sifat dan bentuk kecerdasan sebenar di dalamnya, ia secara beransur-ansur menyesuaikan dan menjadikan lebih banyak rumahnya dalam kecerdasan itu. Dari masa ke masa, dia pergi ke sana lebih dan lebih kerap, dan masalah identitinya hilang, kerana dia menyedari bahawa semua yang dia fikirkan tentang dirinya hanyalah gangguan psikologi dan mental kecerdasan sebenar, tidak mampu melampaui tembok tinggi pemikirannya.

Dalam masyarakat yang kompleks, seperti yang kita ketahui, hanya kekuatan dalaman ego, kecerdasan sebenar, boleh mengangkatnya di atas kulit pendapat dan meletakkannya di atas batu identiti sebenar. Dan semakin banyak masyarakat hancur, semakin banyak nilai tradisinya runtuh, semakin ego menuju kebinasaan, kerana ia tidak lagi mempunyai perancah sosial formal untuk dipertahankan, dalam menghadapi fenomena moden yang semakin membingungkan. kehidupan.

Tetapi ego tidak sentiasa bersedia untuk mendengar mereka yang boleh memberikannya kunci penting untuk memahami misterinya sendiri. Kerana ubah bentuk psikologinya sudah menyebabkan dia mempersoalkan segala-galanya yang tidak sesuai dengan cara pemikiran subjektifnya. Inilah sebabnya mengapa ego tidak boleh dipersalahkan terlalu banyak kerana keengganannya untuk melihat lebih jauh, tetapi ia boleh disedari bahawa walaupun ia tidak dapat melihat lebih jauh hari ini, esok penglihatannya akan melebar mengikut tahap penembusan tenaga ke dalam dirinya.

Kerana sebenarnya, bukanlah ego yang mengatasi dengan usahanya sendiri dinding identitinya, tetapi jiwa yang membawanya dengan penderitaan, iaitu dengan penembusan cahayanya, untuk mendaftar, di luar akal, getaran. daripada kecerdasan. Dan kejutan getaran ini menjadi permulaan akhir.

Terdapat kurang ego yang bangga yang membuka diri kepada yang sebenar, kerana sejenis kerendahan hati sudah menyebabkan mereka terdedah kepada cahaya mereka sendiri. Sebaliknya, ada ego yang terlalu bangga untuk cahaya ini dilalui, benang halus ini. Dan ego itulah yang paling terdedah kepada perubahan besar, halangan besar yang mengetuk mereka dan menjadikannya lebih realistik.

Krisis identiti dikenal pasti dengan ketidakmatangan Manusia. Identiti sebenar menunjukkan perkembangan kematangan sebenar.

Jiwa adalah bebas daripada ego dalam tindakannya, dan yang terakhir mempunyai permainan yang baik, selagi ia tidak membuat dirinya dirasai di rumah. Saat inilah yang ego tidak tahu. Dan apabila dia muncul, dia menyedari bahawa kesombongannya, kesombongannya, kegilaan yang dia miliki dengan dirinya sendiri, dengan idea-ideanya, pecah seperti telur di bawah tekanan.

Penderitaan jiwa mempunyai sebab-sebab yang ego tidak dapat memahami pada mulanya, tetapi ia juga tidak dapat membantu hidup. Ia adalah jiwa yang bekerja. Sudah tiba masanya untuk dia bergerak dari satu peringkat ke satu peringkat. Masalah jati diri, yang dia alami pada mulanya, berorientasikan semula, dan harga dirinya runtuh seperti permainan kanak-kanak. Sama ada ego lebih kurang bangga, semuanya berpunca daripada rasa tidak selamat. Selalunya seseorang bertemu dengan apa yang dipanggil " pejal", "kuat" ego , yang mana yang sebenar adalah fantasi tulen; Ego inilah yang paling menderita kesan pada identiti mereka, apabila jiwa menggetarkan mental dan emosi, di bawah tekanan peristiwa kehidupan yang tidak dapat dikawal lagi oleh ego.

Di sana, semasa pengalaman sukar ini, ego mula melihat dirinya dalam cahaya sebenar kelemahannya. Di sanalah dia melihat bahawa keselamatan identiti palsunya, di mana kesombongan akalnya menguasai, pecah di bawah tekanan getaran cahaya. Kemudian dikatakan tentang dia bahawa dia sedang berubah, bahawa dia tidak lagi sama atau dia sedang menderita. Dan ini hanya permulaan, kerana apabila jiwa mula memecahkan dinding identiti palsu, ia tidak menghentikan kerjanya. Kerana masanya telah tiba untuk turunnya kesedaran ke dalam Manusia, kecerdasan dan kehendak dan cinta sejati.

Ego yang terasa kuat dari identiti palsunya, terasa lemah seperti buluh apabila renjatan getaran dirasai. Dan kemudian barulah dia mendapatkan kembali kekuatannya, kekuatan jiwa, dan bukan kekuatan palsu dari tubuh keinginannya, pada bentuk yang menyuburkan emosi dan pikiran yang lebih rendah.

Krisis identiti dalam Manusia sepadan dengan penentangan ego terhadap cahaya jiwa. Surat-menyurat ini melibatkan dalam kehidupan ego penderitaan yang berkadar dengan rintangan ini. Dan semua rintangan didaftarkan, walaupun ia dilihat secara psikologi atau simbolik atau falsafah oleh ego. Kerana bagi jiwa, segala-galanya adalah tenaga dalam Manusia, tetapi bagi Manusia, semuanya adalah simbol. Inilah sebabnya mengapa Manusia merasa sangat sukar untuk melihat, kerana apa yang dia akan lihat, setelah bebas daripada bentuk-bentuk ini, akan melalui getaran, bukan melalui simbol bentuk. Inilah sebabnya dikatakan bahawa yang nyata tidak difahami oleh bentuk, tetapi dikenali dengan getaran yang melahirkan dan mencipta bentuk untuk menyatakan dirinya.

Masalah identiti sentiasa menimbulkan lebihan simbolologi, iaitu bentuk pemikiran subjektif dalam Manusia. Lebihan ini, pada bila-bila masa tertentu, bertepatan dengan usaha jiwa untuk menghubungi ego melalui simbol bentuk pemikiran, kerana itulah satu-satunya cara untuk mengembangkannya kepada ego, di dalam minda.

Ego menyedari, tanpa memahami sebab-sebab yang mendalam, bahawa ia berusaha untuk menempatkan dirinya vis-à-vis dirinya sendiri. Tetapi kerana dia masih menjadi tahanan bentuk pemikirannya, emosinya, dia percaya dirinya dalam pergerakannya, dalam pergerakannya! Maksudnya, dia percaya bahawa proses penyelidikan ini hanya berpunca daripadanya. Dan ini adalah tumit Achilles, kerana ego berada dalam ilusi tentang betul dan salah, dalam ilusi kehendak bebas.
Apabila tenaga jiwa menembusi dan memecahkan penghalang identiti palsu, ego kemudian menyedari bahawa perkara itu bukan lagi untuk dia benar, tetapi untuk mempunyai akses kepada kecerdasannya yang sebenar. Kemudian dia mula faham. Dan apa yang dia fahami tidak difahami oleh mereka yang tidak mempunyai kecerdasan yang sama, walau apa pun kehendak baik mereka. Kerana semuanya di luar simbol, semuanya **bergetar** .

Masalah identiti tidak dapat dibayangkan apabila ego dan jiwa menyesuaikan diri antara satu sama lain, kerana ego tidak lagi menarik "penutup " *(penutup)* realiti dari sisinya, sementara jiwa bekerja di sisi yang lain. Terdapat surat-menyurat antara keduanya, dan personaliti adalah penerima. Kerana personaliti sentiasa menjadi mangsa jurang antara jiwa dan ego.

Selagi masalah identiti wujud dalam diri Manusia, dia tidak boleh bahagia. Kerana ada perpecahan dalam hidupnya, walaupun kehidupan materialnya pada zahirnya nampaknya berjalan lancar. Ia hanya boleh berjalan dengan baik mengikut kadar perpaduan itu sendiri.

Krisis identiti dalam manusia moden hanya memberi kesan kepada mereka yang telah mengalami kemunduran yang cukup untuk membangkitkan keinginan yang besar untuk keseimbangan. Tetapi keinginan untuk keseimbangan ini hanya dapat direalisasikan sepenuhnya apabila ego telah mengetepikan instrumen penyeksaannya untuk memanipulasi tenaga halus jiwa. Dalam domain kehidupan manusia di mana terdapat kerohanian yang hebat, krisis identiti boleh menjadi sangat teruk, jika tidak lebih, daripada di mana seseorang tidak menghadapi kepekaan ego yang hebat ini terhadap sesuatu dalaman ini yang mendorongnya tanpa dapat dielakkan ke arah kerohanian yang semakin meningkat. lebih hebat, semakin banyak dicari dan akhirnya semakin tidak sempurna.

Mereka yang berada dalam kategori Kemanusiaan ini perlu melihat bahawa semua bentuk, walaupun yang paling tinggi, yang paling indah, menutupi wajah sebenar jiwa, kerana jiwa bukanlah dari bidang ego; ia melihat tanpa terhingga, dan apabila ego menjadi terlalu terikat pada bentuk, malah bentuk rohani, ia mengganggu tenaga kosmik yang mesti melalui jiwa dan meningkatkan kadar getaran semua prinsip jiwa yang lebih rendah. 'Manusia, supaya dia boleh menjadi tuan hidup. Apabila Manusia supramental (mental yang lebih tinggi) menguasai kehidupan, dia tidak perlu lagi ditarik secara rohani ke alam jiwa, kerana jiwa, tenaganya, yang turun ke arahnya, dan memancarkan kepadanya kuasa cahayanya. .

Identiti rohani Manusia adalah kehadiran dalam dirinya, melalui bentuk tenaga jiwa. Tetapi tenaga ini tidak mempunyai kuasa transmutasi, walaupun ia mempunyai kuasa transformasi ke atas personaliti.

Tetapi transformasi keperibadian sahaja tidak mencukupi, kerana ia adalah aspek terakhir Manusia. Dan selagi ego tidak juga bersatu dengan jiwa, keperibadian rohani boleh dengan mudah membawa Lelaki itu ke dalam penukaran moralnya yang cepat, sehingga satu tahap yang mana-mana kekurangan keseimbangan dalam minda dan emosi emosi, boleh membawanya kepada krisis kerohanian yang teruk, fanatik agama.

Oleh itu, manusia rohani yang garang pun boleh membahayakan dirinya dan masyarakat. Kerana fanatik adalah penyakit rohani, dan mereka yang menderita dengannya boleh dengan mudah, kerana eksploitasi khusus mereka terhadap bentuk rohani, mencipta dalam diri orang lain tarikan yang cukup kuat untuk menjadikan mereka orang yang beriman yang hebat, iaitu, -katakan hamba baru kepada bentuk, ditimbulkan oleh fanatik pada alas yang hanya boleh dipegang oleh orang yang sakit rohani, jika dia dibantu oleh kepercayaan tunduk orang-orang yang jahil seperti dia, tetapi lebih tidak peka terhadap bentuk penyakit ini.

Semakin ramai Lelaki, tanpa menjadi rohani yang fanatik, menjadi terlalu kagum dengan kerohanian mereka dan tidak mengetahui hadnya, iaitu, ilusi bentuk. Lambat laun mereka melihat ke masa lalu dan menyedari bahawa mereka telah menjadi mangsa ilusi kerohanian mereka. Oleh itu, mereka melemparkan diri mereka ke dalam bentuk rohani yang lain, dan sarkas ini boleh berterusan selama bertahun-tahun, sehingga hari apabila, jijik dengan ilusi, mereka keluar darinya selama-lamanya, dan menyedari bahawa kesedaran berada di luar bentuk. Mereka ini mempunyai peluang untuk melampaui batas bentuk dan akhirnya menemui undang-undang hebat minda yang lebih tinggi.

Krisis jati diri rohani tidak mungkin lagi berlaku untuk mereka pada masa ini. Kerana mereka tahu, dari pengalaman mereka sendiri, bahawa segala-galanya melayani pengalaman jiwa melawan ego, sehingga hari ketika ego meninggalkan keperluan pengalaman untuk mengetahui hanya kesedaran supramental (fikiran yang lebih tinggi) dalam dirinya.

Krisis jati diri rohani semakin menjadi krisis zaman moden. Kerana Manusia tidak lagi boleh hidup dengan teknologi dan sains semata-mata. Dia memerlukan sesuatu yang lebih dekat dengannya, dan sains tidak boleh memberikannya kepadanya. Tetapi begitu juga bentuk lama agama Ortodoks. Oleh itu, dia melemparkan dirinya ke dalam pelbagai pengembaraan rohani atau esoterik-spiritual, dengan niat yang kukuh untuk mencari apa yang dia cari, atau mencari apa yang dia mahu cari, dan yang dia tidak tahu tidak dengan tepat. Jadi, pengalamannya membawanya ke batas semua mazhab, semua sekolah falsafah atau esoterik, dan di sini sekali lagi dia mendapati, jika dia lebih bijak daripada rata-rata, bahawa ada had di mana dia percaya untuk mencari jawapan.

Dia akhirnya mendapati dirinya sendirian, dan krisis identiti rohaninya menjadi semakin tidak tertanggung. Sehingga hari apabila dia mendapati bahawa segala-galanya dalam dirinya adalah kecerdasan, kehendak dan cinta, tetapi dia belum cukup mengetahui undang-undang mereka untuk menemui mekanisme yang tersembunyi dan terselindung di mata Lelaki yang mencari. Alangkah terkejutnya dia melihat! Apabila dia menyedari bahawa apa yang dia cari semasa krisisnya hanyalah mekanisme jiwa dalam dirinya yang berfungsi untuk mendorongnya ke hadapan untuk bangun kepada dirinya sendiri, iaitu, kepadanya.

Dan apabila tahap ini akhirnya dimulakan, Manusia, ego Manusia, kehilangan semangat dan mula memahami sifat kecerdasan supramental (fikiran yang lebih tinggi) dalam dirinya yang membangkitkan, dan membuatnya mengenali ilusi semua Lelaki yang mencari di luar diri mereka, dengan niat terbaik di dunia, dan yang belum menyedari bahawa keseluruhan proses ini adalah sebahagian daripada pengalaman jiwa yang menggunakan ego untuk menyediakannya untuk bersentuhan dengannya.

Manusia tidak lagi berhubung dengan hakikat dirinya. Dan kehilangan hubungan ini begitu meluas di dunia, sehingga Bumi ini mewakili kapal yang penuh dengan orang gila yang tidak tahu ke mana kapal itu pergi. Mereka dipimpin oleh kuasa-kuasa yang tidak kelihatan, dan tiada siapa yang tahu tentang asal usul kuasa-kuasa ini, mahupun niat mereka. Manusia telah dipisahkan daripada yang tidak kelihatan selama berabad-abad sehingga dia benar-benar kehilangan tanggapan tentang realiti. Dan kehilangan kesedaran ini adalah sebab di sebalik yang menimbulkan dinding masalah kewujudannya: identiti. Namun penyelesaiannya begitu dekat dengannya, dan pada masa yang sama begitu jauh. Kalaulah dia tahu mendengar apa yang dia tidak mahu dengar.

Perang mulut dan pertarungan idea sahaja yang tersisa. Manusia manakah yang boleh berdikari, jika dia tidak menyedari bahawa sebahagian daripadanya adalah hebat, manakala yang lain dibatasi oleh pancainderanya, dan kedua-duanya boleh bersatu? Jika manusia suatu hari nanti dapat menyedari bahawa tiada seorang pun di luar dirinya boleh untuknya, dan hanya dirinya yang boleh untuk dirinya sendiri... Tetapi dia takut untuk hidup untuk dirinya sendiri, kerana dia takut apa yang orang lain akan katakan tentang dia... Miskin dia!

Lelaki adalah makhluk yang sentiasa kalah dalam pertarungan melawan ilusi, kerana merekalah yang mengekalkannya hidup dan berkuasa. Semua orang takut memusnahkan apa yang membahayakan mereka. Mimpi ngeri sebenar! Dan yang terburuk masih akan datang! Kerana Lelaki abad ke-XX akan melihat turun ke arahnya makhluk-makhluk yang bergerak di antara bintang-bintang, dan yang dahulunya adalah tuhan baginya.

Masalah identiti peribadi berterusan pada skala planet. Oleh kerana masalah ini berpunca daripada kurangnya hubungan antara minda yang lebih rendah dan minda yang lebih tinggi, kesannya dirasai kedua-dua peringkat dunia dan pada peringkat peribadi, kerana hanya minda yang lebih tinggi dapat menjelaskan kepada Manusia misteri besar planetnya. dan tuhan purbanya. Selagi tuhan-tuhan ini adalah sebahagian daripada sejarah purba, Manusia tidak terganggu olehnya. Tetapi apabila makhluk yang sama ini kembali dan memperkenalkan diri mereka dalam cahaya moden, kejutan pada skala global bergema, dan Lelaki yang belum menemui identiti sebenar mendapati dirinya terperangkap di antara identiti palsunya - dan apa yang dia fikirkan dan percayai - dan fenomena kitaran.

Jika fikirannya terbuka untuk mengalami dan dia menerima kecerdasan sebenar dalam dirinya, maklumat yang diperlukan mengenai salah satu fenomena yang paling mengganggu bagi sebuah planet yang dia tidak tahu dan tidak tahu, Manusia tidak mengalami krisis identiti planet, kerana dia mempunyai sudah menyelesaikan krisis identiti peribadi dalam dirinya.

Memandangkan Kemanusiaan sedang berkembang pesat ke arah titik perubahan dalam sejarah dan kehidupan, keperibadian, iaitu hubungan yang semakin sempurna antara Manusia dan alam semesta, mesti diwujudkan kerana dari keperibadian sebenar, getaran yang ditemui dalam diri Manusia yang telah menemui jati diri sebenar beliau. Dan selagi identiti sebenar ini tidak distabilkan, keperibadian tidak dapat dicapai sepenuhnya, dan seseorang tidak boleh mengatakan bahawa Manusia adalah " matang" , iaitu mampu menghadapi dalam mana-mana peristiwa peribadi atau dunia tanpa diganggu, kerana dia sudah tahu tentang itu dan dia tahu sebabnya.

Apabila kita bercakap tentang krisis identiti secara umum, kita bercakap mengenainya secara psikologi, dalam erti kata bahawa kita cuba untuk menentukan hubungan antara manusia dan masyarakat. Tetapi krisis identiti lebih mendalam daripada itu. Bukan lagi manusia sosial yang menjadi kayu pengukur, normaliti yang mesti kita capai. Sebaliknya, kenormalan mesti diubah, iaitu dipulihkan vis-à-vis itu sendiri.

Apabila Man mula menyedari bahawa identiti sebenar beliau terletak di atas identiti normal Man normal dalam kurungan, dia menyedari dua perkara. Pertama, bahawa apa yang membimbangkan Lelaki biasa tidak lagi membimbangkannya; dan bahawa apa sahaja yang menyesakkan planet subnormal, secara kurungan, adalah perkara biasa. Kemudian fenomena identiti sebenar, dilihat dari perspektif ini, menjadi semakin penting, kerana ia menentukan Manusia mana yang boleh mengatasi kelemahan normal Manusia normal atau tidak sedarkan diri, dan lebih-lebih lagi, menentukan bahawa Lelaki yang tidak lebih normal - itu maksudnya, setakat Manusia yang tidak sedarkan diri dan agak seimbang - boleh menyokong tekanan susunan planet yang berisiko mengganggu makhluk normal dan menyebabkan keruntuhan budaya yang melahirkan Lelaki sedemikian.

Seorang lelaki yang telah menemui identiti sebenar adalah tidak dapat disangkal di atas semua bentuk pengalaman psikologi yang berisiko mengganggu seorang lelaki yang merupakan produk budayanya, dan yang hanya hidup dengan nilai budayanya. Kerana sebenarnya, budaya adalah kanvas yang sangat nipis dan sangat rapuh apabila peristiwa luar datang untuk mengganggunya, iaitu, untuk mentakrifkannya semula dalam kaitannya dengan realiti yang tidak diketahuinya, atau tidak disedari sama sekali. Inilah bahaya dalam Man daripada fenomena identiti yang tidak dapat diselesaikan.

Kerana jika dia tidak menemui identiti sebenar, dia akan menjadi hamba psikologi sosial secara emosi dan mental dan reaksi semula jadinya apabila peristiwa akhir kitaran mengganggu perjalanan normal perkembangannya. Di sinilah Manusia mesti bebas daripada reaksi sosio-individu, supaya dapat menjalani pengalaman mengikut cara pemahaman sejagat. Hanya identiti sebenar sepadan dengan Lelaki sebenar dan kecerdasan sebenar. Hanya identiti sebenar boleh tanpa kesukaran mentafsir peristiwa kosmik, menurut kecerdasan yang terlepas daripada emosi manusia yang mengehadkan.

Masalah krisis identiti dalam Manusia adalah lebih banyak masalah kehidupan daripada masalah psikologi yang mudah. Kategori psikologi yang Manusia cuba fahami untuk mencari dirinya tidak lagi sesuai dengan mereka yang menemui identiti sebenar mereka, kerana mereka tidak lagi mempunyai minat yang sama dalam kehidupan yang mereka miliki ketika mereka bergelut dengan dirinya sendiri. Identiti sebenar beliau setelah memenuhi setiap sudut kewujudannya, dia mendapati dirinya berhadapan dengan diri yang bersarang dalam dimensi lain minda, dimensi atau satah tenaganya yang tidak dikaitkan dengan peniruan kerana dia benar-benar bebas daripada kategori psikologi yang dibentuk oleh struktur emosi dan mental Manusia yang tidak sedarkan diri tanpa identiti sebenar.

Fenomena krisis identiti adalah penderitaan bagi Manusia, kerana dia tidak boleh bahagia dengan sempurna dalam dirinya, dengan dirinya sendiri, apa yang dia sentiasa cari. Baginya, bahagia adalah pengalaman yang dia mahu hidup selama-lamanya. Tetapi dia tidak menyedari bahawa untuk menjadi apa yang dia panggil " bahagia" , anda perlu berasa baik tentang diri anda, iaitu dapat merasai keharmonian dalaman yang sempurna tanpa dunia luar dapat mengganggu keharmonian ini. Dia tidak menyedari bahawa kehidupan tidak dapat dibezakan dengan dirinya sehingga dia mempunyai kuasa dalaman untuk menembusi latar belakang yang memberikan warnanya.

Seorang lelaki yang telah menemui identiti sebenar tidak lagi menjalani kehidupan yang sama seperti yang dia jalani sebelum ini. Warna telah berubah, kehidupan tidak lagi mempunyai daya tarikan yang sama, ia berbeza di setiap peringkat. Kerana ia dibezakan daripada kehidupan sebelumnya yang lain oleh hakikat bahawa individu sebenar yang menentukan kemungkinannya, bukannya yang terakhir itu dikenakan ke atasnya secara kategori oleh budaya di mana dia berakar.

Kehidupan Manusia yang telah menemui identitinya mewakili kesinambungan yang hilang ditelan zaman dan tidak lagi mempunyai had, iaitu penghujung. Sudah, kesedaran ini campur tangan dalam cara hidup dan cara hidup kreatif. Selagi Manusia mengalami identiti, selagi dia tidak mempunyai hubungan dengan kecerdasan sebenar dalam dirinya, dia hanya boleh memenuhi keperluannya. Apabila dia berada dalam cahaya, dia tidak perlu lagi menyara dirinya, kerana dia sudah tahu, melalui getaran, cara hidupnya, dan pengetahuan ini membolehkan dia menjana tenaga kreatif yang diperlukan untuk keperluannya. Kategori psikologi kelangsungan hidup memudar untuk meninggalkan ruang hanya untuk tenaga kreatif yang menggunakan semua sumber Manusia dan meletakkannya pada pelupusan kesejahteraannya.

Bagi Manusia mengatasi masalah identitinya, perpindahan nilai dari alam psikologi ke alam kecerdasan murni mesti berlaku dalam dirinya. Sementara nilai psikologi menyumbang kepada krisisnya, kerana ia terhad kepada pancainderanya, kepada akalnya yang menafsirkan bahan pancaindera, dia memerlukan tongkat pengukur yang tidak tertakluk kepada persetujuan akalnya.

Di sinilah satu jenis pertentangan timbul buat pertama kali dalam dirinya terhadap sesuatu yang meresap ke dalam dirinya dan yang tidak dapat dicegahnya dalam pergerakannya. Apabila pergerakan dimulakan, ia adalah cahaya kecerdasan ini yang bebas daripada ego dan chimeranya. Di sinilah perpindahan nilai-nilai mula dirasai yang mengakibatkan penderitaan dalaman, cukup untuk membuat menembusi kecerdasan cahaya mengikut apa yang mesti dihayati oleh Manusia yang bangkit.

Peralihan nilai hanya dilakukan secara beransur-ansur, untuk membolehkan ego mengekalkan keseimbangan tertentu. Tetapi dari masa ke masa, keseimbangan baru terbentuk dan ego tidak lagi normal, secara sosial; dia sedar. Maksudnya, dia melihat melalui ilusi bentuk dan norma, dan menjadi lebih individu untuk meningkatkan getaran badan halusnya, tahap di mana keperibadiannya akan menjadi asas, dan identiti sebenar.

Anjakan nilai sebenarnya adalah keruntuhan nilai, tetapi kami memanggilnya "anjakan", kerana perubahan yang berlaku sesuai dengan daya getaran yang mengubah cara melihat, supaya cara berfikir dapat menyesuaikan diri dengan kecerdasan. pusat yang lebih tinggi di Man. Selagi ego tidak menyaksikan keruntuhan ini melalui getaran, ia terus membincangkan kategori pemikiran, simbol, yang membentuk dinding identiti palsunya. Tetapi sebaik sahaja dinding ini mula lemah, anjakan nilai sepadan dengan perubahan yang mendalam, yang tidak dapat dirasionalkan oleh ego. Dan kerana tidak dapat dirasionalkan olehnya, dia akhirnya disambar cahaya, iaitu, dia akhirnya dikaitkan dengannya secara kekal dan berkembang.

Kehidupannya, kemudian, berubah mengikut kitaran dan tidak lama lagi, dia tidak lagi menjalaninya dalam had, tetapi dalam potensi. Identitinya semakin ditakrifkan berhubung dengannya, bukannya ditakrifkan berkaitan dengan keinginan subjektifnya. Dan dia mula menyedari apa yang dimaksudkan dengan " diri sebenar dan objektif" .

Apabila dia menyedari diri yang sebenar dan objektif, dia melihat dengan jelas bahawa diri ini adalah dirinya sendiri, ditambah dengan sesuatu yang lain di dalam dirinya yang tidak dilihatnya, tetapi yang dia rasakan hadir, di sana, sesuatu masuk ke dalam dirinya. Sesuatu yang bijak, kekal dan sentiasa ada. Sesuatu yang melihat dengan matanya, dan menafsirkan dunia sebagaimana adanya, dan bukan seperti yang dilihat oleh ego sebelum ini.

Kami tidak lagi mengatakan bahawa Lelaki ini adalah " mental", kami mengatakan bahawa dia adalah " supramental (mental yang lebih tinggi)" , iaitu dia tidak perlu lagi berfikir untuk mengetahui. Penderitaan identiti adalah sangat jauh darinya, dari pengalamannya, sehingga dia terkejut apabila dia melihat kembali masa lalunya, dan melihat apa dia sekarang dan membandingkannya dengan apa yang dia ada. .

BAB 2

Evolusi Ke Bawah dan Evolusi Ke Atas
BdM-RG #62A (diubah suai)

Okay, jadi saya pisahkan evolusi Manusia, saya beri dia lengkung ke bawah dan lengkung ke atas OK. ? Lengkung ke bawah saya panggil "involusi", lengkung ke atas saya panggil evolusi. Dan hari ini Manusia berada di titik pertemuan lengkung ini. Mari letak tarikh: 1969 jika anda mahu. Jika kita melihat evolusi - bukan dari sudut pandangan Darwinis - tetapi dari sudut pandangan ghaib, dengan kata lain menurut penyelidikan dalaman Manusia dan jika kita kembali ke masa lalu, kita boleh mencari di sana dua belas ribu tahun yang lalu keruntuhan. sebuah tamadun besar yang diberi nama Atlantis.

Jadi ia adalah satu tempoh ketika Manusia secara intensif mengembangkan apa yang dipanggil badan astral yang merupakan aspek kesedarannya, yang merupakan kenderaan halus kesedarannya, yang berkaitan secara langsung dengan semua yang psiko-emosi. . Dan kemudian selepas kemusnahan tamadun ini sehingga hari ini, Manusia mengembangkan satu lagi bahagian kesedarannya, yang boleh dipanggil perkembangan kesedaran mental yang lebih rendah, yang menimbulkan perkembangan intelek yang sangat maju, yang hari ini digunakan oleh Manusia. untuk memahami dunia material.

Dan dari tahun 1969 di planet ini, telah berlaku fenomena baru dalam kesedaran Manusia yang boleh diberi nama gabungan atau yang boleh diberi nama kebangkitan kesedaran supramental (fikiran tinggi) di Bumi. Dan terdapat Lelaki di dunia ini yang telah berhenti berfungsi pada tahap minda yang lebih rendah, oleh itu intelek, dan yang telah mula mengembangkan satu lagi lapisan kesedaran yang dipanggil kesedaran supramental (fikiran yang lebih tinggi). Dan Lelaki ini telah membangunkan fakulti yang sedang dalam proses pembangunan dan yang mereka juga akan bertepatan dengan kitaran evolusi yang lain, yang boleh dipanggil bangsa akar keenam.

Secara ghaib, apabila kita bercakap tentang evolusi Manusia, kita bercakap tentang Atlantis yang merupakan kaum akar keempat dengan sub-kaumnya, kaum Indo-Eropah yang mana kita adalah sebahagian daripadanya, yang merupakan sebahagian daripada kaum akar kelima. dan sub kaumnya. Dan kini terdapat permulaan dalam dunia perlumbaan akar baru yang juga akan memberikan sub-kaumnya. Dan akhirnya akan ada perlumbaan akar ketujuh yang akan membolehkan Manusia mencapai tahap evolusi yang cukup maju untuk tidak lagi memerlukan penggunaan organik badan materialnya. Tetapi kita tidak berurusan dengan ini pada masa ini, jadi kita berhadapan dengan kaum akar keenam yang tidak mewakili kaum fizikal, tetapi yang mewakili aspek psikik semata-mata kesedaran mental baru Kemanusiaan masa depan.

Jelas sekali bahawa untuk memahami evolusi Manusia di atas pesawat ini, dari sudut pusaran terbalik menuju ke muktamadnya, yang mungkin dua ribu lima ratus tahun mengikut maklumat yang kita terima, jelas sekali bahawa Manusia akan berlalu. melalui tahap kesedaran yang sangat luar biasa, iaitu sama seperti Lelaki Atlantis terhad berbanding Lelaki bangsa Indo-Eropah, begitu juga Manusia hari ini terhad dan akan terhad berbanding Lelaki seterusnya. evolusi kesedaran supramental (fikiran yang lebih tinggi) di Bumi, yang telah diramalkan oleh Aurobindo.

Apa yang menarik dalam evolusi kesedaran supramental (minda yang lebih tinggi) adalah ini: sama seperti kita manusia hari ini, manusia rasional, manusia Cartes, manusia yang sangat reflektif dari ras akar kelima, sama seperti kita mempunyai kecenderungan. untuk mempercayai bahawa minda kita ditadbir oleh ego kita, seperti hari esok Manusia akan mendapati bahawa minda manusia tidak ditadbir oleh ego, bahawa minda manusia adalah dalam definisi psikologinya, ekspresi reflektif ego, dan sumbernya adalah terletak di dunia selari yang boleh dipanggil "dunia mental" buat masa ini, tetapi yang kemudiannya akan dipanggil "dunia seni bina" .

Dalam erti kata lain, apa yang saya maksudkan ialah semakin Manusia mengambil masalah atau keupayaan atau kebebasan untuk menemui sumber pemikirannya, semakin mungkin dia mula memasuki komunikasi telepsikik dengan dunia selari. , untuk akhirnya tiba dalam perjalanan evolusi, di peringkat dunia, di peringkat sejagat bangsa, untuk dapat dengan serta-merta menguraikan misteri kehidupan, baik di alam materi dan di alam astral jiwa daripada di alam semesta. alam mental Roh. Dalam erti kata lain, apa yang saya maksudkan ialah dia telah tiba, Man, pada titik di mana hari ini adalah mungkin untuk dia mencapai keadaan kesedaran mental yang mencukupi untuk dirinya sendiri.

Dan apabila saya katakan kesedaran mental sara diri, saya tidak bermaksud kesedaran mental berdasarkan nilai psikologi kebenaran. Kebenaran adalah istilah, ia adalah keyakinan peribadi atau keyakinan sosial, atau keyakinan sosiologi kolektif, yang merupakan sebahagian daripada keperluan emosi Manusia sebagai individu atau masyarakat sebagai kolektiviti, untuk memastikan penguasaan dalam dunia kebendaan.

Tetapi dari segi evolusi kesedaran Kemanusiaan masa depan, fenomena kebenaran atau rakan psikologinya, atau nilai emosinya, akan menjadi tidak berguna sama sekali kerana alasan mudah bahawa Manusia tidak akan dapat lagi menggunakan emosinya dalam hati nuraninya. penilaian psikologi pengetahuannya. Dia tidak perlu lagi menggunakan emosi hati nuraninya untuk pembangunan keselamatan mental dirinya.

Jadi Manusia akan benar-benar bebas dalam fikiran untuk dapat bersenam pada alam psikik, ungkapan, penghuraian dan definisi tema-tema kesedaran universal yang akhirnya tidak terhingga yang merupakan sebahagian daripada semua kaum di dunia, yang merupakan sebahagian. semua kaum di kosmos, dan yang sebenarnya merupakan sebahagian daripada kesatuan Roh yang tidak berubah, dalam definisi mutlaknya, sebagai sumber asal Cahaya dan pergerakannya di kosmos.

Jadi akan tiba satu titik dalam evolusi Kemanusiaan apabila akhirnya ego akan menebus masa yang hilang pada kesedaran diri, dan di mana diri akhirnya akan mencapai had kemungkinan definisi psikologinya, dengan memperkenalkan ke dalam kesedarannya. potensi kreatif fikiran murninya, iaitu Rohnya.

Dan kita akan menemui di Bumi, dalam bangsa yang berbeza, di negara yang berbeza, dalam masa yang berbeza, individu yang akan mengetahui gabungan, iaitu, yang akan dapat dengan serta-merta untuk tertarik kepada sumber pengetahuan yang begitu hebat, sehingga sains dunia, dari segi teknologi, teknik, perubatan, psikologi atau sejarah, akan digulingkan sama sekali. Untuk apa ? Kerana buat pertama kali sejak evolusi Manusia, buat pertama kali sejak turunnya Roh ke dalam jirim dan buat pertama kali sejak persekutuan jiwa dengan material, Manusia akhirnya akan mencapai keupayaan untuk menanggung pengetahuan mutlaknya. .

Apa yang saya panggil pengetahuan mutlak ialah keupayaan minda manusia untuk dapat menanggung dan menyerap Cahayanya sendiri. Ilmu mutlak bukan fakulti. Pengetahuan mutlak bukanlah takdir. Ilmu mutlak bukan keperluan. Pengetahuan mutlak ialah penghujung evolusi pembetulan, iaitu, sebahagian daripada medan besar aktiviti Cahaya dalam kosmos dan yang membolehkan semua alam, semua contoh pintar, iaitu, - untuk memberitahu semua spesies pintar di alam semesta untuk bertemu pada satu satah mental yang lebih tinggi, iaitu pada satah tenaga yang cukup kuat untuk mungkin membenarkan semasa evolusi, kehilangan akhirnya bahan badan untuk kebangkitan semula badan eterik yang tidak dapat dielakkan.

Maksudnya, keupayaan dalam Manusia untuk akhirnya memasuki komponen bertenaga dengan matahari yang berbeza yang membentuk organisma sejagat, dan yang merupakan Roh, Cahaya dan asasnya, dalam pergerakan dan pemahaman. panggil kesedaran atom! Jadi akan tiba satu titik semasa evolusi di mana Manusia akan dapat tanpa perlu berfikir, tanpa perlu berfikir, Manusia akhirnya akan dapat campur tangan dalam cara kategori dalam pembinaan mental arketaip involusi dan evolusi kesedaran sejagat di Bumi . Ini bermakna bahawa Manusia akhirnya akan menyedari bahawa dia benar-benar makhluk yang bijak.

Manusia akan menyedari bahawa Kecerdasan bukan sekadar ungkapan satu bentuk pendidikan, tetapi Kecerdasan secara mutlak adalah ciri asas mana-mana minda dalam apa jua perkara sekalipun. Hanya kita pada hari ini di mana sebagai ego atau sebagai diri manusia, kita terpaksa hidup dalam batasan yang telah dikenakan kepada kita oleh refleksi sejagat, iaitu, oleh sejarah dan oleh ingatan Kemanusiaan.

Dan manusia masih belum diberikan - kerana tidak ada sains yang mencukupi dalam bidang ini - manusia masih belum diberi keupayaan untuk mengetahui dan memahami bagaimana cara jiwanya berfungsi, bagaimana egonya berfungsi, bagaimana egonya berfungsi, dan apakah maksud istilah Kecerdasan dalam definisi universalnya, sehingga Manusia hari ini terperangkap oleh badan astralnya, iaitu dengan derianya!

Dia berkewajipan untuk menggantikan pengetahuan asas dan universalnya, pengetahuan kecil yang mengehadkan yang dikondisikan oleh sejarah dan subjek semasa evolusi untuk disemak semula, kerana semua teori sains perlu, bukan dalam erti kata sains hari ini tidak berguna, pada sebaliknya ia sangat berguna, tetapi dalam erti kata bahawa sains hari ini juga membuat perjalanan yang tidak dapat dielakkan ke arah pemansuhannya sendiri. Sama seperti semua tamadun membuat perjalanan mereka yang tidak dapat dielakkan ke arah pemansuhan mereka sendiri.

Tetapi sebagaimana sesebuah tamadun mendapati realiti penghapusannya sangat sukar, begitu juga sains akan mendapati sukar untuk mencapai pemansuhannya sendiri. Dan itu sangat normal. Seseorang tidak boleh meminta makhluk yang berfikir atau makhluk yang mempunyai kesedaran tertentu untuk mempromosikan di dunia kemerosotan mereka sendiri atau kehancuran mereka sendiri. Kita diwajibkan untuk menyedari tentang diri kita, tentang apa yang telah kita lakukan, tentang apa yang boleh kita lakukan, untuk berkembang, untuk membolehkan Umat Manusia berkembang.

Tetapi sebagai individu - saya katakan dengan jelas sebagai individu - kita akhirnya akan diwajibkan untuk menghadapi situasi susunan universal dan kosmik di planet kita, kita akan diwajibkan untuk menghadapi dimensi yang pada masa lalu telah menimbulkan gerakan tahyul yang hebat. di dunia; pergerakan yang pupus dengan evolusi sains, dan pergerakan yang kemudiannya ditolak secara mutlak oleh sains.

Jadi kita akan diwajibkan dari semasa ke semasa untuk menyemak dan menghidupkan semula pengalaman tertentu untuk menyedari bahawa kosmos tidak terhad. Kesedaran manusia itu tidak terhad dan Manusia dalam dalamannya adalah sekuat kesedarannya. Ia adalah sangat penting hari ini dalam dunia di mana kita terpaksa hidup di persimpangan jalan yang banyak arus fikiran yang, secara keseluruhan... Dan apabila saya katakan secara keseluruhan, saya pasti melihat Amerika Syarikat di mana ini pengalaman kolektif dalam konfrontasinya dengan keperibadian cenderung perlahan-lahan mewujudkan psikosis kolektif.

Manusia tidak boleh selama-lamanya dihujani di dunia oleh arus idea-idea yang diperbesar jumlahnya oleh televisyen atau oleh akhbar, atau oleh pelbagai bentuk akhbar bebas. Akan tiba satu titik di mana Manusia tidak lagi dapat menanggung ketegangan jiwa dan psikologi ini yang timbul daripada pelbagai konfrontasi antara kebenaran dan kebohongan. Akan tiba satu titik dalam evolusi kesedaran supramental (fikiran yang lebih tinggi) di Bumi apabila Manusia akan dipaksa untuk mentakrifkan realiti berhubung dengan dirinya sendiri. Tetapi ia akan menjadi "satu dirinya" yang akan universal, ia tidak akan menjadi "satu itu sendiri" yang akan berdasarkan permainan Rohnya sendiri atau kesombongan egonya sendiri, atau ketidakamanan diri saya sendiri.

Maka mulai saat itu, Manusia akan mula dapat memahami fenomena manusia, peradaban dalam semua aspeknya. Dan dia tidak akan lagi " *disumbat"* (*didera*) secara psikologi oleh apa yang berlaku atau oleh apa yang akan berlaku di dunia. Manusia akan mula bebas. Dan dari saat dia mula bebas, dia akhirnya akan mula memahami kehidupan dalam kualiti asasnya. Dan semakin dia berkembang, semakin dia akan memahami kehidupan dengan cara yang mutlak, integral dan dipelajari, dalam erti kata yang hari ini bukan sebahagian daripada kesedaran kaum akar kelima.

Mengapa semua kata-kata ini? Untuk hanya membawa Manusia sedikit demi sedikit untuk memahami bahawa kesetiaan terbesar yang boleh dia berikan kepada dirinya sendiri, mencipta dirinya sendiri, adalah kesetiaan kepada dirinya sendiri. Kita hidup dalam abad di mana kecintaan terhadap individualisme, terutamanya di dunia Barat, sangat maju. Kita telah menjadi semakin individualis, tetapi individualisme, jika ia kekal sebagai sikap, secara asasnya tidak disepadukan ke dalam realiti manusia. Dalam erti kata lain, berjalan di jalan dengan seluar dalam merah dan selipar kuning dan bercinta di New York, di Times Square New York, adalah satu bentuk individualisme. Tetapi ia adalah kesipian, ia adalah satu bentuk astralisasi kesedaran manusia.

Manusia tidak perlu mengekalkan keperibadiannya, untuk menyatakan keperibadiannya dalam erti kata yang konkrit, untuk mengenepikan sensitiviti orang ramai atau mencemuh sensitiviti rakyatnya atau mencemooh sensitiviti penduduknya. Ia satu ilusi! Dan ia adalah sebahagian daripada fesyen ciri abad kedua puluh, akhirnya ia menjadi cetek, akhirnya ia menjadi bodoh, akhirnya ia benar-benar tidak mempunyai estetika. Jadi Manusia baru, evolusi kesedaran supramental (mental yang lebih tinggi) di Bumi, sememangnya, akan membolehkan Manusia mengembangkan kesedaran yang sangat individu tetapi tidak individualistik.

Manusia akan menjadi individu kenapa? Kerana realiti kesedarannya akan berdasarkan gabungan Rohnya dan tidak diproyeksikan ke dunia di mata Lelaki, untuk mendedahkan sejenis godaan dengan kesipian. Seorang lelaki tidak perlu bersiar-siar di seluruh dunia dan menjadi terpinggir untuk menjadi nyata. Sebaliknya. Semakin manusia sedar, semakin sedikit dia akan menjadi marginal, semakin nyata dia akan menjadi dan semakin tanpa nama dia akan berada dalam realitinya. Kerana hakikat Manusia adalah sesuatu yang berlaku antara dia dan dirinya dan bukannya antara dia dengan orang lain.

Jika kita melihat evolusi yang perlu bagi kaum akar di planet kita, ia adalah untuk memahami sedikit fenomena manusia. Bahawa kita mewujudkan koordinat, ia adalah pragmatik semata-mata, ia adalah semata-mata untuk memberikan rangka kerja pemahaman kronologi kepada peristiwa yang tidak dapat dielakkan! Tetapi jika kita bercakap tentang bangsa yang sedar, jika kita bercakap tentang Kemanusiaan yang sedar, kita wajib bercakap tentang Lelaki dan individu yang sedar.

Evolusi kesedaran supramental (fikiran yang lebih tinggi) di Bumi tidak akan pernah berlaku pada skala mana-mana kolektiviti. Evolusi kesedaran supramental (minda yang lebih tinggi) di Bumi tidak akan pernah menjadi ekspresi kekuatan kolektif. Ia akan sentiasa menjadi individu di dunia yang akan tertarik sedikit demi sedikit, lebih dan lebih, ke arah titik dalam kesedaran mereka di mana mereka akan bersatu dengan sumber mereka sendiri, Roh mereka, ganda mereka, apa sahaja yang kita panggil. kepada realiti ini yang adalah sebahagian daripada Manusia.

Tetapi pergerakan asas ke arah ini akan berdasarkan ini: ia akan berdasarkan pemahaman fenomena pemikiran yang tidak pernah dilakukan sejak penurunan kuasa. Tidak cukup untuk mengatakan: " *Saya fikir, oleh itu saya ada".* Adalah baik untuk Descartes berkata, *"Saya fikir, oleh itu saya ada,"* kerana ia adalah sebahagian daripada kesedaran bahawa pemikiran itu sendiri mempunyai kuasa yang mesti direalisasikan pada tahap individu.

Tetapi pada tahap kesedaran kreatif, titik akan datang apabila pemikiran Manusia akan diubah sepenuhnya, secara integral. Dan Manusia tidak akan lagi berfikir semasa evolusi. Pemikirannya akan diubah menjadi mod ekspresi kreatif fikirannya yang lebih tinggi. Dan fikiran itu akan menjadi sepenuhnya telepsikik. Dalam erti kata lain, Manusia akan mengalami komunikasi serta-merta dengan satah sejagat dan cara komunikasi ini tidak lagi mencerminkan. Saat pemikiran tidak lagi tercermin dalam fikiran Manusia, pemikiran tidak lagi subjektif. Kita tidak boleh lagi mengatakan bahawa Manusia berfikir, kita mengatakan bahawa Manusia berkomunikasi dengan alam semesta kesedarannya sendiri.

Tetapi bagi manusia untuk memahami perkara ini secara menyeluruh, adalah perlu baginya untuk merealisasikan pemikiran itu, seperti yang kita bayangkan hari ini, seperti yang kita hayati hari ini, sebagaimana ia tetap dalam fikiran kita, seperti yang dihasilkan atau dirasakan oleh kita sebagai ego yang tidak sedarkan diri, mesti membangkitkan dalam diri kita kesedaran tertentu, dalam erti kata bahawa Manusia mesti dapat menyedari bahawa pemikirannya dengan sendirinya memecah-belahkan dia terhadap dirinya sendiri. Hanya setakat dia, atas sebab involusi dan ketidaksadaran, menundukkan dia kepada polariti baik atau jahat, benar dan salah.

Dari saat manusia mempolarisasi fikirannya, sama ada dia mewujudkan koordinat negatif atau positif, dia baru sahaja mencipta perpecahan antara dirinya di alam material dan dirinya di alam kosmik dan sejagat. Ini sangat penting! Ia sangat penting sehingga ia adalah kunci asas kepada evolusi seterusnya. Apa yang membuatkan kita cenderung untuk sentiasa menghidupkan pemikiran kita berhubung dengan polariti adalah ketidakamanan asas ego kita. Ia adalah kapasiti kuat dan vampirik emosi kita. Adalah ketidakmampuan kita sebagai seorang yang ego atau sebagai individu yang tidak berpendidikan atau terlalu berpendidikan, untuk tidak dapat menanggung apa yang kita tahu.

Tidak ada Lelaki di dunia yang tidak tahu sesuatu. Semua Lelaki tahu sesuatu tetapi tidak ada pihak berkuasa di seluruh dunia, tidak ada definisi budaya, tidak ada sokongan budaya di dunia yang boleh menyokong Lelaki mengetahui sesuatu. Terdapat institusi yang memberi mereka hak untuk mengetahui sesuatu untuk memulakan pengetahuan ini dan mengkondisikan fikiran Manusia dengannya. Itu yang kita panggil sains pada tahap yang berbeza, itu perkara biasa.

Tetapi tidak ada gerakan yang bertentangan di mana institusi-institusi di dunia boleh memberikan atau mengembalikan kekuasaannya kepada Manusia, iaitu mengembalikan kepadanya dimensi kecil dirinya yang suatu hari nanti boleh menjadi sangat besar. , iaitu Cahayanya sendiri. Dan anda boleh mengambil ujian dengan cara yang sangat mudah dalam alam rohani, dalam alam agama. Suatu hari nanti, apabila pusat-pusat Manusia cukup terbuka, dia akan dapat melakukan perkara yang sama dalam bidang sains.

Seorang lelaki yang berada di dunia dan yang, sebagai contoh, akan pergi menemui seorang ulama atau seseorang yang bekerja dalam agama dan yang akan bercakap dengannya tentang Tuhan, dan yang akan berkata: "Nah, baiklah, Tuhan adalah seperti itu, perkara yang sedemikian *, perkara yang sedemikian"* , seseorang akan berkata kepadanya: " *Tetapi dengan hak apa anda bercakap tentang Tuhan? Dengan hak apa kamu bercakap tentang Tuhan"...?* Dan jika Manusia kurang berkembang dan benar-benar boleh memecah-belah bentuk Tuhan untuk mengeluarkan atau memunculkan bentuk lain yang merupakan sebahagian daripada dimensi kreatif fikirannya, dia akan lebih ditolak oleh penginstitusian Tuhan.sebuah ilmu yang berkaitan dengan pemahaman tentang dunia yang tidak kelihatan.

Maka itulah sebabnya saya mengatakan bahawa Manusia tidak akan dapat memasuki dunia, dalam kesedaran supramental (fikiran yang lebih tinggi), dengan sokongan dunia. Manusia akan mempunyai kesedaran supramental (fikiran yang lebih tinggi) apabila dia telah membebaskan dirinya sepenuhnya daripada keperluan untuk sokongan duniawi, dan akhirnya mula perlahan-lahan menyedari dan menanggung apa yang dia tahu. Dan syarat untuk ini adalah tidak jatuh ke dalam perangkap kekutuban benar dan salah.

Jika Manusia jatuh ke dalam perangkap kekutuban yang benar dan yang salah, dia membangkitkan hati nuraninya, dia tidak menjamin egonya, dan dia akan mengembangkan sikap melampau terhadap realiti. Yang benar dan yang salah hanya mewakili komponen psikologi ketidakupayaan mental untuk mengetahui! Apabila anda makan stik yang baik, anda tidak tertanya-tanya sama ada ia asli atau ia palsu, tidak ada kekutuban, sebab itu ia bagus. Tetapi jika anda mula tertanya-tanya jika ada kutu di sana, oh, perut anda tidak akan bertindak balas! Dan ia adalah perkara yang sama pada tahap pengetahuan, pada tahap pengetahuan.

Pengetahuan adalah kepada minda yang lebih rendah apa yang mengetahui kepada minda yang lebih tinggi. Ilmu adalah sebahagian daripada keperluan ego manakala mengetahui adalah sebahagian daripada realiti diri. Jadi tidak ada pembahagian atau pemisahan antara mengetahui dan mengetahui. Pengetahuan adalah sebahagian daripada satu tahap kesedaran dan pengetahuan adalah sebahagian daripada tahap yang lain.

Dalam alam ilmu, kita bercakap tentang perkara tertentu dan dalam alam ilmu kita bercakap tentang perkara lain. Kedua-duanya boleh bertemu, bersaudara bersama dan menjadi sangat baik bersama. Tingkat empat sentiasa baik dengan tingkat lima di atasnya… Dan Manusia adalah makhluk multidimensi, tetapi Manusia juga makhluk yang memiliki dan menjalani kesedaran pengalaman. Kami mempunyai kesedaran eksperimen di Bumi. Kami tidak mempunyai kesedaran kreatif.

Lihatlah kehidupan anda! Kehidupan anda adalah pengalaman! Dari saat anda memasuki dunia, hidup anda sentiasa tentang pengalaman, tetapi Manusia tidak boleh hidup dengan pengalaman selama-lamanya. Pada suatu hari Manusia perlu hidup dengan kesedaran kreatif, pada masa itu kehidupan adalah bernilai hidup, kehidupan menjadi sangat besar, sangat luas, ia berkuasa dalam kreativiti, dan Manusia berhenti menjalani pengalaman jiwa. Tetapi mengapa Manusia menjalani pengalaman itu? Kerana ia melekat pada kuasa yang kuat - yang saya panggil ingatan - yang sebenarnya adalah apa yang anda panggil "jiwa".

Manusia tidak hidup dengan Rohnya, dia terikat dengan jiwa, dia hidup oleh jiwa, dia sentiasa divampirkan oleh jiwa. Orang yang telah meneliti kelahiran semula *atau* orang yang telah menyelidik untuk kembali ke masa lampau tertentu telah menentukan dengan baik bahawa orang-orang tertentu hari ini mengalami perkara-perkara tertentu, kerana dalam kehidupan sebelumnya, mereka mengalami punca itu. Ada orang hari ini yang tidak dapat memasuki lif (lif) kerana mereka mengalami trauma yang datang dari sebelum kehidupan material, atau yang telah lemas dalam keadaan sebelumnya, mereka tidak mampu... Mereka menyesakkan. Jadi Manusia menjalani pengalaman jiwa.

Dia hidup, dia melekat pada ingatannya, sama seperti ingatan tidak sedar yang sangat luas tentang pergerakan evolusinya sebelum ini sebagai ingatan yang sangat luas yang dia hayati hari ini sebagai makhluk eksperimen. Manusia tidak boleh hidup selama-lamanya dari pengalaman di Bumi! Ia adalah satu penghinaan kepada Kecerdasan Sejagatnya. Ia sama sekali tidak dapat diselaraskan dengan sifat Manusia bahawa Manusia tidak boleh berkata: " *Baiklah, dalam sepuluh tahun saya mahu melakukan perkara seperti itu, dalam lima tahun saya mahu melakukan perkara sedemikian",* ia sama sekali tidak dapat diselaraskan dengan sifat Lelaki yang dia tidak tahu masa depannya!

Tidak sesuai dengan sifat Manusia bahawa dia tidak mengetahui sifat Manusia sebelumnya. Dalam erti kata lain, adalah tidak dapat diselaraskan dengan Roh Manusia bahawa Roh dalam Manusia ini dipaksa untuk hidup menurut imlak akal, kerana Manusia di alam material hari ini adalah sebahagian daripada generasi yang kesedarannya sedang menurun. Kesedaran Manusia mesti berlalu dari penurunan ke dalam jirim ke arah keluar akhirnya ke arah eterik, iaitu sebahagian daripada realiti planet yang pada akhirnya adalah dunia di mana Manusia secara semula jadi mesti hidup keabadian.

Manusia tidak diciptakan untuk menjadi bahan dan mati. Apa yang kita panggil kematian, iaitu untuk mengatakan apa yang kita panggil kembalinya manusia atau jiwa ke alam astral, adalah sebahagian daripada ketidaksadaran manusia. Ia adalah sebahagian daripada fakta bahawa Manusia benar-benar terputus dari litar sejagat yang merupakan sumber generasinya, yang merupakan sumber Kepintarannya, yang merupakan sumber tenaganya, yang merupakan sumber diri planetnya! Jadi Manusia mesti kembali kepada sumber, tetapi Manusia tidak boleh kembali kepada sumber melalui ilusi rohani, sejarah involusi.

Manusia tidak akan dapat kembali kepada sumbernya dengan menggunakan idea-idea lama yang memaksanya menjadi tawanan materi. Manusia tidak akan kembali kepada sumbernya dengan menggunakan cara lama yang menjadikannya makhluk dengan kesedaran eksperimen. Manusia tidak akan kembali kepada asalnya dengan beriman.

Manusia akan kembali kepada sumbernya dengan berkembang secara beransur-ansur semasa evolusinya, keupayaan untuk menyokong apa yang dia tahu.

Tetapi dalam dunia hari ini, kita ditakdirkan untuk sebuah mitologi, kepada sistem psikologi diri kita. Kita ditakdirkan untuk cengkaman sikap mental psikologi yang mempengaruhi semua Kemanusiaan: kepercayaan. Kenapa manusia perlu percaya? Sebab dia tak tahu! Kenapa manusia perlu percaya? Kerana dia adalah makhluk kesedaran pengalaman, jadi dia tidak mempunyai Cahaya dalam fikiran. Dia hidup dalam pergerakan kesedaran kecilnya yang sangat gelap, jadi dia wajib percaya untuk melekatkan dirinya pada sesuatu yang penting dan mutlak.

Tetapi kepercayaan kepada mutlak ini yang merupakan sebahagian daripada penyesuaian psikologi ego, kepercayaan kepada mutlak ini, ia ditubuhkan oleh siapa? Ia telah ditubuhkan oleh Man of Involution. Anda tahu betul bahawa jika anda pergi ke dunia dan anda menceritakan kisah kepada seseorang, bahawa kisah yang akan anda ceritakan tidak lagi sama apabila ia diterima dan diberitahu oleh orang lain, daripada yang anda katakan pada asalnya .

Bayangkan seseorang keluar ke dunia dan cuba mengulangi apa yang saya katakan hari ini, sebagai seorang inisiat, anda boleh bayangkan bagaimana ia akan keluar esok! Jadi ada Lelaki pada masa lalu yang melakukan sesuatu, ada Inisiatif yang datang ke dunia untuk membantu evolusi Kemanusiaan. Tetapi apa yang dikatakan oleh makhluk-makhluk ini dan apa yang dilaporkan tentang apa yang mereka katakan adalah perkara lain.

Dan saya boleh memberitahu anda satu perkara secara substantif - kerana saya telah mengetahui fenomena itu selama bertahun-tahun - adalah mustahil bagi seorang lelaki untuk mengulangi dengan sempurna apa yang dikatakan dengan sempurna. Cuba lakukannya apabila anda pulang ke rumah malam ini! Mustahil untuk manusia mengulangi apa yang diperkatakan dengan sempurna. Dan saya akan memberitahu anda mengapa. Kerana apa yang dikatakan dengan sempurna - dalam erti kata lain apa yang tidak diwarnai oleh ego, apa yang tidak dikaburkan, apa yang bukan sebahagian daripada ketidaksadaran Manusia, tetapi apa yang menjadi sebahagian daripada kosmisiti Manusia - ia tidak ditujukan kepada ego Manusia atau kepada ego Manusia, atau kepada akal Manusia. Ia ditujukan kepada Rohnya.

Dan jika Manusia itu tidak berada dalam Roh-Nya, bagaimanakah anda mengharapkan dia menerima apa yang telah dikatakan oleh Roh lain? Itu mustahil. Jadi pada masa itu ada pewarna. Dan dari pewarnaan kata-kata Para Inisiat lahir apa yang kita panggil agama untuk manfaat evolusi Kemanusiaan. Dan saya bersetuju dan saya sangat gembira bahawa ini berlaku dan ini telah dilakukan, kerana ia perlu. Tetapi akan tiba masanya semasa evolusi apabila Manusia tidak lagi memerlukan sokongan moral untuk memberikan nuraninya kepenuhan pengetahuannya sendiri. Itulah kesedaran supramental (fikiran yang lebih tinggi).

Dan kerana kita bercakap dengan Quebeckers, kerana kita bercakap dengan orang yang, atas sebab yang sangat baik, mempunyai peluang untuk mengalami kedekatan tertentu dengan dunia rohani yang diberikan agama kepada mereka, kita sudah mempunyai kemajuan, dalam pengertian ini bahawa sudah, kita adalah makhluk yang sudah mempunyai sensitiviti tertentu terhadap yang tidak kelihatan.

Tetapi dari sana untuk memasuki pencarian kesedaran yang mendalam dengan menggunakan laluan rohani involusi akan membawa kita terus ke polariti diri. Ia akan membawa kita kepada konflik yang baik dan yang jahat, yang benar dan yang salah, dan ia akan mewujudkan penderitaan yang besar bagi kita dalam fikiran.

Inilah sebabnya saya berkata: Manusia yang sedar, evolusi kesedaran supramental (fikiran yang lebih tinggi) di Bumi akan bermula dari saat apabila Manusia sudah memahami keperluan untuk tidak menundukkan pemikirannya kepada yang benar dan palsu. Tetapi untuk belajar secara beransur-ansur untuk menghayatinya dan menyokong pergerakannya sehingga pemikiran ini suatu hari nanti menjadi sempurna, iaitu benar-benar dalam Cahayanya sendiri, benar-benar terdepolarisasi, sehingga akhirnya ego dia, saya... Ego, jiwa dan Roh bersatu dan menjadikan Manusia sebagai makhluk yang nyata.

Apakah makhluk sebenar? Makhluk sebenar adalah makhluk sebenar! Dia bukan makhluk yang memerlukan kebenaran, dia bukan makhluk yang memakan kebenaran. Jika anda makan kebenaran, esok anda akan makan kebohongan, kerana akan ada orang yang akan membawa anda lebih jauh ke kurungan Infiniti realiti. Jika anda makan kebenaran, suatu hari nanti anda perlu mengambil langkah ini semula, kerana satu-satunya perkara yang sesuai dengan manusia, yang sesuai dengan hati nuraninya, yang sesuai dengan semangatnya, yang sesuai dengan jiwanya, yang sesuai dengan egonya, yang sesuai dengan dirinya. , adalah kedamaian.

Tetapi apa itu keamanan? Keamanan adalah penghentian, penghentian pencarian. Anda akan berkata: " *Ya, tetapi anda perlu mencari"* , saya berkata: Ya, Manusia sedang mencari, walaupun anda sendiri yang anda cari, semua Lelaki sedang mencari, tetapi akan tiba satu titik semasa evolusi di mana Manusia akan Tidak akan ada lagi pencarian, Manusia tidak perlu lagi mencari, dan Manusia akan berhenti mencari apabila dia akhirnya menyedari bahawa dia tahu.

Dan di sana anda akan berkata: " *Ya, tetapi bagaimana seseorang boleh tahu bahawa dia tahu"...* Anda akan mengetahuinya selagi anda membenarkan diri anda menanggungnya, selagi anda tidak perlu menghubungi sesiapa untuk mengetahuinya. jika anda betul. Dan kemudian anda akan berkata: " *Ya, tetapi jika kami betul atau jika kami fikir kami betul, ia berbahaya".* Saya akan berkata: Ya, kerana Lelaki yang mencari kebenaran adalah Lelaki yang sudah mencari alasannya!

Tetapi tidakkah terdapat pengalaman dalam hidup anda, dalam kehidupan seharian anda, dalam sudut peribadi anda, tidakkah ada masa dalam hidup anda apabila anda dapat merasakan bahawa apa yang anda tahu, adakah itu? Dan apabila itu sahaja, itu sahaja!

(Jadi anda menambah dan anda menambah, dan anda menambah, dan mereka yang akan mempunyai keupayaan untuk menambah " *itu sahaja" mereka* kepada yang lain " *itu itu"* kepada yang lain " *itu itu"*, tetapi " *inilah"* yang nyata, " *inilah"* yang tidak akan dibina di atas kesombongan minda, " *inilah"* yang tidak akan dibina di atas kerohanian atau kebanggaan kerohanian anda, " *itu saja"* yang akan menjadi peribadi kepada anda, " *itulah"* yang akan menjadi universal dengan semua lelaki yang anda temui dan yang akan berada dalam " *itulah" mereka* , pada masa itu anda akan tahu itu !) (hapuskan perenggan ini jika ia tidak dapat diterjemahkan) .

English

Transcription and translation of 2 conferences by Bernard de Montréal.

TEMPORARY FORMAT

This book has been translated by artificial intelligence but not verified by a person. If you would like to contribute by reviewing this book, please contact us.

Main page of our website: http://diffusion-bdm-intl.com/

Our email: contact@diffusion-bdm-intl.com

CONTENTS

Greetings from the entire Diffusion BdM Intl team.

Pierre Riopel April 18, 2023

CHAPTER 1

IDENTITY CP036

Self-identity vis-à-vis others is a universal human problem. And this problem increases when Man lives in a complex society such as modern society. The problem of identity is the suffering of life of the ego, suffering which follows him from the age when he sees himself compared to others. But the problem of identity is a false problem that arises from the fact that the ego, instead of realizing himself according to himself, that is to say according to its own measure, seeks to realize himself competitively against other egos . who suffer, in fact, from the same problem as him.

While the ego looks beyond its fence onto the other's field to admire its flowers, he fails to see that the other is doing the same to himself. The identity, or the identity crisis in Man today is so acute that it ensues a loss of self-confidence which degenerates over time into a total loss of personal consciousness. Dangerous situation, especially if the ego is already weak in character and prone to insecurity.

The problem of identity, that is to say this characteristic of the ego of not seeing himself as high as himself, is in fact a problem of creativity. But when the ego is creative, the problem of identity is not thereby eliminated, for the ego is never perfectly satisfied with himself until he has realized the illusion of his lower self. So that a low-status ego will experience the same identity problem as a higher-status ego, because the comparison between him and another will only change in scale, but will always remain present, because the ego is always in improvement power. And there is no end to the improvement he seeks for himself.

But self-improvement is a blanket that the ego hides under in order to give yourself some reason to live happily. But does he not know that all improvement is already generated by a body of desire ?

The problem of identity comes from the absence of consciousness of real intelligence in Man. As long as Man lives by his intellect, he is supported in his opinions only by sensory experience, it is difficult for him to substitute what he thinks he knows or understands by an absolute value of undetermined intelligence through egocentric experience.

As long as Man desires to manifest himself in life, in order to make his mark, he suffers from this desire. If he manages to achieve his desire, another will push him in the back, and so on. This is why, in Man, any form of defeat constitutes for him any identity crisis, whatever his status, because the problem of identity is not a problem of success, but a problem of conscience, that is to say a problem of real intelligence.

The Man who discovers during his life that the real intelligence overhangs the intellect, already begins to suffer less from the problem of identity, although he can still suffer from an absence of real creativity, equal of what he feels he can manifest. It is only as his identity conforms to the way of life that suits him that he will realize that creativity can take a myriad of forms, and that each Man has a form of creativity that suits him and from this form he can live in perfect harmony in terms of his body of desire and his creative intelligence.

To be creative does not mean to change the world, but to do in a perfect way for oneself, so that the inner world is externalized. This is how the world changes: always from the inside out, never in the opposite direction. The overmind begins to realize the problem of identity. He sees that what he is is still somewhat what he was. But he also sees that as his subtle bodies change, his consciousness grows and the problem of identity slowly disappears, on the surface of what was previously the unconscious ego.

The gradual elimination of the problem of identity in the overmind being finally allows him to live his life as he really sees it, and to be better and better about himself. There is nothing in Man that is so difficult as suffering from identity. Because he suffers in fact from illusory forms, that is to say for reasons that he creates from scratch, due precisely to the fact that he is not intelligent, that is to say, conscious of the creative intelligence in him.

One side of identity is shame in some cases, embarrassment in others, insecurity in the majority. Why would a man of good morals live with shame when it is only the social reflection on his mind imprisoned in the nets of social thought? The same is true of the embarrassment that comes from the ego's inability to immediately get rid of what others may be thinking. If the embarrassed ego got rid of what others can think, his embarrassment would disappear and he could more quickly access his real identity, that is to say, this state of mind which makes a Man see himself always in the light of its own day.

The problem of identity comes from the absence of centricity in Man. And this absence diminishes the penetrating power of the intelligence, which makes Man a slave of his intellect, of that part of himself which does not know the laws of the mind nor the mechanisms of the mind. So that Man, left to his experience, lacks light in his intelligence and is forced to accept the opinion of others regarding the nature of Man.

If Man wonders about himself, how is it possible for another Man to enlighten him, if this other Man is in the same situation as him? But the Man does not realize this, and his problem of identity worsens according to the pressure exerted against the ego by the events.

The ego in the mind is undoubtedly trapped by its way of thinking which is not adjusted to its real intelligence. And this way of thinking contradicts the real of his intelligence, because if he perceived the real of his intelligence through his intuition, for example, he would be the first to refuse the reality of it, because the intellect does not have faith in intuition, he sees it as an irrational part of himself. And since the intellect is rational or supposedly rational, anything opposed to it is not worth recognizing as intelligence. And yet, intuition is indeed a manifestation of real intelligence, but this manifestation is still too weak for the ego to be able to grasp its importance and intelligence. He then withdraws into his rationale and loses the opportunity to discover the subtle mechanisms of the mind which can shed light on his problem of identity.

But the problem of identity must remain with Man, as long as the intellect has not let go and the ego has not listened to himself, internally. If the ego is sensitized to the nature and form of the real intelligence within it, it gradually adjusts and makes more and more of its home in that intelligence. Over time, he goes there more and more regularly, and his identity problem goes away, as he realizes that all he thought of himself was just a psychological and mental distortion of his real intelligence, incapable of going beyond the high walls of his reasoning.

In a complex society, as we know it, only the inner strength of the ego, its real intelligence, can lift it above the bark of opinions and set it on the rock of its true identity. And the more society disintegrates, the more its traditional values crumble, the more the ego is on the way to perdition, for it no longer has the formal social scaffolding to stand up to, in the face of the increasingly bewildering phenomenon of modern life.

But the ego is not always ready to listen to those who can give him the essential keys to understanding its own mystery. Because his psychological deformation already leads him to question everything that does not conform to his subjective way of thinking. This is why the ego cannot be blamed too much for its refusal to see further, but it can be made to realize that although it cannot see further today, tomorrow its vision will widen according to the degree penetration of energy into him.

Because in fact, it is not the ego which overcomes by its own efforts the wall of its identity, but the soul which brings it by suffering, that is to say by the penetration of its light, to register, beyond the intellect, the vibration of intelligence. And this vibrational shock becomes the beginning of the end.

There are less proud egos who open up to the reality, because a kind of humility already predisposes them to their own light. On the other hand, there are egos too proud for this light to pass through, this fine thread. And it's those egos that are most prone to big turns, big setbacks that knock them out and make them more realistic.

The identity crisis is identified with the immaturity of Man. True identity demonstrates the development of true maturity.

The soul is independent of the ego in its actions, and the latter has good play, as long as it does not make himself felt in force at home. It is this moment that the ego does not know. And when he shows up, he realizes that his vanity, his pride, the infatuation he has with himself, with his ideas, burst like an egg under pressure.

The suffering of the soul has its reasons which the ego cannot understand at first, but which it cannot help living either. It is the soul that works. It is time for him to move from one stage to another. The problem of identity, which he experienced at the beginning, reorients himself, and his pride collapses like children play. Whether the ego is more or less proud, it all comes down to insecurity. Often one encounters so-called " solid", "strong" egos , for whom the reality is pure fantasy; it is these egos that suffer the most effect on their identity, when the soul vibrates the mental and the emotional, under the pressure of life events that the ego can no longer control.

It is there, during these difficult experiences, that the ego begins to see himselfi n the true light of its weakness. It is there that he sees that the security of his false identity, where the pride of his intellect prevailed, bursts under the vibratory pressure of the light. It is then said of him that he is changing, that he is no longer the same or that he is suffering. And this is only the beginning, because when the soul begins to burst the walls of false identity, it does not stop its work. For the time has come for the descent of consciousness into Man, of intelligence and of true will and love.

The ego, which feels strong from its false identity, feels weak as a reed when the vibrational shock is felt. And only later does he regain his forces, the forces of the soul, and not the false power of his desire body, over the form which nourishes the emotion and the lower mind.

The identity crisis in Man corresponds to the resistance of the ego to the light of the soul. This correspondence involves in the life of the ego a suffering proportional to this resistance. And all resistance is registered, although it is perceived psychologically or symbolically or philosophically by the ego. Because for the soul, everything is energy in Man, but for Man, everything is symbol. This is why Man finds it so difficult to see, for what he will see, once free of these forms, will be through the vibration, not through the symbol of the form. This is why it is said that the reality is not understood by the form, but is known by vibration which engenders and creates the form in order to express itself.

The problem of identity always invokes a surplus of symbology, that is to say of subjective thought-forms in Man. This surplus, at any given time, coincides with the soul's effort to contact the ego through the thought-form symbol, for that is its only means of evolving it to the ego, inside the mind.

The ego realizes, without understanding the deep reasons, that he seeks to situate himself vis-à-vis himself. But as he is still prisoner of his thought-forms, of his emotions, he believes himself in his movement, in his movement! That is to say, he believes that this research process emanates only from him. And this is its Achilles' heel, because the ego is in the illusion of right and wrong, in the illusion of free will.

When the energy of the soul penetrates and breaks down the barrier of false identity, the ego then realizes that the point is no longer for him to be right, but to have access to his real intelligence. Then he begins to understand. And what he understands is not understood by those who are not in the same intelligence, whatever their good will. Because everything is outside the symbol, everything is **vibratory** .

The problem of identity is inconceivable when the ego and the soul adjust to each other, because the ego no longer pulls the " cover" *(cover)* of reality from its side, while the soul works on the other. There is correspondence between the two, and the personality is the beneficiary. Because the personality is always victim of the gap between the soul and the ego.

As long as the problem of identity exists in Man, he cannot be happy. Because there is division in his life, even if his material life on the surface seems to be going well. It can only really go well in proportion to the unity of itself.

The identity crisis in modern man only beneficially affects those who have already suffered enough setbacks to arouse in them a great desire for balance. But this desire for balance can only be fully realized when the ego has set aside its instruments of torture to manipulate the fine energy of the soul. In the domain of human life where there is great spirituality, the identity crisis can be as acute, if not more, than where one does not encounter this great sensitivity of the ego to this inner something which pushes him inexorably towards a spirituality that is increasingly greater, more and more sought after and ultimately more and more imperfect.

Those who are of this category of Humanity have to see that all forms, even the highest, the most beautiful, veil the true face of the soul, because the soul is not of the plane of the ego; it sees infinitely, and when the ego becomes overly attached to form, even spiritual form, it interferes with the cosmic energy which must pass through the soul and raise the vibratory rate of all the lower principles of the soul. 'Man, so that he may become master of life. When the supramental (higher mental) Man is master of life, he no longer needs to be drawn spiritually to the plane of the soul, for it is the soul, his energy, which descends towards him, and transmits to him his power of light.

The spiritual identity of Man is a presence within him, through the energy form of the soul. But this energy does not have the power of transmutation, although it has the power of transformation over the personality.

But the transformation of the personality alone is not enough, because it is the last aspect of Man. And so long as the ego is not also united with the soul, the spiritual personality can easily lead the Man into a rapid conversion of his morals, to such an extent that any lack of balance in the mind and spirit emotional, can lead him to the acute crisis of spirituality, religious fanaticism.

Thus, even the fiercely spiritual Man can harm himself and society. For fanaticism is a spiritual disease, and those who suffer from it can easily, because of their particular exploitation of the spiritual form, create in others an attraction strong enough to make them great believers, that is, say new slaves to the form, raised by fanaticism on the pedestal which only the spiritually sick can hold in place, if he is aided by the submissive belief of those who are as ignorant as he, but more insensitive to this form of illness.

More and more Men, without becoming fanatically spiritual, become too impressed with their spirituality and do not know its limits, that is, the illusions of form. Sooner or later they look into the past and realize that they have fallen victim to the illusion of their spirituality. So they throw themselves into another spiritual form, and this circus can continue for many years, until the day when, disgusted with the illusion, they come out of it forever, and realize that consciousness is beyond the form. These have the opportunity to go beyond the limits of the form and finally discover the great laws of the higher mind.

The crisis of spiritual identity is no longer possible for them at this time. Because they know, from their own experience, that everything serves the experience of the soul against the ego, until the day when the ego leaves the necessity of the experience to know only the supramental consciousness (higher mind) in him.

The crisis of spiritual identity is increasingly becoming the crisis of modern times. Because Man can no longer live on technology and science alone. He needs something else closer to him, and science can't give it to him. But neither did the old form of Orthodox religion. So he throws himself headlong into a myriad of spiritual or esoteric-spiritual adventures, with the firm intention of finding what he is looking for, or looking for what he wants to find, and that he does not know not precisely. So, his experience brings him to the confines of all sects, all philosophical or esoteric schools, and here again he discovers, if he is more intelligent than the average, that there are limits where he believed to find answers.

He finally finds himself alone, and his crisis of spiritual identity becomes more and more unbearable. Until the day when he discovers that everything in him is intelligence, will and love, but that he does not yet know enough of their laws to discover the mechanism hidden and veiled in the eyes of the Man who seeks. What a surprise he saw! When he realizes that what he was looking for during his crisis was just a mechanism of the soul within him that served to drive him forward to wake up to himself, that is, to her.

And when this stage is finally begun, Man, the ego of Man, despiritualizes and begins to understand the nature of the supramental intelligence (higher mind) within him which awakens, and makes him recognize the illusion of all Men who search outside themselves, with the best intentions in the world, and who have not yet realized that this whole process is part of the experience of the soul which uses the ego to prepare him to come into vibrational contact with her.

Man is no longer in touch with the reality of his being. And this loss of contact is so widespread on the globe, that this Earth represents a ship full of madmen who do not know where the ship is going. They are led by unseen forces, and no one has any idea of the origin of these forces, nor of their intentions. Man was separated from the invisible for so many centuries that he totally lost the notion of reality. And this loss of consciousness is the reason behind which rises the wall of his existential problem: identity. And yet the solution is so close to him, and at the same time so far away. If only he knew how to listen to what he doesn't want to hear.

The war of words and the battle of ideas is all he has left. What Man can be self-sufficient, if he does not realize that part of him is great, while another is limited by his senses, and that the two can come together? If Man could one day realize that no one outside himself can for him, and that only himself can for himself… But he is afraid to live for himself, because he fears what others will say of him... Poor as he is!

Men are beings who constantly lose the fight against illusion, because they are the ones who keep it alive and powerful. Everyone is afraid of destroying what harms them. A real nightmare! And the worst is yet to come! Because the Man of the XXth century will see descending towards him beings who move between the stars, and who were formerly gods for him.

The problem of personal identity continues on a planetary scale. As this problem stems from the lack of connection between the lower mind and the higher mind, its effect is felt both on the world level and on the personal level, for only the higher mind can explain to Man the great mysteries of his planet. and its ancient gods. As long as these gods are part of ancient history, Man is not troubled by them. But when these same beings return and make themselves known in a modern light, the shock on a global scale reverberates, and the Man who has not discovered his real identity finds himself caught between his false identity - and what she thinks and believes - and the cyclical phenomenon.

If his mind is open to experience and he receives real intelligence within him, the necessary information concerning one of the most disturbing phenomena for a planet which he does not know and does not know, Man does not experience a planetary identity crisis, because he has already resolved the personal identity crisis within himself.

Since Humanity is advancing rapidly towards a turning point in history and life, individuality, that is to say the increasingly perfected relationship between Man and the cosmos, must be established because it is from the real individuality that the vibration that one finds in the Man who has discovered his true identity manifests. And as long as this real identity is not stabilized, individuality is not completely accomplished, and one cannot say that Man is “mature” , that is to say capable of facing in any personal or world event without being disturbed, because he already knows about it and he knows the reason for it.

When we talk about identity crisis in general, we are talking about it in a psychological way, in the sense that we are trying to define the relationship between man and society. But the identity crisis goes much deeper than that. It is no longer the social man who becomes the measuring stick, the normality that we must achieve. On the contrary, normality must be transposed, that is to say resituated vis-à-vis itself.

When Man begins to realize that his real identity lies above the normal identity of normal Man in parentheses, he realizes two things. Firstly, that what worries the normal Man no longer worries him; and that whatever jostles a subnormal planet, parenthetically, is normal. Then the phenomenon of real identity, seen from this perspective, becomes more and more important, because it determines which Man can overcome the normal weaknesses of the normal or unconscious Man, and moreover, determines that the Man who does not is more normal - that is to say, to the extent of the unconscious and relatively balanced Man - can support pressures of a planetary order which risk upsetting a normal being and causing the collapse of a culture which gives birth to such a Man .

A Man who has discovered his real identity is incontestably above all forms of psychological experiences which risk disturbing a Man who is quite simply the product of his culture, and who only lives by the values of his culture. Because in fact, a culture is a very thin and very fragile canvas when external events come to disturb it, that is to say, to redefine it in relation to a reality that it does not know, or that it is totally unaware of. This is the danger in Man of the phenomenon of unresolved identity.

Because if he does not discover his real identity, he will be emotionally and mentally a slave to social psychology and his natural reactions when end-of-cycle events disrupt the normal course of his development. It is here that Man must be free from socio-individual reactions, in order to be able to live the experience according to a mode of universal understanding. Only the real identity corresponds with the real Man and the real intelligence. Only the real identity can without difficulty interpret cosmic events, according to an intelligence which is detached from the limiting emotions of Man.

The problem of the identity crisis in Man is much more a problem of life than a simple psychological problem. The psychological categories that Man seeks to understand in search of himself no longer suit those who discover their true identity, because they no longer have the same interest in life that they had when they were struggling with himself. His real identity having filled every corner of his being, he finds himself faced with a self that is lodged in another dimension of his mind, dimension or plane of energy that is not associable by imitation because he is totally independent of the psychological categories formed by the emotional and mental structures of the unconscious Man without real identity.

The phenomenon of identity crisis is a suffering for Man, because he can never be perfectly happy in himself, with himself, what he constantly seeks. For him, being happy is an experience he wants to live permanently. But he does not realize that to be what he calls " happy" , you have to feel good about yourself, that is to say be able to feel in perfect inner harmony without the outside world being able to disturb this harmony. He doesn't realize that life is indistinguishable from himself until he has the inner power to pierce the backdrop that gives it its color.

A Man who has discovered his real identity no longer lives the same life he lived before. The colors have changed, life no longer has the same appeal, it is different at every level. For it is distinguished from the other previous life by the fact that it is the real individual who determines its possibilities, instead of the latter being imposed on him categorically by the culture in which he is rooted.

The life of the Man who has discovered his identity represents a continuity which is lost in time and which no longer has a limit, that is to say an end. Already, this realization intervenes in the way of life and the creative way of life. As long as Man suffers from identity, as long as he has no contact with the real intelligence within him, he can only meet his needs. When he is in the light, he no longer has to support himself, for he already knows, by vibration, the mode of his life, and this knowledge enables him to generate the creative energy necessary for his needs. The psychological category of survival fades to leave room only for a creative energy that employs all the resources of Man and places them at the disposal of his well-being.

In order for Man to overcome his problem of identity, a displacement of values from the psychological plane to the plane of pure intelligence must occur within him. While the psychological values contribute to his crisis, because they are limited to his senses, to his intellect which interprets the sensory material, he needs a measuring rod which is not subject to the approval of his intellect.

It is here that a kind of opposition arises for the first time in him to something which penetrates into him and which he cannot prevent in its movement. When the movement is started, it is the light of this intelligence which is independent of its ego and its chimeras. It is here that the displacement of values begins to be felt which results in an interior suffering, sufficient to make penetrate the intelligence of the light according to what must be lived by the Man who awakens.

The shift in values is only done gradually, in order to allow the ego to maintain a certain balance. But over time, a new balance is formed and the ego is no longer normal, socially speaking; he is conscious. That is to say, he sees through the illusion of form and norm, and becomes more and more individualized in order to raise the vibration of his subtle bodies, the levels on which his individuality will be based and his real identity.

The displacement of values is actually a collapse of values, but we call it “displacement”, because the changes that take place correspond to a vibratory force which transforms the mode of seeing, so that the mode of thinking can adjust to the intelligence of a higher center in Man. As long as the ego has not witnessed this collapse by vibration, it continues to discuss the categories of thoughts, of symbols, which constitute the walls of its false identity. But as soon as these walls begin to weaken, the displacement of values corresponds to a profound change, which cannot be rationalized by the ego. And not being able to be rationalized by him, he is finally struck by the light, that is to say, he is finally linked to it in a permanent and growing way.

His life, then, is transformed by cycle and soon, he no longer lives it in limits, but in potentials. Her identity is increasingly defined in relation to her, instead of being defined in relation to her subjective desires. And he begins to realize what the " real and objective self" means .

When he realizes the real and objective self, he sees very clearly that this self is himself, plus something else inside himself which he does not see, but which he feels present, there, something goes into him. Something intelligent, permanent and constantly present. Something that watches with its eyes, and interprets the world as it is, and not as the ego saw it before.

We no longer say that this Man is “ mental”, we say that he is “ supramental (higher mental)” , that is to say that he no longer needs to think in order to know. Suffering from identity is so far from him, from his experience, that he is surprised when he looks back at his past, and sees what he is now and compares it to what he was. .

CHAPTER 2

Downward Evolution and Upward Evolution
BdM-RG #62A (modified)

Okay, so I separate the evolution of Man, I give him a downward curve and an upward curve OK. ? The downward curve I call “involution”, the upward curve I call evolution. And today Man is at the meeting point of these curves. Let's put a date: 1969 if you want. If we look at evolution - not from a Darwinist point of view - but from an occult point of view, in other words according to the inner researches of Man and if we go back in time, we can locate there twelve thousand years ago the collapse of a great civilization to which the name of Atlantis was given.

So it was a period when Man intensely developed what is called the astral body which is an aspect of his consciousness, which is a subtle vehicle of his consciousness, which is directly related to all that is psycho-emotional. And then after the destruction of this civilization until today, Man developed another part of his consciousness, which can be occultly called the development of the lower mental consciousness, which gave rise to the very advanced development of the intellect, which today is used by Man to understand the material world.

And from 1969 on this planet, there has been a new phenomenon in the consciousness of Man which can be given the name of fusion or which can be given the name of awakening of the supramental consciousness (higher mind) on Earth. And there are Men in the world who have ceased to function at the level of the lower mind, therefore of the intellect, and who have begun to develop yet another layer of consciousness which is called the supramental consciousness (higher mind). And these Men have developed faculties which are in process of development and which they too will coincide with another cycle of evolution, which one can call a sixth root-race.

Occultly speaking, when we talk about the evolution of Man, we are talking about Atlantis which was the fourth root-race with its sub-races, the Indo-European races of which we are part, which are part of the fifth root-race and its sub-races. And there is now the beginning in the world of a new root-race which will also give its sub-races. And there will ultimately be a seventh root-race which will enable Man to reach a level of evolution sufficiently advanced to no longer need the organic use of his material body. But we are not dealing with this at the moment, so we are dealing with the sixth root-race which does not represent a physical race, but which represents a purely psychic aspect of the new mental consciousness of future Humanity.

It is obvious that to understand the evolution of Man on this plane, from the point of the reversed vortex towards its finality, which is perhaps two thousand five hundred years according to the information that we receive , it is obvious that Man is going to pass through absolutely extraordinary stages of consciousness, that is to say that as much the Man of Atlantis was limited compared to the Man of the Indo-European races, as much the Man of today is limited and will be limited compared to the Man of the next evolution of the supramental consciousness (higher mind) on the Earth, which had been predicted by Aurobindo.

What is interesting in the evolution of the supramental consciousness (higher mind) is this: it is that as much today as we humans, rational humans, Cartesian humans, very reflective humans of the fifth root-race, as much as we have a tendency to believe that our mind is governed by our ego, as much tomorrow Man will discover that the human mind is not governed by the ego, that the human mind is in its psychological definition , the reflective expression of the ego, and that its source is located in parallel worlds which can be called the “mental world” for the moment, but which will later be called the “architectural world” .

In other words, what I mean is that the more Man takes the trouble or the capacity or the freedom to discover the source of his thought, the more it will be possible for him to begin to enter into telepsychic communication with the parallel worlds. , to eventually arrive in the course of evolution, on the world level, on the universal level of the race, to be able to instantly decode the mysteries of life, both in the realm of matter and in the astral realm of the soul than in the mental realm of Spirit. In other words, what I mean is that he has arrived, Man, at a point where today it is possible for him to reach a state of mental consciousness sufficient for itself.

And when I say self-sufficient mental awareness, I don't mean mental awareness based on the psychological value of truth. Truth is a term, it is a personal conviction or a social conviction, or a collective sociological conviction, which is part of the emotional needs of Man as an individual or of society as a collectivity, of ensure predominance in the world of matter.

But in terms of the evolution of the future consciousness of Humanity, the phenomenon of truth or its psychological counterpart, or its emotional value, will be absolutely useless for the simple reason that Man will no longer be able to use emotionality. of his conscience in the psychological evaluation of his knowledge. He will no longer have to use the emotionality of his conscience for the development of the mental security of his self.

So Man will be absolutely free in the mind to be able to exercise on the psychic plane, the expression, the elaboration and the definition of the ultimately infinite themes of the universal consciousness which are part of all the races in the world, which are part of all races in the cosmos, and which are in fact part of the unchanging unity of Spirit, in its absolute definition, as the original source of Light and its movement in the cosmos.

So there will come a point in the evolution of Humanity when finally the ego will have made up for lost time on the consciousness of the self, and where the self will have finally reached the possible limits of its psychological definition, by introducing into its consciousness the creative potential of his pure mind, that is, of his Spirit.

And we will discover on Earth, in different races, in different nations, in different times, individuals who will know the fusion, that is to say, who will come to be able in the instant to gravitate towards sources of knowledge so great , that world science, in terms of technology, technique, medicine, psychology or history, will be totally overthrown. For what ? Because for the first time since the evolution of Man, for the first time since the descent of the Spirit into matter and for the first time since the alliance of the soul with the material, Man will have finally attained the capacity to bear its absolute knowledge.

What I call absolute knowledge is the capacity of the human mind to be able to bear and absorb its own Light. Absolute knowledge is not a faculty. Absolute knowledge is not predestination. Absolute knowledge is not a need. Absolute knowledge is a correctional evolutionary end, that is, part of the great field of activity of the Light in the cosmos and which enables all realms, all intelligent instances, that is, - to tell all intelligent species in the universe to meet on a higher mental plane, that is to say on a plane of energy powerful enough to possibly allow during evolution, the eventual disappearance of the body material for the inevitable resurrection of the etheric body.

That is to say, the capacity in Man to finally enter into an energetic component with the different suns which make up the universal organism, and which are its Spirit, its Light and its foundation, in movement and in understanding. infinite of what we today call atomic consciousness! So there will come a point during evolution where Man will be able without having to think, without having the need to think, Man will be able to finally intervene in a categorical way in the mental construction of involutionary archetypes and evolutionaries of universal consciousness on Earth. This means that Man will eventually come to realize that he is absolutely an intelligent being.

Man will come to realize that Intelligence is not simply the expression of a form of education, but that Intelligence is in an absolute way the fundamental characteristic of any mind in any matter whatsoever. Only we are at a point today where as an ego or as a human self, we are forced to live within the limits that have been imposed on us by universal reflection, that is, by history and by the memory of Humanity.

And man has not yet been given - because there is not enough science in this field - man has not yet been given the ability to know and understand how how does his psyche work, how does his ego work, how does his ego work, and what does the term Intelligence mean in its universal definition, so that Man is trapped today by his astral body, that is to say by his senses!

He is obliged to substitute for his fundamental and universal knowledge, a small limiting knowledge conditioned by history and subject during evolution to be revised, as all the theories of science will have to be, not in the sense that science today is not useful, on the contrary it is very useful, but in the sense that science today also makes its inevitable journey towards its own abolition. Just as all civilizations make their inevitable journey towards their own abolition.

But just as a civilization finds the reality of its abolition very difficult, so science will find it difficult to achieve its own abolition. And that's very normal. One cannot ask beings who think or beings who have a certain consciousness to promote in the world their own decline or their own annihilation. We are obliged to become aware of what we are, of what we have done, of what we can do, in order to evolve, in order to allow Humanity to evolve.

But as individuals - I am saying clearly as individuals - we will eventually be obliged to face up to situations of a universal and cosmic order on our planet, we will be obliged to face up to dimensions which in the past have raised great movements of superstition in the world; movements that died out with the evolution of science, and movements that were then categorically rejected by science.

So we will be obliged over time to review and relive certain experiences in order to realize that the cosmos is unlimited. That human consciousness is unlimited and that Man in his interiority is as powerful as his consciousness can be. It is very important today in a world where we are forced to live at the crossroads of a multitude of currents of mind which, as a whole... And when I say as a whole, I am certainly looking at the United States where this collective experience in its confrontation with individuality tends slowly to create a collective psychosis.

Man cannot indefinitely be bombarded in the world by currents of ideas which are amplified in their number by television or by the newspapers, or by the various forms of the free press. There will come a point where Man will no longer be able to bear this psychic and psychological tension which arises from the various confrontations between truth and lies. There will come a point in the evolution of supramental (higher mind) consciousness on Earth when Man will be compelled to define reality in relation to himself. But it will be “one itself” that will be universal, it will not be “one itself” that will be based on the playfulness of its own Spirit or the vanity of its own ego, or the insecurity of its own me.

So from that moment, Man will begin to be able to understand the human phenomenon, civilization in all its aspects. And he will no longer be “ *stuffed”* (*abused*) psychologically by what is happening or by what will happen in the world. Man will begin to be free. And from the moment he begins to be free, he will finally begin to understand life in its fundamental quality. And the more he evolves, the more he will understand life in an absolute, integral and learned way, in a sense which is not today part of the consciousness of the fifth root-race.

Why all this verbiage? To simply bring Man little by little to understand that the greatest fidelity he can give himself, create himself, is fidelity to himself. We live in a century where the love for individualism, especially in the Western world, is very advanced. We have become more and more individualists, but individualism, if it remains an attitude, is not fundamentally integrated into the reality of human beings. In other words, walking down the street with red panties and yellow slippers and making love in New York, in New York's Times Square, is a form of individualism. But it's eccentricity, it's a form of astralization of human consciousness.

Man does not need to maintain his individuality, to express his individuality in the concrete sense of the term, to flout the sensitivities of the masses or to flout the sensitivities of his people or to flout the sensitivities of his populations. It's an illusion! And it's part of the characteristic fashions of the twentieth century, eventually it becomes banal, eventually it even becomes stupid, eventually it absolutely lacks aesthetics. So the new Man, the evolution of the supramental (higher mental) consciousness on Earth, indeed, will allow Man to develop an extremely individualized but not individualistic consciousness.

Man will be individualized why? Because the reality of his consciousness will be based on the fusion of his Spirit and not projected into the world in the eyes of Men, to reveal a kind of flirtation with eccentricity. A Man doesn't need to wander around the world and be marginal to be real. On the contrary. The more conscious Man is, the less he will be marginal, the more real he will be and the more anonymous he will be in his reality. Because the reality of Man is something that goes between him and himself and not between him and others.

If we look at the necessary evolution of a root-race on our planet, it is to understand a little the human phenomenon. That we establish coordinates, it is purely pragmatic, it is purely to give a framework of chronological comprehension to inevitable events! But if we speak of a conscious race, if we speak of a conscious Humanity, we are obliged to speak of conscious Men and individuals.

The evolution of the supramental consciousness (higher mind) on Earth will never take place on the scale of any collectivity. The evolution of supramental (higher mind) consciousness on Earth will never be the expression of a collective force. It will always be individuals in the world who will gravitate little by little, more and more, towards that point in their consciousness where they will unite with their own source, their Spirit, their double, whatever we may call it. to this reality which is part of Man.

But the fundamental movement in this direction will be based on this: it will be based on the understanding of the phenomenon of thought which has never been done since devolution. It is not enough to say: " *I think, therefore I am*". It was good for Descartes to say, *"I think, therefore I am,"* because it was part of the realization that thought in himselfhas a power that must be realized on the level of the individual.

But on the level of a creative consciousness, the point will come when the thought of Man will be transmuted completely, integrally. And Man will no longer think during evolution. His thought will be transformed into a mode of creative expression of his higher mind. And that mind will become totally telepsychic. In other words, Man will experience instantaneous communication with the universal planes and this mode of communication will no longer be reflective. The moment thought ceases to be reflected in the mind of Man, thought ceases to be subjective. We can no longer say that Man thinks, we say that Man communicates with the universal planes of his own consciousness.

But for man to come to understand this in an integral way, it will be necessary for him to realize that thought, as we conceive it today, as we live it today, as it fixed in our mind, as it is produced or perceived by us as the unconscious ego, must awaken in us a certain realization, in the sense that Man must come to be able to realize that his thought in himselfdivides him against himself. Only insofar as he, for reasons of involution and unconsciousness, subjects him to the polarity of good or evil, of true and false.

From the moment when Man polarizes his mind, whether he establishes negative or positive coordinates, he has just created the split between himself on the material plane and himself on the cosmic and universal plane. This is very important! It is so important that it is the fundamental key to the next evolution. What makes us tend to always live our thought in relation to a polarity is the fundamental insecurity of our ego. It is the powerful and vampiric capacity of our emotions. It is our inability as an ego or as an ill-educated or over-educated individual, to not be able to bear what we know.

There's not a Man in the world Who doesn't know something. All Men know something but there is no worldwide authority, there is no cultural definition, there is no cultural support in the world that can support a Man knowing something . There are institutions which give themselves the right to know something in order to institute this knowledge and condition the mind of Man with it. It's what we call science on different levels, it's normal.

But there is no contrary movement where the institutions in the world can give or give back to Man his authority, that is to say give back to him the small dimension of himself which could one day become very large. , that of his own Light. And you can take the test in a very simple way in the spiritual realm, in the religious realm. One day, when the centers of Man are sufficiently open, he will be able to do the same in the field of science.

A Man who is in the world and who, for example, would go to see a cleric or someone who works in religion and who would speak to him about God, and who would say: “Well, well, God is such a thing, such a thing *, such a thing”* , one would say to him: “ *But by what right do you speak of God? By what right do you speak of God”...?* And if Man is less evolved and can really fragment the form of God to bring out or spring forth other forms which are part of the creative dimension of his mind, he will be even more repelled by the institutionalization of God. a knowledge that relates to the understanding of the invisible worlds.

So that is why I say that Man will not be able to enter the world, in a supramental consciousness (higher mind), with the support of the world. Man will have supramental (higher mind) consciousness when he has completely freed himself from the need for worldly support, and finally begins slowly to realize and bear what he knows. And the condition for this is not to fall into the trap of the polarity of true and false.

If Man falls into the trap of the polarity of true and false, he excites his conscience, he insecures his ego, and he will develop extreme attitudes towards reality. The true and the false represent only psychological components of a mental inability to know! When you eat a good steak, you don't wonder if it's real or if it's fake, there's no polarity, that's why it's good. But if you start wondering if there's vermin in there, oh, then your stomach won't respond! And it's the same thing at the level of knowledge, at the level of knowledge.

Knowledge is to the lower mind what knowing is to the higher mind. Knowledge is part of the need of the ego while knowing is part of the reality of the self. So there is no division or separation between knowing and knowing. Knowledge is part of one level of consciousness and knowledge is part of another.

In the realm of knowledge, we talk about certain things and in the realm of knowledge we talk about other things. The two can meet, fraternize together and be very well together. The fourth floor is always good with the fifth floor above it… And Man is a multidimensional being, but Man is also a being who possesses and lives an experiential consciousness. We have an experimental consciousness on Earth. We have no creative consciousness.

Look at your lives! Your lives are experience! From the moment you enter the world, your life is constantly about experience, but Man cannot live on experience indefinitely. One day Man will have to live with creative consciousness, at that time life is worth living, life becomes very big, very vast, it is powerful in creativity, and Man ceases to live soul experience. But why does Man live the experience? Because it is attached to powerful forces - which I call memory - which are in fact what you call "soul".

Man does not live by his Spirit, he is attached to the soul, he lives by the soul, he is constantly vampirized by the soul. People who have researched rebirthing *or* people who have researched returning to being in a certain past have determined very well that certain people today are suffering from certain things, because in a previous life, they suffered from the cause. There are people today who are not able to enter an elevator (elevator) because they are experiencing traumas that come from before material life, or who have been suffocated in previous conditions, they do not are not capable… They are suffocating. So Man lives the experience of the soul.

He lives, he is attached to his memory, as much the very vast unconscious memory of his previous evolutionary movement as the very vast memory that he lives today as an experimental being. Man cannot indefinitely live from experience on Earth! It is an insult to his Universal Intelligence. It is absolutely irreconcilable with the nature of Man that Man cannot say: " *Well, well, in ten years I want to do such a thing, in five years I want to do such a thing"*, it is absolutely irreconcilable with the nature of Man that he does not know his future!

It is irreconcilable with the nature of Man that he does not know the nature of the Man before him. In other words, it is irreconcilable with the Spirit of Man that this Spirit in Man is forced to live according to the dictations of reason, because Man on the material plane today is part of a generation whose consciousness is descending. The consciousness of Man must pass from the descent into matter towards the eventual exit towards the etheric, that is to say that part of the reality of the planet which is ultimately the world in which Man must naturally live his immortality.

Man is not made to come into matter and die. What we call death, that is to say what we call the return of man or of the soul to the astral plane, is part of man's unconsciousness. It is part of the fact that Man is totally cut off from the universal circuits which are the source of his generation, which are the source of his Intelligence, which are the source of his vitality, which are the source of his planetary self! So Man must return to the source, but Man cannot return to the source through the spiritual, historical illusions of involution.

Man will not be able to return to his source by using the old ideas which forced him to be a prisoner of matter. Man is not going to return to his source by using the old means which made him a being with an experimental consciousness. Man will not return to his source by believing.

Man will return to his source by gradually developing during his evolution, the capacity to support what he knows.

But in today's world, we are doomed to a mythology, to a psychological systematization of our self. We are doomed to the grip of a psychological mental attitude that affects all Humanities: belief. Why does man need to believe? Because he doesn't know! Why does man need to believe? Because he is an experiential consciousness being, so he has no Light in the mind. He lives in the very dark movement of his little consciousness, so he is obliged to believe in order to attach himself to something vital and absolute.

But this belief in the absolute which is part of the psychological conditioning of the ego, this belief in the absolute, it was established by whom? It was established by the Man of Involution. You know very well that if you go out into the world and you tell a story to someone, that the story you are going to tell will no longer be the same when it is received and told by the other, than the one you originally said.

Imagine that someone goes out into the world and tries to repeat what I am saying today, as an initiate, you can imagine how it will come out tomorrow! So there are Men in the past who did things, there were Initiates who came into the world to help the evolution of Humanity. But what these beings said and what was reported of what they allegedly said is another matter.

And I can substantively tell you one thing - because I've known the phenomenon for years - it's absolutely impossible for a man to perfectly repeat what is perfectly said. Try to do it when you get home tonight! It is impossible for a human being to repeat what is perfectly said. And I'll tell you why. Because what is perfectly said - in other words what is not colored by the ego, what is not astralized, what is not part of the unconsciousness of Man, but what is part of the cosmicity of Man - it is not directed to the ego of Man or to the ego of Man, or to the intellect of Man. It's directed to his Spirit.

And if the Man is not in his Spirit, how do you expect him to take up what another Spirit has already said? It's impossible. So at that moment there is coloring. And from the coloring of the words of the Initiates were born what we call religions for the evolutionary benefit of Humanity. And I agree and I'm very happy that this is happening and that this has been done, because it is necessary. But there will come a time during evolution when Man will no longer need moral support to give his conscience the fullness of his own knowledge. That is the supramental consciousness (higher mind).

And since we are talking to Quebeckers, since we are talking to a people who, for very good reasons, have had the chance to experience a certain proximity to the spiritual world that religion has given them, we already have an advancement, in this sense that already, we are beings who already have a certain sensitivity towards the invisible.

But from there to entering into the deeply occult search for consciousness using the spiritual paths of involution will take us directly to the polarity of the self. It will bring us to the conflict of good and evil, of true and false, and it will create great suffering for us in the mind.

This is why I say: The conscious Man, the evolution of the supramental consciousness (higher mind) on Earth will begin from the moment when Man will have already understood the need not to subject his thought to the true and to fake. But to learn gradually to live it and to support its movement until this thought one day comes to be perfect, that is to say totally in its own Light, totally depolarized, so that finally the he ego, the me… The ego, the soul and the Spirit are unified and make Man a real being.

What is a real being? A real being is a real being! He's not a being who needs the truth, he's not a being who eats the truth. If you eat the truth, tomorrow you will eat the lie, because there will be people who will take you even further to the confines of the Infinity of reality. If you eat the truth, one day you will have to take this step again, because the only thing that suits man, that suits his conscience, that suits his spirit, that suits his soul, that suits to his ego, which suits his being, is peace.

But what is peace? Peace is the stoppage, the stoppage of the search. You are going to say: " *Yes, but you have to search"* , I say: Yes, Man is looking for, despite yourselves you are looking for, all Men are looking for, but there will come a point during evolution where Man will not There will be no more searching, Man will no longer have to search, and Man will stop searching when he finally realizes that he knows.

And there you are going to say: “ *Yes, but how can one know that one knows”...* You will know it insofar as you allow yourself to bear it, insofar as you will not have no need to call anyone to find out if you're right. And then you're going to say: “ *Well yes, but if we're right or if we think we're right, it's dangerous”.* I will say: Yes, because a Man who seeks to be right is a Man who is already in search of his reason!

But aren't there experiences in your life, in your everyday life, in your personal corner, aren't there times in your life when you can feel that what you know, is that it? And when that's it, that's it!

(So you add and you add, and you add, and those who will have the ability to add their “ *that's it”* to another “ *that's that”* to another “ *that's that”,* but a “ *this is it”* which is real, a “ *this is it”* which will not be built on the pride of the mind, a “ *this is it”* which will not be built on the spirituality or the pride of your spirituality, a " *that's it"* that will be personal to you, a " *that's that"* that will be universal with all the men you meet and who will be in their " *that's that"* , at that moment you you will know it is !) (eliminate this paragraph if it cannot be translated).

Français

Transcription et traduction de 2 conférences de Bernard de Montréal.

FORMAT TEMPORAIRE

Ce livre a été traduit par intelligence artificielle mais non vérifié par une personne. Si vous aimeriez contribuer en révisant ce livre, s'il vous plait, veuillez communiquer avec nous.

Page principale de notre site Web : http://diffusion-bdm-intl.com/

Notre courriel : contact@diffusion-bdm-intl.com

TABLE DES MATIÈRES

Salutations de la part de toute l'équipe de Diffusion BdM Intl.

Pierre Riopel 18 Avril 2023

CHAPITRE 1

L'IDENTITÉ CP036

L'identité de soi vis-à-vis des autres est un problème universel chez l'Homme. Et ce problème s'accroît lorsque l'Homme vit dans une société complexe telle la société moderne. Le problème d'identité est la souffrance de vie de l'ego, souffrance qui le suit à partir de l'âge où il se voit comparativement aux autres. Mais le problème d'identité est un faux problème qui découle du fait que l'ego, au lieu de se réaliser selon lui-même, c'est-à-dire selon sa propre mesure, cherche à se réaliser compétitivement contre les autres ego qui souffrent, en fait, du même problème que lui.

Alors que l'ego regarde au-delà de sa clôture sur le terrain de l'autre pour admirer ses fleurs, il ne voit pas que l'autre fait la même chose envers lui-même. L'identité, ou la crise d'identité chez l'Homme d'aujourd'hui est tellement aiguë qu'il s'ensuit une perte de confiance en soi qui dégénère avec le temps en une perte de conscience personnelle totale. Dangereuse situation, surtout si l'ego est déjà faible de caractère et enclin à l'insécurité.

Le problème d'identité, c'est-à-dire cette caractéristique de l'ego de ne pas se voir à la hauteur de lui-même, est en fait un problème de créativité. Mais lorsque l'ego est créatif, le problème d'identité n'est pas, par le fait-même, éliminé, car l'ego n'est jamais parfaitement satisfait de lui-même que lorsqu'il a réalisé l'illusion de son moi inférieur. De sorte qu'un ego de faible statut vivra le même problème d'identité qu'un ego de statut supérieur, car la comparaison entre lui et un autre ne changera que d'échelle, mais demeurera toujours présente, car l'ego est toujours en puissance d'amélioration. Et il n'y a pas de terme à l'amélioration qu'il cherche pour lui-même.

Mais l'amélioration de soi-même est une couverture sous laquelle se cache l'ego afin de se donner une certaine raison de vivre heureux. Mais ne sait-il pas que toute amélioration est engendrée déjà par un corps de désir ?

Le problème d'identité provient de l'absence de conscience d'intelligence réelle dans l'Homme. Tant que l'Homme vit de son intellect, qu'il n'est supporté dans ses opinions que de l'expérience sensorielle, il lui est difficile de substituer ce qu'il croit savoir ou comprendre par une valeur absolue d'intelligence non déterminée par l'expérience égocentrique.

Tant que l'Homme désire se manifester dans la vie, afin de faire sa marque, il souffre de ce désir. S'il réussit à concrétiser son désir, un autre le poussera dans le dos, ainsi de suite. C'est pourquoi, chez l'Homme, toute forme de défaite constitue pour lui une crise quelconque d'identité, quel que soit son statut, car le problème d'identité n'est pas un problème de succès, mais un problème de conscience, c'est-à-dire un problème d'intelligence réelle.

L'Homme qui découvre au cours de sa vie que l'intelligence réelle surplombe l'intellect, commence déjà à moins souffrir du problème d'identité, bien qu'il puisse encore souffrir d'une absence de créativité réelle, à l'égal de ce qu'il ressent pouvoir manifester. Ce n'est qu'au fur et à mesure que son identité se conforme au mode de vie qui lui convient qu'il s'apercevra que la créativité peut prendre une myriade de formes, et que chaque Homme possède une forme de créativité qui lui convient mentalement. Et de cette forme il peut vivre en harmonie parfaite sur le plan de son corps de désir et de son intelligence créative.

Être créatif ne veut pas dire changer le monde, mais faire de façon parfaite pour soi, de sorte que le monde intérieur s'extériorise. C'est ainsi que se change le monde : toujours de l'intérieur vers l'extérieur, jamais dans le sens contraire. L'être surmental commence à réaliser le problème d'identité. Il voit que ce qu'il est, est encore un peu ce qu'il était. Mais il voit aussi qu'au fur et à mesure que ses corps changent, sa conscience grandit et le problème d'identité disparaît lentement, sur la surface de ce qui était auparavant l'ego inconscient.

L'élimination graduelle du problème d'identité chez l'être surmental lui permet enfin de vivre sa vie telle qu'il la voit réellement, et d'être de mieux en mieux dans sa peau. Il n'y a rien chez l'Homme qui soit si difficile que de souffrir d'identité. Car il souffre en fait de formes illusoires, c'est-à-dire pour des raisons qu'il se crée de toutes pièces, dues justement au fait qu'il n'est pas intelligent, c'est-à-dire conscient de l'intelligence créative en lui.

Un des à-côtés de l'identité est la honte dans certains cas, la gêne dans d'autres, l'insécurité dans la majorité. Pourquoi un Homme de bonnes mœurs vivrait-il la honte lorsque celle-ci n'est que le reflet social sur son esprit emprisonné dans les filets de la pensée sociale ? Il en est de même pour la gêne qui provient de l'incapacité de l'ego de se débarrasser sur-le-champ de ce que les autres peuvent penser. Si l'ego gêné se débarrassait de ce que les autres peuvent penser, sa gêne disparaîtrait et il pourrait accéder plus rapidement à son identité réelle, c'est-à-dire à cet état d'esprit qui fait qu'un Homme se voit toujours dans la lumière de son propre jour.

Le problème d'identité provient de l'absence de centricité chez l'Homme. Et cette absence diminue le pouvoir de pénétration de l'intelligence, ce qui rend l'Homme esclave de son intellect, de cette partie de lui-même qui ne connaît pas les lois de l'esprit ni les mécanismes de l'esprit. De sorte que l'Homme, laissé à son expérience, manque de lumière dans son intelligence et se voit forcé d'accepter l'opinion d'autrui en ce qui concerne la nature de l'Homme.

Si l'Homme s'interroge sur lui-même, comment est-il possible à un autre Homme de l'éclairer, si cet autre Homme est dans la même situation que lui ? Mais l'Homme ne réalise pas ceci, et son problème d'identité s'aggrave selon la pression exercée contre l'ego par les évènements.

L'ego dans le mental est sans contredit, piégé par sa façon de penser qui n'est pas ajustée à son intelligence réelle. Et cette façon de penser contredit le réel de son intelligence, car s'il percevait le réel de son intelligence par le biais de son intuition, par exemple, il serait le premier à en refuser la réalité, car l'intellect n'a pas foi dans l'intuition, il la considère comme une partie irrationnelle de lui-même. Et comme l'intellect est rationnel ou supposément rationnel, tout ce qui lui est opposé ne vaut pas la peine d'être reconnu en tant qu'intelligence. Et pourtant, l'intuition est bien une manifestation de l'intelligence réelle, mais cette manifestation est encore trop faible pour que l'ego puisse en saisir l'importance et l'intelligence. Il se replie alors sur son rationnel et perd l'opportunité de découvrir les subtils mécanismes de l'esprit qui peuvent éclairer son problème d'identité.

Mais le problème d'identité doit demeurer avec l'Homme, tant que l'intellect n'a pas lâché prise et que l'ego ne s'est pas mis à l'écoute de lui-même, intérieurement. Si l'ego est sensibilisé à la nature et à la forme de l'intelligence réelle en lui, il s'ajuste petit à petit et se fait de plus en plus une demeure dans cette intelligence. Avec le temps, il y va de plus en plus régulièrement, et son problème d'identité disparaît, car il réalise que tout ce qu'il pensait de lui-même n'était qu'une déformation psychologique et mentale de son intelligence réelle, incapable de dépasser les hauts murs de son raisonnement.

Dans une société complexe, telle que nous la connaissons, seule la force intérieure de l'ego, son intelligence réelle, peut l'élever au-dessus de l'aboiement des opinions et l'asseoir sur le roc de sa véritable identité. Et plus la société se désintègre, plus ses valeurs traditionnelles s'effondrent, plus l'ego est en voie de perdition, car il n'a plus l'échafaudage social formel pour se tenir debout, devant le phénomène de plus en plus ahurissant de la vie moderne.

Mais l'ego n'est pas toujours prêt à écouter ceux qui peuvent lui donner les clés essentielles pour comprendre son propre mystère. Car déjà sa déformation psychologique l'entraîne à mettre en question tout ce qui n'est pas conforme à sa façon de penser subjective. C'est pourquoi on ne peut que trop blâmer l'ego dans son refus de voir plus loin, mais on peut lui faire réaliser que bien qu'il ne puisse voir plus loin aujourd'hui, demain sa vision s'élargira selon le degré de pénétration de l'énergie en lui.

Car en fait, ce n’est pas l’ego qui dépasse par ses propres efforts le mur de son identité, mais l’âme qui l’amène par la souffrance, c’est-à-dire par la pénétration de sa lumière, à enregistrer, au-delà de l’intellect, la vibration de l’intelligence. Et ce choc vibratoire devient le début de la fin.

Il y a des ego moins orgueilleux qui s’ouvrent au réel, car déjà une sorte d’humilité les prédispose à leur propre lumière. Par contre, il y a des ego trop orgueilleux pour que passe cette lumière, ce fin filet. Et ce sont ces ego qui sont le plus sujets à de grands tournants, de grands revers qui les assomment et les rendent plus réalistes.

La crise d’identité s’identifie avec l’immaturité de l’Homme. L’identité véritable démontre le développement de la maturité réelle.

L’âme est indépendante de l’ego dans ses agissements, et ce dernier a beau jeu, tant qu’elle ne se fait pas sentir en force chez lui. C’est ce moment que l’ego ne connaît pas. Et lorsqu’il se présente, il réalise que sa vanité, son orgueil, l’infatuation qu’il a avec lui-même, avec ses idées, éclatent comme un œuf sous pression.

La souffrance de l’âme a ses raisons que l’ego ne peut comprendre au début, mais qu’il ne peut non plus s’empêcher de vivre. C’est l’âme qui travaille. Il est temps pour lui de passer d’un stage à l’autre. Le problème d’identité, qu’il a vécu au début, se réoriente, et son orgueil s’effondre comme un jeu d’enfant. Que l’ego soit plus ou moins orgueilleux, tout revient à l’insécurité. Souvent l’on rencontre des ego dits “solides”, “forts”, pour qui le réel est une pure fantaisie ; ce sont ces ego qui subissent le plus d’effet sur leur identité, lorsque l’âme fait vibrer le mental et l’émotif, sous la pression d’évènements de vie que l’ego ne peut plus contrôler.

C’est là, au cours de ces expériences difficiles, que l’ego commence à se voir sous le vrai jour de sa faiblesse. C’est là qu’il voit que la sécurité de sa fausse identité, où primait l’orgueil de son intellect, éclate sous la pression vibratoire de la lumière. On dit alors de lui qu’il change, qu’il n’est plus le même ou qu’il souffre. Et ce n’est que le début, car lorsque l’âme commence à faire éclater les parois de la fausse identité, elle n’arrête plus son travail. Car le temps est venu pour la descente de la conscience dans l’Homme, de l’intelligence et de la volonté et de l’amour véritables.

L’ego, qui se sent fort de sa fausse identité, se sent faible comme un roseau lorsque le choc vibratoire se fait sentir. Et ce n’est que plus tard qu’il reprend ses forces, les forces de l’âme, et non le faux pouvoir de son corps de désir, sur la forme qui nourrit l’émotion et le mental inférieur.

La crise d'identité chez l'Homme correspond à la résistance de l'ego à la lumière de l'âme. Cette correspondance entraîne dans la vie de l'ego une souffrance proportionnelle à cette résistance. Et toute résistance est enregistrée, bien qu'elle soit perçue psychologiquement ou symboliquement ou philosophiquement par l'ego. Car pour l'âme, tout est énergie dans l'Homme, mais pour l'Homme, tout est symbole. C'est pourquoi l'Homme a tant de difficulté à voir, car ce qu'il verra, une fois libre de ces formes, sera par le biais de la vibration, et non par le biais du symbole de la forme. C'est pourquoi l'on dit que le réel ne se comprend pas par la forme, mais se sait par vibration qui engendre et crée la forme pour s'exprimer.

Le problème d'identité invoque toujours un surplus de symbologie, c'est-à-dire de formes-pensées subjectives dans l'Homme. Ce surplus, à un moment donné, coïncide avec l'effort de l'âme d'entrer en contact avec l'ego par le biais du symbole de la pensée-forme, car c'est son seul moyen de le faire évoluer à l'intérieur du mental.

L'ego s'aperçoit, sans en comprendre les raisons profondes, qu'il cherche à se situer vis-à-vis de lui-même. Mais comme il est encore prisonnier de ses pensées-formes, de ses émotions, il se croit dans son mouvement, dans son mouvement ! C'est-à-dire qu'il croit que ce processus de recherche émane seulement de lui. Et ceci est son talon d'Achille, car l'ego est dans l'illusion du vrai et du faux, dans l'illusion du libre arbitre.
Lorsque l'énergie de l'âme pénètre et fait sauter la barrière de la fausse identité, l'ego s'aperçoit alors que le point n'est plus pour lui d'avoir raison, mais d'avoir accès à son intelligence réelle. Il commence alors à comprendre. Et ce qu'il comprend ne se comprend pas par ceux qui ne sont pas dans la même intelligence, quelle que soit leur bonne volonté. Car tout est en dehors du symbole, tout est **vibratoire**.

Le problème d'identité est inconcevable lorsque l'ego et l'âme s'ajustent l'un à l'autre, car l'ego ne tire plus la "couverte" *(couverture)* de la réalité de son côté, tandis que l'âme travaille de l'autre. Il y a correspondance entre les deux, et la personnalité en est le bénéficiaire. Car la personnalité est toujours victime du fossé entre l'âme et l'ego.

Tant que le problème d'identité existe chez l'Homme, il ne peut être heureux. Car il y a division dans sa vie, même si sa vie matérielle en surface semble bien aller. Elle ne peut aller bien réellement qu'en proportion de l'unité de lui-même.

La crise d'identité chez l'Homme moderne n'atteint bénéfiquement que ceux qui ont déjà subi suffisamment de déboires pour que se suscite en eux un grand désir d'équilibre. Mais ce désir d'équilibre ne peut être parfaitement réalisé que lorsque l'ego a mis de côté ses instruments de torture pour manipuler la fine énergie de l'âme. Dans le domaine de la vie humaine où l'on retrouve une grande spiritualité, la crise d'identité peut être aussi aiguë, sinon plus, que là où l'on ne rencontre pas cette grande sensibilité de l'ego à ce quelque chose intérieur qui le pousse inexorablement à une spiritualité de plus en plus grande, de plus en plus recherchée et finalement de plus en plus imparfaite.

Ceux qui sont de cette catégorie de l'Humanité ont à voir que toutes formes, même les plus hautes, les plus belles, voilent le vrai visage de l'âme, car l'âme n'est pas du plan de l'ego ; elle voit infiniment, et lorsque l'ego s'attache outre mesure à la forme, même la forme spirituelle, il fait interférence avec l'énergie cosmique qui doit passer par l'âme et élever le taux vibratoire de tous les principes inférieurs de l'Homme, afin que ce dernier devienne maître de la vie. Lorsque l'Homme supramental (mental supérieur) est maître de la vie, il n'a plus besoin d'être attiré spirituellement vers le plan de l'âme, car c'est l'âme, son énergie, qui descend vers lui, et lui transmet son pouvoir de lumière.

L'identité spirituelle de l'Homme est une présence en lui, par le biais de la forme de l'énergie de l'âme. Mais cette énergie n'a pas le pouvoir de transmutation, bien qu'elle ait le pouvoir de transformation sur la personnalité.

Mais la transformation seulement de la personnalité n'est pas suffisante, car elle est le dernier aspect de l'Homme. Et tant que l'ego n'est pas lui aussi uni à l'âme, la personnalité spirituelle peut facilement entraîner l'Homme dans une conversion rapide de ses mœurs, à un point tel que tout manque d'équilibre dans le mental et l'émotif, peut le mener à la crise aiguë de la spiritualité, le fanatisme religieux.

Ainsi, même l'Homme farouchement spirituel, peut se nuire et nuire à la société. Car le fanatisme est une maladie spirituelle, et ceux qui en sont victimes peuvent facilement, à cause de leur exploitation particulière de la forme spirituelle, créer chez les autres une attraction suffisamment puissante pour faire d'eux de grands croyants, c'est-à-dire de nouveaux esclaves de la forme, élevés par le fanatisme sur le piédestal que seul le malade spirituel peut tenir en place, s'il est aidé par la croyance soumise de ceux qui sont aussi ignorants que lui, mais plus insensibles à cette forme de maladie.

De plus en plus d'Hommes, sans devenir fanatiquement spirituels, deviennent trop impressionnés de leur spiritualité et n'en connaissent pas les limites, c'est-à-dire les illusions de forme. Tôt ou tard, ils regardent dans le passé et s'aperçoivent qu'ils ont été victimes de l'illusion de leur spiritualité. Alors ils se jettent dans une autre forme spirituelle, et ce cirque peut continuer pendant de nombreuses années, jusqu'au jour où, écœurés de l'illusion, ils en sortent pour toujours, et s'aperçoivent que la conscience est au-delà de la forme. Ceux-là ont l'opportunité de dépasser les limites de la forme et enfin découvrir les grandes lois du mental supérieur.

La crise d'identité spirituelle n'est plus possible pour eux à ce moment-là. Car ils savent, de par leur propre expérience, que tout sert à l'expérience de l'âme contre l'ego, jusqu'au jour où l'ego sort de la nécessité de l'expérience pour ne connaître que la conscience supramentale (mental supérieur) en lui.

La crise d’identité spirituelle devient chaque jour, de plus en plus, la crise des temps modernes. Car l’Homme ne peut plus vivre de technologie et de science, seulement. Il a besoin de quelque chose d’autre de plus près de lui, et la science ne peut le lui donner. Mais l’ancienne forme de religion orthodoxe, non plus. Alors, il se lance à tue-tête dans une myriade d’aventures spirituelles, ou ésotérico-spirituelles, avec la ferme intention de trouver ce qu’il cherche, ou de chercher ce qu’il veut trouver, et qu’il ne connaît pas précisément. Alors, son expérience l’amène aux confins de toutes les sectes, de toutes les écoles philosophiques ou ésotériques, et voilà encore qu’il découvre, s’il est plus intelligent que la moyenne, qu’il y a des limites là où il croyait trouver des réponses.

Il se retrouve enfin seul, et sa crise d’identité spirituelle devient de plus en plus insupportable. Jusqu’au jour où il découvre que tout est en lui intelligence, volonté et amour, mais qu’il n’en connaît pas encore suffisamment les lois, pour y découvrir le mécanisme caché et voilé aux yeux de l’Homme qui cherche. Quelle surprise vit-il ! Lorsqu’il réalise que ce qu’il cherchait pendant sa crise n’était qu’un mécanisme de l’âme en lui qui servait à le faire avancer pour qu’il se réveille à lui-même, c’est-à-dire à elle.

Et lorsque cette étape est enfin commencée, l’Homme, l’ego de l’Homme, se déspiritualise et commence à comprendre la nature de l’intelligence supramentale (mental supérieur) en lui qui s’éveille, et lui fait reconnaître l’illusion de tous les Hommes qui cherchent en dehors d’eux-mêmes, avec les meilleures intentions au monde, et qui n’ont pas encore réalisé que toute cette démarche fait partie de l’expérience de l’âme qui se sert de l’ego pour le préparer à entrer en contact vibratoire avec elle.

L’Homme n’est plus en contact avec la réalité de son être. Et cette perte de contact est tellement répandue sur le globe, que cette Terre représente un vaisseau rempli de fous qui ne savent pas où va le navire. Ils sont menés par des forces invisibles, et nul n’a d’idée de l’origine de ces forces, ni de leurs intentions. L’Homme fut séparé de l’invisible pendant tant de siècles qu’il a totalement perdu la notion du réel. Et cette perte de conscience est la raison derrière laquelle s’élève le mur de son problème existentiel : l’identité. Et pourtant la solution est si près de lui, et en même temps si éloignée. Si seulement il savait écouter ce qu’il ne veut pas entendre.

La guerre des mots et la bataille des idées, c’est tout ce qui lui reste. Quel Homme peut se suffire à lui-même, s’il ne réalise pas qu’une partie de lui est grande, tandis qu’une autre est limitée par ses sens, et que les deux peuvent se rejoindre ? Si l’Homme pouvait un jour réaliser que personne en dehors de lui-même peut pour lui, et que seul lui-même peut pour lui-même… Mais il a peur de vivre pour lui-même, car il craint ce que les autres diront de lui... Pauvre qu’il est !

Les Hommes sont des êtres qui perdent constamment la lutte contre l’illusion, car ce sont eux-mêmes qui la maintiennent vivante et puissante. Chacun craint de détruire ce qui lui nuit. Un vrai cauchemar ! Et le pire en est à venir ! Car l’Homme du XXème siècle verra descendre vers lui des êtres qui se déplacent entre les étoiles, et qui étaient autrefois des dieux pour lui.

Le problème d'identité personnelle se continue à l'échelle planétaire. Comme ce problème découle du manque de raccordement entre le mental inférieur et le mental supérieur, son effet se fait sentir autant sur le plan mondial que sur le plan personnel, car seul le mental supérieur peut expliquer à l'Homme les grands mystères de sa planète et de ses anciens dieux. Tant que ces dieux font partie de l'Histoire ancienne, l'Homme n'en est pas troublé. Mais lorsque ces mêmes êtres reviennent et se font connaître sous un jour moderne, le choc à l'échelle mondial se répercute, et l'Homme qui n'a pas découvert son identité réelle se voit coincé entre sa fausse identité - et ce qu'elle pense et croit - et le phénomène cyclique.

Si son mental est ouvert à l'expérience et qu'il reçoit de l'intelligence réelle en lui, l'information nécessaire concernant un des phénomènes les plus troublants pour une planète qu'il ne sait pas et qu'il ne connaît pas, l'Homme ne vit pas de crise d'identité planétaire, car déjà, il a résolu la crise d'identité personnelle en lui-même.

Puisque l'Humanité s'avance à grands pas vers un tournant d'histoire et de vie, l'individualité, c'est-à-dire le rapport de plus en plus perfectionné entre l'Homme et le cosmos, doit être établie car c'est de l'individualité réelle que se manifeste la vibration que l'on trouve chez l'Homme qui a découvert sa vraie identité. Et tant que cette identité réelle n'est pas stabilisée, l'individualité n'est pas totalement accomplie, et l'on ne peut pas dire que l'Homme est "mûr", c'est-à-dire capable de faire face à n'importe quel évènement personnel ou mondial sans être troublé, car déjà il en sait et il en connaît le pourquoi.

Lorsque nous parlons de crise d'identité en général, nous en parlons d'une façon psychologique, dans ce sens que nous cherchons à définir la relation entre l'Homme et la société. Mais la crise d'identité va beaucoup plus loin que cela. Ce n'est plus l'Homme social qui devient le talon de mesure, la normalité que nous devons atteindre. Au contraire, la normalité doit être transposée, c'est-à-dire resituée vis-à-vis de soi-même.

Lorsque l'Homme commence à réaliser que son identité réelle se situe au-dessus de l'identité normale de l'Homme normal entre parenthèses, il s'aperçoit de deux choses. Premièrement, que ce qui inquiète l'Homme normal, ne l'inquiète plus ; et que ce qui bouscule une planète sous-normale, entre parenthèses, est normal. Alors le phénomène d'identité réelle, vu dans cette perspective, devient de plus en plus important, car il détermine quel Homme peut dépasser les faiblesses normales de l'Homme normal ou inconscient, et en plus, détermine que l'Homme qui n'est plus normal - c'est-à-dire dans la mesure de l'Homme inconscient et relativement équilibré - peut soutenir des pressions d'ordre planétaire qui risquent de bouleverser un être normal et faire effondrer une culture qui donne naissance à un tel Homme.

Un Homme qui a découvert son identité réelle est incontestablement au-dessus de toutes formes d'expériences psychologiques qui risquent de troubler un Homme qui est tout simplement le produit de sa culture, et qui ne vit que des valeurs de sa culture. Car en fait, une culture est une toile très mince et très fragile lorsque des évènements extérieurs viennent la troubler, c'est-à-dire la redéfinir par rapport à une réalité qu'elle ne connaît pas, ou qu'elle ignore totalement. Voilà le danger chez l'Homme du phénomène d'identité non résolu.

Car s'il ne découvre pas son identité réelle, il sera esclave émotivement et mentalement de la psychologie sociale et de ses réactions naturelles lorsque les évènements de fin de cycle viendront bouleverser le cours normal de son évolution. C'est ici que l'Homme doit être libre des réactions socio-individuelles, afin de pouvoir vivre l'expérience selon un mode de compréhension universelle. Seule l'identité réelle correspond avec l'Homme réel et l'intelligence réelle. Seule l'identité réelle peut sans difficulté interpréter des évènements cosmiques, selon une intelligence qui se détache des émotions limitatives de l'Homme.

Le problème de la crise d'identité chez l'Homme est beaucoup plus un problème de vie qu'un simple problème psychologique. Les catégories psychologiques que cherche à comprendre l'Homme à la recherche de lui-même, ne conviennent plus à celui qui découvre son identité véritable, car il n'a plus le même intérêt pour la vie qu'il possédait alors qu'il était aux prises avec lui-même. Son identité réelle ayant rempli tous les coins de son être, il se retrouve face à un lui-même qui est logé dans une autre dimension de son mental, dimension ou plan d'énergie qui n'est pas associable par imitation car il est totalement indépendant des catégories psychologiques que forment les structures émotives et mentales de l'Homme inconscient sans identité réelle.

Le phénomène de crise d'identité est une souffrance pour l'Homme, car il ne peut jamais être parfaitement heureux en lui-même, avec lui-même, ce qu'il recherche incessamment. Pour lui, être heureux est une expérience qu'il veut vivre de façon permanente. Mais il ne réalise pas que pour être ce qu'il appelle "heureux", il faut être bien dans sa peau, c'est-à-dire pouvoir se sentir en parfaite harmonie intérieure sans que le monde extérieur puisse troubler cette harmonie. Il ne réalise pas que la vie ne se distingue pas d'elle-même tant qu'il n'a pas le pouvoir intérieur de transpercer la toile de fond qui lui donne sa couleur.

Un Homme qui a découvert son identité réelle ne vit plus de la même vie qu'il vivait auparavant. Les couleurs ont changé, la vie n'a plus le même attrait, elle est différente à tous les niveaux. Car elle se distingue de l'autre vie antérieure par le fait que c'est l'individu réel qui en détermine les possibilités, au lieu que ces dernières lui soient imposées catégoriquement par la culture où il est enraciné.

La vie de l'Homme qui a découvert son identité représente une continuité qui se perd dans le temps et qui n'a plus de limite, c'est-à-dire de fin. Déjà, cette réalisation intervient dans le mode de vie et le mode de créativité de la vie. Tant que l'Homme souffre d'identité, qu'il n'a pas contact avec l'intelligence réelle en lui, il ne peut que subvenir à ses besoins. Lorsqu'il est dans la lumière, il n'a plus à subvenir à ses besoins, car il connaît déjà, par vibration, le mode de sa vie, et cette connaissance lui permet d'engendrer l'énergie créative nécessaire à ses besoins. La catégorie psychologique de la survivance s'estompe pour ne laisser place qu'à une énergie créative qui emploie toutes les ressources de l'Homme et les met à la disposition de son bien-être.

Pour que l'Homme dépasse son problème d'identité, il faut qu'il se produise en lui un déplacement de valeurs du plan psychologique vers le plan d'intelligence pure. Alors que les valeurs psychologiques contribuent à sa crise, car elles sont limitées à ses sens, à son intellect qui interprète le matériel sensoriel, il lui faut une règle de mesure qui ne soit pas soumise à l'approbation de son intellect.

C’est ici que s’élève pour la première fois en lui une sorte d’opposition à quelque chose qui pénètre en lui et qu’il ne peut empêcher dans son mouvement. Lorsque le mouvement est commencé, c’est la lumière de cette intelligence qui est indépendante de son ego et de ses chimères. C’est ici que commence à se faire sentir ce déplacement de valeurs qui résulte en une souffrance intérieure, suffisante pour faire pénétrer l’intelligence de la lumière selon ce qui doit être vécu par l’Homme qui s’éveille.

Le déplacement de valeurs ne se fait que graduellement, afin de permettre à l’ego de maintenir un certain équilibre. Mais avec le temps, un nouvel équilibre se forme et l’ego n’est plus normal, socialement parlant ; il est conscient. C’est-à-dire qu’il voit à travers l’illusion de la forme et de la norme, et s’individualise de plus en plus afin d’élever la vibration de ses corps subtils, paliers sur lesquels se fondera son individualité et son identité réelle.

Le déplacement de valeurs est en réalité un effondrement de valeurs, mais nous l’appelons “déplacement”, car les changements qui s’opèrent correspondent à une force vibratoire qui transforme le mode de voir, afin que le mode de penser puisse s’ajuster à l’intelligence d’un centre supérieur chez l’Homme. Tant que l’ego n’a pas assisté à cet effondrement par vibration, il continue à s’entretenir des catégories de pensées, de symboles, qui constituent les parois de sa fausse identité. Mais dès que ces parois commencent à s’affaiblir, le déplacement de valeurs correspond à un changement profond, qui ne peut être rationalisé par l’ego. Et ne pouvant être rationalisé par lui, il est enfin frappé par la lumière, c’est-à-dire qu’il est enfin lié à elle de façon permanente et grandissante.

Sa vie, alors, se transforme par cycle et bientôt, il ne la vit plus en limites, mais en potentiels. Son identité se définit de plus en plus par rapport à elle, au lieu de se définir par rapport à ses désirs subjectifs. Et il commence à réaliser ce que veut dire “le moi réel et objectif”.

Lorsqu’il réalise le moi réel et objectif, il voit très bien que ce moi est lui-même, plus autre chose à l’intérieur de lui-même qu’il ne voit pas, mais qu’il sent présent, là, quelque part en lui. Quelque chose d’intelligent, de permanent et de constamment présent. Quelque chose qui surveille par ses yeux, et qui interprète le monde tel qu’il est, et non tel que l’ego le voyait auparavant.

On ne dit plus que cet Homme est “mental”, on dit qu’il est “supramental (mental supérieur)”, c’est-à-dire qu’il n’a plus besoin de penser pour savoir. Souffrir d’identité est si loin de lui, de son expérience, qu’il s’étonne lorsqu’il regarde derrière lui dans son passé, et qu’il voit ce qu’il est maintenant et le compare à ce qu’il était.

CHAPITRE 2

Evolution descendante et évolution ascendante

BdM-RG # 62A (modifié)

Bon, alors je sépare l'évolution de l'Homme, je lui donne une courbe descendante et une courbe ascendante OK. ? La courbe descendante je l'appelle "l'involution", la courbe ascendante je l'appelle l'évolution. Et aujourd'hui l'Homme se situe à la pointe de rencontre de ces courbes-là. Mettons une date : 1969 si vous voulez. Si on regarde l'évolution - non pas d'un point de vue Darwiniste - mais d'un point de vue occulte, autrement dit selon les recherches intérieures de l'Homme et qu'on recule dans le temps, on peut situer il y a douze-mille ans l'effondrement d'une grande civilisation à laquelle le nom de l'Atlantide a été donné.

Donc c'était une période où l'Homme a intensément développé ce qu'on appelle le corps astral qui est un aspect de sa conscience, qui est un véhicule subtil de sa conscience, qui est directement relié à tout ce qui est psycho-émotionnel. Et ensuite après la destruction de cette civilisation jusqu'à aujourd'hui, l'Homme a développé une autre partie de sa conscience, qu'on peut appeler occultement le développement de la conscience mentale inférieure, qui a donné naissance au développement très avancé de l'intellect, qui aujourd'hui sert à l'Homme pour la compréhension du monde matériel.

Et à partir de 1969 sur cette planète, il y a eu un phénomène nouveau dans la conscience de l'Homme auquel on peut donner le nom de fusion ou auquel on peut donner le nom d'éveil de la conscience supramentale (mental supérieur) sur Terre. Et il y a des Hommes dans le monde qui ont cessé de fonctionner au niveau du mental inférieur donc de l'intellect, et qui ont commencé à développer encore une autre couche de conscience qu'on appelle la conscience supramentale (mental supérieur). Et ces Hommes ont développé des facultés qui sont en voie de développement et qui elles aussi coïncideront avec un autre cycle d'évolution, qu'on peut appeler une sixième race-racine.

Occultement parlant, lorsque l'on parle de l'évolution de l'Homme, on parle de l'Atlantide qui était la quatrième race-racine avec ses sous-races, les races Indo-Européennes dont nous faisons partie, qui font partie de la cinquième race-racine et ses sous-races. Et il y a maintenant le début dans le monde d'une nouvelle race-racine qui donnera aussi ses sous-races. Et il y aura en finalité une septième race-racine qui permettra à l'Homme d'atteindre un niveau d'évolution suffisamment avancé pour ne plus avoir besoin de l'utilisation organique de son corps matériel. Mais on ne s'occupe pas de ceci pour le moment, donc on s'occupe de la sixième race-racine qui ne représente pas une race physique, mais qui représente un aspect purement psychique de la conscience mentale nouvelle de l'Humanité future.

Il est évident que pour comprendre l'évolution de l'Homme sur ce plan-ci, à partir du point du vortex renversé vers sa finalité, qui est peut-être de deux-mille-cinq-cents années selon les informations que nous recevons, il est évident que l'Homme va passer à des étapes de conscience absolument extraordinaires, c'est-à-dire qu'autant l'Homme de l'Atlantide était limité par rapport à l'Homme des races Indo-Européennes, autant l'Homme d'aujourd'hui est limité et sera limité par rapport à l'Homme de la prochaine évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre, qui avait été prédite par Aurobindo.

Ce qui est intéressant dans l'évolution de la conscience supramentale (mental supérieur), c'est ceci : c'est qu'autant aujourd'hui, nous les Hommes, les Hommes rationnels, les Hommes cartésiens, les Hommes très réflectifs de la cinquième race-racine, autant nous avons une tendance à croire que notre mental est régi par notre ego, autant demain l'Homme découvrira que le mental humain n'est pas régi par l'ego, que le mental humain est dans sa définition psychologique, l'expression réflective de l'ego, et que sa source se situe dans des mondes parallèles auxquels on peut donner le terme de "monde mental" pour le moment, mais auquel on donnera plus tard le terme de "monde architectural".

Autrement dit ce que je veux dire, c'est que plus l'Homme se donnera la peine ou la capacité ou la liberté de découvrir la source de sa pensée, plus il lui sera possible de commencer à entrer en communication télépsychique avec les mondes parallèles, pour éventuellement en arriver au cours de l'évolution, sur le plan mondial, sur le plan universel de la race, à pouvoir décoder instantanément les mystères de la vie, autant dans le royaume de la matière que dans le royaume astral de l'âme que dans le royaume mental de l'Esprit. Autrement dit, ce que je veux dire c'est qu'il est arrivé, l'Homme, à un point où aujourd'hui il lui est possible d'atteindre un état de conscience mentale suffisante à elle-même.

Et quand je dis une conscience mentale suffisante à elle-même, je ne veux pas dire une conscience mentale basée sur la valeur psychologique de la vérité. La vérité c'est un terme, c'est une conviction personnelle ou une conviction sociale, ou une conviction sociologique collective, qui fait partie des besoins émotifs de l'Homme en tant qu'individu ou de la société en tant que collectivité, de s'assurer une prédominance dans le monde de la matière.

Mais sur le plan de l'évolution de la conscience future de l'Humanité, le phénomène de la vérité ou sa contrepartie psychologique, ou sa valeur émotive, sera absolument inutile pour la simple raison que l'Homme ne pourra plus utiliser l'émotivité de sa conscience dans l'évaluation psychologique de son savoir. Il n'aura plus à utiliser l'émotivité de sa conscience pour le développement de la sécurité mentale de son moi.

Donc l’Homme sera absolument libre dans le mental de pouvoir exercer sur le plan psychique, l’expression, l’élaboration et la définition des thèmes ultimement infinis de la conscience universelle qui font partie de toutes les races dans le monde, qui font partie de toutes les races dans le cosmos, et qui font partie en fait de l’unité invariable de l’Esprit, dans sa définition absolue, en tant que source originelle de la Lumière et de son mouvement dans le cosmos.

Donc viendra un point au cours de l’évolution de l’Humanité où finalement l’ego aura rattrapé le temps perdu sur la conscience du moi, et où le moi aura finalement atteint les limites possibles de sa définition psychologique, en introduisant dans sa conscience le potentiel créatif de son mental pur, c'est-à-dire de son Esprit.

Et nous découvrirons sur la Terre, dans différentes races, dans différentes nations, dans différents temps, des individus qui connaîtront la fusion, c’est-à-dire qui en arriveront à pouvoir dans l’instantané graviter vers des sources de connaissances tellement grandes, que la science mondiale, sur le plan de la technologie, de la technique, de la médecine, de la psychologie ou de l’histoire, en sera totalement renversée. Pourquoi ? Parce que pour la première fois depuis l’évolution de l’Homme, pour la première fois depuis la descente de l’Esprit dans la matière et pour la première fois depuis l’alliance de l’âme avec le matériel, l’Homme aura finalement atteint la capacité de supporter sa connaissance absolue.

Ce que j’appelle connaissance absolue, c’est la capacité du mental humain de pouvoir supporter et d’absorber sa propre Lumière. La connaissance absolue n’est pas une faculté. La connaissance absolue n’est pas une prédestination. La connaissance absolue n’est pas un besoin. La connaissance absolue est une finalité évolutive correctionnelle, c’est-à-dire qui fait partie du grand champ d’activité de la Lumière dans le cosmos et qui permet à tous les royaumes, à toutes les instances intelligentes, c’est-à-dire à toutes les espèces intelligentes dans l’univers de se rencontrer sur un plan mental supérieur, c’est-à-dire sur un plan d’énergie suffisamment puissant pour permettre éventuellement au cours de l’évolution, la disparition éventuelle du corps matériel pour la résurrection inévitable du corps éthérique.

C’est-à-dire la capacité chez l’Homme de finalement entrer en composante énergétique avec les différents soleils qui composent l’organisme universel, et qui en sont son Esprit, sa Lumière et sa fondation, dans le mouvement et dans la compréhension infinie de ce que nous appelons aujourd’hui la conscience atomique ! Donc il viendra un point au cours de l’évolution où l’Homme sera capable sans avoir à penser, sans avoir le besoin de penser, l'Homme sera capable de finalement intervenir d’une façon catégorique dans la construction mentale des archétypes involutifs et évolutifs de la conscience universelle sur la Terre. Ceci veut dire que l’Homme éventuellement en arrivera à réaliser qu’il est absolument un être intelligent.

L’Homme en arrivera à réaliser que l’Intelligence n’est pas simplement l’expression d’une forme d’éducation, mais que l’Intelligence est d’une façon absolue la caractéristique fondamentale de tout esprit dans une matière quelconque. Seulement nous sommes à un point aujourd’hui où en tant qu’ego ou en tant que moi humain, nous sommes forcés de vivre à l’intérieur des limites qui nous ont été imposées par la réflexion universelle, c’est-à-dire par l’histoire et par la mémoire de l’Humanité.

Et il n'a pas encore été donné à l'Homme - parce qu'il n'y a pas suffisamment de sciences dans ce domaine - il n'a pas encore été donné à l'Homme la capacité de savoir et de comprendre comment fonctionne sa psyché, comment fonctionne son moi, comment fonctionne son ego, et que veut dire le terme Intelligence dans sa définition universelle, de sorte que l'Homme est piégé aujourd'hui par son corps astral, c'est-à-dire par ses sens !

Il est obligé de substituer à sa connaissance fondamentale et universelle, une petite connaissance limitative conditionnée par l'histoire et sujette au cours de l'évolution à être révisée, comme toutes les théories de la science devront l'être, non pas dans le sens que la science aujourd'hui n'est pas utile, au contraire elle est très utile, mais dans le sens que la science aujourd'hui aussi fait son parcours inévitable vers sa propre abolition. De même que toutes les civilisations font leur parcours inévitable vers leur propre abolition.

Mais de même qu'une civilisation trouve très difficile la réalité de son abolition, de même la science trouvera difficile la réalisation de sa propre abolition. Et c'est très normal. On ne peut pas demander à des êtres qui pensent ou à des êtres qui ont une certaine conscience de promouvoir dans le monde leur propre déchéance ou leur propre anéantissement. On est obligé de prendre conscience de ce que nous sommes, de ce que nous avons fait, de ce que nous pouvons faire, dans le but d'évoluer, dans le but de permettre à l'Humanité d'évoluer.

Mais en tant qu'individus - je dis bien en tant qu'individus - nous serons obligés éventuellement de faire face à des situations d'ordre universel et cosmique sur notre planète, nous serons obligés de faire face à des dimensions qui par le passé ont soulevé de grands mouvements de superstition dans le monde ; des mouvements qui se sont éteints avec l'évolution de la science, et des mouvements qui ont été rejetés catégoriquement ensuite pas la science.

Donc nous serons obligés avec le temps de revoir et de revivre certaines expériences afin de prendre conscience que le cosmos est illimité. Que la conscience humaine est illimitée et que l'Homme dans son intériorité est aussi puissant que sa conscience peut l'être. C'est très important aujourd'hui dans un monde où nous sommes obligés de vivre au carrefour d'une multitude de courants d'esprits qui, dans leur ensemble… Et quand je dis dans leur ensemble, je regarde certainement les États-Unis où cette expérience collective dans son affrontement avec l'individualité a tendance lentement à créer une psychose collective.

L'Homme ne peut pas indéfiniment être bombardé dans le monde par des courants d'idées qui sont amplifiés dans leur nombre par la télévision ou par les journaux, ou par les différentes formes de presse libre. Il viendra un point ou l'Homme ne sera plus capable de supporter cette tension psychique et psychologique qui naît de différents affrontements entre la vérité et le mensonge. Viendra un point au cours de l'évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre, où l'Homme sera obligé de définir la réalité par rapport à lui-même. Mais ce sera "un lui-même" qui sera universel, ce ne sera pas "un lui-même" qui sera fondé sur l'espièglerie de son propre Esprit ou sur la vanité de son propre ego, ou sur l'insécurité de son propre moi.

Donc à partir de ce moment-là, l'Homme commencera à pouvoir comprendre le phénomène humain, la civilisation dans tous ses aspects. Et il ne sera plus "*bourrassé*" (*malmené*) psychologiquement par ce qui se passe ou par ce qui se passera dans le monde. L'Homme commencera à être libre. Et à partir du moment où il commencera à être libre, il commencera finalement à comprendre la vie dans sa qualité fondamentale. Et plus il évoluera, plus il comprendra la vie d'une façon absolue, intégrale et savante, dans un sens qui ne fait pas aujourd'hui partie de la conscience de la cinquième race-racine.

Pourquoi tout ce verbiage ? Pour simplement amener l'Homme petit à petit à comprendre que la plus grande fidélité qu'il puisse se donner, se créer, c'est la fidélité à lui-même. Nous vivons dans un siècle où l'amour pour l'individualisme, surtout dans le monde occidental, est très avancé. Nous sommes devenus de plus en plus des individualistes, mais l'individualisme, s'il demeure une attitude, n'est pas foncièrement intégré à la réalité de l'être humain. Autrement dit, se promener sur la rue avec des culottes rouges et des chaussons jaunes et faire l'amour à New York, dans le Time Square à New York, c'est une forme d'individualisme. Mais c'est de l'excentrisme, c'est une forme d'astralisation de la conscience humaine.

L'Homme n'a pas besoin pour maintenir son individualité, pour exprimer son individualité dans le sens concret du terme, de bafouer les sensibilités des masses ou de bafouer les sensibilités de son peuple ou de bafouer les sensibilités de ses populations. C'est une illusion ! Et ça fait partie des modes caractéristiques du vingtième siècle, éventuellement ça devient banal, éventuellement ça devient même stupide, éventuellement ça manque absolument d'esthétique. Donc l'Homme nouveau, l'évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre, effectivement, permettra à l'Homme de développer une conscience extrêmement individualisée mais non pas individualiste.

L'Homme sera individualisé pourquoi ? Parce que la réalité de sa conscience sera fondée sur la fusion de son Esprit et non pas projetée dans le monde aux yeux des Hommes, pour révéler une sorte de flirt avec l'excentrisme. Un Homme n'a pas besoin de se promener dans le monde et d'être marginal pour être réel. Au contraire. Plus l'Homme sera conscient moins il sera marginal, plus il sera réel et plus il sera anonyme dans sa réalité. Parce que la réalité de l'Homme, c'est une chose qui va entre lui et lui-même et non pas entre lui et les autres.

Si nous regardons l'évolution nécessaire d'une race-racine sur notre planète, c'est pour comprendre un peu le phénomène humain. Que nous établissions des coordonnées, c'est purement pragmatique, c'est purement pour donner un cadre de compréhension chronologique à des événements inévitables ! Mais si nous parlons d'une race consciente, si nous parlons d'une Humanité consciente, nous sommes obligés de parler d'Hommes et d'individus conscients.

L'évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre ne se fera jamais à l'échelle d'une collectivité quelconque. L'évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre ne sera jamais l'expression d'une force collectivante. Ce sera toujours des individus dans le monde qui graviteront petit à petit, de plus en plus, vers ce point de leur conscience où ils s'uniront avec leur propre source, leur Esprit, leur double, quel que soit le nom que nous puissions donner à cette réalité qui fait partie de l'Homme.

Mais le mouvement fondamental dans cette direction sera basé sur ceci : il sera basé sur la compréhension du phénomène de la pensée qui n'a jamais été faite depuis l'involution. Ce n'est pas suffisant de dire : "*Je pense, donc je suis*". C'était bon pour Descartes de dire : "*Je pense, donc je suis*", parce que ça faisait partie de la réalisation que la pensée en elle-même a une puissance qui doit être réalisée sur le plan de l'individu.

Mais sur le plan d'une conscience créative, viendra le point où la pensée de l'Homme sera transmutée complètement, intégralement. Et l'Homme ne pensera plus au cours de l'évolution. Sa pensée sera transformée en un mode d'expression créative de son mental supérieur. Et ce mental deviendra totalement télépsychique. Autrement dit, l'Homme vivra une communication instantanée avec les plans universels et ce mode de communication ne sera plus réflectif. À partir du moment où la pensée cesse d'être réfléchie dans le mental de l'Homme, la pensée cesse d'être subjective. On ne peut plus dire que l'Homme pense, on dit que l'Homme communique avec les plans universels de sa propre conscience.

Mais pour que l'Homme en arrive à comprendre ceci d'une façon intégrale, il lui sera nécessaire de réaliser que la pensée, telle que nous la concevons aujourd'hui, telle que nous la vivons aujourd'hui, telle qu'elle se fixe dans notre mental, telle qu'elle est produite ou perçue par nous en tant qu'ego inconscient, doit éveiller en nous une certaine réalisation, dans ce sens que l'Homme doit en arriver à pouvoir réaliser que sa pensée en elle-même le divise contre lui-même. Seulement dans la mesure où lui, pour des raisons d'involution et d'inconscience, l'assujettit à la polarité du bien ou du mal, du vrai et du faux.

À partir du moment où l'Homme polarise son mental, qu'il en établit des coordonnées négatives ou positives, il vient de créer la scission entre lui-même sur le plan matériel et lui-même sur le plan cosmique et universel. Ceci est très important ! C'est tellement important que c'est la clé fondamentale de la prochaine évolution. Ce qui fait que nous avons tendance à toujours vivre notre pensée par rapport à une polarité, c'est l'insécurité fondamentale de notre ego. C'est la capacité puissante et vampirique de nos émotions. C'est notre incapacité en tant qu'ego ou en tant qu'individu mal éduqué ou trop éduqué, de ne pas pouvoir supporter ce que nous savons.

Il n'y a pas un Homme dans le monde qui ne sait pas quelque chose. Tous les Hommes savent quelque chose mais il n'y a pas d'autorité mondiale, il n'y a pas de définition culturelle, il n'y a pas de support culturel dans le monde qui puisse supporter qu'un Homme sache quelque chose. Il y a des institutions qui se donnent le droit de savoir quelque chose pour instituer ce savoir et en conditionner le mental de l'Homme. C'est ce que nous appelons la science à différents niveaux, c'est normal.

Mais il n'y a pas le mouvement contraire où les institutions dans le monde peuvent donner ou redonner à l'Homme son autorité, c'est-à-dire lui redonner la petite dimension de lui-même qui pourra un jour devenir très grande, celle de sa propre Lumière. Et vous pouvez faire le test d'une façon très simple dans le domaine spirituel, dans le domaine de la religion. Un jour, lorsque les centres de l'Homme seront suffisamment ouverts, il pourra faire la même chose dans le domaine de la science.

Un Homme qui est dans le monde et qui par exemple irait voir un clerc ou quelqu'un qui travaille dans la religion et qui lui parlerait de Dieu, et qui dirait : "*Bon, ben, Dieu c'est telle chose, telle chose, telle chose*", on lui dirait : "*Mais de quel droit tu parles de Dieu ? De quel droit tu parles de Dieu*"*... ?* Et si l'Homme est moindrement évolué et qu'il peut réellement fragmenter la forme de Dieu pour en faire ressortir ou jaillir d'autres formes qui font partie de la dimension créative de son mental, il sera encore plus repoussé par l'institutionnalisation d'un savoir qui se rattache à la compréhension des mondes invisibles.

Donc c'est pourquoi je dis que l'Homme ne pourra pas entrer dans le monde, dans une conscience supramentale (mental supérieur), avec l'appui du monde. L'Homme aura une conscience supramentale (mental supérieur) lorsqu'il se sera complètement libéré du besoin de l'appui du monde, pour finalement commencer lentement à réaliser et à supporter ce qu'il sait. Et la condition pour ceci, c'est de ne pas tomber dans le piège de la polarité du vrai et du faux.

Si l'Homme tombe dans le piège de la polarité du vrai et du faux, il émotive sa conscience, il insécurise son moi, et il développera des attitudes extrêmes face à la réalité. Le vrai et le faux ne représentent que des composantes psychologiques d'une incapacité mentale de savoir ! Lorsque vous mangez un bon steak, vous ne vous demandez pas si c'est vrai ou si c'est faux, il n'y a pas de polarité, c'est pour ça qu'il est bon. Mais si vous commencez à vous demander s'il y a dedans de la vermine, ah là, à ce moment-là vous avez l'estomac qui ne répond plus ! Et c'est la même chose au niveau de la connaissance, au niveau du savoir.

La connaissance est au mental inférieur ce que le savoir est au mental supérieur. La connaissance fait partie du besoin de l'ego alors que le savoir fait partie de la réalité du moi. Donc il n'y a pas de division ou de séparation entre la connaissance et le savoir. La connaissance fait partie d'un niveau de conscience et le savoir fait partie d'un autre.

Dans le domaine de la connaissance, on parle de certaines choses et dans le domaine du savoir on parle d'autres choses. Les deux peuvent se rencontrer, fraterniser ensemble et être très bien ensemble. Le quatrième étage est toujours bien avec le cinquième étage au-dessus de lui… Et l'Homme est un être multidimensionnel, mais l'Homme aussi est un être qui possède et qui vit une conscience expérimentale. Nous avons sur la Terre une conscience expérimentale. Nous n'avons pas de conscience créative.

Regardez vos vies ! Vos vies, c'est de l'expérience ! À partir du moment où vous entrez dans le monde, votre vie c'est constamment de l'expérience mais l'Homme ne peut pas vivre indéfiniment d'expérience. Un jour l'Homme devra vivre de conscience créative, à ce moment-là la vie vaut la peine d'être vécue, la vie devient très grande, très vaste, elle est puissante en créativité, et l'Homme cesse de vivre l'expérience de l'âme. Mais pourquoi l'Homme vit l'expérience ? Parce qu'il est rattaché à des forces puissantes - que j'appelle la mémoire - qui en fait sont ce que vous appelez "l'âme".

L’Homme ne vit pas de son Esprit, il est rattaché à l’âme, il vit de l’âme, il est constamment vampirisé par l’âme. Les gens qui ont fait des recherches dans le “*rebirth*” ou les gens qui ont fait des recherches dans le retour de l’être dans un certain passé ont très bien déterminé que certaines personnes aujourd’hui souffrent de certaines choses, parce que dans une vie antérieure, elles ont souffert de la cause. Il y a des gens aujourd’hui qui ne sont pas capables d’entrer dans un élévateur (ascenseur) parce qu’ils vivent des traumatismes qui viennent d’avant la vie matérielle, ou qui ont été étouffés dans des conditions antérieures, ils ne sont pas capables… Ils suffoquent. Donc l’Homme vit l’expérience de l’âme.

Il vit, il est rattaché à sa mémoire, autant la mémoire inconsciente très vaste de son mouvement évolutif antérieur que la mémoire très vaste qu’il vit aujourd’hui en tant qu’être expérimental. L’Homme ne peut pas indéfiniment vivre d’expérience sur la Terre ! C’est une insulte à son Intelligence universelle. C’est absolument irréconciliable avec la nature de l’Homme que l'Homme ne puisse pas dire : “*Bon, ben, dans dix ans je veux faire telle chose, dans cinq ans je veux faire telle chose”,* c’est absolument irréconciliable avec la nature de l’Homme qu’il ne connaisse pas son avenir !

C’est irréconciliable avec la nature de l’Homme qu’il ne connaisse pas la nature de l’Homme devant lui. Autrement dit, c’est irréconciliable avec l’Esprit de l’Homme que cet Esprit dans l’Homme soit forcé de vivre par rapport à des dictées de la raison, parce que l’Homme sur le plan matériel aujourd’hui fait partie d’une génération dont la conscience est descendante. La conscience de l’Homme doit passer de la descente dans la matière vers la sortie éventuelle vers l’éthérique, c’est-à-dire cette partie de la réalité de la planète qui est ultimement le monde dans lequel l’Homme doit naturellement vivre son immortalité.

L’Homme n’est pas fait pour venir dans la matière et mourir. Ce que nous appelons la mort, c’est-à-dire ce que nous appelons le retour de l’Homme ou de l’âme au plan astral, ça fait partie de l’inconscience de l'Homme. Ça fait partie du fait que l’Homme est totalement coupé des circuits universels qui sont la source de sa génération, qui sont la source de son Intelligence, qui sont la source de sa vitalité, qui sont la source de son moi planétaire ! Donc l’Homme doit retourner à la source, mais l'Homme ne pourra pas retourner à la source à travers les illusions spirituelles, historiques, de l’involution.

L’Homme ne pourra pas retourner à sa source en utilisant les anciennes idées qui l’ont forcé à être prisonnier de la matière. L’Homme ne va pas retourner à sa source en utilisant les anciens moyens qui ont fait de lui un être à conscience expérimentale. L’Homme ne va pas retourner à sa source en croyant.

L’Homme va retourner à sa source en développant graduellement au cours de son évolution, la capacité de supporter ce qu’il sait.

Mais dans le monde actuel, nous sommes voués à une mythologie, à une systématisation psychologique de notre moi. Nous sommes voués à l’emprise d’une attitude mentale psychologique qui affecte toutes les Humanités : la croyance. Pourquoi l’Homme a besoin de croire ? Parce qu’il ne sait pas ! Pourquoi l’Homme a besoin de croire ? Parce qu’il est un être à conscience expérimentale, donc il n’a aucune Lumière dans le mental. Il vit dans le mouvement très sombre de sa petite conscience, donc il est obligé de croire pour se rattacher à quelque chose de vital et d’absolu.

Mais cette croyance à l'absolu qui fait partie du conditionnement psychologique de l'ego, cette croyance à l'absolu, elle a été établie pas qui ? Elle a été établie par l'Homme de l'involution. Vous savez très bien que si vous allez dans le monde et que vous contez une histoire à quelqu'un, que l'histoire que vous allez conter ne sera plus la même lorsqu'elle sera reçue et racontée par l'autre, que celle que vous aviez originellement dite.

Imaginez-vous que quelqu'un s'en va dans le monde et essaie de répéter ce que moi je dis aujourd'hui, en tant qu'initié, vous vous imaginez comment ça va sortir demain ! Donc il y a des Hommes dans le passé qui ont fait des choses, il y a eu des Initiés qui sont venus dans le monde pour aider à l'évolution de l'Humanité. Mais ce que ces êtres ont dit et ce qui a été rapporté de ce qu'ils auraient dit, c'est une autre chose.

Et je peux substantivement vous dire une chose - parce que le phénomène, je le connais depuis des années - c'est absolument impossible à un Homme de parfaitement répéter ce qui est parfaitement dit. Essayez de le faire quand vous retournerez chez vous ce soir ! C'est impossible à un être humain de répéter ce qui est parfaitement dit. Et je vais vous dire pourquoi. Parce que ce qui est parfaitement dit - autrement dit ce qui n'est pas coloré par l'ego, ce qui n'est pas astralisé, ce qui ne fait pas partie de l'inconscience de l'Homme, mais ce qui fait partie de la cosmicité de l'Homme - ce n'est pas dirigé vers l'ego de l'Homme ou à l'ego de l'Homme, ou à l'intellect de l'Homme. C'est dirigé à son Esprit.

Et si l'Homme n'est pas dans son Esprit, comment voulez-vous qu'il reprenne ce qu'un autre Esprit a déjà dit ? C'est impossible. Donc à ce moment-là il y a coloration. Et de la coloration des paroles des Initiés sont nées ce que nous appelons les religions pour le bénéfice évolutif de l'Humanité. Et je suis d'accord et je suis très content que ceci se fasse et que ceci se soit fait, parce que c'est nécessaire. Mais viendra un temps au cours de l'évolution où l'Homme n'aura plus besoin de support moral pour donner à sa conscience la plénitude de son propre savoir. C'est ça la conscience supramentale (mental supérieur).

Et puisque nous parlons à des Québécois, puisque nous parlons à un peuple qui, pour de très bonnes raisons, a eu la chance de vivre une certaine proximité avec le monde spirituel que la religion lui a donnée, déjà nous avons un avancement, dans ce sens que déjà, nous sommes des êtres qui avons déjà une certaine sensibilité vers l'invisible.

Mais de là à entrer dans la recherche profondément occulte de la conscience en utilisant les voies spirituelles de l'involution, ça nous amènera directement à la polarité du moi. Ça nous amènera au conflit du bien et du mal, du vrai et du faux et ça nous créera une très grande souffrance dans le mental.

C'est pour ça que je dis : L'Homme conscient, l'évolution de la conscience supramentale (mental supérieur) sur la Terre commencera à partir du moment où l'Homme aura déjà compris le besoin de ne pas assujettir sa pensée au vrai et au faux. Mais d'apprendre graduellement à la vivre et d'en supporter le mouvement jusqu'à ce que cette pensée un jour en arrive à être parfaite, c'est-à-dire totalement dans sa propre Lumière, totalement dépolarisée, pour que finalement l'ego, le moi… L'ego, l'âme et l'Esprit s'unifient et fassent de l'Homme un être réel.

Qu’est-ce que c’est un être réel ? Un être réel, c’est un être réel ! Ce n’est pas un être qui a besoin de la vérité, ce n’est pas un être qui bouffe de la vérité. Si vous bouffez de la vérité, demain vous boufferez du mensonge, parce qu’il y aura des gens qui vous amèneront encore plus loin aux confins de l’Infinité du réel. Si vous bouffez de la vérité, un jour vous serez obligés de la refaire cette démarche, parce que la seule chose qui convient à l’Homme, qui convient à sa conscience, qui convient à son Esprit, qui convient à son âme, qui convient à son ego, qui convient à son être, c’est la paix.

Mais qu’est-ce que c’est la paix ? La paix c’est l’arrêt, l’arrêt de la recherche. Vous allez dire : “*Mais oui, mais il faut rechercher”*, je dis : Oui l'Homme recherche, malgré vous-mêmes vous recherchez, tous les Hommes recherchent, mais viendra un point au cours de l’évolution où l’Homme n’aura plus à rechercher, l'Homme n’aura plus à chercher et l'Homme cessera de rechercher lorsqu’il aura finalement compris qu’il sait.

Et là vous allez dire : “*Oui, mais comment est-ce qu’on peut savoir qu’on sait”...* Vous le saurez dans la mesure où vous vous permettrez de le supporter, dans la mesure où vous n’aurez pas besoin d’appeler quelqu’un pour savoir si vous avez raison. Et là vous allez dire : “*Ben oui, mais si on a raison ou si on se donne raison, c’est dangereux”*. Je vais dire : Oui, parce qu’un Homme qui cherche à avoir raison, c’est un Homme qui est déjà dans la recherche de sa raison !

Mais n’y a-t-il pas des expériences dans votre vie, dans votre vie de tous les jours, dans votre coin personnel, n’y a-t-il pas des moments dans votre vie où vous pouvez sentir que ce que vous savez, c’est ça ? Et quand c’est ça, c’est ça !

(Donc vous ajoutez et vous ajoutez, et vous ajoutez, et ceux qui auront la capacité d’ajouter leur “*c’est ça”* à un autre “*c’est ça”* à un autre “*c’est ça”,* mais un “*c’est ça”* qui est réel, un “*c’est ça”* qui ne sera pas bâti sur l’orgueil du mental, un “*c’est ça”* qui ne sera pas bâti sur la spiritualité ou l’orgueil de votre spiritualité, un “*c’est ça”* qui sera personnel à vous, un “*c’est ça”* qui sera universel avec tous les Hommes que vous rencontrerez et qui seront dans leur “*c’est ça”*, à ce moment-là vous saurez que c’est ça !) (eliminer ce paragraphe si intraduisable).